

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

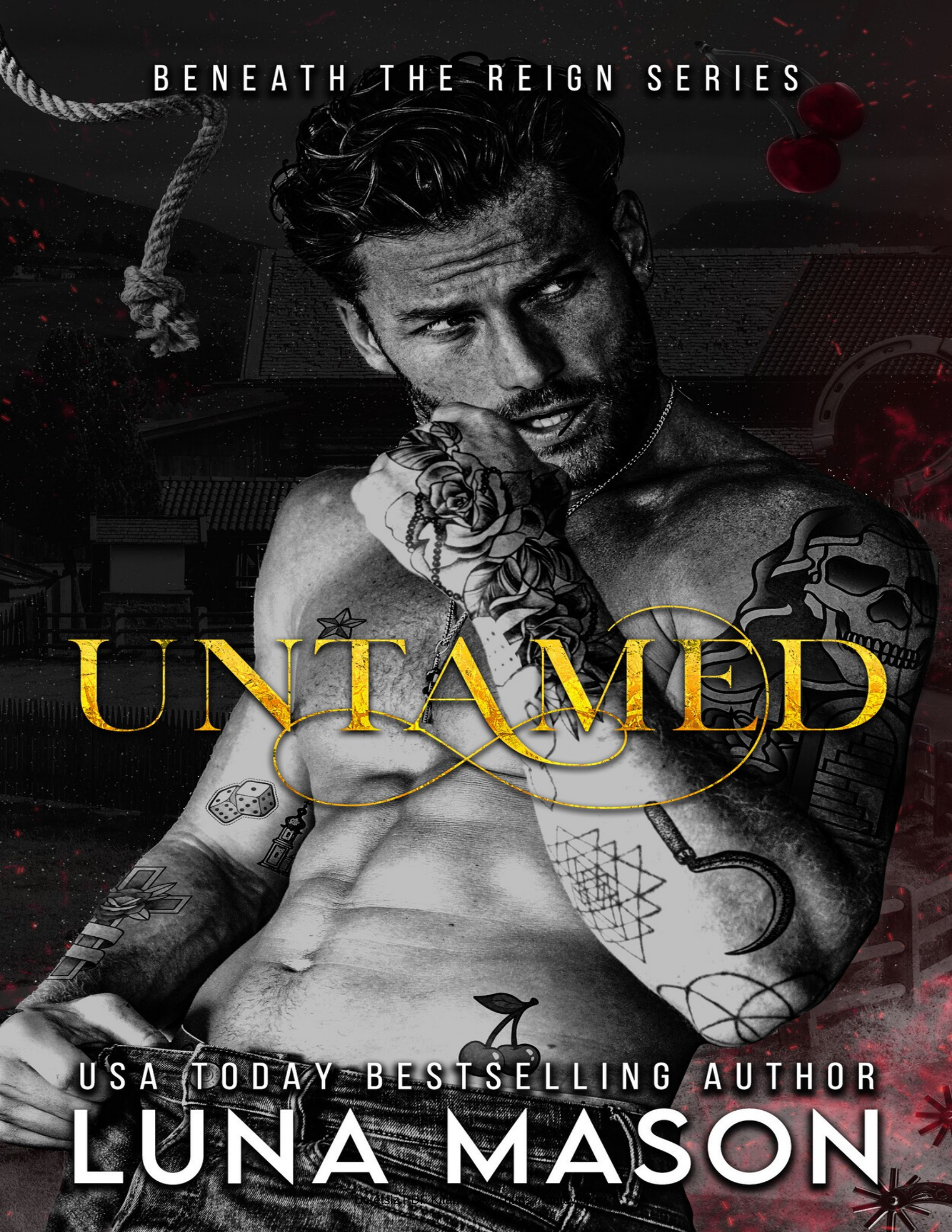
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE REIGN SERIES

UNTAMED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LUNA MASON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Vahşı

Karanlık Bir Mafya Kovboy Romantizmi

LUNA MASON

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Yazar Hakkında

RESMİ UNTAMED ÇALMA LİSTESİ

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[28. Bölüm](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85 Epilog](#)

[Hayatınıza biraz daha Hunter mı lazım?](#)

[INDIE BOOKSTORE'A ÖZEL KAĞIT KAPAKLI KİTAPLAR!](#)

[Ace yakında SERBEST KALACAK! ENZO](#)

[GELİYOR!](#)

[Formula 1'in mafya dünyasına girmesine hazır mısınız? Luna](#)

[Mason'dan diğer kitaplar](#)

[Luna Mason'ın diğer kitapları](#)

Telif hakkı © 2026 Luna Mason.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitaptaki isimler, karakterler, olaylar ve durumlar tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Coffin Print Designs

Düzenleme: Rawls Reads'den Steph Rawlins

Bağımsız Kitapçılar Ciltli Kitaplar - Stok durumu için yerel bağımsız kitapçılara bakın!

YAZARIN NOTU

UNTAMED, bağımsız bir DARK Mafya x Kovboy Romantizm romanıdır. Bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek içerik ve durumlar içermektedir.

Bu bir kovboy romantizm romanı olsa da, karanlık mafya unsurları da oldukça belirgindir. 31. bölümde, FMC ile başka bir erkek karakter (MMC değil) arasında bir aile içi şiddet olayı yaşanır. İsterseniz bu bölümü atlayabilirsiniz!

Bu kitap müstehcen içerikler barındırmaktadır ve 18 yaş üstü okuyuculara yöneliktir. Tetikleyici unsurların tam listesi için lütfen web siteme bakın:
www.lunamasonauthor.com

YAZAR HAKKINDA

Luna Mason, USA TODAY ve Amazon'un en çok satan 12 karanlık ve ateşli romantizm yazarıdır. Yazmadığı zamanlarda onu bir fincan çay eşliğinde en sevdiği dizileri arka arkaya izlerken bulabilirsiniz.

Luna'nın kaosunu takip etmek için onu sosyal medyada bulun:

Instagram: @authorlunamason Tik

Tok: @authorlunamason

FB Okuyucu Grubu: Luna Masons Mafia Queens

Haber bültenine buradan kaydolun: <https://bit.ly/3SShFuW>

İmzalı kitaplar, mağazaya özel ürünler ve tüm müstehcen sanat eserlerini istiyorsanız, doğrudan mağazasından satın alabilirsiniz: www.lunamasonbookstore.com

Ürünler için: www.queensofchaomerch.store

*Bu, seksi, dövmele bir kovboya bakıp "Acaba beni o kadar sert
becerir miydi?" diye düşünen müstehcenlik meraklıları için.
Eyerinizi takın. Çılgın bir zaman sizi bekliyor.
Hunter Sterling size şapkasını verecek ve kanıtlayacak... kovboylar daha
iyi sikişir.*

RESMİ UNTAMED ÇALMA LİSTESİ

Çalma listesinin tamamını buradan [dinleyin: Resmi Untamed Çalma Listesi](#)

Something in the Orange — Zach Bryan Cowgirls

— Morgan Wallen, ERNEST

Heartless (feat. Morgan Wallen) — Diplo, Morgan Wallen

Wrong Ones (feat. Tim McGraw) — Post Malone, Tim McGraw Run

— Bring Me The Horizon

Passenger — Boston Manor

Dangerous — Royal Deluxe

Pretty Little Poison — Warren Zeiders

Hurricane — Luke Combs

I Had Some Help (feat. Morgan Wallen) — Post Malone, Morgan Wallen

Someday — Nickelback

Burning Down — Alex Warren

Indigo (feat. Avery Anna) — Sam Barber, Avery Anna Stargazing

— Myles Smith

Too Sweet — Hozier

Belong Together — Mark Ambor

Wait For You — Myles Smith Here

To Bleed — Zero 9:36

The Summoning — Sleep Token

DYWTYLM — Sleep Token Fields

of Elation — Sleep Token Jaws —

Sleep Token

The Kill — Thirty Seconds To Mars

Bloodline — Alex Warren, Jelly Roll

Beautiful Things — Benson Boone

Savin' Me — Nickelback

Save You a Seat — Alex Warren

Worthy — The Home Team
God Needs The Devil — Jonah Kagen
Twisting The Knife (feat. McKenna Grace) — Ice Nine Kills, McKenna Grace
Slam — Pendulum
12 to 12 — sombr
Damla — Austin Giorgio Süperstar
— Artemas
Sin So Sweet — Warren Zeiders
Dial Tone — Catch Your Breath
Click Clack Symphony (feat. Hans Zimmer) — RAYE, Hans Zimmer
Hayatı Yeniden Sevmek — Ella
Langley Bleed It Out — Linkin Park
Çok Acıtıyor — Take Luck Cam
Evler — Bad Omens

BİRİNCİ BÖLÜM

LOLA

ŞARKI - CLICK CLACK SYMPHONY, RAYE ft Hans Zimmer

Kahve dükkanının adı Dusty's ve bu kadar iyi olmaya hakkı yok. New York'ta içtiğim her şeyden daha iyi. Belki de hayatta kalmak için mücadele eden mutsuz bir baristanın gözyaşlarıyla değil, sevgiyle yapıldığı içindir.

Pencerenin yanındaki bir masaya yerleşmişim, buzlu latte masaya damlıyor, telefonum şekerlikte duruyor.

En yakın arkadaşım Violet karşımda oturuyor, dirsekleri masanın üzerinde, koyu renk saçları başının üstünde, yaklaşık dört saniyede yaptığı, benim aynısını yapmamın kırk dakika süreceği türden, zahmetsiz bir topuz halinde toplanmış.

Benim bir selfie'yi düzenlememi izliyor. Ve sabrı taşmak üzere.

"Bana bir daha açıkla," diyor, kahvesine bakmadan karıştırarak. "Arizona'ya taşındın. Benimle birlikte iki bin mil yol kat ettin. Daireni, stilistini, The Mark'taki brunch rezervasyonunu bıraktın. Ve şimdi, arabadan çok atın olduğu bir kasabadaki bir kafede oturmuş, hâlâ New York'ta yaşıyormuş gibi davranman karşılığında para ödeyen bir marka anlaşması için bir selfie düzenliyorsun."

Başımı kaldırıyorum. “O kadar basit değil.”

“Aynen öyle basit.” Telefonumu işaret ediyor. “Manhattan’da olduğunu sanan bir cilt bakım şirketi için çene hattını retuşluyorsun, Lola. Eczacının aynı zamanda belediye başkanı olduğu bir kasabada otururken.”

“O belediye başkanı değil.”

“O da olabilir. Buradaki herkesin üç işi var.” Arkasına yaslandı. “Demek istediğim, neden hâlâ bunu yapıyorsun?”

Telefonumu bırakıp başparmağımla bardağımın kenarını okşuyorum.

Çünkü dürüst cevap karmaşık. Ve utanç verici. Ve şu kelimeleri içeriyor: *çünkü bırakırsam ailem beni evlatlıktan reddedecek*. “Marka anlaşmaları ailemi mutlu ediyor,” diyorum. “Paylaşım yaptığım sürece , country kulübündeki arkadaşlarına kızlarının hâlâ bir şeyin yüzü olduğunu söyleyebiliyorlar. Hâlâ onların CEO’su olma yolunda olduğumu. Hâlâ milyar dolarlık bir moda imparatorluğunun varisi gibi davrandığımı.”

Tanrım, bunu söylemek bile nefesimi kesiyor. Ama aynı zamanda canımı da yakıyor.

"Yirmi yedi yaşındasın," diyor düz bir sesle, parlak mavi gözleri benimkilere dikilmiş.

“Biliyorum.”

“Sen yetişkin bir kadınsın.”

“Biliyorum, V.”

“Öyleyse neden sana eşyalarını toplamana yardım etmeyi bile teklif etmeyen insanlar için hâlâ rol yapıyorsun?”

Bu söz tam göğsüme saplanıyor. Çünkü o haklı. Ailem havaalanına gelmedi. Yerleşip yerleşmediğimi sormak için aramadılar. Annem "*Umarım bu, içinden atmanı sağlar*" diye bir mesaj attı, babam ise hiçbir şey göndermedi.

Violet yüzüme bakıyor ve ifadesi yumuşuyor. Masadan uzanıp bileğimi sıkıyor. “Kötü bir kadın olmaya çalışmıyorum.”

“Evet, öylesin. Ama seni bunun için seviyorum,” diye takılıyorum.

O sırtıyor. “Sadece selfie’lerin arkasına saklandığını düşünüyorum, çünkü aslında paylaşmak istediğin şeyi paylaşmaya korkuyorsun.”

Telefonumu alıp diğer klasöre kaydırıyorum. Kimsenin görmediği klasöre. İki ay önce New

Falls'a geldiğim günden beri doldurduğum klasör.

Manzaralar. Dağların üzerinde altın saat. Üzerinde bir şahin tünemiş, yıpranmış bir çit direği. Alacakaranlıkta ana cadde. Gerçek olamayacak kadar geniş bir gökyüzünün silüetinde, tarlada tek başına duran bir yaban at.

Her fotoğraf, kameranın diğer tarafından çekilmiş. Her zaman gizlice olmak istediğim yerden.

Bu yüzden buradayım. Violet'in arkadaşlığa ihtiyacı olduğu için değil, ki vardı ve ben o kadını her yere takip ederdim. Ama iki yıl önce Milano'da bir moda çekiminde elime bir kamera aldığım da, hayatımda ilk kez bir şeyin yerine oturduğunu hissettim. Deklanşör değil. İçimdeki bir şey.

Fotoğrafçının arkasında durmuş, onu çalışırken izliyordum ve dünyanın *beni* görmesini değil, dünyayı o şekilde görmek istediğimi fark ettim.

Sonra New York'a döndüm ve algoritmanın istediği, ailemin ihtiyaç duyduğu ve markaların para ödediği şey olduğu için bir bikini fotoğrafı daha paylaştım.

Sanatçı olmaktan ziyade bir ürün olarak geçirdiğim iki yıl daha geçti, ta ki Violet arayıp Ray amcasının catering işini devralmak için Arizona'ya taşınacağını söyleyene kadar. Cümlesini bitirmeden evet dedim.

Çünkü New York hiçbir zaman evim gibi gelmemişti. Gerçekten değil. İnsanların evden bahsettiği şekilde değil. New York bir sahne gibi geliyordu. Ve ben rol yapmaktan yorulmuş.

New Falls, burada uyandığım ilk sabahtan itibaren farklı geldi bana. Sessizlik. Gökyüzü. Sabah altı da pijamalarımın dışarı çıktım, verandada çıplak ayakla durdum ve ağladım. Üzgün olduğum için değil, sonunda kendi düşüncelerimi duyabildiğim için.

O günden beri o kamera klasörünü doldurup duruyorum.

"Gün batımı fotoğrafını paylaş," diyor Violet, telefonuma doğru başını sallayarak. "Atın olduğu fotoğrafı. Dün gecedin. Muhteşem."

Ekranı ona doğru çeviriyorum. Altın saatte çekilmiş fotoğraf, dağlar, at, her şeyi sanki yanıyormuş gibi gösteren ışık. Ona bakarken gülümsüyorum. "Selfie'lerimin aldığı etkileşimin onda birini alıyor," diyorum iç çekerek.

"Ne olmuş yani?"

"Yani selfieler faturaları ödüyor."

"Lola." Bana sert bir bakış attı. "On yıllık marka anlaşmalarından, ömrünün geri kalanını rahatça geçirebileceğin kadar birikimin var. Paranın yarısı ikimizin de fazla düşünmek istemediği anlaşmalardan gelse de, ailen bunu sağladı. Faturaların ödenmesine ihtiyacın yok. Korkmayı bırakman gerekiyor."

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. O haklı. Mesele para değil. "Atın fotoğrafını paylaş," diyor. "Fotoğrafçılık sayfanı aç.

Onların yarattığı Lola değil, gerçekte olduğun Lola ol."

"Tamam," diyorum. "Yapacağım."

Yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor. "Aferin kızıma." "Yapma. Beni utandıracaksın."

Kabinden kayar gibi çıkar. "Tuvalete gitmem lazım. Ben yokken fikrini değiştirme."

"Değiştirmeyeceğim."

"Lola."

"Değiştirmeyeceğim!"

Dar koridordan tuvaletlere doğru kaybolur.

Kabinde arkama yaslanıp kahvemi alıyorum.

Ve o anda onu gördüm.

Pencereden, kaldırımda yürüyen onu.

Onu ilk başta fark etmedim. Onun etrafında olan biteni fark ettim.

Hırdavatçının önünde duran iki adam, sözlerinin ortasında konuşmayı keser. İçlerinden biri bir adım geri atar. Bebek arabası iten bir kadın, başını kaldırmadan caddenin diğer tarafına geçer. Bankta oturan bir grup genç sessizliğe bürünür.

Tüm kaldırım, sanki bir taşın önünden su çekilir gibi bu adamın etrafında yeniden düzenleniyor.

Sonra ona bakıyorum. Ve kahvem ağzıma ulaşmadan duruyor.

Uzun boylu. 1,80'den fazla. O kadar kaslı ki, tek koluyla benim gibi beş kişiyi kaldırıp omzuna atabileceğinden eminim. Siyah tişörtü göğsüne ve kollarına o kadar sıkı oturuyor ki, altındaki her kasın hatlarını görebiliyorum. Kumaş, omuzlarında ve pazılarında, kamuya açık yerlerde yasaklanması gereken bir şekilde geriliyor.

Dövmeler kelimenin tam anlamıyla her yerde. Her iki kolunda da elinden koluna doğru uzanıyor, siyah pamuğun altında kayboluyor, boynunda yeniden ortaya çıkıyor.

Siyah kovboy şapkası gözlerinin üzerine sarkmış, Arizona güneşini yansıtan Aviator güneş gözlükleriyle örtülmüş.

Camı kesebilecek kadar sert, sakallı bir çene. Tanrım.

Kaldırıma park edilmiş devasa siyah bir F-250'ye ulaşıyor. Sonra gözden kayboluyor ve nefes almadığımı fark ediyorum.

Kahvemi masaya koyuyorum. Elim artık pek de sabit değil.

Bu da neydi böyle?

Hayatım boyunca güzel erkeklerin etrafında oldum. Modeller. Aktörler. Görünüşleri için para alan türden erkekler. Ve hiçbirisi pencerenin önünden geçerken havayı değiştirmede.

Ama mesele sadece görünüşü değildi. Herkesin tepkisi de öyleydi. Saygı mı, korku mu, yoksa ikisinin arasında bir şey mi, ayırt edemiyorum.

O adam da kim?

Violet koltuğa geri kayıyor. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diyor.

"Hayalet değil." Kolunu tutuyorum. "V, az önce pencereden geçen bir adam gördüm ve yemin ederim ki tüm sokak ona yol açtı. İnsanlar kelimenin tam anlamıyla yolundan çekildiler. O..." Durup, durumu açıklayacak bir kelime arıyorum. "Çılgın. O çılgındı."

Kaşlarını kaldırır. "Deli gibi seksi mi, yoksa deli gibi korkutucu mu?"

"İkisi de. Aynı anda. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

Gülümsüyor. "Arizona'ya hoş geldin, bebeğim. Burada insanlar farklı yetişir. Kovboylar her şeyi daha iyi yapma konusunda ün salmışlardır, Lola."

Ağzım açık kalır. Beni takip eden tek erkek, apartmanımızın sahibi olan adamdır. Reese. Kira sözleşmesini imzaladıktan sonra onunla bir içki içmeye gittik ve o zamandan beri onun girişimlerini geri çeviriyorum.

"Vücudunun her yerinde dövmeler vardı. Kovboy şapkası takıyordu. Ve bu binanın büyüklüğünde bir kamyoneti vardı."

"Yani, itiraf edecek kadar cesur olsaydın, tam da senin tipin," diyor.

"Benim bir tipim yok," diyorum, dudağımı ısırarak.

"Kesinlikle bir tipin var ve o, annenin sana tanıttığı tüm erkeklerin tam tersi. Bu yüzden şu anda kızarıyorsun." Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle söylüyor.

Ellerimi yanaklarıma bastırıyorum. Ateş gibi yanırlar. "Kızarmıyorum. Kahveden. Burası çok sıcak. Zaten burası her gün ateşin içinde yürümek gibi," diye şaka yapıp konuyu saptırmaya çalışıyorum.

"Sen buzlu latte içiyorsun." "Kapa çeneni."

Kıkırdıyor. "O zaman ev sahibimizden daha mı iyisin?"

Elimi yüzüme götürüyorum. "Lanet ev sahibimizle çıkmayacağım, V."

Kaşlarını oynatıyor. "Hayır. Çünkü Lola artık bir kovboy istiyor."

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Bu gece seks yapmam lazım, Lola. Üç ay oldu, ya oral seks yapmayı unutmuşsam?"

Kahkahayı patlatıyorum, yanımdaki çift bize bakmak için dönüyor. "Oral seks bisiklete binmek gibidir. Unutmazsın," diyorum ona.

Gözlerini devirdi. "Bisiklete binmek istemiyorum. Kovboya binmek istiyorum."

"O zaman bu gece için hazır ol, V."

Ve bu adamın kim olduğunu bilip bilmediğini ona sormak üzereyken bir ses sözümü keser. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Sen Lola Jackson'sın!"

Bir kız masamızın yanında duruyor. Muhtemelen yirmili yaşların ortasında. New Yorklu aksanı dikkatimi çekiyor ve onun bir turist olduğunu anlıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve telefonu çoktan elinde.

"Merhaba," diyorum, mükemmel bir şekilde çalışmış olduğum gülümsememi takınıyorum.

O kadar çok takmıştım ki, artık ikinci bir deri gibi bana oturuyordu.

"Geçen hafta paylaştığın elbiseyi aldım! Yeşil olanı mı? Yırtmaçlı olanı mı? Arkadaşımın düğününde giydim ve resmen herkes nereden aldığımı sordu." O kadar hızlı konuşuyor ki, nefes almakta zorlanıyor.

“Bir selfie çekebilir miyiz? Lütfen? Arkadaşlarım buna asla inanmayacak.”

"Tabii ki."

Yanımdaki koltuğa oturuyor, telefonunu kol mesafesinde tutuyor ve ikimiz de gülümsüyoruz. “Çok teşekkür ederim! Gerçekte daha da güzelsin. Sanki gerçek değilmişsin gibi.”

Kolumu sıkıyor, saçımla ilgili bir şeyler söylüyor ve tezgâhtaki arkadaşlarının yanına dönmek için zıplayarak uzaklaşıyor.

Violet onun gidişini izliyor, sonra bana bakıyor. “Bundan nefret ediyorsun,” diyor sessizce.

İnkâr etmiyorum.

Çünkü o haklı. Kız çok sevimliydi. Gerçekten tatlı biriydi. Elbiseyi beğenmesine de sevindim. Ama her selfie, her “gerçekte çok güzelsin” sözü, takdirle başlayıp fotoğraf makinesiyle biten her etkileşim, beni olmaya çalıştığım kişiden biraz daha uzaklaştırıyor.

Bir gün bir kafede birinin beni durdurup "Dağların fotoğrafını gördüm. Bana bir şeyler hissettirdi" demesini istiyorum.

Bu yüzden buradayım. Bir şeyden kaçmıyorum. Ona doğru koşuyorum.

Telefonumu elime alıyorum. Gün batımı fotoğrafını tekrar açıyorum ve paylaşıyorum. Filtre yok. Başlık yok. Marka etiketi yok. Selfie yok. Sadece kameranın diğer tarafından görünen manzara.

Violet masanın üzerinden uzanıp elimi sıkıyor. “Seninle gurur duyuyorum,” diyor.

Ben de elini sıkıyorum.

Ve pencereden dışarıya, siyah kovboy şapkalı bir adamın kamyonetine doğru yürüdüğü için tüm kasabayı sessizliğe boğan sokağa bakıyorum.

Bu yerin bir yanı, henüz okumadığım bir hikayenin başlangıcı gibi geliyor. Ve sayfayı çevirmek istiyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - AFRAID OF THE DARK, *Motionless in White*.

Saatime bakıp içimden homurdanıyorum. Oğlum Wyatt her an okuldan eve gelebilir. Bu sabah onu okula bıraktım ve şehre gitmeyi başardım. Genelde oradan uzak durmaya çalışırım. Ama oğlum okuldan sonra kurabiye istiyor, bu yüzden gidip almam gerekti.

O çocuk için yaşıyor ve nefes alıyorum. Yaptığım her şey onun için. Ona bir miras bırakmak için. Onu, yerde yatan bu ölü gibi pisliklerden korumak için.

Sigaramdan son bir nefes çekip, onu Sterling Çiftliği'nin mezarlığı olarak adlandırdığım, yeni kazılmış çukura attığımız cesedin üzerine fırlattım.

"Bu Yunan sorunu hakkında ne yapacaksın?" En küçük ve en pervasız kardeşim Ace, mezara toprak atarken soruyor.

"Enzo ile konuştuktan sonra Nikos'la bir toplantı ayarlayacağım," diyorum

.

Yunan mafyası dikkatimizi çekmek istiyor, ama adamlarını arama yapmaları, bunu elde etmenin yolu değil.

Bu küçük pislik de kafasına saplanan kurşunla bunu öğrendi.

Evet, biz mafyayız. Ama her şeyden önce kovboyuz. Doğma büyüme. Kanımızda var. Bu çiftlik nesillerdir ailemize ait.

Bir kovboyun arazisine izinsiz girilmez.

Oğlum burada yaşarken olmaz. Babamın son sözleri sadece arazimizi değil, üç kardeşimi de korumak olduğunda olmaz.

Bize şöyle demişti: "Bir çingiraklı yılanı sopayla öldürdüğünüzde, sopayı da yakmayı unutmayın." Biz bunu yürekten benimsedik ve nesiller boyu, ne olursa olsun bu toprağı koruduk.

Ancak birkaç yıl önce, babam Sterling ailesini Mafya ile iç içe soktu. Hem de Enzo Testa'nın örgütüyle. Dünyanın en güçlü örgütüyle. Bu, karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaydı; yani biz çiftliğimizi koruduk, karşılığında da Mafya'nın getirdiğı güç ve parayı elde ettik. Babam anlaşmayı yaparken ben de yanındaydım. O, bunu hayata geçirmem için beni eğitti.

Enzo'nun peşine düşüyoruz. Cesetleri gömüyoruz. Mal taşıyoruz. Ve bu bize, çiftliğin yükünü tek başına taşımak zorunda kalmayacağı kadar para kazandırıyor.

Ama bunun bedeli de var.

Çünkü Enzo için çalıştığınızda, o sizin ruhunuzu ele geçirir.

Ama aynı zamanda seni ailesi gibi korur. Ve ben ona karşı olmaktansa onun tarafında olmayı tercih ederim. Mafyada olmanın kendi sorunlarını beraberinde getirdiğı gerçeğı bir yana. Tıpkı şu anda görmeye başladığımız gibi. Los Angeles'taki Yunanlılar işin içine girmek istiyor ama Enzo ilgilenmiyor. Ve ben de onlara bir kovboyla uğraşılmayacağını hatırlatmak için yeşil ışığı bekliyorum.

Ve Enzo'yla kesinlikle uğraşılmaz.

Pete ve diğer çiftlik işçileri cesedin üzerine toprak döküyorlar.

"Bugün sessizsin," diyor yanımdaki, aramızdaki en genç ikinci çocuk olan Colten.

Şapkamı yüzüme doğru daha da indiriyorum. "Nedenini biliyorsun."

O iç geçirir ve ikimiz de Ace'in vahşi bir hayvan gibi toprağı fırlatmasını izleriz. Onun daha fazla etrafımızda olması güzel. Bana yardım etmek için profesyonel boğa biniciliğine birkaç ay ara veriyor. En azından herkese öyle söylüyor. Gerçekte ise, o pislik o kadar sert bir şekilde atın sırtından düştü ki kolunu mahvetti. Ağzımın köşesinde küçük bir gülümseme belirir.

"Zamanla işlerin kolaylaşacağını sanıyordum," diye mırıldanıyorum.

“Saçmalık,” diyor Colten. “Sadece daha da meşgul oluyorsun. Bilmiyorum.

Babamı özlüyorum.”

Sesinde duyduğum acı, benimkiyle aynı.

Gökyüzüne bakıyorum, umarım babam yukarıda bir yerlerde bizi izliyordur. Umarım onu gururlandırıyorumdur, her ne kadar çoğu zaman ne yaptığımın en ufak bir fikrim olmasa da. Beni bu an için yetiştirdi, ama bunun gerçek olmasını hiç istemedim.

Onu geri getirebilmek için her şeyden vazgeçerdim. Ve tek merak ettiğim şey, Wyatt için istediğim hayatın bu olup olmadığı. Babamın bana yaptığı gibi, onun da benim yerime geçmesi için onu eğitmeli miyim?

"Hadi Ace. Gitmemiz gerek," diye sesleniyorum, çoktan aygırımı Tornado'ya doğru ilerlemiş durumdayım.

Ace beni asla görmezden gelmez. Büyürken, yaşça bana en yakın kardeşim Beau, hep Ace'e sataşırdı. Ve ortada durup düzeni sağlayan da bendim. Küçük kardeşime göz kulak oldum ve o da onu korumak için canımı vereceğimi biliyor.

O ve Colten atlarına binerler ve biz çiftlik evine doğru sürerken bizi takip ederler.

Gün batımı dağların arasından süzülür ve içime huzur çöker. Sadece bir saniye için olsa bile. Ellerimde kan olsa bile. Ailemizi korumak için her şeyi yaparız. Wyatt'ın annesi gittikten sonra hiç kimseyle çıkmamamın sebebi de muhtemelen budur. Kalbim kırık olduğu için değil. Bu hayatla başa çıkabilecek birinin olduğunu düşünmediğim için.

Ateşböcekleri uzun otların arasında süzülüyor, gündüz vakti sıradan böcekler gibi, güzellikleri karanlık çökene kadar gizli kalıyor.

New Falls'ta canavarlar gece gökyüzünde saklanıyor. Ama onları gizleyen her zaman güzel bir şey var.

Tornado'yu evin önüne bağladığım sırada, Beau'nun kamyoneti gürültüyle araba yolundan yukarı doğru geliyordu. Her zaman kışında bir çomak var. Ve lanet olası işe yaramaz bir kovboy.

Onu seviyorum ama lanet olsun, adam otoriteyle sanki kendisine kişisel bir hakaretmiş gibi kavga ediyor. Yemin ederim ki bazı günler sığırlarla uğraşmaktansa erkek topuzunu bağlamak için yeni yollar bulmayı tercih ediyor.

Ön kapı birden açılır. "Baba!"

Wyatt bana doğru koşar ve ben onu kollarımın arasına alırım. şapkamı kapar ve kendi başına takar. Bana tıpatıp benziyor. Mavi gözlerim, koyu saçlarım. Ama onda bende olmayan bir sırıtış ve gözlerinde bir ışıltı var.

“Okulda günün nasıl geçti, küçük adam?” İçeri girerken Beau’ya başımı sallayarak Wyatt’a soruyorum.

"Evet. Futbol oynadık. Ve sıkıcı matematik."

Gülümsüyorum.

"Sadece burada seninle çalışmak istiyorum," der, onu yere indirirken dudaklarını bükerek.

“Bir gün çalışacaksın. Ama önce okulu bitirmelisin. Kuralları biliyorsun,” diyorum ona. Bunu onun iyiliğı için yapıyorum. Seçenekleri olmalı; kovboy hayatını seviyor, bunu biliyorum. Ama istiyorsa burayı yönetecek zekaya sahip olmalı.

O masadaki babamın eski sandalyesine tırmanırken ben buzdolabından atıştırmalıklar çıkarıyorum. Onu kaybetmemizin üzerinden bugün iki yıl geçti. Ve bu ev hâlâ onun yokluğuyla daha boş hissettiriyor.

Wyatt’ın sandviğini önüne kaydırıp şapkamı geri alıp yanına oturuyorum.

"Baba... Sanırım okulun dışında annemi gördüm," diyor Wyatt gergin bir şekilde, bana hüzünlü gözlerle bakarak.

Öfke boğazıma kadar yükseliyor. Belediye başkanının oğluyla yatıp kaçtığından beri onunla hiç ilgilenmedi. Wyatt'ı geride bıraktı. Tam velayet için deli gibi mücadele ettim.

Bazen ortaya çıkıyor. Wyatt'ın onu hatırlamasına yetecek kadar. Ama onun en büyük sorunu her zaman içkiydi ve içki her zaman onun için öncelikliydi. Annesiyle uzun süre birlikteydim; ben onunla evlenmediğim için o bir aileye sahip olmaya can atıyordu. Ona Sterling soyadını veremedim, bu bana yanlış geliyordu, çünkü o soyadının temsil ettiği her şeye karşıydı. Ama ona Wyatt'ı verdim. Umuyordum ki, sonunda bu, onun aklını başına getirmesine yetecekti.

Ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Daha fazla içti. Eve gelmedi. Kafama bardak fırlattı. Ve sonra benden yalvardığı oğlunu terk etti.

Wyatt kollarımda kucaklandığı andan itibaren onu tüm kalbimle sevdim. Ve o ne kadar

her şeyi mahvettikçe daha da şiddetlendi.

Wyatt asla bir hata değildi. Ashley bir hataydı. Yumruklarımı sıkıyorum.

"Beni geri almayacak, değil mi?" diye soruyor sessizce.

Tanrım. Beş yaşındaki bir çocuk bu korkuyu taşımamalı.

Saçlarını okşayıp zorla gülümsüyorum. "Kimse seni benden asla alamaz, oğlum. Asla."

Gülümsüyor ve bir ısırık alıyor. "Tamam. Bundan sonra Gary'yi beslemeye gidebilir miyim?"

Kıkırdayarak güldüm.

O lanet keçi benden nefret ediyor. Her fırsatta bana kafa atıyor.

Ama Wyatt'a karşı? Tereyağı kadar yumuşak. Hâlâ hayatta olmasının tek nedeni bu.

"Evet, gidip onu besleyelim. Sonra Matilda gelip sana bakacak, babam da bu akşam amcalarınla dışarı çıkacak. Önce seni yatırayım. Sen uyuyana kadar yanından ayrılmayacağım."

Yine mutlu bir şekilde başını sallar ve ben sadece onu yemek yerken izlerim.

Çiftliği, mafyayı ve babalık görevini bir arada yürütmek çok zor, ama hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Ama bu gece, ben sadece Hunter'ım — kardeşleriyle viski içen bir adam.

Babamızı anıyoruz, kasabadaki en sevdiği barda, onun onaylayacağı tek şekilde.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOLA

“NE YAPIYORUZ, arabayı barın önüne mi bırakacağız? Uber çağıramaz mıyız?” Violet’e, otoparka doğru yürürken soruyorum.

“Lola, burası New Falls, New York değil. Önümüzdeki iki saat içinde şoför bulamazdım.”

Bu duruma alışmak biraz zaman alıyor.

Onu yakalamak için acele ediyorum ve kolumu koluna takıyorum.

“Peki eve nasıl gideceğiz?”

Kıkırdıyor. “Umarım kibar bir adam bizi eve bırakır.”

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Bu bir cinayet belgeselinin başlangıcı gibi geliyor, V.”

“Amcamı arayacağım,” diyor bana.

Ray, amcası, buradaki tek catering firması olduğu için bu kasabada oldukça iyi bağlantıları var. Bu işi devralmak V için büyük bir fırsat. Ben moda sektöründe çalışırken, Violet'in tutkusu yemek ve etkinliklerdi. Bu konuda bastırılmayacak bir yeteneği var.

Rahatlamamla omuzlarım gevşedi. New York’ta büyümek bana temkinli olmayı öğretti. Ailemin iş yaptığı adamlar tam olarak aziz sayılmazdı. Söylentilere göre mafya üyeleri idi. Frankie adında bir adam sürekli evimize gelirdi. Tüm birikimimi bahse girerim ki o da onlardan biridir.

Birçok insan, sanki bir tür komplo teorisiymiş gibi, mafyanın hâlâ var olduğuna inanmak istemiyor. Ama bu insanlarla aynı

odada bulunduğumdan oldukça eminim. Ve bu tür kasabalarda da kötü adamlar olduğundan hiç şüphem yok. "Teşekkür ederim."

O arabanın kilidini açarken, arkamda ağır ayak sesleri duyuldu. Yolcu kapısını açmadan önce donakaldım, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Arkamı dönüyorum.

Yeşil gözler. Siyah saçlar. Gri takım elbise. Ve vücudum onun yanında her zamanki gibi tepki veriyor... kaçmak istiyor.

Reese. Sinir bozucu ev sahibim.

"İyi akşamlar, hanımlar."

Nazikçe gülümsüyorum. "Merhaba."

"Merhaba," der Violet neşeyle, sonra sürücü koltuğuna geçer ve arkasındaki kapıyı kapatır.

Hain.

Reese yaklaşır ve tam önümde durur. Tıraş losyonunun kokusu burnumu rahatsız eder. "Dışarı mı çıkıyorsunuz?"

Başımı sallarım. "Evet."

O sırtarak ellerini ceplerine sokar. "Yazık. Bu gece seni dışarı çıkarmayı umuyordum."

Kalbim hızlanır, ama iyi anlamda değil. "Belki başka bir zaman?" derim, havayı hafifletmeye çalışarak.

"İkinci bir randevu istediğini sanıyordum, Lo. Ama ne zaman denesem, benden kaçıyorsun."

Yutkunuyorum. O iyi biri. Yakışıklı. Başarılı bir avukat. Ailem onu hemen onaylardı. Sadece onunla kira sözleşmesini imzaladıktan sonra yediğimiz akşam yemeğinin ilk randevu sayılacağını fark etmemiştim.

İkinci bir randevu istemiyorum ama onu kızdırmak da istemiyorum çünkü şu anda burada kiralık bir yer bulmak neredeyse imkansız.

"Beni hep yanlış zamanda yakalıyorsun," diyorum. "Belki önce mesaj atsan yardımcı olur? Böylece gerçekten bir şeyler planlayabiliriz. Yarın kahve içmeye ne dersin?"

Bir an beni inceliyor, bakışları yavaşça vücudumda geziniyor. Buna tepki olarak titriyorum.

Yarın kahve içmek, onunla düzgünce konuşmaya çalışabileceğim ve onun benim için peşinde olduğunu sandığı bu kovalamacayı sonlandırabileceğim anlamına geliyor.

“Evet. Kahve olur. Öğle yemeği saatinde?”

“Bu iyi olur.” Aslında bu, en son istediğim şey olsa da. Sadece başımızın üstündeki bu çatıyı korumak istiyorum.

Gülümsüyor, mükemmel beyaz dişleri parlıyor. “Ama asıl randevu bu değil. Seni yine de yemeğe çıkaracağım.”

Tereddüt ettim, sonra omuz silktim. Dürüst olmak daha güvenli geliyordu. “Önce kahve nasıl gidecek bir bakalım. Ve... ben ciddi bir ilişki aramıyorum. Bu şehirde ne kadar kalacağımı bile bilmiyorum.”

Çenesi gerilir. Bana yaklaşır ve ben içgüdüsel olarak geriye doğru eğilirim. New Falls'ta kalıcı olacağımı hiç söylemedim. Hâlâ New York'ta bazı yükümlülüklerim var ve bunlar bir gün beni oraya geri çekebilir. Ama seçeneklerimi açık tutuyorum. Reese'in bunu bilmesine gerek yok.

“Şey,” diyor sessizce, “belki de birinin sana kalman için bir neden vermesi gerekiyor. Bunun ben olmamı isterim.”

Ben tepki veremedenden elimi tutar ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurur.

Tanrım.

"Ben... gitmeliyim. Yarın görüşürüz," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdar ve geri adım atar, sonunda bana alan açar.

"Anlaştık," der göz kırparak, sonra arkasını döner ve Mercedes'ine doğru yürürken ısıklık çalar.

Arabaya atlayıp kapıyı çarpıyorum.

"Vay canına, bu oldukça yoğundu," der Violet, motoru çalıştırırken.

"Öyle. Çok ısrarcı."

"Çünkü sen bu kasabanın en güzel kadınısın," der, arabayı sürmeye başlarken, parmakları arasında sigara tutan, arabasına yaslanmış Reese'in yanından geçerken.

"O pek... kovboy gibi değil," diye mırıldanıyorum.

Kasabada o dövmeli adamı gördükten sonra, sanırım istediğim şey bu. Vücudumun ona verdiği tepki, camın diğer tarafından bile, yakın mesafede ne yapardım hayal bile edemiyorum.

"Hayır. O, New York'a tam uyardı. İstedğin bu değil mi? Evinden bir parça? Seni bir çiftlikte gübre küreklerken hayal edemiyorum, Lola."

Gölüyorum. "Hayır. Ama dövmelelele kaplı, seksi, terli bir kovboyun bunu yapmasını izlemek hoşuma giderdi."

Bu görüntü zihnimden geçiyor ve lanet olsun. Takım elbiseler beni hiç cezbetmemiştir.

Violet sırtıyor. "Sonra ne? Seni omzuna atar, götürür ve pazar gününe kadar yedi farklı şekilde becerir mi?"

Başımı sallarken yanaklarım kızarır. "Evet. Ben de onun şapkasını takarken. Ya da daha da iyisi, beni iple bağlarken."

Violet boğulacak gibi oldu. "Tanrım, Lola. Bunu gerçekten düşünmüşsün."

Omuz silktim. "Son zamanlarda kendime ayıracak çok vaktim oldu." "Belli oluyor. Hadi o zaman. Gidip sana bir kovboy bulalım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - SAVE YOU A SEAT, Alex Warren

Bira şişesi ellerimde soğuk, onu bir dikişte içiyorum, sandalyeye yaslanıyorum, barın gürültüsünün içimden geçip gitmesine izin veriyorum.

Köşedeki grup çok yüksek sesle çalıyor, dans pistinde botlar gümbür gümbür vuruyor. Kahkahalar havayı kesiyor, bardaklar tınılıyor. Rahatlamak için mükemmel bir yer.

Tam da babamın sevdiği gibi.

Masada, kardeşlerim sessizce oturuyor, her biri kendi dünyasında kaybolmuş durumda, ama onların iyi olduğundan emin olmak benim görevim.

Babam bunu çok iyi sağlamıştı.

Bugün iki yıl önce ahırda kalbi durmadan hemen önce söylediği son sözler. Göğsünü tutarken çıkan gümbürtüyü, nefes alıp verişindeki değişikliği duydum.

Babamın yüzündeki rengin solduğunu gördüm. Ahırdaki veterinere yardım etmesi için çılgın atarken bile. Yaptığım kalp masajı onu kurtaramadı. Gözyaşlarım yüzümden süzülürken, atı yanıımızdaki ahırda tepiniyordu. Kendimi çaresiz hissettim.

Bilincini kaybetmeden önce, beni sevdiğini ve oğullarına iyi bakmamı söyledi. O sözleri, mezara kadar taşıyacağım lanet bir yalvarış gibi boğuk bir sesle söyledi.

Babamız bize her şeyi verdi. Annemiz öldükten sonra bile bizi ayakta tuttu.

Ve o öldüğünde, kalbimde dolduramayacağım bir boşluk bıraktı. Beni tüketen bir boşluk. Ama kendime acımaya vaktim yok. Anılarımızı saklayabilirim. Bana verdiği güç için ona teşekkür edebilirim.

Ve onu gururlandırmak ve ailemi güvende tutmak için her gün çok çalışıyorum.

Ace karşımda kambur oturmuş, bir şişeyi daha yarıya kadar bitirmiş durumda. Profesyonel bir boğa binicisi olabilir, ama tıpkı hayvanlar gibi o da tahmin edilemez. Sık sık başını belaya sokan bir gülümsemeye sahip, kontrolsüz bir adam.

Colten onun yanında oturuyor. Her konuda sağ kolum. Çiftlik işleri, koruma işleri, mafya işleri. İşler ters gittiğinde, tereddüt etmeden yanımda olan kişi odur.

Bir de Beau var. Sessiz olan. Düşünen. Geri kalanımız bir kova ucuz birayı bitirirken, o bu gürültülü kovboy barından daha sakin bir yere aitmiş gibi bir bardak birinci sınıf viskiyi yudumluyor.

Ace şişesini masaya vurur. "Yaşlı adam bu geceye bayılırdı."

Colten burun kıvrır. "Az önce üç saniyeden kısa bir sürede başka bir boğadan atılmanı izlemeyi çok severdi."

Ace ona orta parmağını gösterir. "Yine de senden daha uzun dayandım."

Her şeye rağmen dudaklarımdan bir gülümseme süzülür. Onlar iyiler. Bu da demek oluyor ki beş dakikalığına gardımı indirebilirim.

Arkamı yaslayıp, otomatik olarak odayı tararım. Burası güvenlikle çevrilidir ve ismimiz, sorunlar daha başlamadan çoğunu uzak tutar.

Kovboyların kot şortlu kızlarla dans ettiğini görüyorum. Çiftlik işçileri maaşlarını harcıyor. Turistler yerli gibi görünmek için çok uğraşıyor.

Sonra ön kapı açılıyor, soğuk hava içeri giriyor ve istemeden dikkatim oraya kayıyor.

Nedenini
bilmiyorum. Ta ki o
içeri girene kadar.

Koyu kırmızı bukleler uzun dalgalar halinde sırtına dökülüyor, başının üzerindeki neon ışıkları yansıtıyor. Çok parlak. Böyle bir yer için fazla canlı.

Yeşil gözleri odayı tarıyor, temkinli ama meraklı, sanki buraya ait olmadığını biliyor ama bunu göstermeyi reddediyor gibi. İlgi çekici bir kız. Ve kesinlikle buralı değil.

Boynunda narin bir elmas kolye duruyor, koyu saçlı arkadaşının söylediği bir şeye güldüğünde kolyenin ucu hafifçe sallanıyor. Saçını kulağının arkasına sıkıştırırken manikürlü parmaklarında yüzükler parlıyor.

Kısa etek ve bot giyiyor olabilir, ama muhteşem kıyafetinin her detayı bir şehir kızı olduğunu haykırıyor. Hiç şüphe yok. Yine de, her şey sessizleşiyor ve kalbim hızla atıyor.

Bira şişesini daha sıkı kavıyorum. Bana ne oluyor böyle?

Arkadaşı onu bara doğru çekiyor, ama o yarım saniye tereddüt ediyor ve odayı tekrar tarıyor.

Sonra bakışları bana takılıyor. Ve sanki beni tanıyormuş gibi, gözlerini benden ayırmıyor. Ama onu daha önce görmüş olmamın imkanı yok.

Çünkü önemli şeyleri fark etmeyi öğrendim. Ve böyle bir kadın? Her yerde göze çarpar. Yani onu daha önce görseydim hatırlardım.

Herkes hatırlardı. Bu güzel kadın hatırlanmak için yaratılmış.

Lanet olsun, bu bardaki her erkek zaten ona bakıyor.

Ama bana bakış şekli... sanki beni tanımaya çalışıyormuş gibi. Ve lanet olsun, o buraya gelseydi bu bara daha sık gelirdim. Babamın anısına yılda sadece iki kez buraya geliyorum. Evde kendi barımızda içiyoruz. Böylesi daha güvenli.

Ace bakışlarımı takip etti. "Vay canına," diye mırıldandı. "Görünüşe göre New Falls bir anda çok daha güzelleşti."

Bu ilginç, çünkü Ace'in kızı dört yıl önce kasabadan ayrıldığından beri, o kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi. Hatta onu, eski sevgiliyle gün batımını izlediği yere giderken yakaladım. Sonunda bunu atlatacağını düşünmüştüm, ama atlatamadı.

İstese de istemese de kalbi o kıza bağlı.

Colten bir an bana, sonra tekrar ona bakıyor, kaşları hafifçe kalkıyor. O da fark etti. "Hunter," diyor sessizce. "İyi misin?"

Hayır. Hiç de değil. Göğsüm sıkışıyor ve oraya gidip onunla konuşmak istiyorum. Aksanını duymak istiyorum. Kim olduğunu bilmek istiyorum.

Sonra arkadaşı kolunu çeker ve o da başka bir yere bakar, yanakları kızarır ve kendini bara sürüklenmeye bırakır.

Ve aniden müzik grubu, kahkahalar, şişelerin tıkırtısı hepsi kaybolur. Her şey, az önce barıma girip nefesimi kesen o kadına odaklanır.

Bir yudumda biramı bitiriyorum.

"Reese bu gece geliyor mu?" Beau masanın karşısından sorar.

Cevap olarak homurdanırım. Reese çocukluğumdan beri en iyi arkadaşımıdır. Ama bu gece, bu gece aileyle ilgili. Ve görünüşe göre, barın karşısındaki kızıl saçlı kadınla.

"İşle falan meşgul. Belki daha sonra uğrar," diyorum ona, ama konuşurken ona bakmıyorum bile.

Ace sırtıyor. "Bütün gece ona bakacak mısın yoksa..."

"Kapa çenenini," diye homurdanıyorum, sandalyemi geriye itmişim bile.

Çünkü bu akşamın erken saatlerinde, çiftliğe geri dönerken, çimlerin arasında titreyen ateşböceklerini izlemiş ve en güzel şeylerin kendilerini göstermek için karanlığı beklediklerini düşünmüştüm.

Güzelliğin gece çökene kadar nasıl saklandığını.

Ve şimdi, barımın ortasında neon ışıklarının altında parıldayan o kadını izlerken, tüm içgüdülerim tek bir tehlikeli düşünceye odaklanıyor.

Bazı şeyler gece geldiğinde güzel görünür. Ama yine de beladrlar.

Ve içimden bir ses, az önce kapıdan içeri giren ateşböceğinin, benim hazır olduğum her şeyden çok daha parlak bir şekilde yanmak üzere olduğunu söylüyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LOLA

Bara girdiğim anda, sadece izlendiğimi değil, incelendiğimi de anlıyorum.

Burası gürültülü, duvardan duvara yıpranmış kot pantolon ve çizmeler giymiş kovboylarla, kot şortlarla dans eden kadınlarla, tüm salonu sallayacak kadar gürültülü ve coşkulu bir country müziği çalan canlı bir müzik grubuyla dolu.

Ve ben burayı çok seviyorum. Kimsenin beni tanımaması. Sıkıcı sohbetlere zorlanmamam. Burası çılgın bir yer gibi görünüyor, ki tam da istediğim şey bu.

Violet bileğimi tutuyor ve gülüyor. "Gördün mü? Eğlenceli."

Onu gördüğüm için sesini zar zor duyabiliyorum ve karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor.

O, arkadaki bir masada üç adamla birlikte oturuyor, önlerinde bira şişeleri var, hepsi iri, geniş omuzlu ve gerçekten ürkütücü.

Ve sonra o var.

Kafenin dışındaki adam. Etrafında herkesin sessizliğe büründüğü adam. Kimse söylemeden insanların yolundan çekildiği adam.

Ve şimdi o burada.

Koyu mavi gözleri bana sabitlenmiş.

Ve aniden, oda çok sıcak geliyor.

Sanki eğlence için sığır kaldırıyormuş gibi kaslı göğsünü saran dar siyah bir tişört giyiyor. Dövmeler her iki kolundan aşağıya doğru uzanıyor, kollarının altında kayboluyor, bronzlaşmış teninde koyu mürekkep izleri bırakıyor. Omuzları, kırılmadan tüm dünyayı taşıyabilecek gibi görünüyor.

Çenesi sakallarla kaplı, ifadesi okunaksız. Sadece beni izliyor.

Masasındaki erkeklerin hepsi kendi tarzlarında yakışıklı. Ama o? O sadece yakışıklı değil. O muhteşem. Bir kez gördüğün ve asla unutamayacağın türden bir erkek. Ve nedense, gözleri şimdiden üzerimde, bu da boynuma bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor.

"Lola, buraya bak." Violet bana dirsek atıyor. "İyi misin?" Yutkunuyorum. "Evet. Sadece... vay canına."

O da bakışlarımı takip ediyor. "Oh."

Kaşları havaya kalkıyor. "Vay canına. Delicesine seksi." "Değil mi?"

"O masadaki herkes yasadışı derecede seksi kovboy," diye

Ama dikkatim sürekli ona kayıyor. O koyu renkli gözler.

Beni izliyor. Ya da belki de hayal ediyorum.

İnsanların arasından sıkışarak bara doğru ilerliyoruz ve sipariş vermeden önce, iki adam yanımızdaki boşluğa kayıyor.

Turist kovboylar. Çok temiz olan çizmeleri ve buraya ait olmayan aksanlarından anlaşılıyor. Burada kaldıkça farkı öğrenmeye başlıyorum. Bu beni çok etkiliyor.

"İçkiler bizden," diyor biri sırtarak.

Violet gülümsüyor. "Teşekkür ederiz."

Bira bardakları bize doğru gelirken nazikçe gülümsüyorum. Sohbet etmeye başlıyorlar. Benim nefret ettiğim sıkıcı küçük sohbetlerden. Nereli olduğumuzu, burada ne yaptığımızı soruyorlar. Violet rahatça sohbet ediyor, gülüyor, ben ise başımı sallayarak onaylıyorum.

Konsantre olamıyorum. Çünkü birkaç saniye aralıklarla bakışlarım tekrar bara kayıyor.

Ona doğru. Hâlâ orada. Hâlâ izliyor.

Bir yudum bira içiyorum, midemdeki ani kıpırdanmayı yatıştırmaya çalışıyorum.

Violet bana yaklaşıp. "Kovboy masası hâlâ bakıyor."

Bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum. Evet, hala orada. Sandalyesine yaslanmış, elinde bira, sanki barda başka hiçbir şey yokmuş gibi gözleri bana sabitlenmiş. Ben de tam olarak onun hakkında böyle hissediyorum.

"Gidip onunla konuşmalısın," diye fısıldıyor

Violet. İçkiyle boğulmak üzereyim. "Kesinlikle olmaz." "Neden?"

"Çünkü o tür erkeklere yaklaşılmaz." Omuz silkerim, midem altüst olmuş gibi davranmamaya çalışırım. "Onlar yaklaşıp. Çaresiz görünmek istemiyorum."

"Peki sen öylece bekleyecek misin?" Bana sanki taş kadar aptalmışım gibi bakıyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Benimle konuşmak istiyorsa, o buraya gelebilir."

Gerçek şu ki, o masaya doğru yürümek, bende kalan azıcık soğukkanlılığı da tamamen yok ederdi.

Beni tedirgin ediyor. Ama korkutmuyor. Merakımı çekiyor.

O masanın üzerinden uzanıp siyah kovboy şapkasını alıp başına takarken kalbim çarpıyor.

Sanki bunun bir kadına ne yapacağını tam olarak biliyormuş gibi.

Masasındaki adamlara bir şey söylüyor. İçlerinden biri sırtıyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor.

Sonra ayağa kalkıyor.

Hava değişiyor, nefes almam zorlaşıyor. Bira şişemi daha sıkı kavıyorum, her adımını izliyorum. Kimseye söylenmeden insanlar yerlerinden kalkıyor, o kalabalığın içinden bara doğru yürürken sohbetler kesiliyor. Bana doğru.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kulaklarımda sesini duyabiliyorum. "Lola," diye fısıldıyor Violet.

"Buraya geliyor."

Biliyorum.

Yanımıza gelir, bara dönerken geniş omuzu neredeyse benimkine değecek kadar yakındır, bizimle konuşan iki adamı tamamen görmezden gelir.

"İyi akşamlar, çocuklar," diyor sakın bir sesle.

Adamlar başlarını sallıyor, birdenbire kendilerini çok farkında oluyorlar. İçlerinden biri bir içki daha alacağına dair bir şeyler mırıldanıyor ve kalabalığın içinde kayboluyorlar.

Sonra şapkasının kenarını Violet ve bana doğru hafifçe eğiyor. "İyi akşamlar, bayanlar."

Yakından bakınca, çok etkileyici. Mavi gözleri benimkilere takıldığında, karnımın derinliklerinde bir şey sıkışıyor.

Barmen'e dönüyor. "Ben ve kardeşlerimin masası için bir tur daha."

Barmen hemen harekete geçer.

Sonra yabancıнын dikkati bir saniye içinde tekrar bana kayar. "Sen ne içersin?" Sesi alçalır.

Ağzım kurur. "Bira iyi olur. Lütfen."

Aptal gibi konuşuyorum. Basit bir cümleyi mırıldanışımın, muhtemelen beni daha önce hiç erkekle konuşmamış bir bakire sanıyordur.

Dudakları seğiriyor, neredeyse gülümsüyor. "Bira olsun o zaman."

Benden gözünü ayırmadan sipariş verir, hesabı öder, sonra kalçasını bara dayar. O kadar yakındır ki, kolumdan ısı yayılır. O kadar yakındır ki, beynim kısa devre yapar.

Yakından bakınca her şeyi fark ediyorum.

Çenesindeki soluk yara izi. Yanaklarını gölgeleyen koyu renkli sakal izleri. Beni hiç çaba harcamadan kaldıracabilecekmiş gibi görünen elleri.

Tanrım.

Böyle bir adamın çalışmasını bütün gün izleyebilirim ve asla sıkılmam. Sırtında güneş, saman balyalarını atarken ya da çitleri tamir ederken kasları gerilirken, dövme kollarından ter damlar.

Ve o ellerin bana yapabilecekleri şeyler... Tanrım.

Nefesim kesiliyor.

"Sen buralı değilsin," diyor, sesi alçak ve alaycı.

Aksanım. Tabii ki. Kollarımı kavuşturup kendime güveniyormuş gibi davranıyorum. "Neden anladın?"

Bakışları tembelce üzerimde dolaşüyor.

"New York." Gözlerimi kırıyorum. "O kadar belli mi?"

Hafifçe sırtıyor. "Orada arkadaşlarım var. Onlar gibi konuşuyorsun."
Her kelimesinde ağır aksanlı konuşması duyuluyor. Bedenim, izinsizce ona doğru eğiliyor gibi.

"Ee," diye devam ediyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, "bu şehre yeni mi geldin? Yoksa sadece geçici mi buradasın?"

Nedense, burada kalacağımı bilmesini istemiyorum. Belki de korkudan. Ona karşı gösterdiğim tepki... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Adını bile bilmediğim bir erkeğe karşı hiç böyle hisler beslememiştim.

"Ziyaret için geldim," diye hafifçe yalan söylüyorum. "Arkadaşımın amcası burada yaşıyor."

Bakışları biraz keskinleşiyor. Sanki tüm gerçeği söylemediğimi biliyormuş gibi.

"Böyle bir kasabada," diye mırıldanıyor, "ziyaretçiler genellikle uzun süre kalmazlar." Kaşlarını kaldırıyorum. "Neden?"

Çenesi çenesi kasılır, ve bir karanlık parıldıyor içinde gözlerinde gözlerinde. "Kovboylar genellikle sorun çıkarır."

Dudaklarım, ben engelleyemedim kıvrılıyor. "Peki ya sen? Sen sorun çıkarır mısın?"

Bir an geçti. Sonra hafifçe eğildi, sesi kulağıma sertçe fısıldadı. Kokusu bile muhteşemdi. "Ben sorunları çözen kişiyim."

Omurgamdan bir titreme geçti. İçgüdülerim bana onun bu bardaki en tehlikeli adam olduğunu söylüyordu.

Ama bu kadar yakın dururken?

Kaçmak istemiyorum. Aksine, ona doğru çekiliyorum.

Sırf ne olacağını görmek için ateşe dokunmak gibi. Hayatımda hiç kendi kararlarımı vermek zorunda kalmadım. Ailem benim için kararları verdi. Ama burada? Burada her zaman olmak istediğim kadın olabilirim.

İstediği şeyin peşinden giden, kendine güvenen kız. Kimsenin onu izlediğini umursamadan eğlenebilen kız.

Erkeği elde eden kız. Ya da bu durumda, külotunu ıslatan kovboyu.

Yavaşça doğruluyor, gözleri bir anlığına boğazımdaki elmas kolyeye düşüyor, sonra tekrar benimkilerle buluşuyor.

Ve ifadesinde bir şey değişti. Yumuşadı. Sadece bir anlığına. Sanki o da benimle aynı içsel çatışmayı yaşıyormuş gibi.

"Ben Hunter," diyor, elini uzatarak.

Ve ben donakalırim. Sanki beni ısıracakmış gibi, onun sert, dövmele eline bakakalırim. Belki de beni ısırmasını istiyorum. Ya da kıcıımı.

Gözlerim onunla buluştuğunda sırtıyor. "Bir adın var mı, şehirli kız?" diye soruyor.

Elimi eline koyduğum anda, kolumdan aşağı kıvılcımlar çıkıyor. Elim çekmiyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum.

Sanki hayattaymışım gibi.

"Tahmin et," diyorum alaycı bir şekilde.

Dövmeli elini koyu renkli sakalının üzerinde gezdiriyor, kaşlarını kaldırıyor. "Tahmin etmeme gerek yok. Eninde sonunda senden öğrenirim."

Ona göz kırparım. Kendine güveni çok çekici. Onunla ilgili her şey öyle. Bana doğru eğildiğinde neredeyse alev alacağım. Düzgün nefes alabildiğimi bile sanmıyorum.

"Ama benim tavsiyem, kovboylardan uzak dur," diyor sessizce.

Bira kovaına uzanır, sonra durur, bir kez daha eğilir, sakalları kulağıma değiyor.

"Ateşböcekleri geceleri çok güzel görünür," diye mırıldanır. "Ama yine de yanarlar."

Nefesim kesilir.

Geri çekilir, koyu mavi gözleri son bir saniye daha benimkilerle buluşur. "Dikkatli ol, ateşböceği."

"İyi geceler, Hunter," diyorum ona, adı dilimde seksi bir tını bırakıyor.

Derin bir nefes alır. Sadece küçük bir nefes. Ama benim de ona etki ettiğimi anlamama yetecek kadar. Sonra uzaklaşır, sanki az önce tüm dünyamı altüst etmemiş gibi içecekleri kardeşlerine götürür.

Kalbim deli gibi çarparak arkasından bakıyorum.

Reese bana baskı hissettiriyordu. Onunla her etkileşimde gergin oluyordum. Ama Hunter'la? Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kıvılcımlar uçuşuyor.

Filmlerde gördüğün ya da kitaplarda okuduğun türden. O an. Bunun gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama ondan sonra? Gerçek.

"Vay canına, Lola. İşte bu bir erkek. Sana pek çok müstehcen şey yapabilecek bir erkek," diye fısıldıyor Violet arkamdan.

Gerçeğe dönmeye çalışarak başımı sallıyorum. Onun gibi bir adam, kendi deyimiyle bir şehir kızının peşine düşmez. Bana uzak durmamı

. Ama artık bana ne yapmam gerektiğini söylemelerinden pek hoşlanmıyorum.

O Lola öldü.

ALTINCI BÖLÜM

HUNTER

SONG- WRONG ONES, Post Malone ft. Tim Mcgraw

Biraları masaya koydum ve oturur oturmaz Ace'in sırtışı o kadar genişledi ki baş belası olmaya başladı.

"Vay vay," diye mırıldandı. "Bakın, ağabeyimiz burada flört ediyor."

Onu görmezden gelerek kovadan bir şişe daha aldım. "Kapa çeneni."

Colten sandalyesine yaslanır, kollarını kavuşturur, gözlerinde eğlence vardır. "Hala nasıl yapılacağını hatırladığını bilmiyordum."

"Flört etmiyordum."

Ace gülüyor. Yüksek sesle. "Hunter Ralph Sterling, tıklım tıklım dolu bir barda yürüdün, iki adamı kaçırdın ve ona bir içki ısmarladın. Senin kitabında bu flört etmektir."

Omuz silkerim ve bir yudum bira içerim. "Sadece kibar davranıyordum."

"Saçmalık," der Colten. "Sadece ilgilendiğin zaman kibar olursun."

"Ben her zaman kibarım."

Beau sonunda viskisinden başını kaldırır. "O içeri girdiğinden beri ona bakıp duruyorsun."

Onları görmezden geliyorum, ama bakışlarım yine de barın öbür ucuna kayıyor.

Ve işte orada. Arkadaşıyla gülerken kiraz kırmızısı bukleleri sallanıyor, kalçaları müziğe göre sallanıyor, odadaki tüm erkeklerin onu izlediğinin tamamen farkında değil.

Buradaki diğer kızlardan farklı dans ediyor. Alıştırılmış bar sallanmaları yok. Kim izliyor umursamıyormuş gibi dans ediyor.

Ace alçak sesle ısıklık çalıyor. "O sana başını belaya sokacak. Bence tam da ihtiyacın olan şey o, huysuz."

"Evet, çünkü sizler zaten bana yeterince baş belası olmuyorsunuz," diye mırıldanıyorum.

"Bunu seviyorsun, bu seni hayatta tutuyor," diye karşılık veriyor Ace.

Cevap vermiyorum çünkü onun hareketlerini izledikçe, karnımın derinliklerinde bir şey sıkışıyor.

Kalçalarının hareket edişi, o eteğin altında külotunun rengini öğrenmek için can atıyorum. Terin ensesini ıslatışı. Gülerken başını geriye atışı, buklelerinin uçuşması.

Ve aniden kot pantolonum beş dakika öncesine göre çok daha dar geliyor.

Tanrım.

Sandalyeyi geriye çekiyorum. "Biraz hava almam lazım." Ace sırtıyor. "Soğuk bir duş almam lazım demek istiyorsun." "Siktir git."

Arka kapıya doğru yürürken ve bir sigara çıkarırken, kahkahaları beni gecenin içine kadar takip ediyor. Sırtımı duvara dayayıp yıldızlara bakarak sigarayı yakıyorum. Dumanın ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

Arkamda çakıl taşları üzerinde bot sesleri duyulur.

Onun olduğunu zaten biliyorum. Avlanmak için eğitildim, ama o benim avım olmaktan daha fazlasını hak ediyor.

Hemen dönmüyorum. Ama kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Onu orada dans ederken izlemek mi? Her erkeğin ona bakmasını izlemek mi? Özdenetimim için hiç iyi değil. Korumam gereken bir itibarım var.

Ama biri ona dokunursa bile, burayı havaya uçurabilirim. "Sana kovboylardan uzak durmanı söylemiştim, değil mi?" diye soruyorum, omzumun üzerinden bakarak.

Birkaç metre uzakta duruyor, dans etmekten saçları dağınık, yanakları kızarmış, loş ışıktaki yeşil gözleri parlıyor.

"İçerisi çok sıcak," diyor, kollarını kavuşturarak, ama dudaklarını süsleyen gülümseme onu ele veriyor.

"Temiz hava genellikle ön tarafta olur. Burası sigara içenler için."

Omuzlarını silker. "Sanırım kayboldum."

"Tabii ki kayboldun, ateşböceği."

Bu takma ad üzerine gözleri parladı ve geri çekilmek yerine bana yaklaştı.

Birinci hata.

Yanmış sigaramı meydan okurcasına uzatıyorum.

"Sigara içiyor musun?" "Kendimi kötü hissediyorsam, evet."

Başımı sallarım. Ellerine bakarak, yanlışı parmağında bir yüzük var mı diye kontrol ederim. Ama parmağı boştur. Bir ilişkisi yok. "O zaman bu gece şanslı gecen."

Sigara alırken parmaklarımız birbirine değiyor ve aramızda statik elektrik gibi bir kıvılcım çıkıyor.

Tanrım.

Bir nefes çektikten sonra hafifçe öksürüyor, sonra sigarayı geri veriyor, parmakları kasıtlı olarak üzerinde oyalanıyor.

Benimle dalga geçiyor ve ben buna son vermeliyim. Artık böyle şeyler yapmıyorum, Wyatt'ın annesi evi terk edip her şeyi bana bırakalı beri yapmıyorum.

Önceliklerim basit: Oğlum. Çiftliğim. Kardeşlerim. Kadınlar işleri karmaşıktır.

Ama bu kız? Yıllar önce yandığını sandığım bir şeyi içimde uyandırıyor. Tek bir gülümsemesiyle tüm yaşam tarzımı yeniden düşünmemi sağlıyor.

Belki de herkes beni terk etmeyecek. Belki de bu kiraz kırmızısı saçlı kız, kalacak olan kişidir.

Çoğunlukla kadere inanırım.

"İnsanları hep böyle korkutur musun?" diye soruyor, beni düşüncelerimden koparıyor.

"Nasıl yani?"

Benim ne kadar tehlikeli olduğumdan haberi yok. Ve işte o anda gerçeklik üzerime çöküyor. Enzo'nun örgütünün adamlarının sevdikleri kadınları neredeyse kaybetmelerine şahit oldum.

Bunun onları nasıl mahvettiğini gördüm. Kahretsin, annemin ölümünün babamı nasıl mahvettiğini gördüm.

“Orada. Sen yanlarından geçerken herkes yerinden kıpırdadı. Sanki senin önünde yanlış nefes almaktan korkuyorlarmış gibi. Tıpkı geçen sabah Dusty’nin dükkanının önündeki gibi.”

Kaşımı kaldırıyorum. Kafe mi? Beni buralarda görmüş. Onu nasıl görmedim ki?

“Küçük bir kasaba,” omuz silkerim, konuyu geçiştirerek. “Herkes birbirini tanır.” “Öyle görünmüyordu.”

Duvara yaslanıyorum. “Peki nasıl görünüyordu?”

Bakışları yavaşça üzerimde dolaştı. Ve sanırım gördüklerini beğendi.

“Sanki buralarda bir tür lidermişsin gibi.”

Ağzım seğiriyor. “Yine de beni buraya kadar takip ettin mi? Cesursun.”

Çenesini kaldırıyor. “Belki. Ya da belki de meraklandım.”

Aramızda sessizlik uzuyor.

“Kavga çıkarmaya çalışır gibi dans ediyorsun,” diye mırıldanıyorum.

“Kiminle? Ben sorun çıkarmak istemiyorum. Buraya yeni geldim, unuttun mu?”

“O bardaki her erkekle.”

Kaşlarını çatınca kaşları kırışır. “Buradaki erkekler benimle kavga mı etmek istiyor?”

Ben bırakıyorum iç bir kıkırdıyorum. Ben sanmıyorum düşünmüyorum bunun farkında ne ne kadar

“Hayır. Sana ters bir bakış atan herkesi tek tek yere sererim.”

Güzel dudakları aralandı ve derin bir nefes aldı.

Ağzında yavaşça bir gülümseme belirir. “Ama yapmadın. Gittin mi? Benimle dans edebilirdin.”

Çenem gerilir. Çünkü evet. Onun öyle dans edişini izlerken, onun benim altımda dans ettiğini hayal etmemek çok zor.

Bakışlarım çok uzun süre dudaklarına takılır. “Uzaklaştım çünkü benim gibilerle karışmana gerek yok. Bana güven.”

Sanki beni değerlendiriyormuş gibi başını yana eğiyor. Bu hoşuma gidiyor.

“Fazla flört etmezsin, değil mi?” diye soruyor yumuşak bir sesle. “Benim tarzım değil.” Omuz silkiyorum.

“Neden?” diyor, gülümsemesini zorla bastırarak. “Meşgul bir adamım.”

"Nasıl meşgul?"

Vazgeçmiyorum. Hava cehennem gibi sıcak.

"Oğlumu yetiştiriyorum. Bir çiftliği işletiyorum. Kötü şeyler yapıyorum," diyorum. Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirliyor. "Çocuğun mu var?"

"Evet."

Yüzündeki ifade yumuşuyor. Ve bu konuyu burada bitirmeliyim. Bekar bir baba olmak, istediğim kişiyle çıkamayacağım anlamına geliyor. Oğlum için güvenli olan biriyle çıkmam gerekiyor.

Onu da sevecek biriyle. Ama o, bana yaklaşıyor.

O kadar yaklaşıyor ki, bacağı bacağıma değiyor. O kadar yaklaşıyor ki, nefesini boynumda hissediyorum.

“Yerine yerleşen bir tipe benzemiyorsun, annesiyle birlikte misin?” diye mırıldanıyor.

"Sen de öyle görünmüyorsun. Ve kesinlikle hayır."

Gerçek şu ki, ben yerleşmek isterdim. Oğlumu kendi çocuğu gibi seven biriyle yaşanmayı hayal edebiliyorum. Çiftliğimin güzelliğini gören bir kadın. Sevdiğim insanlara karşı ne kadar sahiplenici olduğumdan korkmayan biri. Çiftliği, bir gün çocuklarımızın yöneteceği bir yere dönüştürmeme yardım edecek biri.

Ama ben onun düşündüğünden fazlasını görüyorum. Zırh gibi giydiği özgüvenini görüyorum. Ağzı cesur sözler sarf ederken bile vücudunun bana doğru eğilmesini görüyorum.

Kontrolü elinde tutmaya çalışıyor. Ama bir süreliğine onu elinden alacak kadar güçlü birini istiyor. Bırakmanın nasıl bir his olduğunu ona gösterecek birini. Bir kovboya binmenin gerçekte ne anlama geldiğini ona gösterecek birini.

Elim izinsizce kalkıyor, omzundaki bir bukleyi sıyrıyorum. İnanılmaz derecede yumuşak.

Nefesi kesiliyor. Ve uzaklaşmıyor. "İçeri dönmelisin," diyorum ona.

"Neden?" diye soruyor, kirpiklerini kırıştırarak.

"Çünkü anlamadığın bir şeyle oynuyorsun."

"Peki ya sen?" diye karşılık veriyor, gözleri meydan okurcasına parıldıyor.

Bu, olması gerekenden daha fazla canımı yakar. Çünkü gerçek şu ki, yıllardır kimseye karşı böyle bir çekim hissetmemiştim. Hatta belki de hiç. Wyatt'ın annesi Ashley'ye karşı bile. O asla gerçek bir aşk ilişkisi değildi. Bir zorunluluktuk.

Ama bu kız, sanki yerçekimi değişmiş gibi. Sanki beynim itiraz etmeden önce vücudum karar vermiş gibi.

Sigara parmağımı dudaklarına götürdüm ve o da bu sefer göz teması kurmayı kesmeden bir nefes çekti. Onu döndürüp bu lanet duvara dayamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

O sigara olmak için can atıyorum.

Dumanı tam yüzüme üflüyor ve ben biraz daha yaklaşıp içime çekiyorum. "İçeri gir, ateşböceği."

Kıpırdamıyor. Bunun yerine, parmaklarını kemerimin halkasına hafifçe geçiriyor ve uzaklaşmamı engelliyor.

Vücudumdaki her kas gerginleşiyor. Lanet olsun, onu istiyorum.

"Bana uzak durmamı söyleyen sensin," diyor yumuşak bir sesle. "Ama sen hiçbir yere gitmiyorsun."

Haklı. Ve bu beni çok korkutuyor.

Elimi bileğine doluyorum, onu itmiyorum. Sadece orada tutuyorum. Çünkü o, zihnimi karıştırıyor ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

"Akıllı bir kız için," kulağına fısıldıyorum, "dinlemede gerçekten çok kötüsün."

Nefesi titriyor ve uzun bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Sonra sanki kendini hatırlamış gibi yüzündeki ifade değişiyor. Kendine güveni geri geliyor ve yavaşça geri çekiliyor. "Eh," diyor hafifçe, "sanırım ikimiz de öyleyiz."

Dönüyor, sonra duruyor, geriye bakıyor. Ve gerçek bir şey ortaya çıkıyor.

"Lola," diye patlar. "Benim adım Lola."

İstmeden de olsa dudaklarım gülümsemeye başladı. Lola, onu hatırlamamı istiyor.

Ve onu unutmamın imkanı yok.

Bara doğru geriye doğru yürürken bana bir öpücük gönderir. "Belki buralarda görüşürüz," diye seslenir. "Ama buna pek güvenme." Gözleri meydan okurcasına parıldar. "Ben iki kez reddedilen bir kadın değilim."

Kendine güveniyor. Ve o kadar seksi ki, aletim yarı sertleşiyor.

Dönüp içeriye giriyor. Kapı kapandıktan çok sonra bile ben serin gece havasında orada kalıyorum.

Çünkü içimden bir ses, ateşböceklerinin ömrü kısa olsa da yine de parlak yandıklarını söylüyor. Ve onun alevinde durmanın nasıl bir şey olacağını, sadece bir geceliğine bile olsa, bilmeden bu fırsatı kaçırabileceğimi sanmıyorum.

Kendimi tekrar özgür bırakabilirdim. Hunter olabilirdim. Herkesin güvendiği kişi değil. Ama onun gördüğü adam. Onun adımı haykırmasına ve o kadar şiddetli orgazm yaşamasına neden olabilecek adam.

Siktir.

Lola. Lola. Lola.

YEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

"SİGARA KOKUYORSUN, LOLA JACKSON," Violet, ben barda yanına otururken azarladı.

"Bugün yaramazlık yapıyorum. Bir daha başlamayacağım, söz," diyorum ona dudak bükerek.

O arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Buradaki halini seviyorum. Çok daha... neşelisin. Bu hoş."

Ben de öyle hissettiğim için gülümsüyorum. Artık güne korkarak uyanmıyorum. E-postaları yanıtlamak. Ailemin mükemmel kızlarıyla övünebilmesi için giyim firmalarının gönderdiği kıyafetlerle pozlu fotoğraflar çekmek.

Beğeniler için göğüslerimin muhteşem görünmesini sağlamak.

Burada, sadece kendimim. Biri izlemiyor. Biri rapor vermiyor.

Omzuma hafifçe çarptı. "Şuradaki adam benimle dans etmek istiyor." Barın diğer ucunda duran, bıyıklı ve gülümseyen bir adamı işaret etti.

"Ben gidiyorum. Sen iyi misin? Seni yalnız bırakmak istemem."

Gülerek koluna hafifçe vuruyorum. "Ben yetişkinim. Git dans et. Ben buralarda olacağım."

Tabureden atlar ve birkaç saniye sonra adam onu döndürürken ikisi de gülüyor.

Çok tatlı.

Ve aniden mesanem, çok hızlı ıçtiğimi hatırlatıyor.

Duvarı tarayarak eğri büğrü tuvalet işareti bulana kadar aradım ve kalabalığın arasından geçmeye başladım. Burası giderek çok daha kalabalıklaşıyor.

Hunter'ın masasını artık göremiyorum bile.

Çiftler birbirlerine yapışıyor, biri başka bir adamın ağzına direkt votka döküyor ve insanlar gruba şarkı sözlerini haykırıyor. Ama ben işeme görevime devam ediyorum.

Tuvaletlerin bile sallanan ahşap kapıları var. Burası tam bir kovboy ortamı. İşimi bitirip dar koridordan dışarı çıktığımda, doğrudan sert bir şeye çarpıyorum.

Gerçekten sert bir şeye.

Ellerim, oyulmuş taş gibi hissettiren bir göğse çarpıyor.

Ve sonra koku burnuma geliyor.

O.

Zaten beni eğlenerek izleyen mavi gözlere bakıyorum. "Bana çarpmayı gerçekten bırakmalısın, ateşböceği. Beni takip ettiğini düşünmeye başlayabilirim." Bana doğru eğiliyor, sesi sadece benim için alçalıyor. "Çünkü senden uzak durmak her dakika daha da zorlaşıyor."

Bacaklarım içgüdüsel olarak birbirine

yapıştı. "Ben... ben sadece..."

Ama kıpırdamıyorum. Ellerim göğsünde kalıyor. Vücudum işbirliği yapmayı reddediyor.

"Benden ne istiyorsun, Lola?" diye soruyor sessizce.

Boğazım düğümleniyor. Her geçen saniye özgüvenim azalıyor. "Aslında bilmiyorum, Hunter."

Ağzı kıvrılır. "Ne istediğini bilmiyor musun? Bu farklı bir durum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne? Kadınlar genellikle senin için hemen külotlarını mı çıkarıyor?"

Yavaşça başını sallıyor. "Hayır. Asla bu kadar yaklaşmaya cesaret edemezler."

Gözlerimi devirdim ve bir de baktım ki, eli boğazımı sarmış ve beni kirli koridora doğru sürüklüyordu.

Sırtım tuvaletlerin yanındaki duvara çarptı, vücudu beni

.

"Benden ne istiyorsun, ateşböceği?" diye soruyor yine, sesi artık daha sert.

Dudaklarımda bir gülümseme yayılır, parmaklarım kemerine kayar ve onu kendime doğru çekerim. "Sanırım bir kovboyun nasıl sikiştiğini göstermeni istiyorum."

Nefesi kesilir, tutuşu hafifçe sıkılaşır. "Gerçekten bunu mu istiyorsun, ha?" diye mırıldanır. "Şehirli kız, sanki bir tür deneymiş gibi kovboy siki mi istiyor?"

Dudaklarımı ısıriyorum. "Şehirdeki erkekler beni hiç orgazm ettiremedi. Senin bunu düzeltebileceğini umuyorum. Söylentiler duydum..."

Uylukları bacaklarımı ayırırken, ağzı tehlikeli bir şekilde yaklaşırken, ağzından düşük bir inilti kaçar. "Tanrım, bu çok seksi, Lola."

Gülümsüyorum. "Ee? Kovboylar gerçekten daha mı iyi?"

Düşünmek için bir saniye bile vaktim olmaz, ağzı benimkine yapışır.

Öpücük müstehcen. Açgözlü. Tamamen ateş, dişler ve eller.

O beni kaldırırken kollarımı boynuna doluyorum, bacaklarımı beline sarıyorum ve benim için ne kadar sertleştğini tam olarak hissediyorum.

Tanrım.

Öpücük başımı döndürüyor.

Dudaklarıma fısıldamak için öpüşmeyi kısa bir süre kesiyor: "Seni burada sikmeyeceğim. Seyirciye layık değilsin."

"Paylaşmıyorsun, ha?" diye mırıldanıyorum.

Çenesi gerilir. "Hayır. Benim olan benimdir. Kimsenin izlemesine izin vermem."

Sesinde duyduğum sahiplenme duygusu içimi yeniden bir sıcaklık dalgasıyla dolduruyor. "Peki, nereyi öneriyorsun?"

Dudakları yine benimkilere geliyor. "Kamyonetim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kamyonetinde sevişen kovboy. Mantıklı.

Varım."

Botlarım tekrar yere değene kadar vücudunda aşağı kayıyorum, ama o sadece başını sallıyor.

"Hayır, tatlım. Sana tam bir deneyim yaşatacağım."

Tartışmaya fırsat bulamadan, eğilip beni omzuna kaldırıyor.

"Hunter!" diye çığlık atarak sırtına vuruyorum.

O da gülerek karşılık olarak kıcıma daha sert bir şaplak atar.

Beni dışarıya, camları karartılmış kamyonetine taşıırken sıcak gece havası yüzüme çarpar.

Beni yere indirmek yerine, bir elini başımın yanına koyarak beni kapıya nazikçe bastırıyor.

Yüzündeki ifade değişir, artık daha yumuşaktır. "Sen özelsin, Lola. Gerçekten özel birisin."

Sırıtiyorum. "Kamyonet seksi yapmaya layık mıyım?"

Başparmağıyla çenemi okşuyor. "Çok daha fazlasına layık. Ama bu... şu anda sana sunabileceğim tek şey bu. Kanıtlamam gereken bir şey var. Kovboyların daha iyi yaptığını sana göstermeliyim, bebeğim."

Bu dürüstlük karşısında göğsümde bir şey sıkışır. Dudaklarımı ısırırım, kalbim deli gibi atar. "Öp beni, kovboy."

Ve dudakları tekrar benimkilerle buluştuğunda, dünyanın geri kalanı yok oluyor. Ve daha yeni tanıştığım bir adamla yattığım pervasız dönemime giriyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - 12 TO 12, sombr

Öpüşmeyi kesmeden kamyonetin kapısını açıyorum, onu kucağıma alıp deri koltuğa yatırıyorum, parmakları sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi hâlâ gömleğime dolanmış durumda.

Pratik olarak mı? Bu tam bir kabus.

Lola yatağımda uzanmış, bilekleri bağlanmış olmalı, çıkardığı her lanet sesi öğrenmem için bana zaman tanımalı. Park yerinde birkaç dakika çalmak yerine, saatlerce onu yutmam için bana zaman tanımalı.

Ama şu anda? Şu anda, onun beklemesi için çok çaresizim.

Ben botlarını çıkarıp ayak boşluğuna fırlatırken, o beni izliyor, yeşil gözleri ateşle kararmış. Ellerim bacaklarından yavaşça aşağı kayıyor, cildinin pürüzsüzlüğünü ezberliyorum.

Benim için kalçalarını kaldırıyor ve ben sırtarak ellerimi siyah eteğinin altına kaydırıp ipeksi külotuna takıyorum.

Onu yavaşça aşağı çekiyorum, dokunuşumla göğsünün nasıl inip kalktığını izliyorum. Ve çıkardığımda, onu havaya kaldırıyorum.

"Kırmızı," diye yüksek sesle söylüyorum, bunu içimde saklamak yerine. Onu ilk gördüğümde ne renk olacağını merak etmişim.

"Görünüşe göre kovboy renkleri biliyor," diye alay ediyor.

Onu arka cebime tıkarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Hey!

Onlara ihtiyacım var," diye itiraz ediyor.

Kafamı sallayarak gülümsüyorum. "Artık benim."

O gözlerini devirirken, çenem seğiriyor. Eteğini çıkarıp botlarının yanına koyuyorum. Sonra dikkatim tekrar ona dönüyor.

"Otur," diyorum ona.

Gözlerinde bir parıltı var, sanki karşılık vermek ve direnmek istiyor gibi, ama yine de itaat ediyor ve bana yaklaşıyor.

Lanet olsun, o benim için mükemmel.

Onun arkasından arabaya biniyorum ve kapıyı sertçe kapatıyorum, barın gürültüsü anında kayboluyor. Sadece deri koltuklar. Ve Lola'nın baş döndürücü kokusu kabini dolduruyor. Bir saniye bile boşa harcamıyorum. Onu kucağıma çekiyorum, bacakları benimkilerin üzerine biniyor, bedenlerimiz tekrar çarpıştığında nefesi kesiliyor.

"Kemerimi aç," diye sessizce emrediyorum.

Parmakları biraz tereddüt eder, ben de kızarmış yanağından bukleleri çekip yüzünü avuçlarımla sararım.

Durup bana bakıyor. "Aferin kızım."

Yanakları daha da kızarır ve ben gülümserim, sonra onu bir öpücüğe daha çekerim. Tanrım, onu öpmeyi bırakamıyorum. Elim aşağı kayar, kalçasını kavrar, sonra onu kaydırır, böylece uyluklarıma sürtünür.

Ağızından yumuşak bir inilti kaçar ve kalçaları içgüdüsel olarak hareket etmeye başlar. "Daha başlamadık bile ama sen çoktan tahrik oldun, bebeğim,"

dudaklarına fısıldıyorum.

Nefes nefese, homurdanıyor. "Yumurtlama dönemindeyim. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Göğsümde bir kahkaha yankılanır. Tanrım, bu küstahlığı seviyorum. Onu dizimin üzerine yatırıp kıcına şaplak atmak istesem bile.

"Peki o zaman," diye mırıldanıyorum.

Kalçaları sürtünmeyi ararken hareket etmeye devam ediyor, omuzlarıma sarılırken dudaklarından küçük inlemeler dökülüyor.

"Sadece bacağıma binerek boşalacaksın, ateşböceği," diye mırıldanıyorum, sormuyorum. Ondan tam olarak ne istediğimi söylüyorum.

"Uh-huh," diye nefes alıyor.

Boynunu öperken başını geriye yaslar ve çıkardığı sesler beni neredeyse çıldırtıyor. Vücudu benimkine karşı titremeye başlar ve zevk nefesini keserken ağzımı tekrar onun ağzına yapıştırırım.

O sırada bana sıkıca sarılır, tırnaklarını omuzlarıma geçirir ve ben onu orada tutarım, yüzünün yumuşamasını, kollarımda erimesini izlerim.

Gördüğüm en güzel şey. Birkaç saniye sonra gözlerini açıyor.

"Bunu halletmen gerekiyordu," diyorum ona, başparmağımı yanağına sürterek.

Bakışları aşağıya kayar, kot pantolonuma yaptığı pisliği görünce gözleri hafifçe açılır ve ben gülümserim. Bu tam bir onurdur. "Beni pislettin, hayatım. Ve sorun değil. Senden çok daha fazlasını istiyorum."

Yutkunur, gözlerinde tekrar arzu parıltı ve o hissi tekrar kovalayarak bana yaklaşır.

Elimi daha aşağıya indiriyorum ve iki parmağımı içine kaydırduğımda küçük bir inilti çıkarıyor.

"Çok sıkı, ateşböceği."

"Lütfen, Hunter. Daha fazla."

Boğazımdan bir homurtu kaçar ve parmaklarımı daha derine sokar, o noktaya ulaşmak için kıvrırım. "Bir tane daha," emrederim.

Onu tek elimle yerinde tutuyorum ve parmaklarımla onu sikiyorum, avucumu ıslatmasını sağlıyorum. "Ne kadar uslu bir kızsın, Lola. Elime damlıyorsun."

Bacaklarını daha da açıyor ve ben sırtarak dilimi köprücük kemiği boyunca gezdiriyorum. Ortası dantelli küçük beyaz bluzu, ağzımı göğüslerinin arasına kaydırmam için bana mükemmel bir fırsat sunuyor.

"Çok iyi gidiyorsun, Lola," kulağına fısıldıyorum. "Sadece kendini hisset."

Bacakları beni sıkıca sarar, zevk yine sesini keserken nefesi kesilir. Direnmeye çalışır, kendini tutmaya çalışır ve ben yüzünü nazıkçe avuçlarım. "Bana bak," derim ona.

Gözlerini açıyor, tamamen sersemlemiş ve tahrik olmuş halde.

"Kafandan at bunu, ateşböceği. Utanacak bir şey yok. Sadece kendini bırak ve kovboyunun işini yapmasına izin ver." Bir an durup sırtıyorum. "Araştırma amaçlı."

Ona dokunduğum anda bu artık araştırma olmaktan çıkmış olsa da ona dokunduğum anda bu artık araştırma olmaktan çıkmış olsa da.

O başını yavaşça başını sallıyor, omuzları gevşer, güven yerine içine ifadesine ifadesine. Ve bu sefer, onu yavaşça işliyorum. Başparmağım klitorisini daireler çiziyor, parmaklarım onu sıırılsıklam eden noktaya dokunuyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyorum. "Karşı koymayı bıraktığında daha iyi hissettiriyor, değil mi?"

Yine başını sallıyor.

"Çok güzelsin, Lola," diye fısıldıyorum. "Ve böyle mi? Kesinlikle muhteşem. Şimdi benim için boşal."

Bu sefer, bana karşı boşaldığında, direnmeye çalışmıyor. Sadece kendini bırakıyor, zevk dalgaları içinden geçerken bana sarılıyor ve ben her titrek nefesinde onu öpüyorum.

Ama o benim adımı haykırdığında. Lanet olası adımı. Neredeyse boxerımın içine boşalacaktım.

Alnını alnıma dayadı ve ben nefesimi toparlarken, onun da nefes almasına izin verdim.

Ve sonunda bana tekrar baktığında, dudakları şişmiş, gözleri en güzel şekilde mahvolmuş. Tek düşünebildiğim, onu tekrar ne kadar çok istediğim. Ve o benim etrafımda parçalanırken, sıkı amcığı sikimin etrafında ne kadar iyi hissettireceği. Bu benim sonum olabilir.

Bir kadının kalbimi çalmasına izin vereli beş yıl oldu. Ama benim ateşböceğim? Sanırım o, barda bir bakışla bunu başarmak üzere.

DOKUZUNCU BÖLÜM

LOLA

Ellerimi yüzünün iki yanına koyup, kendimi düzgünce kaldırarak üzerine oturuyorum.

"Araştırmam nasıl gidiyor? Yoksa benim gibi şehirli kızlarla zaten çok deneyimin mi var?" diye soruyorum, dudağımı ısırarak.

Başını hafifçe eğip, bir şeyi tartar gibi beni inceliyor. "Sen benim ilkimsin," diyor.

Bu beni gülümsetiyor.

Dudaklarını yavaşça yaladı. "Ah. Sen kıskanç birisin."

Başımı sallıyorum. "Evet. Sanırım öyleyim." Bu beni şaşırtıyor. Eski erkek arkadaşlarımdan ne yaptığını hiç umursamazdım. Çoğu zaman, başka biriyle ortadan kaybolmaları benim için bir rahatlamaydı.

Ama Hunter'la... Bir parçam önemli olmak istiyor. Onun için farklı bir şey olmak istiyor.

"Şey," diye mırıldanıyor, elleri uyluklarımdan yukarı kayarken, "ben de öyle. Çok kıskançım."

Sonra kıcıma bir şaplak atıyor ve içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor, vücudum anında tepki veriyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor.

"Evet. Sen ne yapsan yanlış olmuyor," diye patlarım, hemen fazla şey açığa vurduğumu fark ederim.

Ağzı hafifçe kıvrılıyor. "Sen de öyle."

Bizi biraz kaydırır ve arkasına uzanır, cebinde bir şeyler arar ve cüzdanını çıkarır. Cüzdanı açar ve bir prezervatif çıkarır. "Peki, Bayan Yumurtlama Dönemindeyim," diye alay eder, "Sanırım yeni tanıştığın kovboydan çocuk istemiyorsundur."

Burnumdan soluyorum, prezervatifi parmaklarından alıp cüzdanını yanımdaki koltuğa atıyorum.

Ona yardım ederken nefesim biraz kesilir, ne kadar büyük olduğuna şaşırıyorum. Heyecanla karnımda bir karıncalanma hissedirim.

Ambalajı dişlerimle yırtıp açtım ve işe koyuldum; o ise başını geriye attı, çenesi gerildi.

"Lola," diye inliyor, elini yüzüne sürüyor. "Sadece seni izlerken bile çoktan sınırdayım. Ve bu gece seni benim aletimle boşaltmam lazım."

Sinirlerim ve adrenalinin çarpışınca içimden küçük bir kıkırdama kaçar ve onun koyu renkli gözleri aniden benimkilere döner.

"Şaka yapmıyorum, ateşböceği," diyor. "Sen tehlikelisin."

Yutkunurum, saçlarımı yüzümden çekip atarım. "Ya boğazıma boşalırsan? Bunu istemiyor musun?"

"Siktir," diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

"Bebeğim, lütfen," diye inler, öpmek için eğilir.

Ve aniden güç dengesi biraz değişir ve sesinin alçalması, içimi yeniden sıcaklıkla doldurur.

"Yalvaran bir adam. Bunu seviyorum," diye dudaklarına fısıldıyorum.

Elini saçlarıma geçirip, öpücüğü derinleştirirken kafa derimde karıncalanma hissi uyandıracak kadar çekiyor.

"Yapacağım yalvaracağım sana sana tatlı Lola,"

Lola," diyor fısıldadı. "Ama unutma..."

Elimden prezervatifi alır ve kendi başına takmayı bitirir.

"...burada hâlâ söz sahibi benim."

Göz kırıyor, beni kendine doğru çekerken elleri belime kayıyor, sesi artık daha yumuşak.

"İşte böyle," diyor. "Sakin ol, hayatım. Ben yanımdayım."

Ağrıyan amımın üzerine kaydırdıktan sonra sikini hizaladı. Ona sarıldım ve kendimi üzerine indirirken derin bir nefes aldım.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum, o kalçalarını yukarı doğru ittiğinde.

Parmakları boğazımı sıkarken, diğer eli kıcıma gömölüyor; kontrolü tamamen ele geçiriyor, her hareketi kendinden emin ve ezici; bu işin başındaki kişinin kim olduğu konusunda en ufak bir şüpheyeye yer bırakmıyor.

Sanki her tepkimi, her sesimi, ona verdiğim her nefesi yutmaya çalışır gibi, ciğerlerimdeki havayı çalan bir yoğunlukla hareket ediyor. Ağzı benimkine çarptığında, içimden o kadar şiddetli bir sıcaklık patlıyor ki, neredeyse o anda kendimi kaybediyorum.

Ve avucunun tekrar kıcıma değdiği anda, vücudum ona karşı daha da eriyor. Nefes alamayacak kadar. Hunter bu anın sahibi. Bu an içinde benim sahibim. Her güçlü hareket, boğazımdan onun adını tekrar tekrar haykırıyor, ta ki artık zevki kovalamayana kadar, ona çaresizce ihtiyaç duyana kadar.

"Siktir... siktir," diye inliyor kulağıma, sesi kısıtlanmış, ipin ucunda sallanıyor.

Öne eğiliyorum, dişlerimi omzuna geçiriyorum ve yanıt olarak göğsünden bir hırıltı çıkıyor. Eli saçlarımı kavıyor, beni geriye doğru yönlendiriyor, tam da istediği yerde tutuyor.

"Yaklaştın," diye mırıldanıyor, nefesinin sıcaklığı tenime değiyor. "Hissedebiliyorum. Siktir, Lola. Çok sıkı."

Bütün vücudum titriyor, her sinirim gergin. "Ellerini arkaya," diye emrediyor.

Bu emir itiraz etmeye yer bırakmıyor ve bu sefer karşı koymayı aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Emre uyuyorum ve eli bileklerimi kavrayıp kolayca tutuyor.

"Boşalmam lazım, Hunter," diye nefes nefese söylüyorum. "Lütfen... lütfen."

Ağzı benimkini ele geçiriyor, sözlerimi benden alıyor ve her şey parçalanıyor.

"Şimdi," diye homurdanıyor.

The boşalma bana bana sanki bir bir bir şiddetli ve her şeyi yutan, zevk üzerime çökünce tüm vücudum titriyor.

Ve o da peşimden geliyor, o an ikimizi de içine çekerken beni sıkıca tutuyor.

Sonrasında, orada kalıyoruz, nefes nefese, terden ıslak tenlerimizle, dünya dışında dışında dışındaki tamamen unutulmuş. Sonra,

beklenmedik bir şekilde nazikçe, şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Ve farkına bile varmadan gözümde bir damla yaş süzüldü.

Hemen geri çekilir, elleriyle yüzümü çerçeveler, bakışlarındaki sıcaklığın yerini endişe alır. "Lola, iyi misin?"

Buharlaşmış pencerelere bir göz attım ve eğilip parmağımla bir 'L' harfi çizdim. Sonra ona tekrar baktım. "Daha önce hiç... böyle bir şey hissetmemiştim."

Yüzünde gerçek bir gülümseme yayılır ve gözyaşımı siler, beni tekrar göğsüne çeker, beni sıkıca tutarken eli sırtımda yavaşça daireler çizer. "Ben yanımdayım, ateşböceği."

Ve kalbim göğsümde bir an durdu. Çünkü bu durum birdenbire tehlikeli bir şekilde gerçek bir şeye benzemeye başladı. Ve bu beni çok korkutuyor.

Bana ilişkiler kurmadığını zaten söylemişti. Bir oğlu var. Bir çiftliği. Benim uymayacağım bir hayatı. Ve bu böyle devam ederse, duygularımı seksten ayıramayacağım. Bana böyle davrandığı sürece olmaz. Kollarında kendimi bu kadar iyi hissettiğim sürece olmaz.

Bu, ateşe doğru yürümek gibi geliyor.

"Aklından ne geçiyor?" diye soruyor sessizce.

Biraz geriye yaslanıyorum, parmaklarım çenesini okşuyor. "Çok," diye itiraf ediyorum. Onu tekrar görmek istediğimi. Bunun tek gecelik bir ilişki

ama daha güçlü bir şey hissediyorum.

Bunların hiçbirisi ağzımdan çıkmıyor. Bunun yerine, içtenlikle söylediğim tek bir şey söylüyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Garip bir veda gibi. O, ona karşı hisler besleyebileceğin türden bir adam değil. Ve ben, evimde istemediğim bir hayattan kaçıyorum; beş yıl sonra nerede olmak istediğimi kim bilir.

Onun evi burada. Oğlu burada. Ve ben bu konuyu zaten çok fazla kafama takıyorum. Beni dikkatle inceliyor. "Neden benden kaçacakmışsın gibi konuşuyorsun?"

Yanağımın içini ısıırıyorum. "Çünkü kaçıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Bu sözler ağzımdan çıkarken canımı yakıyor.

Sanki bunu bekliyormuş gibi yumuşakça gülüyor. "Eğer olacağını düşündüğün buysa, tamam."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. Anlaşmanın bir parçası bu değildi. İkinci raunt yok. Onun beni uzaklaştıracak,

bana sarılmayacak türden biri olduğunu sanmıştım.

“Firefly,” diye mırıldanıyor, başparmağını çenem boyunca gezdirerek, “Sikim hâlâ içinde. Ve az önce yaptığımız şeyden sonra, hayatının geri kalanını sadece bu anı hayal ederek mi geçirmek istiyorsun? Yoksa bunun devam etmesini mi istiyorsun? Tekrar tekrar? Seni canlı hissettirebileceğim tüm farklı ve yeni yollar. Bundan kaçmak mı istiyorsun? Ha?”

Ve lanet olsun, cevap ortada. Ama işte bu yüzden uzaklaşmam gerekiyor. “İstediğimden değil,” itiraf ediyorum. “Bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum.”

Çenemi nazikçe yukarı kaldırıyor. “Seni kovalayabilirim, hayatım. Ve bunda gerçekten iyiyim. İstersen senin istediğin gibi yaparız. Ama sonuç yine aynı olacak.”

Panik aniden çöküyor ve durduramadan yalan ağzımdan kaçıyor. “Yakında şehirden ayrılacağım; çok fazla kovalamaca olacak.”

O hiç irkilmiyor bile. Sanki engeller onun için önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. “New York’ta bağlantılarım var.”

Başımı sallıyorum. “Amerika’nın dört bir yanındaki rastgele bir kızı kovalamak için çiftliğini ya da oğlunu terk etmeyeceksin.”

Kıkırdar, dudakları yine benimkilere değiyor. “Az önce içimde neyi uyandırdığını bilmiyorsun, bebeğim. Ve bir daha asla kendini bu şekilde küçümseme. Beni duyuyor musun?”

Başımı sallıyorum.

Ardından gelen öpücük bir veda olmalıydı. Ama öyle gelmiyor. Daha sonra görüşürüz gibi geliyor. Ve sonunda kendimi ondan çekip uzaklaştığımda, bir şey acı verici bir şekilde netleşiyor.

Kovboylar gerçekten de daha iyi sevişiyor. Bir kamyonetin dar arka koltuğunda bile.

ONUNCU BÖLÜM

HUNTER

Benden uzaklaşırken kalçalarının sallanışını izliyorum, bara girip gözden kaybolurken bukleleri sırtında zıplıyor. Lanet olası külot giymemiş.

Ve tek yapabildiğim, derin bir nefes vermek ve kot pantolonumun fermuarını

.

Vay anasını.

O sadece seks değildi. O hissettirdiğim şey... hayatımı değiştiren bir şey. Sanki

içimde bir şey değişti, istesem de istemesem de.

Kamyonetten indim, kapıyı güm diye kapattım ve kilitledim. Hâlâ bana değen hissi, çıkardığı sesler, sanki bana ihtiyacı varmış gibi bana sarılma şekliyle kafam biraz karışık.

Önümde çakılların üzerinde bir bot sesi duyuldu, dikkatimi çekti ve onun peşinden koşmamı engelledi. Çünkü koşacağım lan.

"Hunter! Kamyonetinde burada ne halt ediyorsun?" Reese bana doğru yürürken seslendi.

"Hiçbir şey," diye homurdanarak onu başımdan savıyorum.

Ona bakıp iç geçiriyorum. Ve işte orada, her zamanki gibi, kovboy barının otoparkının ortasında lanet olası bir takım elbiseyle duruyor. "En azından bir şapka takabilirdin," diyorum ona. "Çiftlikte çalışmadığını biliyorum, ama ortamı biraz oku, Reese."

Gülüyor. "Sadece yatmadan önce bir viski içmeye geldim. Bir de nasılsın diye bakmaya. Bugünün zor geçtiğini biliyorum."

Nefes vermeden önce çenem hafifçe gerilir. Reese ve ben okulun ilk gününden beri tanışıyoruz. Büyürken tamamen farklı dünyalarda yaşadık.

Ailesi, şu anda onun yönettiği hukuk bürosunun sahibiydi. Çocuk okulu severdi, kitapları severdi, düzeni severdi.

Peki ya ben?

Çiftliğe dönüp babama yardım edebilmek için son zil çalana kadar dakikaları sayardım. Benim yerim orasıydı. Hâlâ da öyle.

Peki ya Reese?

O takım elbise giymeyi gerçekten seviyor.

"Ben iyiyim, Reese," diyorum, bara doğru yürürken omzuna hafifçe vurarak. "Ben iyiyim."

Sonra ekledim, "Benimle buraya geldiğin için şanslısın. Yoksa, o kadar salak gibi görüldüğün için biri gözünü morartırdı."

Bunun doğru olduğunu bildiği için gülüyor. Kovboyların ne düşündüğü umurunda değil. Umurunda da olmamalı, çünkü Sterling kardeşler onun arkasını kolluyor. Karşılığında da işler sarpa sardığında kasabadaki en iyi avukata sahip oluyoruz.

İçeride müzik kulaklarımızı sağır ediyor, sıcaklık ve gürültü havayı yeniden dolduruyor. Gözlerim hemen odayı tarıyor, kızıl bukleleri arıyor.

Reese doğrudan kardeşlerimin oturduğu masaya yönelir ve bir sandalyeye çöker.

Ben kıpırdamıyorum. Orada durup kalabalığı tarıyorum.

Sonra onu gördüğümde midem düğümlenir. Arkadaşıyla ve daha önce dans ettiği adamla arka çıkıştan çıkarken sadece başının arkasını görebilirim.

Xavier.

Onunla güvendeler. Yoğun dönemlerde benim çiftliğimde çalışıyor.

Elimi sakallarımın üzerinde gezdiriyorum, çenemi sıkıyorum ve sonunda masaya doğru ilerleyip sandalyeye çöküyorum, ama hala onun az önce çıktığı kapıya bakmaya devam ediyorum.

"Ona ne oldu?" diye sordu Reese, Beau'ya bakarken bana doğru başını sallayarak.

Masada yumruklarımı sıkıyorum. O benim arkadaşım. Ona yumruk atamam. Ama bazen gerçekten atmak istiyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

Ace kahkahayı patlatır. "Bir kıza göz koymuş."

Ace'e onu anında susturacak kadar keskin bir bakış atarım. Reese bana döner. "Bir kız mı? Adı ne?"

Biramı alıp tek dikişte içiyorum. "Firefly."

Bir an sessizlik olur. Gerçek adını söylemeyeceğim.

Bu bana yanlış geliyor. "Ve bu konuyu burada kapatıyoruz."

Çünkü Lola, arkadaşlarıyla oturup hakkında konuşabileceğin türden bir kadın değil.

Hayır.

O, insanın içine işleyen türden bir kadın. Rüyalarına giren türden. Ve bir şeyi şimdiden kesin olarak biliyorum.

Ben ateşböceğimi kovalayacağım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

LOLA

BÜTÜN GECE, yan odamda Violet'in Xavier tarafından becerilmesini dinlemek zorunda kaldım. Bir ara, lanet duvarlar sallanıyordu.

Bu arada, ben başımın üstüne bir yastık koyup yatarken, Hunter'ın tenime bıraktığı her dokunuşu tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordum. Beni öpüş şekli. Sonrasında beni kucaklama şekli. Beni kovalayacağını söyleme şekli.

Neredeyse hiç uyuyamadım, bu yüzden sonunda odamdan sessizce çıktığımda ilk durağım kahve makinesi oldu, kafeinin beni bir şekilde işlevsel bir insana dönüştürmesini dileyerek.

İlk yudum kan dolaşımına daha yeni girmişken kapı çalındı.

Cumartesi sabahı saat

dokuz. Midem

düğümleniyor.

Reese mi?

Öğle yemeğinde buluşmaya karar vermiştik.

İçim burkulur. Bugün onunla kahve içemem. Beynim hâlâ Hunter'ın kamyonetinin arka koltuğunda takılıyken olmaz.

Yine de kapıya doğru sürünerek gidip kapıyı açtım. Reese'in yerine, kapının eşiğinde kocaman bir kırmızı gül buketi duruyordu. Ve gerçekten kocaman. Bir erkeğin başka bir kadına bulaştıktan sonra affedilmek istediğinde gönderdiği türden bir buket. Bu durumun başıma gerçekten geldiği zamanı hatırlayarak titredim.

Bir iç çekerek, buketi alıp mutfağa götürüyorum ve tezgahın üzerine koyuyorum. Üzerine adımı karalanmış bir zarf düşüyor.

Kalbim aptalca çarpıyor.

Hunter olamaz.

Nerede yaşadığımı bile bilmiyor. Ona soyadımı vermedim. Ya da onunla yatmama izin vermek dışında kendimle ilgili hiçbir şey söylemedim.

Yine de... burası küçük bir kasaba. Ve o bana, isterse herkesi bulabilecek türden bir adam gibi geliyor.

Zarfı yırtıp açtım. Ve

midem düğümlendi.

Reese.

Lola,

İkinci bir randevu için çiçek gerekir. Bugün kahve içmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Ve umarım daha niceleri gelir. Sevgiler,

Reese

Yavaşça nefes verip notu tezgahın üzerine bırakıyorum. Tanrım.

Bu... çok fazla. Ya da belki de yanlış adamdan gelen bir şey olduğu için çok fazla geliyor.

Belki de kahve içmek —buna kahve randevusu demekten kaçınıyorum— işleri düzeltmem için gerekli. Durum daha da garipleşmeden önce ona arkadaş olarak kalmamızın daha iyi olacağını söylemeliyim. Ne de olsa o benim ev sahibim ve onunla bir gelecek göremiyorum.

Yine de, Reese'de bir şey var ki, onu çok sert bir şekilde uzaklaştırmaktan her zaman çekinmeme neden oluyor. Gözlerindeki o ışıltı. Konuşmaları istediği yöne ustaca yönlendirmiş şekli. Sanki her zaman bir adım öndeymiş gibi.

Arkamda bir kapı gıcırdayarak açılır ve Violet, Xavier'in gömleğini giymiş, saçları tamamen dağınık halde mutfağa girer. "Günaydın," der boğuk bir sesle ve doğruca buzdolabına yönelir.

"Sen ve Xavier bütün gece beni uykusuz bıraktınız," diye mırıldanıyorum.

O sırtıyor. “Rica ederim, dinlerken oyuncaklarını kullandın mı?”
“Siktir git,” diyorum burun kıvrarak.

Sonra çiçekleri fark ediyor ve kaşları havaya kalkıyor. “Vay canına. Kim öldü?”

"Reese," diye iç geçiriyorum ve notu ona uzatıyorum.

Notu okur ve yüzünü buruşturur. “Vay canına. Bu... çok yoğun.” “Değil mi?”

Tezgaha yaslanır. “Bu arada, onu dün gece gördüm. Tam da sen ve kovboyun bir yerlerde eğleniyor olduğunuzu düşündüğüm sırada. Reese içeri girdi, sonra hemen geri çıktı.”

Gözlerimi kırpiyorum. “Ne?”

“Evet,” der, kaşlarını oynatarak. “Sonra Hunter’la birlikte geri geldi, ben de seni yakaladım ve çıktık.”

Boynumdan sıcaklık yayılır.

“Dur. Hunter ve Reese arkadaş mı?”

Omuzlarını silker. “Hiçbir fikrim yok. Hunter’ın yüzü çok sert görünüyordu, anlamak zor. Birlikte takılacak tiplere pek benzemiyorlar.”

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Belki sadece tanışıyorlar. Küçük kasaba olayı. “Bunu eve dönerken söyleyebilirdin,” diye tıslıyorum.

Gülüyor. “Xavier sadece bir kaçamaktı. İşlerimizi duymasına gerek yoktu. Onlardan birini tanıyor olabilir. Dedikoduların çıkmasına gerek yok.”

Tereddüt ettim, sonra itiraf ettim, “Hunter’ın kamyonetinin arkasında onunla yattım.” Gülümsemesi genişledi. “Biliyordum.”

Ama sonra gözlerini güllere çevirince yüzündeki ifade değişir. “Ama bu? Reese şimdiden çiçek mi gönderdi? Bu biraz aşırı. Ya seni Hunter’ın kamyonetinde görseydi?”

Midem burkuldu. Tanrım. Midem bulanıyor. “Bu çok fazla,” diye inledim. “Ve bugün onunla kahve içmeye gitmem gerekiyor.”

“O zaman git,” der Violet omuz silkerek. “Ona sadece arkadaş olmak istediğini söyle. Kolay. Sorun çözülür ve sonra kovboyunu becermeye geri dönebilirsin.”

Tereddüt ediyorum. Hunter’ın sesi hafızamda yankılanıyor.

Seni kovalayabilirim, tatlım.

Violet yüzümü inceliyor. “Yine onu mu düşünüyorsun?”

"Evet."

"Ve kabul etsen de etmesen de onu tekrar göreceksin."

Haklı. Tezgâhtan telefonumu alıp Reese'e öğlen kahve dükkanında buluşacağımızı belirten kısa bir mesaj atıyorum.

Violet bana yaklaşıp. "Seninle gelmemi ister misin? Arkada, ürkütücü bir takipçi gibi otururum. Beni fark etmezsin bile."

Gülüyorum. "Ben idare ederim. Sen git yeni arkadaşınla eğlen."

"Onunla eğlenmemi bitirdim. O gidiyor. Ben seninle geliyorum."

Tartışmaya yer bırakmıyor.

"Peki. Belki sonra bira içebiliriz?" "Evet."

Bunun üzerine arkasını dönüp odama geri dönerim.

"Çiçekleri ne yapacağız?" Violet arkamdan seslenir.

Adımlarımı bile yavaşlatmıyorum. "Onları orada bırak ve ölmelerini izle

ölmelerini izle."

ON İKİNCİ BÖLÜM

HUNTER

WYATT'ın küçük eli, okul otoparkını geçerken iki parmağını sarmış durumda; her adımda sırt çantası omuzlarında zıplıyor.

Sabah havası serin, Arizona güneşi her şeyi ısıtmaya yeni başlıyor ve bir an için hayat normal geliyor.

Basit.

Sadece ben ve oğlum. Akşamdan kalma baş ağrım kafatasımın kenarını hafifçe vuruyor, ama kafamın büyük bir kısmını Lola kaplıyor.

"Baba?" diyor Wyatt, bana bakarak, kovboy şapkası kafasında yanlara doğru eğilmiş durumda.

"Evet, küçük adam?"

"Bugün okuldan sonra Penny'ye binebilir miyim?" diye soruyor.

Penny, onun için ehlileştirdiğim at. Yeni başlayan bir binici için mükemmel bir mizacı var. Çok güzel bir at.

Cevabı zaten bilsem de, düşünüyormuş gibi yapıp ona bakıyorum. "Bu hafta ödevlerini bitirdin mi?"

O çok hızlı bir şekilde başını sallar.

"Ve dün Matilda'ya oyuncaklarını toplamada yardım ettin mi?"

Yine coşkuyla başını sallıyor. Matilda bizim ailenin aşçısı. Ama son zamanlarda yemek yapmaktan çok Wyatt'a yardım etmeyi seviyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bundan emin misin?"

Tereddüt ediyor, "...Çoğunlukla."

Burun kıvrıyorum. "Çoğunlukla sayılmaz."

Elimi daha sıkı sıkıyor. "Lütfen? Onu da fırçalarım. Ve havuç yediririm."

Dramatik bir şekilde iç çekerim. "Peki, madem şimdi pazarlık yapıyorsun..." Gözleri büyür.

"Evet," diye gülüyorum. "Okuldan sonra ona binebilirsin. Ama sadece Matilda'yı dinler ve önce ödevlerini bitirirsen."

Wyatt yumruğunu havaya kaldırır. "Evet!"

Sonra kendini bacaklarıma atar ve belimden sıkıca sarılır.

Elimi kafasına koyup saçlarını karıştırıyorum.

"Seni seviyorum, baba."

Göğsüm en güzel şekilde sıkışır. "Ben de seni seviyorum, dostum."

Zil çalar ve o girişe doğru koşar, yarı yolda dönüp el sallarken neredeyse kendi botlarına takılıp düşer.

Ayağa kalkıp, içeride gözden kaybolana kadar onu izliyorum. Yaptığım her şey o çocuk için.

Her şey.

Bu yüzden dün gece hala kafamda takılı kalmamalı. Ama öyle.

Her saniyesi.

Çiftliğe dönüş yolunda, motorun gürültüsü ve kafamdan atamadığım düşünceler dışında her şey sessiz.

Kiraz kırmızısı bukleler. Yeşil gözler. Lola kollarımda dağıldığında adımları söyleme şekli. Sonrasında titreyerek, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışırkenki hali.

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum, sürerken boxerımın içindeki sikimin seğirdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Telefonum kamyonetin hoparlörlerinden çalarak beni kendime getiriyor. Ekrana bir göz atıyorum ve anında çenemin gerildiğini hissediyorum.

Ashley. Eski sevgilim ve hayatımın belası, aynı zamanda Wyatt'ın annesi.

Cevap vermemeyi düşündüm. Sonra yine de cevap verdim. "Ne var?"

Hattın diğer ucundan keskin bir nefes sesi geliyor. "Vay canına. Sana da günaydın, Hunter."

"Ne istiyorsun?"

Dramatik bir şekilde iç çekiyor. Her seferinde aynı lanet oyun. "Wyatt'ın doğum günü hediyeleri bende. Yarın gelmeden önce almak istersin diye düşündüm."

Wyatt'ın doğum günü. Zaten altı yaşında. Ve o altı doğum gününün hepsini kaçırdı, tabii, doğduğu gün hariç, eğer o da sayılırsa.

"Meşgulüm," derim soğuk bir sesle. "Bugün gelemem."

"Peki, daha sonra çiftliğe uğrayabilirim," diyor. "Wyatt'ı görürüm. Hediyeleri bırakırım."

Midem burkudur. Kesinlikle olmaz. Aylardır ortalarda görünmemiştir, şimdi de öylece uğrayıp anne rolünü oynamak mı istiyor? Zaten genellikle nezaketi on dakika sürer, sonra bağırıp çağırmaya başlar. Ya da votkaya uzanır.

"Hayır," diye tersliyorum. "Senin canın ne zaman isterse gelip gitmene ihtiyacı yok. Ve ihtiyacımız olan son şey, senin alkollü araç kullanmaktan tutuklanman."

Sessizlik.

Sonra, daha keskin bir sesle, "O hala benim oğlum, Hunter." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Evet. Ve sen onu terk ettin." Yine sessizlik.

Sonra tavrını değiştirir, daha sessiz ama savunmacı bir şekilde, "Onu terk etmedim."

Acı bir şekilde gülüyorum. "İkimizi de terk ettin, Ashley. Şimdi tarihi yeniden yazmaya çalışma."

Bir duraklama daha.

"Bak," der sonunda. "Bu akşam gel de hediyeleri al. İkimizi de tartışmadan kurtar."

Sinirim kaynarken burnumdan nefes veriyorum. "Saat kaçta?" "Yediden sonra ne zaman istersen."

Ben kontrol yolu yolu kontrol zihnimde zihinsel akıl akşam programımı yeniden düzenliyorum. "Wyatt uyuduktan sonra gelirim."

"Tamam," diyor. "Akşama görüşürüz."

Telefon kapanıyor. Mükemmel.

Günü Lola'yı düşünerek geçireceğim. Geceyi ise hayatımı paramparça eden kadınla uğraşarak geçireceğim. Kalbimi kapatmama neden olan kadınla. Ve bu ikisinin arasında, Yunan mafyasına, adamlarını mezarlığıma gömmemeden önce siktirip gitmelerini söylerken aklımı kaçırmamaya çalışacağım.

Enzo toplantı için yeşil ışık yaktı, ben de Kourakos kardeşleri Sterling Çiftliği'ne davet ettim, bu iş gereğinden fazla büyümeden çözüme kavuşturmaya çalışmak için.

Ve Pennsylvania'daki Enzo'nun ortaklarına bir tarikat grubuyla başa çıkmalarına yardım ettikten sonra, ihtiyacım olan son şey kapımın önünde bir savaş.

Onların yarattığı karmaşayı gördüm ve burada da aynısının olmasını istemiyorum. Babam da bunu istemezdi.

Sterling Çiftliği bizim güvenli alanımız. Ve onu canımız pahasına koruyoruz.

Başımı sallayıp gaza basıyorum. Çünkü hoşuma gitse de gitmese de hayat devam ediyor. Bir ateşböceği derinin altına girmiş olsa bile.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOLA

ŞARKI - PASSENGER, *Boston Manor*

Kahve dükkanının kapısındaki zil, içeri girdiğimde çınlar. Odayı tararken, köşede oturan Reese'i bulurum.

Tabii ki erken gelmiş. Tabii ki takım elbise giymiş.

Buradaki diğer herkes botlar, şapkalar, tozlu kot pantolonlar giymiş, işe gitmeden önce ellerini fincanlara sarmışken, o orada duruyor — kusursuzca ütülenmiş, pahalı saati, cilalı ayakkabıları ile, sanki küçük bir kafede kahve içmek yerine mahkeme salonuna girecekmiş gibi.

Beni fark eder ve hemen ayağa kalkar, gülümser. "Lola. Çok güzelsin."

Gözleri beni hayranlıkla değil, daha çok değerlendirir gibi süzdü. Sanki bir listeden bir şeyi işaretliyormuş gibi.

"Teşekkürler," diyorum, nazik bir gülümseme takınıyorum.

Otururken eli belimin altına konuyor ve beni sandalyeye yönlendiriyor. Eli bir saniye fazla kalıyor.

"Senin için sipariş verdim bile," diyor ve masanın üzerinden bir latte uzatıyor.

Midem sıkışır. "Oh... teşekkürler."

Ona ne içtiğimi söylememiştim. Ve yanlış sipariş vermişti.

Arkasına yaslanıp, sanki bu konuşmanın gidişatını zaten kontrol ediyormuş gibi, o rahat özgüveniyle beni izliyor. "Ee," diyor hafif bir sesle. "Çiçekleri beğendin mi?"

Yutkunuyorum. İşte başlıyoruz. "Onlar... cömert davrandılar. Ama Reese, sanırım belki de biz..."

"Ama onlardan hoşlandın," diye sözümü keser. Tereddüt ederim. "Çok güzellerdi, ama..."

Yumuşak bir şekilde kıkırdar, elini sallar. "Sadece sana düzgün davranan birine alışkın değilsin."

Göğsüm sıkışır. "Ben öyle demek istemedim..."

"Aptallarla çıktın," diye devam ediyor, sanki ben konuşmamışım gibi sözümü keserek. "Seni takdir etmeyen erkeklerle. Ben öyle değilim."

Ona bakıyorum.

Bu yüzden tekrar deniyorum. "Reese, aslında ben de bunu konuşmak istiyordum. Bence sadece arkadaş kalmamız en iyisi..."

"İşleri yavaştan alalım," diyor, başını sallayarak. "Katılıyorum."

Midem düğümleniyor. Burada ne oluyor böyle? "Hayır. Yani, sadece arkadaş."

Sanki basit bir şeyi yanlış anlamışım gibi sabırla gülümsüyor. Sanki onunla ilişki durumumu müzakere ediyormuşum gibi geliyor. Sanki bu hak bana ait değilmiş gibi.

Ama var. Bir daha kimsenin beni bu konuda kandırmasına izin vermeyeceğim. New York'ta kaçtığım şey buydu, herkesi memnun etmek için hayatımı yaşamak zorunda kalmanın sürekli döngüsü. Bradley'le çık, çünkü ailesi buraya yatırım yapıyor. Ya da Daniel'le çık, çünkü bir moda şirketiyle bağlantıları var. Bu marka anlaşmasını kabul et, çünkü profilinde iyi görünecek. Bu iş artık çok fazla gelmişti.

Ailem ve şirketleri beni o kadar boğdu ki, batmaya başladım. Artık Lola değildim. Onlar için bir dolar işaretiydim. Sevimli yüz. Seksi vücut. Markalarını satabilirdim. Ve bunların hiçbirini yapmak istediğim şey değildi. Fotoğrafçı olmak istiyordum.

"Lola, sen buraya yeni geldin. Küçük kasabalar farklı işler. İnsanlar konuşur. İtibar önemlidir."

Göğsümden soğuk bir ürperti geçiyor. "Dedikodular beni pek ilgilendirmiyor," diyorum.

“Endişelenmelisin.” Sesi hâlâ dostça. Hâlâ yumuşak. Bu da bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor. “İnsanların yanlış bir izlenim edinmesini istemezsin. Özellikle de gece geç saatlerde barlardan belirli tipteki erkeklerle çıkarken gördüklerinde.”

Hunter'ı mı kastediyor?

Kalbim hızla atmaya başlıyor. Bizi mi gördü?

Ve aniden beni izliyormuş gibi hissediyorum. Hareketlerimi takip ediyor. Parçaları birleştiriyor.

"Kendime bakabilirim," diyorum, ama sesim istediğimden daha kısık çıkıyor.

Gülümsemesi yumuşar. Neredeyse küçümseyici bir hal alır. “Bunu yapabileceğini düşündüğünü biliyorum.”

İşte bu. O ince değişiklik. Ailemin eskiden yaptığı gibi. Beni o marka anlaşmalarına asla açıkça zorlamazlardı. Asla “*Bunu yapmak zorundasın*” demezlerdi. Sadece benim için ne kadar çok şey yaptıklarını hatırlatırlardı. Reddedersem ne kadar nankör görüneceğimi. Ailenin itibarının nasıl zedeleneceğini. Hayır dersem ne kadar hayal kırıklığı yaratacağımı. Ve birdenbire evet demek tek seçenekmiş gibi geldi.

Reese hafifçe öne eğildi, sesi alçaktı, neredeyse samimi. “Kira sözleşmenin onaylanmasına yardım ettim. Violet’in izinlerini almayı kolaylaştırdım. Ailemin bu kasabada çok nüfuzu var.”

Midem düğümlenir.

Yine gülümsüyor. “Böyle bir yerde iyi bağlantıları çöpe atmazsın.”

Sesinde bir tehdit yok. Ama yine de hissediyorum.

Son bir kez daha deniyorum. “Reese, gerçekten çok iyisin, ama ben sadece sanmıyorum ki...”

"İyi mi?" diye tekrarladı, kaşlarını kaldırarak. "Lola, aramızda bir kimya var.

Sadece bu gerçek gibi geldiği için korkuyorsun."

Hayır. Bu, yönlendiriliyormuşum gibi hissettiriyor. Sanki her uzaklaşmaya çalıştığımda, o çıkışın önüne geçiyormuş gibi.

Ellerim fincanımı sıkıca kavrar, aniden onun karşısında otururken ne kadar küçük hissettiğimin farkına varırım. Hiç öyle gelmeden bana tepeden bakılıyor. Sanki benim için en iyisinin ne olduğuna çoktan karar vermiş gibi.

Ve bu durumun bana ne kadar tanıdık gelmesinden nefret ediyorum.

Beni sessizce izliyor, bekliyor. "Peki," diyor hafifçe, sanki konuşma bitmiş gibi. "Bu akşam yemeğe ne dersin?"

En kötüsü ne biliyor musun? Bir an için neredeyse evet diyecektim.

Çünkü hayır demek, birdenbire kazanabileceğimden emin olmadığım bir kavgaya başlamak gibi geliyor. Evet demek kolay seçenek. Ama ben buraya o senaryoyu değiştirmek için geldim. Gerçek Lola'ya bir şans vermek için New Falls'a geldim.

Kahveme bakarak, bu konuşmanın nasıl kontrolümden çıktığını anlamaya çalışıyorum.

Yine.

Ne zaman bu konuyu net bir şekilde bitirmeye çalışsam, Reese konuyu başka yöne çekiyor. Olayları yumuşatıyor. Sanki kafam karışık, dürtüsel ya da sadece deneyimsizmişim gibi gösteriyor. Sanki o daha iyi biliyormuş gibi. Sanki benim "hayır"ım, "beni daha fazla ikna et" anlamına geliyormuş gibi.

Farkında olmadan omuzlarım içe doğru kıvrılıyor, göğsüm korkunç derecede tanıdık gelen bir şekilde sıkışıyor. Tıpkı evimdeki gibi. Tekrar kendimi küçük hissetmeyi reddediyorum.

Başımı kaldırıp nazik bir gülümseme takınıyorum. "Aslında," diyorum, sandalyemi hafifçe geriye iterek, "bu seferlik pas geçeceğim."

Reese duraksıyor, parmakları kahve fincanına yarı yolda kalıyor. "Biraz akşamdan kalmayım," diye ekliyorum, hafifçe gülerek. "Ve bu akşam Violet'le planım var zaten."

Gözleri hafifçe keskinleşir. Çoğu insan bunu fark etmezdi. Ama ben fark ettim.

Can sıkıntısının parıltısı. Kontrolün kaybı. Onun gibi erkekler bundan nefret eder. "İptal et," der basitçe. "Onun yerine yemeğe çıkalım."

İçimde bir şey yerine oturur. O devam etmeden önce ayağa kalkarım. "Hayır," derim, çantamı kaparak. "Gerçekten gitmem gerek."

Ağzını açar, muhtemelen konuşmayı tekrar yönlendirmek için, ama ona fırsat vermem. "Kahve için teşekkürler, Reese." Ve uzaklaşıyorum.

Kafenin kapılarını itip içeri girdiğimde kalbim küt küt atıyor, ama hava ciğerlerime dolduğunda içimi bir rahatlama kaplıyor.

Özgürlük.

Arkamda zil çınlıyor ve saniyeler sonra Violet, güneş gözlüğü takmış, elinde kahveyle dışarı koşuyor. "Ee?" diye soruyor. "Sanki içeride rehineli bir olayla uğraşıyormuşsun gibi görünüyordun."

Titrek bir nefes veriyorum. "Çünkü öyleydim."

Hızla arabama doğru yürüyoruz ve ikimiz de arabaya binip kapılar kapandığında başımı koltuğa yaslıyorum.

"O bir sorun," diye mırıldanıyorum.

Violet kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Motoru çalıştırıyorum, ellerim direksiyonu sıkıca kavıyor. "Dinlemiyor. Ne zaman arkadaş kalalım desem, sözümü kesip, lafımı çarpıtıyor, sanki kafam karışmış gibi gösteriyor."

Violet'in yüzü asıldı. "Bu hiç iyi değil. Ne pislik ama."

"Sanki yine ailemin yanındaymışım gibi hissettim," diye itiraf ediyorum sessizce. "Sanki beni köşeye sıkıştırıp, ona katılmamı zorluyormuş gibi."

O bunu sindirirken arabada bir saniye sessizlik hakim olur. Sonra yumuşak bir sesle, "Peki ne yapacağız?"

Çenemi sıkarak otoparktan çıkıyorum. Seçeneklerimizi değerlendirmeye çalışıyorum. Bir sürü param var. Ama New Falls'ta kiralanacak pek fazla ev yok. Bu yüzden Reese'in dairesine taşındık.

"Başka bir yer aramaya başlıyoruz." Şaşkınlıkla bana dönüyor. "Ciddi misin?"

"Evet. Çünkü o bizim ev sahibimiz. Ve işler karışırsa, çıkmaza gireriz. Bu, beni kontrol etmeye çalışmak için kullandığı başka bir yöntem olabilir. Sanırım benim gerçekten onun kız arkadaşı olduğuma inanıyor."

Bu farkındalık aramızda ağır bir atmosfer yaratıyor. Belki abartıyorum. Ama bu beni güvende tutabilir de. Onun gibi erkeklerle daha önce pek çok kez karşılaştım. Onların sözlüğünde "hayır" kelimesi yoktur.

Peki ya burada? Bu sefer beni kurtaracak, ailemin şüpheli bağlantıları yok.

"Bence en iyisi tedbirli davranmak," diyorum sessizce. Violet yavaşça başını sallıyor. "Tamam. O zaman gidelim."

Nefes veriyorum, gerginlik hâlâ derimin altında vızıldıyor, çünkü birdenbire New Falls dün olduğu kadar güvenli ve basit gelmiyor. Ve nedense, bu kasabada beni korkutmayan tek şey...

Kamyonetin arkasında yattığım tehlikeli kovboy.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVCI

ŞARKI - THE SUMMONING, *Sleep Token*

Kourakos kardeşler, rodeoda smokin giymek kadar buraya yakışmayan iki siyah süper otomobille Sterling Çiftliği'ne varırlar.

Eve varmadan önce cilalı boyaları tozla kaplanıyor.

Şapkamı gözlerimin üzerine indirip kollarımı kavuşturarak ahırın çitine yaslanıp onların yaklaşmasını izliyorum. Çoban köpeğim Rex ayaklarımın yanında oturuyor. Artık daha çok bir aile köpeği olsa da, yıllarca işini layıkıyla yaptı. Wyatt buraya geldiğinden beri ikisi çok iyi arkadaş oldular. Arkamda Tornado, bu karışıklıktan rahatsız olarak ahırında ayaklarını yere vuruyor. Dışarıda bir yerlerde bir çiftlik işçisi bozuk bir kapı hakkında bağırıyor.

Sıradan bir sabah. Ama bugün Yunan mafyası misafirimiz.

Ace yanıma doğru yürüyerek geliyor, parmaklarını çatlatıyor. "Kibar davranacak mısın?"

"Hayır."

Colten ahırdan çıkıp ellerindeki yağı siliyor. "En azından sandalyeleri dışarı çıkarabilirdin."

Hazırladığımız düzeni işaret ederek başımı sallıyorum. Ters çevrilmiş bir yemlik ve üzerine atılmış tahtalar masa görevi görüyor. Oturmak için

. Arkamızdaki ahırlarda atlar yerlerinde kıpırdanıyor.

Ace sırtıyor. "Los Angeles mafyasının kraliyet ailesini at pisliğinin üzerine oturmaya davet ettin." "Adamları izinsiz girdiğinde kendileri davet ettiler."

SUV'lar durur ve kapıları açılır; Rex havlamaya başlar.

"Yeter, evlat," diyorum ona, durması için elimi uzatıyorum.

İki takım elbiseli adam, parlak ayakkabıları ve şehirli havalarıyla arabadan inerken o da havlamayı keser. Nikos Kourakos önde, kardeşi Stefanos hemen arkasında, gözleri çiftliği tarıyor.

Yaklaşırlar, ahır kokusuna burunlarını kıvırırlar. "Bay Sterling," der Nikos nazikçe.

"Hunter yeter."

Bakışları ahır tarar. "İşinizi... burada mı yapıyorsunuz?" Omuz silkerim. "Burası iş yerim."

Takım elbiselerini kirletmemeye dikkat ederek otururlar. Ace, botlarını masanın üzerine koyarak karşısına çöker. Colten bir direğe yaslanır. Beau girişin yanında durur, sessiz ama gözlemci bir tavırla.

Rex ise kapının yanında güvenlik görevlisi rolünü üstlenir.

Nikos ellerini birleştirir. "Davetiniz için teşekkür ederiz."

"Siz davet edilmediniz," diyorum. "Adamınız kendini davet etti ve bunun bedelini hayatıyla ödedi."

Gülümsemesi sertleşir. "Bir yanlış anlaşılma."

Ace burun kıvrır. "Yanlış anlama kurşun yedi."

Nikos onu görmezden geliyor. "Buraya bir ortaklık görüşmek için geldik. Genişleme herkesin yararına. İşinizin büyüklüğüne bakınca bunu mutlaka anlıyorsunuzdur, değil mi?"

Ona bakıyorum. "Bu bir iş değil. Bu bizim hayatımız. Babalarımızın ve ondan öncekilerin de öyleydi."

Başını sallar, ama bu benim için hiçbir şey ifade etmez.

"Siz Los Angeles'ta faaliyet gösteriyorsunuz. Bu, Arizona'dan çok farklı bir yer," derim düz bir sesle.

"Evet. Aramızda iyi bir iş birliği olacağına inanıyoruz."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Olmaz."

Sessizlik.

Stefanos öne doğru eğilir. "Belki de teklifimizi yanlış anladınız."

Onu kesiyorum. "Hayır. Cevabı yanlış anladınız."

Nikos beni inceler, seçeneklerini yeniden hesaplıyor gibi görünüyor. "İki katı," der sakin bir sesle. "Enzo Testa sana ne ödüyorsa, biz iki katını öderiz."

Ace alçak sesle ısıklık çalar. Colten'in çenesi hafifçe gerilir. Ben ise sadece gülerim. Sanki Enzo'dan daha yüksek bir fiyat verebileceklermiş gibi.

Yavaşça ayağa kalkarım, botlarım samanda çıtırdıyor. "Bunun parayla ilgili olduğunu mu sanıyorsunuz? Enzo'ya karşı gelip kazanabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Nikos omuz silkti. "Her şey parayla ilgili."

Masaya bir adım daha yaklaşıyorum. "O zaman Enzo seni oraya gömmemi emrettiğinde, hayatta kalmanın mezarın altında yatmaktan daha fazla para kazandıracağını anlarsın, değil mi?"

Gülümsemesi biraz sönüyor.

"Bu hayatı paranın yönettiğini sanıyorsun. Öyle değil." Öne eğilirim, sesim artık alçaktır. "Sadakat yönetir. Ve işlerini yürütme şeklin seni öldürecek. Lanet sözlerimi unutma."

Atlar arkamda kıpırdanıyor ama kimse kıpırdamıyor.

Stefanos alaycı bir şekilde güldü. "İş iştir. Bizi dinleseydin, sana ne sunabileceğimizi anlardın."

Bir kez gülüyorum. "Dinlememe gerek yok." Sessizlik.

"Yaptığınız iş... o kurumsal saçmalık. Bizim burada çalışma şeklimizin tam tersi."

Ace arkamda kıkırdar.

"Aileleri yok eden şey açgözlülüktür. İnsanların ölümüne neden olur. İnsanların kendilerini hayatta tutan kişileri unutmasına neden olur." Masaya bir kez vuruyorum. "Testa'nın adamları mı? Onlar ailem." Sesim sertleşiyor. "Ve aile satılmaz."

Nikos bana bakıyor, çenesi sıkışmış. "İki katı parayı reddediyorsun."

Dik duruyorum. "Sadakatin daha önemli olduğunu söylüyorum. Etrafına bir bak, paraya sıkışmış gibi mi görünüyorum? Lüks bir süper arabayla, onu lanet olası çamurla kaplamaktan başka ne yapacağım ki?"

Bir an durup tepkilerini izliyorum. Paranın gerçekten her şeyi satın alamayacağını anladıklarında yüzlerindeki hayal kırıklığı.

"Ve bizim satın alınabileceğimizi düşünmen, neden kimsenin sana güvenmemesi gerektiğini tam olarak açıklıyor."

Ahırda ağır bir sessizlik hakim.

Sonra sakın bir şekilde ekliyorum... "Ve adamlarınızdan bir kişi daha arazime adım atarsa?" Şapkamı hafifçe kaldırıyorum. "Diğerlerinin yanına, otağımıza gömülürler. Çünkü kovboylarla uğraşırsanız başınıza gelen budur. Bizim kendi kurallarımız var."

Stefanos öfkelenir. "Bu bir tehdit mi?"

Onun bakışlarını karşıladım, yüzümde hiçbir ifade yoktu. "Hayır. Biz misafirperverliği böyle gösteririz."

Kardeşler yavaşça ayağa kalkar. "Düşman ediniyorsun," der Nikos. Omuz silkerim. "Sadece aptalsanız."

Tek kelime etmeden ayrılırlar, loafer ayakkabıları lüks arabalarına doğru çıtır çıtır ses çıkarır.

Ace, onlar gittikten sonra ıslık çalar. "Sence bu iş burada biter mi?"

Sırtın ardında gizlenmiş mezarların bulunduğu çiftliğin arkasına bakıyorum. "Hayır."

Colten derin bir nefes verir. "Demek savaşa giriyoruz."

Şapkamı düzeltirim. "Öyle görünüyor. Eninde sonunda."

Bu her halükarda olacaktı. Mafya olsun ya da olmasın. Her zaman birileri sahip olduklarımızın peşindedir. Babam da aynı mücadelelerle uğraşmıştı. Bu, hayatımızın doğası. Bu yüzden Enzo ile bir anlaşma yaptı. Ve bu yüzden beni de o anlaşmaya dahil etmeye karar verdi, öldükten sonra bunu devam ettirecek kişinin ben olmamı sağladı.

Sadece kazanacağımızdan emin olmalıyız.

Ama SUV'ler yolun sonunda kaybolurken, aklıma başka bir şey geliyor.

Kiraz kırmızısı bukleler. Yeşil gözler. Parmaklarımin arasından kayıp giden bir ateşböceği. Ve birdenbire mafya pazarlıkları, Lola'yı anlamaya çalışmaktan çok daha kolay geliyor.

Tornado'nun ahırına doğru yürüyorum ve elimi boynuna sürüyorum. Yumuşak bir şekilde burun sesini çıkarıyor, omzuma dokunuyor, dışarı çıkmak için şimdiden sabırsızlanıyor.

"En azından buralarda dinleyen biri var," diye mırıldanıyorum, kulağının arkasını kaşıyarak.

"Yarınki Wyatt'ın partisi için her şey hazır mı?" diye soruyorum, omzumun üzerinden Ace'e bakarak.

Sanki Noel sabahından bizzat kendisi sorumluymuş gibi ahır kapısına yaslanmış duruyor.

"Şişme oyun evi bir saat içinde gelecek," diyor gururla. "Çocuklar arka ormanda av oyununu kuruyorlar."

Yavaşça dönüp kaşlarını kaldırıyorum. "Av oyunu mu? Bu çocuklar altı yaşında, Ace."

Omuzlarını silker. "Çocuk versiyonu. Gizlenmiş eşyaları bulup sahte silahlarla hedeflere ateş ediyorlar. Açıkçası, çocukken benim de seveceğim türden bir şey gibi geliyor."

Burnumu çekip başımı sallıyorum. Ace çocukken bile vahşi bir çocuktı, hepimizi peşinden koştururdu.

Yanına gidip omzuna bir elimi koyuyorum. "Tamam. Oyunu sen düzenleyebilirsin."

Gülümsemesi genişler. "Tabii ki. Ben eğlenceli amcayım."

Sonra yüz ifadesi biraz değişir. "Ah. Evet. Catering şirketi az önce aradı ve personel sorunu yaşadıklarını, ekstra yardım almak istediklerini söylediler. Sorun olmadığını söyledim."

Başımı sallıyorum, bunu zihnimde kontrol listesine ekliyorum. "Yeni gelen herkese güvenlik kontrolü yap. Wyatt'ın doğum gününde etrafta dolaşan yabancılar, ihtiyacım olan son şey."

Ace başını salladı. "Hemen hallederim."

Tornado'nun bağlarını çözdüğüm anda Beau ahırdan çıkar, kolları kavuşturulmuş, ama elinde hâlâ silah vardır. "Double, Hunter," der. "Onları duydun mu?"

Yavaşça ona dönüyorum. "Onları gayet iyi duydum, Beau. Sağır değilim. Ve cevabım hala hayır."

Aramızda, bu yerden daha fazlasını isteyen tek kişi Beau'dur. Daha fazla para. Daha fazla etki. Daha fazla bir şey. Ve lanet olsun, ben de ona bunu bulmasında yardım etmeye çalıştım. Yatırımlar. Yan işler. Her şey. Hiçbir şey yeterince iyi görünmüyor.

"Bu tartışmaya açık değil," diye ekliyorum.

Çenesi gerilir, ama başını sallar ve geri çekilir. Şimdilik.

Tornado'yu güneş ışığına doğru sürerim, toz toynaklarının etrafında havalanır. "Sonra dışarı çıkacağım," derim onlara. "Wyatt'ın annesinden hediyelerini almam lazım."

Beau başını kaldırır. "Onun evine mi gidiyorsun?"

Homurdanıyorum. “Maalesef.”

Ace arkamda gülüyor. “Onu öldürmemeye çalış, Hunter.”

Başımı sallıyorum. Ashley'nin bize yaptıklarından, Wyatt'a yaptıklarından ne kadar nefret etsem de, onun ölmesini istemezdim. O hala onun annesi. Ve yıllar boyunca Wyatt'ın iyiliği için ona yardım etmeye çalıştım. Hiçbir şey işe yaramadı. Bazı insanlar değişemez.

“Böyle güzel bir yüz hapisanede uzun süre dayanamaz,” diye şaka yapıyorum. Üç kardeşim de buna gülüyor.

Gerçek şu ki, eğer hapse girersem, biri beni kızdırdığında cezama yıllarca eklemeye devam ederlerdi herhalde.

Tornado'nun sırtına atlarım ve onu padok'a doğru yönlendiririm. Kafamı boşaltmak için birkaç saate ihtiyacım var.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LOLA

Günlerdir ilk kez Instagram'ı açıyorum.

Bir yanımda felaket bekliyor. Gün batımı fotoğrafım, dağların önünde silüetleri beliren atlar, turuncu ve pembeye bürünen gökyüzü. Eskiden paylaştığım seksi selfieler ve modellik fotoğraflarına kıyasla bu bir kumar gibi gelmişti. Mükemmel ışık. Mükemmel açılar. Mükemmel halim.

Ama fotoğrafım çakılmadı. Hatta etkileşim oldukça iyi. Fotoğrafın nerede çekildiğini soran yorumlar var ve insanlar bu tür içerikleri sevdiklerini söylüyorlar.

Bildirimleri kaydırırken yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor.

Sonra gülümsemem kayboluyor. Çünkü aynı isim tekrar tekrar beliriyor. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Reese Atkins fotoğrafını beğendi.

Reese Atkins yorum yaptı.

Reese Atkins gönderini beğendi.

Reese Atkins üç yıl önceki fotoğrafını beğendi.

Midem burkuluyor. Her şeyi incelemiş. Her çekimi. Her bikini fotoğrafını. Her pozlu gülümsemeyi. Ailemin dünyaya sattığı kızın filtrelenmiş her halini.

Profiline tıklıyorum ve tam da beklediğim şeyi buluyorum. Neredeyse on yıldır sosyal medyada olduğum için, birinin nasıl etkileşim kurduğuna bakarak

ve ne paylaşacağını tahmin edebilirsin. Ve Reese'i yeterince tanıdığım için ne bekleyeceğimi biliyorum.

İş yerinde. Takım elbiseli. Gösterişli arabaların yanında. Sanki bir hayvan değil de bir sahne dekoruymuş gibi bir atın yanında garip pozlar veren hali.

Sıkıcı. Ve birdenbire... rahatsız edici.

Başımı sallayıp onu engelliyorum. Beni görmezse, belki de beni düşünmeyi bırakır. Umarım gölgelerin arasına kaybolur ve başkasını rahatsız etmeye devam eder.

Ve çünkü olaydan sonra, mesafe gerekli geliyor.

Dizüstü bilgisayarım yanımdaki yemek masasında açık duruyor, ekran emlak ilanlarıyla dolu. Meğer şehirdeki dairelerin çoğu Reese'e ya da onun şirketine bağlı firmalara aitmiş. Tedbirli olmak için kendimi onun şirket yapısının labirentinde buldum.

Tabii ki öyle.

Onunla bağlantısı olmayan tek iki seçenek ne mi?

Kocaman evler. Pahalı evler. Sanırım bu sabah yatırım portföylerimi kontrol etmem iyi oldu, değerleri çok yükselmiş. İhtiyacım olursa ailemin parası var, ama bu kullanmak isteyeceğim en son şey.

İç geçirdim.

En azından buradaki kira sözleşmemiz gelecek ay sona eriyor. Her şey kusursuz bir şekilde yoluna girebilir.

Parmaklarımla masaya vurarak, Violet'e daha sonra göstermek üzere ilanları kaydediyorum, sonra kanepeye uzanıyorum.

Telefonum yanıyor.

Babam.

Cevap vermeden önce inliyorum.

"Baba."

"Merhaba canım," diyor sıcak bir sesle. "İşler nasıl gidiyor? Sıkıldın mı?"

Gözlerimi devirdim. Yirmi yedi yaşındayım ama hâlâ benimle yaz tatilindeki bir gençmişim gibi konuşuyorlar. "Rahatım, sıkılmadım. Arada büyük fark var."

Kıkırdar. Ve her şeye rağmen, onları seviyorum. Benim için endişelendiklerini biliyorum. Sadece sevgilerini benimle moda imparatorlukları arasında bölüşüyorlar.

Sadece, onların koruma anlayışının benim kanatlarımı kırmak gibi olduğunu fark etmediklerini düşünüyorum. Beni çok güzel bir kafeste güvende tutmak gibi.

“Rahatlamak sıkıcı geliyor,” diye karşılık veriyor.

“Öyle mi? Bunu kardiyoloğuna söyle. Yaşadığın hayat seni öldürüyor. Buradaki hayat mı? Hiç bu kadar enerjik hissetmemiştim.”

Burnundan nefes verir. Babam çalışmaya inanır. Yere yığılana kadar çalış.

Benim kendim için istemediğim şey tam da bu. Eğer çocuklarım olursa, hayatlarının aktif bir parçası olmak istiyorum. Ve sadece bir tane değil, daha fazlasını. Çocuklarıma benim yaşadığım hayatı yaşatmak istemiyorum. Dadılar ve kendimi yalnız hissettiren malikanelerle dolu bir hayat.

“Tembelsin, Lola. Durum bu.”

Alaycı bir şekilde gülüyorum. “Burada insanlar çok çalışıyor. Gerçek anlamda fiziksel emek. Bütün gün masaların arkasında oturmak değil. Ve yine de iş dışında bir hayat sürmeyi başarıyorlar.”

Konuyu değiştiriyor. “Yatırımların değer kazanmış. Kontrol ettin mi?”

“Hayır. Ama teşekkürler. Eminim Steve hallediyordur.” Yalan söylüyorum.

Aptal değilim, hayatta kalmak için paraya ihtiyaç olduğunu biliyorum. Ve kendi paramı dikkatli kullanıyorum. Ama ailemin, onların işleriyle ilgilendiğimi düşünmesini istemiyorum.

Şirket konuşmaları artık boyanın kurumasını dinlemek gibi geliyor.

“Lola,” diyor, ses tonu değişiyor. “Sen akıllısın. Bu küçük kimlik krizine ve dağ kaçamağına izin verdim, ama burada bir geleceğin var. Yönetmen gereken bir imparatorluk. Eğitimine devam etmen gerekiyor.”

Şakaklarımı ovuşturarak iç çekiyorum. “Bir gün CEO olabilirim. Ama şu anda işleri başka biri yönetebilir.”

Bir yalan daha. Muhtemelen şirketi satardım. Onların mirasını istemiyorum. Kendime ait bir şey istiyorum. Kaçmak istediğim şey tam da buydu.

Sessiz bir hayat bulabilmek için kaçtım. “Yeterli değil.”

“Hayatta milyonlar kazanmaktan daha önemli şeyler var, baba. Bana rahat versen olmaz mı? Burayı seviyorum. Hayatımı düzene sokmaya çalışıyorum.”

Sessizlik uzayıp gidiyor.

Sonra onu en çok acıtacak yerden vurdum. “Ya da belki de sadece şöyle diyebilirdin: ‘Lola, seni özledik. Hafta sonu eve gel.’

Sessizlik.

Çünkü annem kesinlikle yakınlarda bir yerde dinliyor.

Onlardan uzak olmam sadece kendim için değil. Onlar için de. Umarım bana karşı her şeyi mahvettiklerini fark ederler. Değişmeleri ve her zaman özlemini duyduğum ebeveynler olmaları gerektiğini anlarlar.

Yanımda olan ebeveynler. Beni daha fazla para kazanmanın bir yolu olarak görmeyen ebeveynler. Ya da beni mükemmel bir varis yapmaya çalışan ebeveynler. Eğer bunu istiyorlarsa, devam edip bir oğul yapmalıydılar. Çünkü ben öyle biri değilim.

Babam derin bir nefes verdi. "Kahretsin. Özür dilerim, Lo." Ve bu sefer, ses tonu samimi geliyordu. "Seni özlüyoruz. Ben sadece... nasıl davranacağımı unuttum..."

"İşten kafanı boşaltmayı mı?"

diye öneriyorum. Garip bir şekilde gülüyor. "Evet." Belki de öğreniyordur.

Arkamda ön kapı gürültüyle açılır. Başımı kaldırıp bakınca, Violet'in öfkeyle içeri girdiğini, yanaklarının kızardığını, doğruca buzdolabına yöneldiğini ve beyaz şarap şişesini kaptığını görürüm.

Hay aksi.

"Baba, gitmem gerek. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp ona döndüm.

Kapağı açıp şişeden uzun bir yudum alıyor.

Kesinlikle kötü.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Şişeyi tezgaha sertçe vurur.

"Çalışanlarımdan biri istifa etti. Haber vermeden. Hiçbir şey söylemeden. Sadece geri dönmeyeceğini belirten bir mesaj attı."

Midem düğümlenir.

"Ve yarın, Ray Amca'nın şirketini devraldığımdan beri düzenlediğim en büyük etkinlik var," diye devam ediyor, şimdi de odada bir aşağı bir yukarı yürüyor. "İki yüz konuk. Tam hizmet. Personel atandı, menü hazırlandı, her şey ayarlandı. Bütün kasaba için kovboy balosu gibi görünen lanet olası bir çocuk partisi. Üstüne üstlük keçi şeklinde bir pasta da var!"

Paniklemeye başlayarak elini saçlarının arasından geçiriyor. Keçi şeklindeki pastaya gülmemeye çalışıyorum.

“Ve şimdi personelim eksik. Angelica en iyi garsonumdu.”

Gözlerimi kırıyorum. “Etkinlik tam olarak ne?” diye soruyorum, merakım galip geliyor.

“Bir doğum günü partisi. Kasabanın hemen dışındaki büyük bir çiftlikte. Çocuklar, ebeveynler, her şey var.”

Çiftlik.

Aklımda hemen deri koltuklar, güçlü eller, kulağımda Hunter'ın sesi, sıcaklık ve nefes ve...

Odaklan, Lola.

Violet inler. “Aynı anda hem servisi yönetemem, hem personeli idare edemem, hem de mutfaktaki zamanlamayı ayarlayamam. Tam bir kaos olur. Üstelik bizi bir catering çadırına tıkıyorlar.”

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve şişenin yarısını içmeden önce elinden şarabı alıyorum. “O zaman ben yardım ederim. Ellerim çok beceriklidir. Mükemmel bir müşteri hizmetleri gülümsemem var. En kötü ne olabilir ki?”

Donakaldı. “Ne? Cidden mi? Cehennem gibi olacak.”

Gülerek ona sarıldım. “Ben devreye girerim. Şampanya dağıtırım, yemek servisi yaparım, neye ihtiyacın olursa. Sen benim en iyi arkadaşımsın,

V. Ne yapmamı istersen yaparım.”

Gözleri büyür. “Lola, buna gerek yok...”

“Biliyorum. Ama yapmak istiyorum. Belki çiftlikte de birkaç güzel fotoğraf çekebilirim.”

Ve belki de yarın kendimi işe atmak, kovboyar ve karmaşık ev sahipleri hakkında düşünmek yerine tam da ihtiyacım olan şeydir.

Bana uzun bir saniye boyunca bakıyor. Sonra kollarıyla bana sarılıyor. “Beni kurtarıyorsun.”

Gülerek ona sarıldım. “Evet, evet. Karşılığında, bulduğum bu iki eve bir bakmanı istiyorum, sonra da randevu alabiliriz.”

Geri çekilir, yüzünde rahatlama belirir.

O lojistik detayları konuşmaya başlarken, benim tek düşünebildiğim şey yarın bir çiftlikte bir partide çalışacağım.

Ve benim şansımı

bildiğim kadarıyla?

Muhtemelen onun

partisi olacaktır.

ON ALTI BÖLÜM

HUNTER

Red Creek'e giden yol normalden daha uzun geliyor.

Belki de her kilometre Ashley'yi tekrar görmek zorunda kalacağım anlamına geldiği içindir. Bana yaptıkları için ondan nefret etmiyorum. Ondan nefret etmemin sebebi, sonrasında Wyatt'a nasıl davrandığı.

Bir ilişki olsa da yaşayabilirdim, ama onu terk etmek? Kendisiyle nasıl yaşayabildiğini bilmiyorum.

Saat sekizi biraz geçe, motor soğurken tıkırdayarak onun evinin önüne park ediyorum. İçeride ışıklar yanıyor. Ayrıldıktan sonra taşındığı yer.

Motoru kapatıp bir saniye öylece oturuyorum, direksiyonu sıkıca kavrayarak. Bu Wyatt için. Hediyeleri al ve git.

Arabadan indim, botlarım kaldırımda çıkırdadı ve kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Ashley, tayt ve bol bir kazak giymiş, saçlarını geriye çekmiş, bir şekilde... daha küçük görünüyordu. Bizi terk eden kadından daha az bakımlıydı.

Çim her zaman daha yeşil değildir. O bu dersi öğrendi. Ve şimdi, geriye dönüp baktığımda, kendi hatalarımı da görüyorum. Onu öncelikli tutmadım. Birbirimizi asla gerçekten sevmedik. Bir gün onun için sevgi dolu bir koca olabileceğimi düşünmüştüm. Sevgi dolu bir baba. Ve çiftliği yönetebileceğimi.

Hepsini birden yapamadım. Ve o, benim sunduğum hayat ile içki arasında seçim yapamadı.

İşe yaramadı. Zehirli bir ilişkiydi. Ve bu yüzden o zamandan beri hiç ciddi bir ilişkim olmadı.

"Hey," diyor sessizce. "Hey."

Aramızda garip bir sessizlik oluşur.

"İçeri gel," diyor, kenara çekilerek. "Kanepenin yanında."

İçeri giriyorum, evinin tanıdık kokusu burnuma çarpıyor. Vanilya mumları. Temiz çamaşırlar. Bahse girerim bunların hepsi yüzeysel bir yalan.

Wyatt'ın hediyeleri kanepenin yanında yığılmış; ambalaj kağıdında dinazorlar ve süper kahramanlar var.

İstem dışı olarak göğsüm sıkışıyor. "Onları sevecektir," diyorum. Gözleri yumuşuyor. "Hâlâ atlara takıntılı mı?"

"Evet. Henüz o aşamayı geçmedi. Şanslıysak, hiç geçmeyecek."

Zayıf bir gülümsemeyle gülümsüyor. "İyi."

Çantaları alıyorum.

"Kahve?" diye patlar. "Az önce yaptım."

Tereddüt ediyorum. Hayır de. Git.

Ama Wyatt'ın hediyeleri burada ve bu hala onun annesi. Ve lanet olsun, üzgün görünüyor. Ben canavar değilim. Bir zamanlar ona karşı bir şeyler hissetmiştim. Belki de hayatında bir dönüm noktasına gelmiştir.

"Evet. Tamam. Bir tane."

Hızla mutfağa gider.

Kanepede sert bir şekilde oturup odayı tarıyorum. Raflarda çerçeveli fotoğraflar dizili. Ailesi. Arkadaşları. Yeni erkek arkadaşı. Wyatt'ın fotoğrafı yok.

Bu, olması gerekenden daha fazla canımı yakıyor.

Geri geliyor ve bana bir kupa uzatıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor ve sanki yanmış gibi geri çekiliyor. Elindeki titremeyi fark etmeden edemiyorum. Her sabah bir şişe cin almadan önce hissettiği titremeyle aynı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Bir an sessizce oturuyoruz. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Ve bu kahvenin tadı berbat. Ben de fincanı kenara koyuyorum.

Sonra ağlamaya başlıyor. Sanki fark etmeyecekmişim gibi, minicik hıçkırıklar. Lanet olsun.

"Ash..."

"Her şeyi mahvettim," der, yanaklarını silerken. "Biliyorum. Söylemene gerek yok."

Botlarıma bakıyorum. "Sadece batırmadın," diyorum sonunda. "Çocuğunu terk ettin."

Yüzü buruşur. "Korkmuştum, Hunter. Her şey... çıkmaza girmiş gibi geliyordu. Sanki tüm hayatım çoktan belirlenmiş gibi. Sanki beni gerçekten istemiyormuşsun gibi. Sadece oğlumuzu istiyormuşsun gibi."

Sessizce homurdandım. "Yetişkinliğe hoş geldin."

Kafasını sallıyor. "Hayır. Sen onu seviyordun. Çiftliği. Rutinini. Ben boğuluyormuşum gibi hissediyordum." Yine sessizlik çöküyor.

"İkinizi de özlüyorum," diye fısıldıyor.

Bu sözler, istediğimden daha ağır bir etki yaratır.

"Wyatt'ın bir annesi olmasını çok isterdi," diyorum ve bu sözler göğsümü acıtıyor.

Küçük oğlumun hayatında bir kadına ihtiyacı olduğunu farkındayım. Tıpkı benim çocukken anneme ihtiyacım olduğu gibi.

Ama onun bir anneye ihtiyacı var. Ashley'ye değil. Güvenilirliğe ihtiyacı var. Sevgiye ve kahkahaya ihtiyacı var. Ne zaman bir şeyi daha duvara fırlatacağını görmek için diken üstünde yaşamaya değil.

Yanaklarından yeni gözyaşları süzülüyor. "Benden nefret mi ediyor?"

Başımı sallıyorum. "Neredeyse altı yaşında. Sadece annesinin yanında olmasını istiyor."

O da başını sallıyor, boğazını yutkunuyor. "Hâlâ içiyor musun, Ashley?" diye soruyorum sessizce.

Onun içindeki şeytanların özü. Alkol. Mahkemenin velayeti tamamen bana vermesinin nedeni.

"Biraz," diyor.

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Hatta iki kez rehabilitasyon masraflarını ben ödedim. Elimden geleni yaptım, ama o sürekli geri dönüyor. Ve ben Wyatt'ı güvende tutmak zorundayım. Eğer bu onu uzak tutmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Oğlum için en iyisi neyse o. Değiştiğini kanıtlayana kadar burada kalacak.

"Daha iyi olacağım," diyor kısık sesle. "Söz veriyorum." Daha önce de sözler duydum.

Ama yine de.

Bir kez başımı sallıyorum. "İyi."

O an garip bir şekilde uzar.

Ayağa kalkarım, bir elime hediye poşetlerini, diğer elime kupamı alıp mutfığa gider ve kupayı bir kenara koyarım. “Gitmeliyim. O uyuyor ama yarın erken kalkacak. İstersen sabah ara.”

Ona bir barış teklifi yapıyorum. Bakalım kabul edecek mi?

Kollarını kendine dolayarak beni kapıya kadar geçiriyor. “Geldiğin için teşekkürler,” diyor sessizce.

Başımı sallıyorum. “Bugün onun doğum günü.”

Tereddüt ediyor. “Dikkatli sür.”

Dışarı çıkıyorum, yüzüme serin hava çarpıyor, rahatlama göğsümdeki sıkı düğümü gevşetiyor. Hediyeleri kamyonetin kasasına yüklüyorum, içine tırmanıyorum ve uzaklaşıyorum. Arkama bakmıyorum. Asla bakmam. Çünkü hayatımın o bölümü bitti. Ve benim küçük oğlum her şeyden önce gelir.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

STERLING ÇİFTLİĞİ.

Burası devasa. Şirin bir çiftlik evi gibi devasa değil. “Vay, ne güzel bir arazi” dedirten türden devasa da değil. Midenizi altüst eden türden devasa. Çünkü buradakilerin sıradan insanlar olmadığı, kasabayı yöneten türden aileler olduğu gayet açık.

Violet'in neden bütün sabah dağınık olduğunu anlıyorum. Bunlar, işini daha başlamadan ya da bitirebilen ya da batırabilen müşteriler.

Bunu mahvedemez.

Arabayı durdurup, çakıl üzerinde sıralanan kamyonların yanına park ediyoruz. Aklım anında birkaç gece öncesine gidiyor. Elleri. Ağzı. Hayatımın en iyi seks. Bir kamyonun arkasında. Ve o rahatsız edici hayal kırıklığı geri dönüyor, neden o günden sonra beni hiç aramadığını merak ediyorum.

"Bir kamyonet almam gerekebilir, V," diye şaka yapıyorum.

O yarı gülüyor, ama gülümsemesi zayıf ve dalgın. Şu anda mizah için çok fazla stresli. Violet Taylor, istediği zaman küçük bir öfke topu haline gelebilir.

Lise yıllarından beri arkadaşız. Ayrılmaz ikiliyiz. Bu da onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığım anlamına geliyor ve biliyorum ki

bu kadar sinirlendiğinde onu sakinleştirmek imkansız. Ama onu güldürmeye her zaman çalışırım. Benim işim bu.

"Burada kamyonette sevişebileceğin bir sürü kovboy var," diyor, tamamen ciddi bir ifadeyle.

Dudaklarımı ısırıyorum. Başka kovboy istemiyorum. Sadece o. "Acaba burada mıdır?" diyorum sessizce.

Motoru kapatıp bana dönüyor. Gözleri yalvarıyor. "Lola... Eğer buradaysa, lütfen bu partiyi başarıyla bitirdikten sonra onunla sevişir misin? Lütfen?"

Kahkahayı patlatıyorum. "Senin için olduğu için, tüm siklerden uzak durmaya çalışacağım," diyorum sırtarak.

Koluma bir tokat atıyor ve bu sabah ilk kez gerçekten gülüyor. "Sürtük."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Xavier de burada olabilir," diye alay ediyorum, kaşlarımı oynatarak.

Sanki onu fiziksel olarak yaralamışım gibi elini göğsüne götürdü. "Bugün sik hakkında düşünemem bile, Lola. Sadece somon kanepeleri ve biftek."

Gülmeme engel olup yan aynaya bakıyorum. Luke'un minibüsü yanımıza yanaşiyor. O, Violet için çalışıyor. Ön camdan Violet'in gözüne bakıyor ve onu kızartacak gibi görünen o bakışı atıyor.

"Ne şirin bir işyeri aşkı," diyorum, ona dirsek atarak.

Sessiz kalıyor, bu da tek bir anlama geliyor. Biliyordum. Ağzım açık kalıyor. "Violet Taylor." Kolunu tutuyorum. "Yaptın mı?"

"Belki," diyor sadece, sonra arabadan iniyor.

Bir saniye orada oturup, aptal gibi sırtıyorum. Burası ikimizde de yeni bir şey ortaya çıkarıyor. Pervasız, biraz vahşi ve geride bıraktığımız hallerimizden tamamen farklı bir şey.

Arabadan inip Luke'un minibüsüne doğru yürüdüm, rutin işlere ayak uydurdum. Tepsileri boşaltmaya başladık. Violet çoktan tam komutan moduna geçmişti, elinde not defteriyle emirler yağdırıyordu. Ben de dinliyordum.

Hazırlık için birkaç saatimiz var. Her şey mükemmel olacak. Öyle olmak zorunda. Bir yığın tepsiyi alıp, onları takip ederek kapıdan geçip catering çadırına doğru ilerliyorum. Ve tam o anda duruyorum.

Yan taraftaki tarlada, camları karartılmış bir kamyonet park etmiş. Diğerlerinden ayrı duruyor, sanki o sıraya ait değilmiş gibi. Tam bir canavar.

Yemin ederim ki bu onun aracı ve kalbim aptalca bir şey yapıyor. "Lola! Hadi!" Violet çadırın içinden bağıyor.

Gözlerimi kırıyorum. Kendime geliyorum. Bu kadar büyük bir etkinlikse, kovboyumun burada olma ihtimali yüksek. Ve mesele şu ki, bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Beni kovalamaya çalışmadı. Aramadı. Kapıma gelip büyük bir jest ya da fısıldanmış bir sözle ortaya çıkmadı.

İlgilendiğinden bile emin değilim. Belki de diğerleri gibidir; saçmalıklarla, sahte sözlerle ve istediklerini elde ettikleri anda geçerliliğini yitiren bir çekicilikle dolu.

Tek gecelik bir şeydi.

Hepsi bu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

"Ana girişte birkaç çiftlik işçisi var. Onlara davetliler listesini verdim, davet edilmeyen kimse içeri giremez. Catering şirketi de geldi," diyor Beau, şapkasını kanepeye atarak erkek topuzunu ortaya çıkarıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. Bugün o şapkayı kesinlikle takmalı. Babam öldükten sonra çiftlikte artık üzerine düşen görevi yerine getirmiyor ve her geçen gün bir kovboydan uzaklaşıyor. Ama, lanet olsun, topuzlu bir kovboy mu?

"Yunanlıların çocuğumun doğum günü partisine gelmek kadar aptal olacağını sanmıyorum. Ama onlara güvenmiyorum." Pencereye doğru yürüyorum, Ace'in Wyatt'a partinin farklı alanlarını gezdirmesini izliyorum. Çılgınca istediği şişme ev. Çocuklar için atış oyunu. Yemeklerin servis edileceği çadır ve keçisi Gary'ye benzeyen dev doğum günü pastası.

Tek umursadığım şey oğlumun yüzündeki gülümseme. Bütün bunların anlamı bu. Hayatta başka konularda batırabilirim, ama Wyatt söz konusu olduğunda asla.

Cebimdeki telefonum titriyor. Bir yanımla Ashley'nin arayacağını umuyor. En azından doğum gününde tek oğluyla görüntülü görüşmek ya da konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm. Ama öte yandan, dün gece evden çıktığım anda yine içki alemine başlamış olabilir.

Onun için daha iyiye gittiğine inanmak istiyorum. Ama henüz bu riski göze alamam.

Wyatt beni pencereden görüp el sallıyor ve ben gülümsememi saklayamıyorum. O bilmiyor. Bilmesine gerek yok. Henüz yok. Elimden gelirse, hiç olmayacak.

Bugün mafya saçmalıklarını unutuyorum. Çiftlikteki görevlerimi unutuyorum.

Bugün, oğlumun altıncı yaş gününü kutlayan bir babayım. Tıpkı babamın her yıl benim için yaptığı gibi. Arkadaşlar ve aileyle çevrili.

Şapkamı alıp, Beau'yu oturma odasında televizyon izlerken bırakıyorum. "Eğer öylece kışının üstünde oturacaksan Beau, git çiftlik işçilerine yardım et. Proaktif ol. Ya da bilmiyorum... git kardeşlerinle vakit geçir?"

O homurdanarak kanalı değiştiriyor.

"Enzo'ya güvendiğinden emin misin?" diye soruyor, bana bakmadan.

Ne kadar da küstah. Belki de babam onu fena halde dövmeliydi, belki o zaman tavırları bu kadar berbat olmazdı.

"Bugün iş konuşması yapılacak gün değil, Beau. Bu sana kalmış bir şey değil. Enzo ile yaptığımız anlaşma seni ilgilendirmez, o yüzden kafanı bu konuyla meşgul etme. Sen çiftliğe odaklan. Yerini bil, kardeşim." O gözlerini kaçırana kadar bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Her zaman kaçırır. Ama bugün gözlerinin arkasında hoşuma gitmeyen bir şey var. Bana isyan gibi gelen bir şey.

Bunu bir kenara bırakıyorum. Sonra hallederim.

Dışarı adımımı attığım anda sıcaklık üzerime çöküyor. Kuru, acımasız Arizona güneşi, botlarımın altındaki toprağı şimdiden kavuruyor.

Burası benim. Hepsi benim. Her bir çim yaprağı, her bir çit direği, uzayıp giden her bir dönüm arazi. Mükemmel topraklar. Mükemmel kan.

Ace ve Wyatt oyuncak silahlarla koşturuyorlar, o kadar çok gülüyorlar ki Wyatt ayakta zor duruyor. Ace onu kucaklayıp omzuna atıyor ve oğlum göğsümü parçalayacak kadar büyük bir sevinçle çığlık atıyor.

Ace en iyi amca. Haklı, o eğlenceli olan. Wyatt onu seviyor

.

"Bay Sterling." Garsonlardan biri beni selamlıyor.

Şapkamı kaldırıyorum. "Günaydın hanımefendi."

Evin arka tarafında bir hareket duyuyorum ve hepsi beyaz giyinmiş, çok stresli görünen bir grup insan, kocaman kutularla çadırın yönüne doğru ilerliyor.

Catering ekibi.

İçlerinden birinin uzun siyah saçlarını fark ediyorum ve onu hemen tanıyorum.

Lola'nın bardaki arkadaşı.

Bana bir bakış atıyor ve sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi gözleri fal taşı gibi açılıyor. Aniden duruyor ve nefesini toplayıp bana tam olarak dönüyor. "Hunter, değil mi? Ben Violet. Bay Sterling'i nerede bulabilirim?"

Bir adım öne çıkıp elimi uzatıyorum. Elimi sıkıca sıkıyor ve geri çekiliyor. Gülümsemeden edemiyorum.

"Hemen buradayım, Violet. Hunter Sterling, tanıştığımıza memnun oldum," diyorum.

Yüzündeki şaşkınlığı gizlemez. Göz bebekleri büyür.

Vücudu tamamen kaskatı kesilir.

"Sen de Ray'in yeğenisin herhalde?" diye soruyorum.

Ray iyi bir adamdır. Duyduğuma göre şu anda oldukça hasta ve yeğeni işini devralmak için buraya taşınmış. Kahretsin. Bunu tahmin etmeliydim. Ray'in New York'ta ailesi vardı.

Gergin bir gülümsemeyle başını sallıyor. Gözleri her yere bakınıyor. "Öyleyim. İşini devralıyorum."

Soluna bakıyor, ben de gözlerinin izlediği yöne bakıyorum. Ve bir anda, beynim anlamadan önce tüm vücudum anlıyor.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Nabzım boğazımda hızla atıyor. Karnımın derinliklerinde bir sıkışma hissediyorum, tıpkı o bardan çıkıp beni geride bıraktığı anda hissettiğim gibi. Günlerdir yutkunup durduğum, kendime bunun önemsiz olduğunu söylediğim o his. Tek bir gece. Geçici bir kadın.

Acaba sadece arkadaşını ziyarete mi gelmişti? Yoksa ateşböceğim bana yalan mı söylüyordu?

Ama göğsümdeki o his? Onun burada olmasından hoşlanıyor. Çiftliğimde.

Yine de bedenim, sanki bu lanet olası ilçede önemli olan tek şey oymuş gibi, şimdiden ona uzanıyor.

"Lola nasıl?" diye sessizce soruyorum.

Bu isim, tıpkı onun kendisi gibi tadı. Tatlı. Ve hayatımı paramparça edecek kadar tehlikeli.

Ağız açılıyor, sonra hemen kapanıyor. "Uh. O... Şey." "Violet! Bir sorunumuz var!" diye bir adam çadırdan bağılıyor.

Bana gülümsüyor ve geri çekilmeye başlıyor. Ben ise sadece durup onu izliyorum.

"Sorununla ilgilendikten sonra Lola'nın nasıl olduğunu bana söyleyebilirsin," diyorum ona, ellerimi ceplerime sokarak.

"T-tamam, efendim." Dışarı koşar ve sonra ortadan kaybolur.

Ben de kıkırdamaya başlıyorum. Buralı insanlar benden hiçbir şey saklamazlar. Yalanları görebildiğimi bilirler. Ama Violet ve Lola... onlar buralı değiller.

Colten ahırdan çıkar ve direğe yaslanır. "Doğum günü çocuğu nerede?" diye sorar, bir sigara yakarken.

"Şurada, Ace'le oynuyor."

Kaşlarını çatar. "Hayır. Ace az önce ahırda onu arıyordu; saklambaç falan oynuyorlardı."

Gözlerimi deviriyorum. O oyun beni burada deli ediyor. Saklanabileceği çok fazla yer var. Ve onu her an gözümün önünde görmediğimde dayanamıyorum. Özellikle de mafya savaşı başlarken.

"Tanrım, lanet olsun," diye homurdanıyorum.

En sevdiği yerleri biliyorum. Tekrar rahat nefes alabilmek için onu bulmam lazım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LOLA

VIOLET bir tür kriz yaşıyor ve temizlik malzemeleri ile paspas bulmam için beni ana çiftlik evinin arka kapısından içeri gönderdi. Ve aman Tanrım.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Arnavut kaldırımlı taş duvarlar. Bol miktarda ahşap. Tablolar. New York'taki tüm dairemden daha pahalıya mal olmuş gibi görünen deri mobilyalar. Hem şık hem de aynı zamanda ev gibi. İçinde nefes aldığınızda bile izinsiz girmiş gibi hissettiren türden bir ev.

Oturma odasından gizlice geçerken, kapılardan birinin arkasından birinin ağladığına benzer bir ses duyunca durdum.

Bir an duruyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. Elim kapı koluna uzanıyor. "Merhaba?" diye nazikçe sesleniyorum.

Bir çocuğun burnunu çekme sesi geliyor. Cevap vermiyorlar, ben de kapıyı yavaşça açıyorum. Ve oyun odasının ortasında, doğum günü hediyeleriyle çevrili küçük bir çocuk görüyorum. Önünde açılmamış hediyelerin olduğu bir çanta var.

"İyi misin, evlat?" diye soruyorum, içeri girip arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Başını sallıyor ama konuşmuyor, ben de parmak uçlarında yaklaşıyorum. "Oh, sen Wyatt mısın?" diye soruyorum ona yaklaşırken.

Violet gelmeden önce bana durumu anlatmıştı. Doğum günü çocuğu Wyatt, altı yaşında. Ve amcası Ace, bunu onun için düzenleyen kişi.

"Evet," diye burnunu çekiyor.

Yanına yere otururken gülümsüyorum. "Doğum günü hediyelerini açmayı mı unuttun? Yoksa en iyisini sonraya mı saklıyorsun?" diye soruyorum.

"B-bunlar annemden." Kırmızı gözlerle bana bakıyor ve kalbim göğsümden fırlıyor. Beynim bana oyun oynuyor olabilir, ama bu çocuk Hunter'ın tıpatıp aynısı. Aynı keskin çene, sadece daha yumuşak. Aynı mavi gözler. Altı yaşında olmasına rağmen, o gözlerin arkasında aynı inatçılık var.

Başımı sallıyorum. "Oh, bu harika. Annen burada mı?" diye soruyorum, sesimi neşeli tutmaya çalışarak.

O başını sallıyor. "Hayır." Bir an sessizlik.

"Annem beni hiç görmüyor. Sanırım beni pek sevmiyor."

Bu sözler kalbimi parçalıyor. Hiçbir çocuk böyle hissetmemeli. Asla. Göğsümün derinliklerinde bir şey burkuluyor ve konuşmadan önce zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Üzgünüm, Wyatt," diyorum ona.

Gerçekten başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Annesinin kendisini sevmediğini düşünen altı yaşındaki bir çocuğa söylenecek doğru sözler yok. "Yetişkinler bazen tuhaftır, dostum. Kimsenin anlamadığı şeyler yaparlar. Ama burada seni gerçekten seven bir sürü insan var gibi görünüyor. Değil mi?"

O başını sallıyor, hediye yere bırakıyor ve bu sefer bana gerçekten bakıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış. Meraklı. Sanki benim güvenli olup olmadığımı karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Babam en iyisidir. Yani. En iyisi. Bana bir evcil keçi bile aldı, ama ondan nefret ediyor."

Gülmeden edemiyorum. "Keçi yaramaz mı?" diye soruyorum.

"Evet. Değil bana bana ama bana babambabama. Kafa atmalar ve ve her şeyi," diyor bana gururlu bir gülümsemeyle.

Ah. Şimdi içeri taşınırken gördüğüm keçi doğum günü pastası mantıklı geliyor. "Adı ne?"

"Gary," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Kalbim eriyor. "Harika bir isim. Keçi Gary. Çok iyi bir seçim."

"Gelip onunla tanışmak ister misin?" diye soruyor, ayağa fırlayarak.

Ağzımı açıyorum. Kahretsin. Violet'in paspasa ihtiyacı var.

"Çok isterim. Ama önce paspası nerede bulabileceğimi gösterir misin? Arkadaşımın partiniz için yemek hazırlıyoruz ve bir şey döküldü."

Kıkırdar. "Oh hayır. Sen mi yaptın?"

"Ben değil. Ben sadece pisliği temizliyorum," diye şaka yapıp,

"Sorun değil. Babam sana bağırılmaz."

Bu beni duraksatır. Boynumun arkasında soğuk bir karıncalanma hissedirim

. Bu evin kapısından içeri girdiğim anda aklıma gelmesi gereken bir düşünce.

"Babanın adı ne?" diye soruyorum ona.

Ve kapının arkasında bir adam boğazını temizlediğinde kanım donar.

Donakaldım.

O. O olduğunu biliyorum. Çünkü daha arkamı dönmeden vücudum alev alıyor. Tıpkı barda olduğu gibi. Tıpkı o kamyonette olduğu gibi. O günden beri her gece olduğu gibi, karanlıkta uzanırken hala ellerini üzerimde hissedebildiğim gibi.

Midem kelebekler uçuyor. Kalbim deli gibi atıyor. Vücudumdaki her sinir ucu onun adını haykırıyor.

"Hey! Artık babamla ve Gary'yle tanışacaksın," diyor Wyatt heyecanla.

Wyatt'ın babasının kim olduğunu çok iyi biliyorum. O, bütün hafta boyunca hayalini kurduğum adam. Wyatt'ın babası, bana "uslu kız" diyen kovboy ve ben o sözün etkisinden bir türlü kurtulamamıştım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - GOD NEEDS THE DEVIL, Jonah Kagen

Oğlum yabancılara karşı pek açık değildir. Aslında, ailem dışındaki çoğu yetişkin ondan tek bir kelime bile alamaz. Ama işte, kızıl saçlı ateşböceğim, evimde, oyun odasının zemininde bağdaş kurup oturmuş, sanki bu dünyaya bunu yapmak için gelmiş gibi, küçük oğlumun duygularını atlatmasına yardım ediyor.

Kapı çerçevesine yaslanıp dinliyorum.

Onun sesinin oğlum için yumuşadığını dinliyorum. Yetişkinlerin tuhaf olduğunu, insanların kimsenin anlamadığı şeyler yaptığını söylediğini dinliyorum ve oğlumun ona, sanki bunu ilk kez mantıklı kılan kişiymiş gibi baktığını izliyorum.

Yeterince dinledim. Hazırlıklı olmadığım bir şekilde göğsümün çatlayacak kadar. Kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar hızla atacak kadar. Onu istediğimde attığı gibi değil. O barda, ya da kamyonetimde, ya da o günden beri her gece, dudaklarını hala dudaklarımda hissedebildiğimde attığı gibi değil.

Bu farklı.

Bu daha kötü.

Yavaşça bana doğru dönüyor ve Wyatt bana doğru koşuyor.

Gülümseyerek saçlarını okşayıp onu yanıma çekiyorum. Ama gözlerim ondan ayrılmıyor. Ayrılmıyor. Orada, o beyaz üniformasıyla duruyor, kırmızı saçları atından dökülmüş, yanakları kızarmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış.

Ashley'i aramam lazım. Annesinin onu sevmediğini düşündüğü için lanet doğum gününde ağlamasına izin veremem. "Okuldan arkadaşların dışarıda. Ace amca şişme evi açmak üzere, ama ilk büyük zıplamayı doğum günü çocuğunun yapması gerekiyor. Gidip bunu yapmak ister misin?" diye soruyorum ona.

Başını sallıyor ama kıpırdamıyor. "Arkadaşım Gary'ye göstermek istiyorum." Kahretsin.

Arkadaşım. Onu beş dakikadır tanıyor ve o zaten onun arkadaşı olmuş. Bu bende, henüz adını koyamadığım bir his uyandırıyor.

"Tamam. Arkadaşlarıyla oynadıktan sonra Lola'ya keçiyi gösterebiliriz. Anlaştık mı?" diyorum.

"Lola. Onu tanıyor musun? O zaten senin arkadaşın mı, baba?" diye soruyor Wyatt masumca.

Ona gülümsüyorum. "Öyle."

O da sırtarak Lola'ya dönüp ona başparmağını kaldırıyor. Sonra da gidiyor. Odadan dışarı koşuyor, küçük botları parke zemine vuruyor.

Beni ve şehirli kızımı aynı odada bırakarak.

Ve bu sefer, onu mücadele etmeden buradan göndermeyeceğim.

Kapı hâlâ açık. Dışarıdan gelen sesler içeri sızıyor; çocukların çığlıkları, müziğin üstüne çıkan Ace'in kahkahaları, benim de olmam gereken partinin uzaktaki uğultusu. Oğlumun altıncı yaş günü şu anda bensiz kutlanıyor, çünkü bacaklarımı kıpırdatamıyorum.

Çünkü o burada.

O burada, şehirden ayrılmadı ve oğlumun oyun odasında durmuş, sanki çok korkmuş gibi bana bakıyor ve tek düşünebildiğim şey... O özel biri.

Sanırım o benim.

Eskiden babamın, annemle tanıştığı gün onun hayatını değiştirecek kadın olduğunu nasıl anladığını anlattığı hikayelerini dinlerdim. Gözlerimi devirirdim. Ona saçmaladığını söylerdim. Böyle bir aşkın, annemin yatmadan önce bize okuduğu masalların dışında var olmadığını söylerdim.

Ve babam o kadını öldüğü güne kadar sevdi. Annem vefat ettiğinde bile, babamın sevgisi onu bizim için hayatta tuttu. Anlattığı her hikayede, yıllar sonra bile annemin adını her söylediğinde sesi biraz titrediğinde.

Artık anlıyorum.

Bu odada durup bu kadına bakarken... Lanet olsun, anlıyorum.

"Sözün tükendi mi, ateşböceği?" diye soruyorum, kapı çerçevesinden kendimi itip içeri girerken.

Dudaklarını ısıyor, sanki tehlikeli bir şeymişim gibi her hareketimi izliyor. Akıllı kız.

Arkamdan kapıyı kapatıyorum. Mandalın tıklaması odadaki en yüksek ses.

"Buraya girmemeliydim. Özür dilerim. Sınırı aşmak istemedim. Onun ağladığını duydum," diyor sessizce, kollarını kendine sararak.

Dudaklarımda bir gülümseme belirir. Ona doğru bir adım daha atarım. Kalbim yine bir kez daha çarpıyor. "Oğluma göz kulak olduğun için özür dileme, ateşböceği," diye mırıldanırım.

"Mopu ödünç almam lazım," diye patlar.

Kıkırdarım ve tam önünde dururum. Boğazındaki nabzın atışını görebilecek kadar yakıным. Bana baktığında yavaşça başımı sallarım.

"Buranın benim çiftliğim olduğunu biliyor muydun?" diye soruyorum, sırf meraktan. Benden kaçıyor muydu? Günlerdir bu kasabada dolaşıyor, tam olarak nerede olduğumu biliyor ve benden uzak duruyor muydu?

Aslında kamyonette geçirdiğimiz geceden beri kasabaya çok daha sık gidiyorum. Okula bırakıp almaya gidiyorum. Waytt'i almayı sevmediğimden değil, sadece normalde çok meşgulüm ve onun dadısı Matilda var. Ama onu aramak için zaman ayırıyorum.

Daha fazla araştırma yapıp onu bulabilirdim, ama onun bana gelmesini istedim.

"Hayır, yapmadım," diyor bana, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Oğlumun iyi olduğundan emin olduğun için teşekkür ederim," diyorum. Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Her kelimesini. Onun bildiğinden daha fazla.

O başını sallıyor. "O gerçekten çok tatlı, Hunter." Tanrım.

Derin bir nefes alıyorum. O aksanla adımı söyleme şekli, kelimeleri saran o keskin, güzel New York aksanı. Sanki bunun bana ne yaptığını bilmiyormuş gibi. Onun bana ne yaptığını.

"O iyi bir çocuk."

Bana küçük bir gülümseme atıyor ve kaçmaya karar verdiği anı tam olarak görüyorum. Vücudu hareket ediyor. Gözleri sola kayıyor. Ve beni geçmeye çalışırken, beynim izin vermeden kolum hareket ediyor.

Belinden tutuyorum. Kendime doğru çekiyorum. Sonra onu duvara doğru itiyorum.

Ağzından küçük bir inilti kaçar ve ses, sanki bir fitili yakmış gibi içimden geçer.

Parmağımla çenesini kaldırıyorum, yüzünü bana doğru çeviriyorum, o yeşil gözler bana bakıyor, iri ve benim için yanıyor, tıpkı bir ateşböceği gibi.

"Benden kaçıyor musun, şehirli kız?" diye soruyorum boğuk bir sesle. O başını sallıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Yalan. Buradan sadece geçmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Burada yaşıyorum. Şey... Sayılır. Yeni bir kira sözleşmesi yapmaya çalışıyorum."

Burada yaşıyor. Bu sözler göğsüme tam isabet etti ve patladı. Çünkü her şey yerine oturdu, bana yalan söyledi çünkü o da aramızdaki ilişkiden korkuyor.

Yüzünden sarkan kırmızı bir saç telini nazikçe çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Parmaklarım orada kalıyor. Çenesinin çizgisini takip ediyor. Sanki ona dokunmaya hakkım varmış gibi. Sanki o zaten benimmiş ve ağzı henüz bunu kabul etmemiş gibi.

"Burada yaşamak," diye tekrarlıyorum. Ona değil, daha çok kendime söylüyorum.

Nefesi kesiliyor ve göğsümde, sık ve titrek nefes alıp verişini hissediyorum. Elleri arkasındaki duvara düz bir şekilde yaslanmış, parmakları açık, sanki bana dokunmaya cesaret edemiyormuş gibi.

İyi. Çünkü şu anda bana dokunursa, onu oğlumun oyun odasına götürürüm ve ben öyle bir adam değilim.

Bugün değil.

"Bana söylemeliydin," diye mırıldanıyorum, başparmağımla alt dudağının kıvrımını izliyorum. "Seni daha önce aramaya gelirdim."

Bu her zaman planımın bir parçasıydı. Yunanlılarla görüşmemi yapıp bu partiyi düzenledikten sonra. Gözüm tamamen Lola'daydı.

"Hunter..."

"Söylediklerimde ciddiydim, Lola. Peşinden geleceğim."

Nefesi kesilir. Gözlerinde bir şey değişir. Günlerdir içimde taşıdığım şeyin aynısı. O da hissediyor. O gece önemsiz değildi. Sadece bir barda tanıştığımız bir yabancı değildi. Sadece tenin tenle buluşması ve karanlıkta bir vedalaşma değildi.

İkimizin de istemediği bir şeyin başlangıcıydı.

"Ama beni takip etmedin, değil mi?" diye karşılık verdi, gözlerini benden kaçırarak.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diyorum ona. Oyun yok. Cazibe yok. Sadece ham, acıtan gerçek. "Denedim. İnan bana, denedim."

Gözleri nemlenir ve dudakları aralanır.

"Ben de duramıyorum," diye fısıldar. Ve ben pes ederim.

Aramızdaki son birkaç santimi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Tadı aynı. Tatlı, sıcak ve biraz da pervasız. Dudaklarımız birleştiği anda, elleri duvardan ayrılıyor ve sanki boğuluyormuş da onu su üstünde tutan tek şey benmişim gibi gömleğimin önünü yumrukluyor.

Onu yavaşça öpüyorum. İki elim de başının yanındaki duvara düz bir şekilde bastırılmış durumda. Onu sanki buna açmışım gibi öpüyorum, çünkü öyleyim. Ona henüz kelimelerle ifade edemediğim bir şeyi anlatıyormuşum gibi öpüyorum. Ellerimi o lanet duvara dayamaya devam ediyorum çünkü onu burada sikmemek için kendimi tutacak kadar iradeli değilim.

Benim de sınırlarım var ve oğlumun doğum gününde onun oyun odası da bunlardan biri.

Ağızma karşı boğuk bir ses çıkarır ve bu ses neredeyse dizlerimin altından kaymasına neden olur.

Öpücüğü derinleştiriyorum ve o da bana izin veriyor. Bana eriyor. Parmakları göğsümden yukarı kayıyor, ensemin arkasına dolanıyor ve beni

kendisine doğru çekiyor ve yemin ederim ki, şimdiye kadar inşa ettiğim tüm duvarlar yıkılmaya başlıyor.

Ellerimi duvarda tutmak için sahip olduğum tüm irade sönmeye başlıyor.

Kapı birden açılır.

"Baba! Gary yine kaçtı! Şu..." Hemen ayrılıyoruz.

Hızlıca. Ama yeterince hızlı değil.

Wyatt kapının eşiğinde duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış. Arkasında, Ace'in keçi ve doğum günü pastası hakkında bir şeyler bağırıldığını duyabiliyorum.

Oğlum bana bakıyor. Sonra Lola'ya. Sonra tekrar bana. Ve sonra sırtıyor. "Arkadaşımı mı öpüyorsun?"

Lola, kahkaha ile inilti arasında bir ses çıkarır, elini ağzına götürür, yüzü neredeyse saçlarının rengiyle aynı renge döner.

Boğazımı temizliyorum. Dik durup şapkamı düzeltiyorum. "Git keçini yakala, evlat."

Kıkırdıyor, sonra kahkahalara boğuluyor ve "ACE AMCA! BABAM YEMEK HANIMINI ÖPÜYORDU!" diye bağırarak koridordan koşarak uzaklaşıyor.

Lola başını duvara yaslar ve gözlerini kapatır. "Aman Tanrım."

Ona bakıyorum. Yüzü tamamen kızarmış ve dudakları öpücüğümünden şişmiş. Eli, bırakmayı unutmuş gibi hâlâ gömleğimin önünü sıkıca tutuyor.

Yanına eğilip dudaklarımla kulağına dokunuyorum. "Seninle işimiz bitmedi, ateşböceği. Daha çok var."

Onu tekrar öpüyorum ve o ağzımın içinde inliyor. Lanet olsun. Ona ihtiyacım var. Nefes aldığım havadan bile daha çok ona ihtiyacım var. Geri çekilip gözlerine bakıyorum.

Bu sefer, bunu doğru düzgün yapacağım. Hak ettiği gibi. Ve sanırım onu bırakamayacağım.

"Sen etrafta olduğunda çok tartışmalı kararlar alıyorum galiba, kovboy," diye fısıldıyor.

O dudaklarını ısırırken ben de gülümsüyorum. "Aynı şekilde, şehirli kız.

Aynı şekilde."

Sonra şapkamı kaldırıp, geri alamayacağım bir şey yapmadan odadan çıkıyorum. Ama gülümsüyorum.

Uzun zamandır ilk kez, gerçekten gülümsüyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LOLA

“VIOLET,” diye tıslıyorum, catering çadırının içine kaybolmadan önce kolunu tutup onu geri çekiyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılır, sanki onu hırsızlık yaparken yakalamışım gibi ellerini havaya kaldırır. “Ne?”

“Hunter’ın buraya geleceğini biliyor muydun?” Sesim ölümcül bir tonda çıkıyor. “Buranın onun çocuğunun partisi olduğunu?”

Kafasını o kadar hızlı sallıyor ki küpeleri sallanıyor. “Hayır. Sana Ace adında bir adamla iş yaptığımı söylemiştim. Ve amcam bunu aylar önce, ben devralmadan önce ayarlamıştı. Hiçbir fikrim yoktu. Ama...”

Kaşlarımı kaldırdım. Sessizliğin işini yapmasına izin verdim. “Ama?”

Yüzünde, baş belası olacağını ima eden bir gülümseme belirdi. “Kamyonetinde seviştiğin adamla karşılaşmak kötü bir şey değil. Burada bolca boş oda var.” Kaşlarını oynattı. “Tabii işin bittikten sonra.”

Engelleyemeden içimden bir kahkaha patlar. “Hayır.” Avucumu omzuna dayayıp onu bir santim geriye itiyorum. “Bu bir daha olamaz.”

Bunu söylerken bile midem bana ihanet ediyor. Bir takla. Bir dalgalanma. Hiç beklemediğim bir şey. Beni daha çok korkutanın, kapana kısılmış olmak mı, yoksa Hunter Sterling'in

bana, hayatım boyunca var olmadığını kendime inandırmaya çalıştığım şeyler hissettiriyor olması.

Bu beni korkutuyor.

Violet başını eğdi, sadece kendisinin yapabileceği şekilde beni okudu. “Neden olmasın? Sen bekarsın. Eminim o da öyledir. İkiniz eğlendiniz. Tekrar eğlenebilirsiniz.” Omuz silkti. “Ciddi bir şey olması gerekmez.”

Dudaklarımı acıyana kadar sertçe ısıyorum. Hunter Sterling'de ciddiyetsiz olduğunu gösteren hiçbir şey yok. O yoğun. Tutkulu. Vazgeçmek isteyeceğim biri değil.

“V! Pasta nereye gidiyor?” Luke’un sesi çadırın içinden yankılanıyor.

“Git.” Onu sesin geldiği yöne doğru itiyorum. “Sonra konuşuruz. Ben mezeleri dağıtmaya başlayayım.”

O uzaklaşırken, ben orada kalakaldım. Sanki bana cevaplar verecekmiş gibi çiftliğe bakıyorum. Çocuklar şişme oyun evinden atlarken tiz çığlıklar atıyor, dövmeleli bir canavar gibi adam ise kollarını açarak, bir boz ayı gibi kükreyerek hemen arkasından atlıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Profesyonel. Bugün bir profesyonelsin.

Çadırın içine girip kanepelerin bulunduğu gümüş tepsiyi alıyorum. Kokusu anında burnuma geliyor — füme somon, krem peynir, dereotu — ve midem gurulduyor. Kahvaltıyı tamamen atladım.

Kalabalığın arasından geçmeye başlıyorum. Her yerde kovboy şapkaları. Büyük kemer tokaları. Aksesuar gibi kollarına asılmış güzel kadınlar. Buraya ait değilim. Hiç de değil. Saçlarımı geriye taramış, çiftlikle hiçbir ilgim olmayan beyaz catering kıyafetlerimle buraya ait değilim.

Eski meşe ağacının altında toplanan takım elbiseli erkeklerin olduğu gruba yarı yolda, ayak parmağım bir taşa takılır ve yer bana doğru hızla yaklaşır.

Boğazımdan bir çığlık kopar. Ama yere düşmüyorum.

Güçlü bir el belimden tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Kaburgalarım sert bir ön kola bastırdı. Tepsiden sadece iki kanepa düştü ve çimlere çarptı.

Yüzüm kızardı. Tamamen, yakıcı bir utanç. Çünkü çenemi kaldırmadan önce belimde kimin eli olduğunu tam olarak biliyordum.

Ama kaldırıyorum. Kaldırmak zorundayım.

Hunter Sterling, sanki başından geçen en eğlenceli şey benmişim gibi bana gülümsüyor. "Şehirli kız." Sesi kaba, sadece bana yönelik. "Sana daha uygun botlar almam lazım."

Gözlerim yana kayıyor. Takım elbiseli adamlar izliyor; kasabanın avukatlarına benziyorlar. Her biri gözlerini benden ayırmıyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama Hunter'ın tutuşu sıkışıyor, beni kendine çekiyor, ağzı yanağımın kıvrımına o kadar hafifçe değiyor ki, bir kaza gibi görünüyor.

Ama değil.

"Ben iyiyim," dişlerimin arasından tıslarım.

Kıkırdıyor ve bu ses içimden, kaçmam gereken bir şey gibi geçiyor. Bu sefer başımı çevirip ona cesaretle bakıyorum ve şimdiye kadar sahip olduğum tüm mantıklı düşüncelerim toparlanıp gidiyor. Kahretsin, o muhteşem. Boynuna doğru uzanan dövme onu tehlikeli gösteriyor. O, her kadının en müstehcen fantezisinin ete kemiğe bürünmüş hali.

Peki ya az önceki öpücük? Ölmek için. Mahvoldum.

"Bana öyle bakmaya devam et, ateşböceği," diye mırıldanıyor, başparmağıyla kalçama bastırarak, "Seni tam burada öpeceğim ve bizi kim görürse görsün umurumda değil."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Bunlar senin tanıdıkların," diyorum, Reese'in bana söylediği şeyi hatırlayarak; küçük bir kasabada itibarın ne kadar önemli olduğunu. "İnsanların ne düşündüğünü umursayan sensin."

Yavaşça başını salladı. Göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi. "Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil, bebeğim. Tek umursadığım oğlumun ne düşündüğü, ve o da senin yeni arkadaşı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor," dedi bana, sanki o kelimenin ikinci bir anlamı varmış gibi uzatarak.

Gözlerim kapanır. Sözleri içime ısı gibi işler, sanki açlık çektiğimi bilmediğim bir şey gibi. Ve bir anlık pervasızlıkla, bana bakakalan erkekleri unuturum. Partiyi unuturum. İnsanları tam da istediğim yerde, yani kol mesafesinde tutmak için ördüğüm tüm duvarları unuturum.

Gözlerimi açıp onun gözlerine bakıyorum. Kaybolmuş, ama aynı zamanda bulunmuş gibi. Neredeyse onu öpüyorum. Neredeyse. “Belki de itibarını önemsemelisin, kovboy,” diyorum nefes nefese.

Kıkırdar, sanki sadece kendisinin tadabileceği bir şeyi tadıyormuş gibi dilini alt dudağının üzerinde gezdirir. “Benim için tek önemli olan itibar, bir kovboyun diğer erkeklerden daha iyi seviştiğini kanıtlayıp kanıtlamadığımdır.”

Ağzım açık kalır. Sıcaklık boğazımdan yukarı doğru tırmanır ve köşbeğimde orman yangını gibi yayılır. “Hunter,” diye fısıldayarak tıslarım, göğsüne iterek.

Bana daha da yaklaşır. Dudakları kulak mememe değince nefesim kesilir. “Ee?” Gülümser ve gülümsemesini tenimde hissederim. “Kovboyılar hakkında araştırman ne sonuç verdi?”

Dudaklarımı o kadar sert ısıyorum ki, ağzımda bakır tadı alıyorum. Sonra sırtımı dikleştiriyorum, yüzümü düzelterip, kasıtlı olarak bir adım geri atıyorum. “Sonuç kesin değil.” Sesimi sinir bozucu derecede rahat tutuyorum. “Bulgularımı doğrulamak için daha fazla araştırma yapılması gerekiyor, Bay Sterling. Efendim.”

Sanki kendi araştırmasını yapıyormuş gibi bakışları vücudumda dolaşüyor. “Bu akşam ne yapıyorsun?” diye soruyor. Sesi rahat geliyor ama mavi gözleri başka bir hikaye anlatıyor.

Kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyor ki, yemin ederim ki o da duyabilir. Boş ver gitsin. Violet haklı. Kaybedecek neyim var ki? Biraz hayatımı yaşamam lazım. Ve hiçbir şey bu adamın karşısında durmak kadar doğru gelmemiştir. “Seni.”

Bu kelime, aramızda yanan bir kibrit gibi çakıyor. Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi başını sallıyor. “O zaman sonra görüşürüz, bebeğim.”

Şapkasını kaldırıp bana göz kırptığında, dizlerim neredeyse çöküyor.

Derin bir nefes alıp profesyonel gülümsememi takınmaya çalışıyorum. Ama tek düşünebildiğim Hunter Sterling ve kamyonun dışında bana yapabilecekleri.

Uzaklaşıp takım elbiseli adamların yanına giderken, omuzlarımin arasında onun yakıcı bakışlarını hâlâ hissedebiliyorum. “Buyurun,” diyorum neşeyle, tepsiyi uzatarak. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yemeğe uzanıyorlar.

Ve sonra ayak seslerini duydum.

Başımı kaldırdığımda, Hunter'ın içime döktüğü tüm sıcaklık buz gibi donuyor. Reese doğrudan bana doğru geliyor. Farların ışığında donakalmış bir geyik gibiyim, tamamen donmuşum, beynim var olmayan bir çıkış yolu arıyor. Tepsiyi adamlardan çekip geri adım atıyorum.

"Ah. Reese! Gelmişsin!" Takım elbiseli adamlardan biri, sanki bütün gün onu beklemiş gibi omzuna vurur.

Reese, gri bir takım elbise giymiş ve başında ona hiç yakışmayan siyah bir kovboy şapkası var. Sanki kostüm gibi. Sanki "çiftlik partisi kıyafeti" diye Google'da arama yapmış ve hiç düşünmeden sepete eklemiş gibi.

Ona, görmek istemediğin birine gösterdiğin türden nazik bir gülümsemeyle tepsiyi uzatıyorum.

"Merhaba, Lola." Göz kırıyor.

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor. Çemberdeki tüm erkekler donup kalıyor.

Tanrım. Yine mi?

"Merhaba. Seni görmek güzel," diyorum sessizce.

Gözleri, vücudumdaki her siniri teyakkuz haline getiren bir sahiplenme duygusuyla kıyafetimi süzer. "Artık Violet için çalıştığını bilmiyordum," der ve tepside somonlu atıştırmalıklardan birini alır.

"Sadece ona yardım ediyorum," derim, kısa ve öz bir şekilde.

Tartışmaya girme.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Uzun sarı saçlı adam ikimize de bakıyor.

"O benim ev sahibim," diye patlarım.

Reese önceden prova edilmiş bir kahkaha atar ve yanıma gelir. Kolu sanki oraya aitmiş gibi belime dolanır.

Orada değil. Ama uzaklaşmaya çalıştığımda, beni daha sıkı sarar.

"Randevulara çıktığın ev sahibin," diye düzeltir, sesi tüm grubun duyacağı kadar sert.

Ona bakıyorum ve yemin ederim çenem neredeyse tepsiye çarpıyor. Onun kafasına o tepsiyle vurmaya hazırım. Ne halt ediyor bu adam?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

HUNTER

SONG — Twisting The Knife, Ice Nine Kills ft Mckenna Grace

Donakaldım. Sanki botlarımın tabanları toprağa yapışmış gibi, yere çivilenmiş gibiydim. En iyi arkadaşımın, sanki ona dokunmaya hakkı varmış gibi, kolunu Lola'nın beline doladığını izliyordum.

Reese, herkesin bildiği gibi bekâr. Kasabanın çoğuyla yatmış. Onları şarapla, yemekle ağırlamış, lüks bir hayatı ipteki havuç gibi gözlerinin önüne sallamış. Daireler, takım elbiseler ve asla tutmaya niyeti olmayan sözler.

Hiçbiri uzun süre kalmaz. Onları bana tanıtacak kadar uzun süre kalmazlar. Ama bu beni çok rahatsız ediyor. Çünkü Lola ona ait değil. Gözlerinin arkasında bir ateş var, Reese gibi bir erkeği bir saniyede anlayacağını söyleyen keskin bir bakış.

Benim. O benimmiş gibi hissediyorum.

Öfke içimi kaplıyor, eski hayaletleri karanlıktan dışarı çıkarıyor. O kadar derine gömmüşüm ki, şimdiye kadar çürümüş olduklarını sanıyordum. Yeterli olmadığımı. Bir kadının kalması için asla yeterli olamayacağımı.

Ashley bile yanımda kalamadı.

Ama Reese hak iddia etmek istiyorsa, ya da çoktan ettiyse, o zaman sorun değil. Ben çekip giderim. Bırakalım da bu her neyse, onlar alsın. Daha sonra,

Reese'in söz verdiği tek bir şeyi bile yerine getiremediğini fark ettiğinde bana ağlayarak gelebilir.

Ama ben verebilirdim. Ona her şeyi vermek isterdim.

Beynim yetişemededen ayaklarım hareket ediyor. Ve sonra oradayım, onların önünde duruyorum, boğazım kırık camlarla dolu değilmiş gibi boğazımı temizliyorum.

Reese o alaycı sırtışıyla bana bakıyor. Kahretsin, tam bir avukat.

Elini, bir anlam ifade edecek kadar sıkı sıkı sıkıyorum ve Lola'ya bakmıyorum. Bakamıyorum. Çünkü bakarsam, her şeyi görecek; acıyı, öfkeyi ve göğsümün içindeki bir şeyin ortadan ikiye yarılmasını.

Annem beni bir kadına kaba davranmamam gerektiğini öğretti. Bilmeden kalbimi parçalayan bir kadına bile.

Sadece bir seks ilişkisiydi. Hepsi bu. Geri kalan hiçbir şey gerçek değildi. Ben onun için sadece bir deneydim. Reese daha çok onun tipi. New York'a tam uyum sağlayacak türden bir adam. Kendime bunu söyleyip duruyorum.

"Doğum günü çocuğu nerede?" diye sorar Reese, rahat tavırlarıyla. Boğazımı temizler ve çenemi sıkarım. "Ace'in yanında."

Başını sallar, sonra Lola'ya bakar. Gözlerim onun gözlerini takip eder. Ve kalbim çarpar. Sanki yerin yarılması ve onu içine çekmesini istiyor gibi görünüyor. Yüzü solgun. Parmakları gümüş tepsinin kenarını sıkıca kavırıyor.

Yüzümde dikkatlice hiçbir ifade göstermemeye çalışıyorum.

"Kızım Lola ile tanışma şerefine nail oldun mu?" diye sorar Reese.

Kızım.

İki kelime. Tek gereken bu. İki kelime, ve karanlık, zaten kanayan bir kalbi bıçak gibi kesip geçiyorlar.

"Evet." Sesim sert çıkıyor. "Kısaca."

Lola onun kollarından kurtulmaya çalışıyor, ben de durup izliyorum. Çünkü bir şeyler yolunda değil.

Aralarında kesinlikle hiçbir kimya yok. Bir kıvılcım bile yok.

Ve sonra Reese, kanımı donduran tek şeyi yapıyor. Sahte kovboy şapkasını çıkarıp kızın başına takıyor. Arkadaşları coşuyor; bağırıyor, alkışılıyor, sanki

sanki açık artırmada ödüllü bir kısırağı kementle yakalamış gibi. Bacağını kaldırıp üzerine işeseydi daha iyi olurdu.

Lola gözlerini kırıştırtıp kaşlarını çattı. Belli ki onun ne yaptığını, bu kasabada kafasındaki o şapkanın ne anlama geldiğini hiç anlamamıştı. Ama sonra gözleri bir şey arıyormuş gibi grubu taradı. Ve gözleri benimkilere takıldı. Onlarda tek gördüğüm pişmanlıktı. Sahte olamayacak kadar çaresiz, iliklerine kadar işlemiş bir pişmanlık.

Anlıyor.

Başındaki şapkayı yırtıp atar ve yere fırlatır. Şapka, tepesiyle toprağa düşer. Göğsü inip kalkarken, burun delikleri genişlerken, tepsiyi bir kalkan gibi tutarken, vahşi ve öfkeli bir dalga dalga yayılırken, kendini onun elinden kurtarır.

Kollarımı kavuşturup bekliyorum. Sessizliğin işini yapmasına izin veriyorum. Çünkü Reese, o şapkayı ona takarak bir mesaj vermiştir.

Peki ya Lola? O daha da büyük bir mesaj verdi.

"Reese." Sesi tehlikeli bir şekilde kontrollü. "Ne yaptığını bilmiyorum. Ben senin kızın değilim. Sen benim ev sahibimsin ve bunun dışındaki her şey uygunsuz. Özellikle de bugünkü patronumun önünde."

Reese'in çenesi seğiriyor. Elini ağzına sürüyor, bu hareketi mahkemede binlerce kez gördüm. Sarsılmış durumda. "İki kez çıktık. Arkadaşlarımla önünde utangaç olmana gerek yok." Sesi küçümseyici bir tona bürünüyor, sanki Lola öfke nöbeti geçiren bir çocukmuş gibi ona tepeden bakıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. O benim en iyi arkadaşım. Ama bu hali? Onu tanıyamıyorum.

"Hayır." Lola çenesini kaldırır. "Beni iki randevuya kandırdın. Beni zorlamaya devam edersen, herkesin önünde seni rezil ederim. Beni kontrol edebileceğini sanıyor olabilirsin. Beni seninle çıkmaya ikna edebileceğini sanıyor olabilirsin. Daha önce benim gibi kadınlarla tanıştın mı bilmiyorum. Ama biz senin gibi erkeklerin üzerimizde baskı kurmasına izin vermeyiz. Hayatım boyunca senin gibi erkeklerle çevriliydim. Ve ucuz bir takım elbise giymiş sahte bir kovboy tarafından ezilmeyeceğim."

Siktir. O tepsiyi tutuş şekline bakılırsa, onunla adamın kafatasını ezip geçeceğine neredeyse ikna oldum. Diğer yandan, ondan beklediğim tüm o ateşle ona karşı koyması beni tahrik etti.

Ama bu durum bende cevaplardan çok sorular bırakıyor. Çünkü Reese kadınlar için kavga etmez. Halka açık yerlerde sevgi gösterilerini sevmez. Bütün bu olay çok tuhaf.

"Bebeğim, ne oldu sana?" Adam ona uzanır, sesi ortamı yatıştırmak için kullandığı o kurnaz, alıştırılmış fısıltıya düşer.

Gözleri alev alev yanıyor. "Bana bir kez daha bebeğim de ve ne olacağını gör, Reese," diye tükürüyor.

İşler çirkinleşmek üzere. Önümüzdeki beş yıl boyunca her barbekü partisinde anlatılacak türden bir sahne. Ve Violet'in işini mahvedebilir, bu da Lola ve onun kasabayı terk edeceği anlamına gelir. Hayır.

Lanet olsun.

Kendimi vazgeçirmeden harekete geçiyorum. Kolumu Reese'in omuzlarına doluyorum ve onu geriye, ondan, gruptan, yarattığı karmaşadan uzaklaştırıyorum.

"Çekil üstümden, Hunter!" diye bağılıyor, benim

.

"Hayır." Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Sakin olman lazım."

Onu avludan sürükleyip arka kapıdan geçirdim ve çiftlik mutfağına sürüklerim. Arkamızda sinekliği kapısı, raftaki bardakları sallayacak kadar sert bir şekilde çarpar.

Onu bırakıp geri çekiliyorum. "O da neydi lan?"

Ağzını açar. Mazeretlerini dinleyecek vaktim yok; her şeyden kendini kurtarabilir, bu onun lanet işi. Ama onu bundan daha iyi tanıyorum.

"Bugün oğlumun doğum günü," sözünü kesiyorum, yumruğumu çenesine indirmemek için kendimi zor tutarken sesim titriyor. "Haftanın kız arkadaşıyla kavga etmek için uygun bir yer değil burası."

Derin bir nefes verir ve iki elini yüzüne sürer. Bana tekrar baktığında, kibir yok olmuştur. Onun yerine ham bir duygu yerleşmiştir. "Çok üzgünüm.

Ben... onu gerçekten çok seviyorum. O farklı." Bu ironiden boğulmak üzereyim. "O seni istemiyor, Reese."

Onu ne kadar iyi tanıdığımı ona söylemeye gönlüm el vermedi. Onunla, o yapmadan birkaç dakika önce ben de sarılmıştım. Gözlerimi yeterince uzun süre kaparsam, dilimde hâlâ onun tadını alabiliyorum.

"İstiyor. İstedigini biliyorum. Aramızdaki kıvılcımı hissediyorum. Sadece ona bunu fark ettirmem gerekiyor."

Kanım kaynıyor. "Ve ona köpekmiş gibi konuşarak onu kazanabileceğini mi sanıyorsun?" Ses tonumu sabit tutuyorum. Zar zor. "O da neydi öyle? Biraz saygı göster, Reese. Ailen seni bundan daha iyi yetiştirdi. Ve bunu bir daha yaparsan, kadınlara nasıl davrandığımızı sana seve seve hatırlatırım."

Yanılmış olsam da, sadece ten, ter ve kötü kararların olduğu bir geceden bir anlam çıkarmış olsam da umurumda değil. Kimse ona öyle konuşamaz. Ne o, ne de başkası.

"Biliyorum." Yutkunur. "Biliyorum. Bir daha olmayacak."

Bir kez başımı sallıyorum, sonra ona sırtımı dönüp iki elimi mutfak tezgahına dayıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Wyatt çimlerin üzerinde daireler çizerek koşuyor, kolları iki yana açılmış, yüzünü ikiye bölen kocaman bir gülümsemeyle. En saf, en yalın haliyle mutluluk.

Önemli olan tek şey bu, diyorum kendime. Önemli olan tek şey o.

Sonra güneş ışığı bahçedeki kızıl saçlara vurur ve saçlar ateş gibi parlar. Gözlerimi kapatırım. Kaderimizde yokmuş.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOLA

Öğleden sonrasının geri kalanı, gümüş tepsiler, zoraki gülümsemeler ve içim paramparça olmamış gibi davranmakla bulanık bir şekilde geçiyor.

Otomatik pilota çalışıyorum. Kanepeleri dağıtıyorum. Bardakları dolduruyorum. Tabakları topluyorum. Başımı eğik tutuyorum ve adı H veya R ile başlayan herkesten gözlerimi uzak tutuyorum.

Bahçenin diğer ucunda bir kovboy şapkası gördüğüm her seferinde midem altüst oluyor. Her yüksek sesli kahkaha beni irkiltiyor. Berbat durumdayım. Gülümser, profesyonel, ama içten içe parçalanmakta olan berbat bir durumdayım. Çadırın arkasında boş tabakları istiflerken Violet yanımda beliriyor ve kalçasını hafifçe bana doğru itiyor.

"Selam." Gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "İyi misin?"

"İyiyim."

Bana o bakışı attı. Her şeyi gördüm ve ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz diyen bakışı. Ama ısrar etmedi. Henüz değil. O da benim gibi Reese'in tam bir pislik olduğunu düşünüyor.

"Dinle, bundan sonrasını biz hallederiz. Luke ve ben temizliği halledebiliriz."

"V, seni burada bırakmayacağım..."

"Beni hiçbir şeyle baş başa bırakmayacaksın. Reese bana yaklaşmaya cesaret edemez ve Hunter kızgın görünüyor, evet, ama sana değil." Tabağı elimden alıp masaya koydu. "Eve git."

. Sert bir şeyler iç.” Gözleri yumuşadı. “Bugün fazlasıyla yeterince şey yaptın. Minibüsü al, Luke beni eve bırakır.”

Tartışmak istiyorum, ama içimdeki mücadele ruhu tükendi. Hiçbir şeyim kalmadı. Reese felaketinden gelen adrenalin azaldı ve onun yerine nefes almamı zorlaştıran ağır, boğucu bir utanç kaldı.

Neyse ki benden uzak durdu. Ama yine de onunla aynı yerde olmak beni öfkeliyor. Başımı sallayıp önlüğümü çıkarıyorum ve sandalyenin arkasına katlıyorum. “Teşekkür ederim,” diyorum sessizce.

Kolumu sıkıyor. "Yakında eve geleceğim, o daireden en kısa sürede kurtulmak için bir plan yapabiliriz."

Başımı sallıyorum. Bir tane daha ev gezmemiz kaldı, sonuncusu turu bitirmeden kapıldı. New Falls'ta, pislik bir ev sahibiyle uğraşmadan kalmak için tek şansımız bu.

Partinin içinden geçmek zorunda kalmamak için çadırın arkasından çıkıyorum. Güneş batmaya başlıyor, gökyüzünü morarmış bir turuncuya çeviriyor ve hava o kadar soğudu ki kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Burası çok güzel. New York'a dönmek istemiyorum. Çünkü böyle boktan günlerde bile, evimde olduğumdan daha mutluyum.

Başımı eğiyorum. Hızlı yürüyorum. Arkama bakmıyorum.

Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Hunter'ın yüzü. Bana bakmadan Reese'in elini sıkışını. Sanki bir yabancıymışım gibi kısa kesip konuşmasını. Sanki o gece kamyonette olanlar hafızasından silinmiş gibi.

Onun için bir hiçtim.

Bunu ben yaptım. Reese'in kolunu bana dolmasına, sanki bu benim seçimimmiş gibi görünecek kadar uzun süre izin verdim. Bana dokunduğu anda onu itmeliydim. Yapmalıydım...

Çadırın köşesini dönüp aniden duruyorum. Hunter kamyonetinin arka kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş. Sanki bekliyormuş gibi. Beni.

Kalbim ağzıma geldi.

Başını kaldırıyor. O mavi gözler çakıl taşlarının üzerinden benimkilerle buluşuyor ve içinde yumuşaklık yok. Sıcaklık yok. Alaycı bir gülümseme yok. Ateşböceği yok.

Sadece beni olduğum yere çivileyen sert, okunamaz bir ifade.

Köşeye sıkıştığımda vücudumun yapmayı bildiği tek şeyi yapıyorum.

Koşuyorum.

Topuklarımla dönüp ters yöne doğru koşmaya başlıyorum, ana yola çıkan toprak yola doğru. Düz ayakka bılarım yere çarpıyor ve nabzım o kadar yüksek atıyor ki, partiden gelen uzak müziğın sesini bastırıyor.

Uzaklara gidemiyorum.

Botları arkamda çakıl taşlarına çarpıyor, sonra bir el dirseğimi yakalıyor ve beni döndürüyor.

"Yapma." Sesi alçaktır. Bir rica değildir. Ama Reese'inkinden farklıdır. Beni küçük hissettirecek bir şekilde değildir.

Hunter'ın dokunuşu bana güç veriyor.

"Bırak beni." Kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum ama elini hiç gevşetmiyor.

Beni geriye doğru yürüttü. Yoğın göz temasını kesmeden. Omuzlarım kamyonetinin soğuk metal kapısına çarpana kadar ve beni içine hapsetene kadar, bir eli başımın üstündeki tavana dayalı, diğeri hala kolumu sarmış halde.

Çok yakın. Fazla yakın. Kokusunu alabiliyorum—deri, sedir ve altında yatan sıcak bir koku, hain beynimin beni en son bu kamyonete sıkıştırdıkları anın her saniyesini tekrar tekrar yaşatmasına neden olan bir koku.

"Hunter..."

"Hayır." Beni kesiyor, çenesi sıkı, sakalının altındaki kasları hafifçe titriyor. "Benden bir daha kaçamazsın."

Kendimi kapıya daha sert bastırıyorum, sanki yeterince uğraşırsam metali eritebilecekmişim gibi. Suçluluk duygusu göğsümün içini tırmalıyor, ciğerlerimi betona çeviriyor. "Açıklayabilirim..."

"Burada olmaz." Gözleri partiye doğru kayıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor.

Gözlerindeki emir tonu nefesimi kesiyor. "Kamyonete bin." "Ne?"

"Kamyonete bin, Lola. Seni eve götürüyorum." Sesi titremiyor. Yumuşamıyor. "Konuşmamız lazım."

Ona yukarıdan bakıyorum. Dudaklarım aralanıyor, ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Şimdiye kadar kendimi korumak için kullandığım her mazeret, her kaçamak cevap, her keskin dilli karşılık... hepsi yok oldu. Suyun içinde eridi. Sanki içindeki bir şeyi açığa çıkarmışım gibi bana bakan bir adama karşı hiçbir işe yaramıyor.

"Bunun için oğlunun partisini terk edemezsin," diye fısıldıyorum.

Derin bir nefes alır. "Wyatt arkadaşlarıyla oynuyor ve amcaları ona göz kulak oluyor. Benim..." Durur. Sanki itiraf etmek üzere olduğu şey onu parçalayacakmış gibi.

"Ben..." Sesim kırılıyor. Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Reese ve ben..."

"Burada değil dedim." Bana doğru eğilir ve bir an için beni öpecek sanırım. Alnı neredeyse alnıma değiyor. Nefesi dudaklarımda sıcak bir esinti yaratıyor. Ama aradaki mesafeyi kapatmıyor. Sadece o mesafeyi koruyor ve aramızdaki her santimetreyi elektrikli bir tel gibi hissediyorum.

Sonra geri çekilir. Benden öteye uzanır. Yolcu kapısını açar.

Deri koltuk bana meydan okurcasına bakıyor.

"Lütfen kamyonete bin, ateşböceği." Sözleri sessiz. Bütün gün söylediği her şeyden daha sert. Ve bu, emirlerin yapabileceğinden çok daha fazla beni alt üst ediyor, çünkü otoritenin, sıkılmış çenenin ve "beni siktir etme" enerjisinin altında, onu duyuyorum.

O incinmiş.

Kamyonete biniyorum.

Tek kelime etmeden arkamdan kapıyı kapatıyor, kaputun etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna kayıyor. Motor, koltukta ve kemiklerimde titreşimler yaratan düşük bir gürültüyle çalışıyor.

İkimiz de konuşmuyoruz.

Çiftlikten çıkar, lastiklerin altında çakıl taşları gıcırda, arkamızda soluk bir bulut halinde toz yükselir. Parti yan aynada küçülür, ta ki sadece gürültü, ışık zincirleri ve ait olmadığım bir hayat kalana kadar.

Alnımı pencerenin serin camına dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

Eli vites kolunu bulur. Parmak eklemleri bembeyazdır.

Ve aramızdaki sessizlik, ikimizin de söylemeye hazır olmadığı her şeyi anlatıyor.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVCI

NE YAPTIĞIMI hiç bilmiyorum.

En iyi arkadaşım bu kıza aşık olduğunu neredeyse itiraf etti. Yine de onu kovalamaktan kendimi alamıyorum. Bütün hafta boyunca onu düşünmeden duramadım; kahkahasını, dudaklarını, bana bakışını.

Az önce bana yine beni istediğini söylediğinde, sanki vücudum yeniden canlanmış gibi oldu. Göğsüme doğrudan bir defibrilatör vurulmuş gibiydim.

O beni istiyor. Onu değil.

En iyi arkadaşım olsun ya da olmasın, onun şapkasını yere attı ve seçimini yaptı. Onun tarafındaki hikayeyi duymak istiyorum. Duymam lazım.

Ana yola çıkıp parmaklarımı direksiyona vurarak ona bakıyorum. Sanki camın içine eriyip gitmeye çalışır gibi pencereden dışarı bakıyor.

"Reese senden gerçekten hoşlanıyor, Lola," diyorum ve sözcükler ağzımdan asit gibi çıkıyor.

Başını çevirip bana bakıyor. "Reese iğrenç bir herif. Neden onunla arkadaşsın? Sana hiç uymuyor." Gözlerini kısıyor. "Yoksa sen sandığım kişi değil misin?"

Kaşımı kaldırıyorum. İçindeki o ruh. O ateş. Daha fazlasını istiyorum. Üzerine benzin döküp yanışını izlemek istiyorum.

Ama haklı bir noktaya değindi. Ben hiç de onun sandığı kişi değilim. Yani, hayatımın diğer yarısı değil. O kovboyu tanıyor.

Çocuğunu şişme kalelerde kovalayan ve güzel kızlara şapkasını kaldıran bekar babayı. Çiftliğinin arkasındaki tarlalara insan gömen adamı değil.

"Okuldan beri arkadaşız. Birlikte büyüdük. Evet, benim sevdiğim şeylerden farklı şeylerden hoşlanıyor. Ama o zamandan beri arkadaşız."

Kız başını sallayarak bunu sindiriyor, düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi parmağındaki yüzükleri çeviriyor. "Tamam. Yani, onun hayal dünyasında yaşadığını biliyorsun, öyle mi? Eğer gerçekten iyi arkadaşsanız."

Ağzımın içini ısıyorum. Sonra, kolunu ona doladığını gördüğüm andan beri kafamın içinde dolanan soruyu soruyorum. "Onunla yattın mı?"

Direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Ne, beni ilk kim becerdi diye mi hesap yapmak istiyorsun? Kazananın sen olup beni ilk çalanın sen olup olmadığını mı görmek istiyorsun?" diye tersler.

"Hayır."

O alaycı bir şekilde güldü ve ben de ona bu soruyu sorduğuma hemen pişman oldum. "Beni öyle mi görüyorsun? Buraya gelip şehirdeki herkesi sikmek için gelen New Yorklu bir kız mı?" Sesi, taksinin içini dolduran öfkeyle titriyordu. "Şu lanet kamyonu durdur."

Ve sikim acıyor.

Onun isteğini görmezden gelip ayağımı gaz pedalına bastırıyorum.

İki elini de torpido gözünü sallatacak kadar sertçe gösterge paneline vurur. "Bu lanet kamyoneti durdur, yoksa atlarım, Hunter. Seninle işim bitti. Senin aptal arkadaşlarınla. Bütün bu yerle."

Derin bir nefes alıyorum. Soğukkanlılığımı koruyorum. Yavaşça kenara çekip motoru durduruyorum. Hiçliğin ortasındayız. Etrafta sadece açık tarlalar ve kenarları morlaşan bir gökyüzü var.

Titrek bir nefes verir, ben de uzanıp titrek bacağına elimi koyarım. "İstedğin bu mu? Benden kaçmak mı?" Soruyu havada bırakırım. "Hmm?"

Gözlerini kapatıyor. Bana bakmayı reddediyor.

"İstedğin bu mu, ateşböceği? Söyle bana."

"Hayır." Bu kelime o kadar sessiz çıkıyor ki, motorun tıkırtıları arasında zar zor duyabiliyorum.

"Daha yüksek sesle."

"Hayır!" diye bağırır ve sesinin gücü kabindeki her yüzeyden yankılanır. Gülümsedim.

"Tamam." Uyluklarını sıkıyorum. "Aferin kızım."

Gözleri aniden benimkilere kilitlendi; ben de sırtarak omuz silktim, sanki aramızdaki her şeyi bir anda havaya uçurmamışım gibi. "Seni kovalamakta hiç sorunum yok, Lola. Kaçabilirsin, ben seni yakalarım. Seni beceririm. Seni benim yaparım."

Elini benimkinin üzerine koyar. Parmakları hâlâ titriyor, ama tutuşu sağlamdır.

"Peki ya senin olmak istemiyorsam? Ya da kimsenin? Bu seçeneği hiç düşündün mü?"

Sanki gerçekten bunu düşünüyormuşum gibi başımı sallıyorum. "Öyle olsaydı, kamyonete binmezdin. Külotun sıırsıklam olmazdı. Ve sana 'uslu kız' dediğim anda kızarmazdın, değil mi?"

"Aşğılık herif," diye mırıldanıyor.

Omuz silkiyorum ve motoru tekrar çalıştırıyorum. "Şimdi, biraz kardiyo yapmak ister misin, yoksa sürmeye devam edeyim mi?" diye kibarca soruyorum.

Kafamın yan tarafına yönelttiğı öfkeli bakışını hissedebiliyorum. "Tamam. Sessizliğinizi 'lütfen devam edin, efendim' olarak alacağım."

Bu bana bir kıkırdama kazandırır. Gerçek bir kıkırdama. Ve bu, sikimin onun için yeniden seğırmesine neden olur. Bu bir sorun olacak. Çünkü Reese gözünü ona dikmiş durumda. Şimdi benim haddimi aşmamın zamanı değil. O, başından beri onun olmasa bile, öylece dalıp onu çalamam.

Ve bu beni mahvediyor.

Lola benim için mükemmel. Bunu, bir atı ehlileştirmeyi ya da hava değişmeden önce havayı okumayı bildiğim gibi biliyorum. Kemiklerime kadar işleyen bir kesinlik. Ama evren, zamanın geldiğini sana tuhaf bir şekilde bildirir.

Ve yıldızlarımız henüz hizaya girmedi.

Reese'in binalarından biri olan apartmanın önüne park ediyorum ve motoru çalışır halde bırakıyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

LOLA

"ŞİMDİ NE OLACAK?" diye soruyorum, ona bakmayı reddederek.

Aramızdaki boşluğu dolduran bir nefes verir. "Şimdi, sen eve git." Bir an fazla süren bir duraklama. "Ve sonra benim varlığımı unut."

Bu sözler beni ona bakmaya zorlar. Onu gerçekten bakmaya.

Çenesi gergin. Elleri, sanki onu sabit tutan tek şey buymuş gibi hâlâ direksiyonun etrafını sarmış durumda. Ve gözleri—o karanlık, yıkıcı gözleri—daha önce hiç görmediğim bir şeyle dolu.

Teslimiyet.

"İstedğin bu mu, Hunter?" diye soruyorum ve sesimdeki acıyı saklamaya çalışmıyorum. Artık rol yapmaktan bıktım.

"Hayır. İstedğim bu değil." Yutkunuyor. "Ama karmaşık işlere giremem. Karmaşık işleri halledemem. Ne sana ne de Reese'e zarar veremem. O yüzden bu üçgenin dışına çıkıyorum."

Bu sözler, bana hissettirdiği tüm o sıcak duyguların üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi geliyor. "Üçgen falan yok," diyorum ve sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Hiç olmadı da. Reese benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, hepsi kafasındaki bir fantezi."

O içini çeker.

"Hayal olsun ya da olmasın. Bunun üstesinden gelmek için zamana ihtiyacı var."

Başımı sallıyorum. Ve içimdeki bir şey—umut etmeye cesaret etmiş küçük ve aptalca bir şey—içine katlanıyor. “İkinci şans vermem, Hunter. Başkasının zaman çizelgesinin bana uymasını beklemem. Değerimi biliyorum. Ya da en azından, bilmeye çalışıyorum.” Gözlerini sabit tutuyorum ve gözümü kırpmıyorum. “Ama katılıyorum. Bu bir hata olurdu.”

Gözleri fal taşı gibi açılır. Sanki yüzüne tokat atmışım gibi geri çekilir. “Bir hata,” diye tekrarlar.

“Evet. Ve bu konuşma bunu doğruluyor. Gerçek erkekler, bir şeyin gerçekten anlamı varsa kavgadan çekinmezler.” Emniyet kemerimi çözerim ve kapıyı iterek açarım.

Serin gece havası içeri doluyor ve ben onu içime çekiyorum. Bırakıyorum da beni, kamyonetlerdeki kovboyar için eriyip gitmeyen eski halime geri döndürsün.

Ama gitmeden önce arkamı dönüyorum. Çünkü bu, Hunter Sterling'e söyleyeceğim son söz olacaksa, onun bunu aklında tutmasını istiyorum. “Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu kasaba itibarını bu kadar önemsiyorsa, Reese'le yatmadım. Onu öpmedim. Ve bana her dokunduğunda, bu benim istediğim bir şey olmadı.” Sesim çatlar ve buna izin veririm. “Aylardır seks yaptığım tek erkek sensin, kovboy. Ve hayatımın en iyi sevişmesiydi. O yüzden beni diğer herkes için mahvettiğin için teşekkür ederim. Erkeklerden uzak durmam gerektiğini bana kanıtladığın için teşekkür ederim.”

Dudaklarının arasından bir şeyler mırıldanıyor, ama duyamıyorum çünkü eli çoktan bana uzanmış, yanağını avuçlamış, başparmağı çenemi okşuyor. Ve ben onun dokunuşuna karşı eriyorum. Son otuz saniyede yeniden inşa ettiğim tüm duvarlar yıkılıyor.

“Sen de benim için öyleydin, ateşböceği,” diye fısıldıyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

“Yine de bu riske değmem,” diyorum ve gözlerimi indiriyorum çünkü bunu söylerken ona bakamıyorum. Zaten bildiğim şeyi yüzünde görmek istemiyorum.

Ama o saklanmama izin vermiyor. Parmakları çenemi nazikçe yukarı doğru yönlendiriyor, ta ki ben yine ona boğulana kadar. Alnı alnıma bastırıyor. Dudaklarımda nefesini hissedebiliyorum. Elindeki o zar zor hissedilen titremeyi hissedebiliyorum. “Bu bir veda değil, Lola.”

“Öyle,” diye tersliyorum.

"Hayır. Değil." Sesi alçalır. "Senin için geri döneceğim."

Başımı sallıyorum. "Seni beklemeyeceğim, kovboy. Sen aniden fikrini değiştirmeye karar verdiğinde ben burada olmayabilirim bile."

"Fikrimi değiştirmeme gerek yok. Seni istiyorum, bebeğim. Seni, benim bile anlayabileceğimden daha çok istiyorum. Reese ile konuşmam, aramızdaki meseleyi halletmem gerekiyor, sonra geri döneceğim." Benden uzaklaşıyor ve sıcaklığının yokluğu fiziksel bir acı gibi hissettiriyor. Sonra elini uzatıp kafasındaki şapkayı çıkarıyor.

"O lanet şapkayı kafama takarsan," diye uyarıyorum, "hayalarına yumruk atarım."

Derin bir kahkaha attı. "O zaman bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye sordu, başını yana eğerek.

"Anladım. Erkeklerin kadınlarını sahiplenmek için yaptıkları aptalca, sahiplenici saçmalıklar."

Yine gülüyor, ama bu sefer daha yumuşak bir gülüş. "Evet. Öyle sayılır. Şapkayı takarsan, kovboya binerisin."

Ağzım açık kalır. "Şapkasını kafama taktı." Tüm vücudum titrer. "İğrenç."

Başını sallar ve yüzündeki gülümseme kaybolur. "Evet. Yaptı, ateşböceği. Herkesin sana yaklaşmamasını bilmesini istedi."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "O bizim..." Aramızda bir hareket yaparım.

"Bildığım kadarıyla hayır."

Tanrıya şükür. Bu da bir şeydir. Ama Reese'in birkaç tahtasının eksik olduğunu ve kalanların da düzgün takılmadığını düşünmeye başlıyorum. Benim hakkımda samimi hiçbir şeyi bilmesini istemiyorum.

"Yani, seni sürdüğüm için, şapkanı bir ganimet gibi saklayabilir miyim?" diye alay ediyorum, bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyorum. "Öyle mi?"

Cevap vermiyor. Sadece şapkasını kafama takıyor, iki parmağıyla çenemi kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Lanet olsun, böyle çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

Elimi şapkanın üzerine koyuyorum. "Bunu alabilir miyim?" diye soruyorum, kirpiklerimi kırıştıtarak.

"Evet." Sesi alçalır ve bakışları kararmıştır. "Ve onu almaya geri döneceğim. Seni de. Ve döndüğümde, sana bir kovboyu nasıl

kovboyu nasıl süreceğini göstereceğim."

Başını eğiyor. Dudakları benimkilerin üzerinde asılı kalıyor, dokunuşunu hissetmesem de sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın.

"En iyi arkadaşının kız arkadaşını gerçekten öpecek misin, Hunter Sterling?" diye alay ediyorum. Çünkü Reese'in çılgın kafasında ben buyum. Oysa gerçekte, onun olmak yerine bok yemeyi tercih ederim.

"Hmmm, mmm. Öyle. Evet." Kısa bir duraklama. "Bununla bir sorunun mu var?"

"İyi bir öpücük olsun, kovboy. Beni hatırlamam için bir şey ver. Beni ondan çaldığını hayal et."

Dudakları benimkilere çarpıyor ve tüm sorunlarım, uzaklaşmam için olan tüm nedenlerim bir anda yok oluyor. Beni sahiplenir gibi öpüyor, Reese'in yaptığı gibi gösterişli bir şekilde değil, ama sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi hissettiren bir şekilde.

Dili benim dilime sürtünürken ağızma doğru inliyor. Elleriyle yanaklarımı kavrayıp, biraz uzaklaşır.

"Seni ondan çalmak için burada değilim, ateşböceği. Buradayım çünkü bir kez sana tapmaya başladığımda, başka hiçbir yere ait olmayacaksın. Sen benimsin." Dudaklarıma karşı homurdanıyor.

"Beni senin yapmak için önce buralarda kalmalısın," diye iç çekerek geri çekilirken başparmağımı alt dudağına bastırıyorum. "Belki buralarda görüşürüz."

O sırtıyor ve hiç utanmadan kot pantolonunu düzeltiyor.

Kamyonetten atladım ve arkamdan kapıyı çarptım. Vay canına.

Otoparkı geçerken dudaklarımda hâlâ onu hissedebiliyorum. Daireme girip kapıyı kilitleyene kadar şapkasını çıkarmıyorum, sırtımı kapıya dayıyorum, sanki bir mil koşmuşum gibi nefes nefeseyim.

Pencereye gittim.

Hâlâ oradadır ve göğsümde bir şey parçalanır.

Geri döneceğini sanmıyorum. O, arkadaşlarına ve ailesine karşı gelme türünde biri değil. O, benden daha çok ona ihtiyacı olan bir çocuğu olan, tüm vaktini alan bir çiftliği olan bir adam ve bence

Reese'e, aramızdaki bu ilişkiden daha derin bir sadakat besliyor.

Arka farlarının yolun sonunda kayboluşunu izliyorum ve avucumu cama dayıyorum.

Şapkasını yemek masasına koyuyorum, buzdolabından bir şişe beyaz şarap alıyorum ve kadehi hiç kullanmıyorum. Çünkü bugünden sonra bunu hak ettim.

Hunter Sterling'i istiyorum.

Ve bunun gerçekleşmesi için Reese'in siktirip gitmesi gerekiyor.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

HUNTER

Çiftliğe geri döndüğümde, parti içeriye taşınmış. Ebeveynlerin çoğu çocuklarını eve götürmüş ve bir saat önce tıklım tıklım olan çakıl otopark şimdi yarı boş.

Ace'in kamyonetinin yanında kuzenlerimin kamyonetini görüyorum. Jett ve Tate Lawson. Bir saat uzaklıkta bir çiftlikleri var ama kan bağı mesafeden daha güçlüdür. Onlar bizim için kardeş gibidir, her zaman öyleydi.

Motoru durdurup arabadan atladım ve o anda o melemeyi duydum.

Gary.

İçeri girmeden önce keçiye yakalıyorum. Bu küçük pisliğin eve girmesinden ne kadar nefret etsem de, geçen hafta kanepemin köşesini yedi ve ondan önceki hafta mutfak zeminine sıçtı. Bugün Wyatt'ın doğum günü. Çocuk bütün gün bunu sorup durdu.

Ve yarın temizlik ekibi gelecek. Yani ne

.

Aslında Gary'nin pastayla bir fotoğrafını çekmek hoş olabilir.

Bu da bana az önce Lola'yı izlediğimi hatırlattı; servis aralarında gizlice kaçıp telefonuyla çiftliğin fotoğraflarını çekiyordu. Güneş dağların arasından süzülüyordu. Atlar ağaç sınırında hareketsiz duruyordu. Kimsenin izlemediğini sanıyordu.

Ama ben izliyordum.

Yaratıcı birine benziyor. Diğer insanların ikinci bir bakış bile atmadan yanından geçtiği şeylerde güzellik gören, özgür ruhlu bir tip. Acaba fotoğrafçı mıdır? Lola hakkında merak etmeme hiç gerek olmayan pek çok şeyi merak ediyorum.

Mesela, Reese neden kafasına takmış da ona karşı bir tür hak iddia ediyor?

Reese gerçekte ne gördü? Biz seks yaptıktan hemen sonra bara geldi. Daha önce de buradaydı. Gördüğünden daha fazlasını mı biliyor ve bu yüzden mi o büyük gösteriyi yaptı?

Bir tarafımda Gary, diğer tarafımda Rex, sanki büyümüş bir kucak köpeği gibi yanımda koşuşturuyor. Ön kapıdan içeri girip kaosun ortasına dalıyorum.

Müzik hâlâ çalışıyor. Mutfak barbekü dumanı ve doğum günü pastası kokuyor. Gözlerim hemen Wyatt'ı buluyor. Oturma odasının köşesinde, Colten'la yeni kum torbasını ve eldivenlerini deniyor, bir sineği bile incitmeyecek ama yürümeye başladığından beri babasının kum torbasına vurmasını izlemiş bir çocuğun hareketlerini andıran vahşi yumruklar sallıyor.

Mutfağa adımımı atar atmaz Jett bana bir bira uzatır. Tek kelime etmez. Sadece şişesini benimkine dokundurur.

"Bir şey mi oldu?" diye sorar Ace, sanki beni bekliyormuş gibi yanımda belirir.

"Hayır. Kötü bir şey yok. Sadece birini eve bırakmam gerekti."

Ona dönüp baktığımda sırtıyor. O geniş, her şeyi bilen, ortalığı karıştıran sırtış, bana her şeyi çoktan anladığını gösteriyor. Ace pek bir şeyi kaçırmaz. İnsanlar onu hafife alır çünkü çoğu zaman vahşi davranır —sohbet etmektense bir şeyi havaya uçurması daha olasıdır— ama bu adam, tanıdığım herkesten daha iyi ortamı okur.

"Beni yakında yine amca mı yapacaksın?" diye şaka yapıyor.

Ona sert bir bakış atıyorum.

Ama bu düşünce beni dehşete düşürmüyor. Aslında tam tersi. Wyatt'a sahip olmayı seviyorum. Her zaman daha fazla çocuk istedim. Dolu bir ev. Ortadan bölünmüş değil, bütün hissedilen bir aile.

Sadece Ashley ile değil.

Bir yudum bira içiyorum ve Reese'i avukat arkadaşlarıyla birlikte kanepede hâlâ somurturken görüyorum. Bana bakmıyor bile. Kızgın olduğumda beni kızdırmaması gerektiğini biliyor. Yıllar boyunca, aramızda pek çok anlaşmazlık yaşandı. Farklı yaşam tarzlarına sahibiz, farklı şeyler istiyoruz ve durumları birbirimizin her zaman kabul edemeyeceği şekillerde ele alıyoruz. Ama beni bugün olduğu kadar kızdırmamıştı hiç.

Ve Lola'ya konuşma şekli? Benden çok daha kötüsünü hak etmişti

Ama bu konuda dikkatli davranmam lazım. Çünkü o, . O benim için bir kardeş gibidir. Ve bunu hafife almıyorum. İkisini de elde edebileceğim bir yol bulmam lazım. Arkadaşlığımı mahvetmeden, ama yine de kızı elde edebileceğim bir yol.

Çünkü kızı beni geri istediğini fazlasıyla belli etti. "Baba!" Wyatt odanın diğer ucundan çığlık attı. "Bak!"

Çılgınca kum torbasına yumruk atmaya başlıyor, küçük yumrukları havada uçuyor, tüm vücudu bu çabayla sallanıyor. Colten tabanı sabit tutuyor ve bana başparmağını kaldırıyor.

"Vay canına. Aferin dostum."

Ve Gary'yi gördüğü anda, eldivenleri çıkarır. Kelimenin tam anlamıyla. Dışleriyle eldivenleri yırtıp atar, odanın diğer ucuna koşar ve kendini yere atarak evcil keçisini kollarının arasına alır.

Toplamda dört tane keçimiz var. Ama Gary onun. Gary evcil hayvanı. Diğerleri çalışıyor. Gary ise kucaklanıyor, doğum günü pastası yiyor ve bir keçinin girmesinin yasak olduğu yerlere gizlice giriyor.

"Bu gece odamda kalabilir mi, baba?" diye soruyor Wyatt, çocukların istediklerini elde etmek için kullandıkları o sevimli, son derece kibar ses tonuyla.

Gülüyorum. "Kesinlikle olmaz. Ama bir süre içeride kalabilir."

O somurtuyor. Ben onun saçlarını karıştırıyorum. "Peki ya Rex? Onun yatağını senin odana koyayım mı?"

Gözleri o kadar hızlı parlıyor ki, sanki biri onu prize takmış gibi. Rex, Wyatt'ı öyle seviyor ki, bu köpeğin o çocuğun benim için ne kadar önemli olduğunu tam olarak anladığını düşünmeme neden oluyor.

"Evet, lütfen!"

Onun ayağa fırlayıp Rex'i bulmak için arka kapıya doğru koşmasını izliyorum, Gary de arkasından mız mızlanıyor ve bir an için

göğsümdeki sıkışma gevşer. Önemli olan budur. Bu çocuk. Bu hayat.

Bir yudum daha bira içip tezgaha yaslanıyorum, partinin gürültüsünün üzerime akmasına izin veriyorum.

İşte o anda çakıl sesini duydum.

Bir kamyon değil. Partiye geç kalan bir araba da değil. Acele etmeden ve müzik çalmadan araba yolunda ilerleyen birçok aracın yavaşça çıkardığı ses. Beynin nedenini kavrayamadan ensedeki tüyleri diken diken eden türden bir yaklaşma.

Ace de duyar. Kafasını pencereye doğru çevirir, sonra Wyatt'ı yakalar ve onu uzaklaştırır.

Jett birasını masaya bıraktı.

Tezgahtan kalkıp ön kapıya doğru yürüdüm. Camın arkasından, alacakaranlığı delen kırmızı ve mavi ışıkları görebiliyordum. İki polis arabası. Arkalarında siyah, sivil bir sedan.

Kanım birkaç derece soğur.

"Hunter." Ace yanımda. Sesi alçak ve her türlü rahatlıktan yoksun. "Bu da ne?"

"Bilmiyorum." Ama içimden bir ses biliyor. Çok uzun zamandır bu kapı çalınmasını bekleyen, gömülü, sabırlı ve korkunç bir şey.

Onlar verandaya ulaşmadan ön kapıyı açıyorum.

Şerif Dawson ilk devriye arabasından iniyor. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum; babam stant işini yürütürken o da aynı yıllarda Küçükler Ligi'nde koçluk yapıyordu. Yanında tanımadığım iki yardımcısı var. Elleri, bir dost ziyaretine göre kemerlerine çok yakın duruyor.

"İyi akşamlar, Hunter," diyor Dawson. Şapkasını kaldırmıyor. Gülümsemiyor. Yüzü, onda daha önce hiç görmediğim kadar ağır bir ifadeyle donmuş.

"Şerif."

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Burada konuşabiliriz." Ses tonumu sabit tutuyorum. Ellerimi görünür tutuyorum. "Oğlumun doğum günü partisi var."

Başını sallar. Keşke başka bir gün gelseydim der gibi. "Hunter Sterling. Ashley Edwards'ın cinayetinden dolayı tutuklusun."

Bu sözler göğsüme bir kurşun gibi saplanıyor. Sadece sürpriz olduğu için değil. Wyatt'ın yirmi adım arkamda durduğu için de.

Kulaklarım çınlamaya başlıyor. Ashley öldü mü?

İçeride partinin sessizleştiğini duyabiliyorum. Müzik kesiliyor. Biri birine susmasını söylüyor. Sandalyelerin sürtünme sesi. O evdeki herkesin gözlerinin arkamdaki açık kapıya döndüğünü hissedebiliyorum.

“Sessiz kalma hakkınız var. Söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var...”

"Haklarımı anlıyorum," diyorum ve sesim sanki başka birine aitmiş gibi geliyor. Uzaklarda birine.

Polis memuru kelepçelerle öne doğru adım atıyor ve ben direnmiyorum. Ellerimi arkamda tutarak yavaşça dönüyorum ve o anda onu görüyorum.

Wyatt.

Koridorda duruyor. Rex bacağına yaslanmış. Arkasında Gary var. Yeni boks eldivenleri hâlâ bir elinde bağcıklarından sarkıyor.

Yüzü.

Hayatımın geri kalanında onun yüzünü yanımda taşıyacağım. Annesini öldürmek suçundan doğum gününde babasının kelepçelenmesini izleyen altı yaşındaki bir çocuğun kafasındaki karışıklık. Ses çıkmadan önce alt dudağının titremesi. Hiçbir çocuğun hissetmemesi gereken bir dehşetle gözlerinin fal taşı gibi açılması.

"Baba?"

Bu kelime içimde, asla tam olarak iyileşmeyeceğini bildiğim bir şeyi parçaladı.

“Selam dostum.” Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. Bir şekilde. “Sorun yok. Babacığın gidip birkaç kişiyle konuşması gerekiyor, tamam mı? Yakında eve dönerim.”

Ace çoktan harekete geçmiştir. Wyatt'ı kucağına alır ve çocuğun yüzünü omzuna bastırır, böylece kelepçelerin bileklerimi sıkıca bağladığını gömesin. Wyatt direnir ve Ace'in göğsüne doğru iterek boynunu bana doğru uzatır.

“Baba! Baba, nereye gidiyorsun?”

“Geri döneceğim, Wyatt. Söz veriyorum.” Çelik tenime batıyor. “Ace amcan seninle kalacak. Benim için cesur olacaksın,

değil mi?"

Şimdi ağlıyor. Koridoru dolduran, verandaya taşan ve yaralı bir şey gibi tarlalarda yankılanan, hıçkırıklarla dolu, boğuk ağlamalar.

Wyatt'ın omzunun üzerinden Ace'e bakıyorum. Bana tek bir kez başını sallıyor. Çenesi o kadar sıkı ki boynundaki damarları görebiliyorum. Öfkeli, ama kendini tutuyor çünkü çocuk her şeyden önce gelir. Bunu biliyor. Hepimiz biliyoruz.

Colten, Jett ve Tate kapıda belirmişler. Tate'in elinde telefonu var. Jett'in kolları kavuşturulmuş, tüm vücudu o verandadan inmemek için harcadığı çabayla titriyor.

"Yapma," diye bakarak ona söylüyorum. Oğlumun önünde yapma. Jett'in çenesi geriliyor. Ama kalıyor.

"Ben onunla gidiyorum." Reese. Sesi evin içinden gelen kargaşayı kesiyor ve sonra Jett'i, Tate'i itip geçiyor, ceketini giymiş ve telefonunu kulağına dayamış halde verandanın merdivenlerinden iniyor.

Bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor. Ve bir saat önce aramızda ne varsa, o an buharlaşıyor. Geriye kalan, birlikte büyüdüğüm çocuk. Tam da böyle anlar için avukatlık sınavını geçen adam.

"Tek kelime etme," diyor bana, şerif yardımcılarının yanına yaklaşırken. "Ben odaya girene kadar kimseye tek kelime etme. Duydun mu beni?"

"Evet."

"Hunter. Ciddiyim. Hiçbir şey."

"Anladım."

Beni devriye arabasına götürürler. Dawson arka kapıyı açar ve ben içeri girerken elini başıma koyar. Arka camdan çiftliği görebiliyorum. Ön kapıdan sıcak bir ışık sızıyor. Ace, Wyatt'ı kalçasında zıplatıyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Doğum günü afişi hâlâ verandaya asılı, bantın gevşediği yerden harfler ortada sarkmış.

MUTLU YILLAR WYATT.

Alnımı cama dayıyorum.

Reese arkamızdaki sivil sedana biniyor. Şimdiden konuşmaya başlamış. Şimdiden benimle, sahip olduklarını sandıkları şeyin

elde ettiklerini sandıkları şey arasında bir duvar örüyor.

Polis arabası uzaklaşıyor. Lastiklerin altında çakıl taşları patlıyor. Çiftlik, dikiz aynasında küçülüyor.

Ve yol viraj almadan önce gördüğüm son şey, akşam rüzgârında dalgalanan, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi hâlâ veranda ışığıyla aydınlatılan doğum günü afişi.

Her şey değişti.

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yaslıyorum. Ashley.

Dün gece onun evindeydim. Ayrıldığımda, o hayattaydı. Ama ben aptal değilim, durumun iyi görünmediğini biliyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

Violet sanki kovalanıyormuş gibi kapıdan içeri daldığında, kanepede o kadar hızlı bir şekilde doğruluyorum ki şarabım kenardan taşıyor. Elimin tersiyle yüzümü silip, gözyaşlarımı fark etmemesi için dua ederek ona doğru koşuyorum.

“Lola. Kahretsin. Gördüklerime inanmayacaksın!”

Nefesi kesilmiş. Bir gözünün altındaki maskarası akmış ve elleri o kadar titriyor ki, yanlarında sabit tutamıyor.

Başımı sallayıp gözlerimi kırıyorum, kalbim şimdiden deli gibi atmaya başlamış. “Ne? V? Anlat!”

Nefes alıyor. Faydası olmuyor. “Hunter tutuklandı. Duyduğum kadarıyla, eski kız arkadaşını öldürmekten.”

Oda sallanıyor ve ben geriye doğru sendeliyorum. Elim arkamdaki duvara uzanıyor ve beni ayakta tutacak sağlam bir şeye ihtiyaç duyduğum için ona bastırıyorum.

"O ne yaptı?" Kafamı tekrar tekrar sallıyorum, sanki bu hareketle az önce söylediği şeyi geri alabileceğimi umarak.

Hayır. Buna inanamıyorum. İnanmayacağım.

Hunter pek çok şey olabilir — benim bilmediğim şeyler. Onun karanlık bir tarafı var, bunu biliyorum. Ama aynı zamanda oğluna zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını da biliyorum. Bana her zaman sadece

. Şefkat. O şefkat, beni anlamadığım bir şeyden korumak için beni uzak tutmak şeklinde olsa bile.

Boğazıma yükselen kusmuğu yutuyorum. “Bu Wyatt’ın annesi mi?” diye tısladım.

Violet omuz silkiyor ve yüzündeki belirsizlik durumu daha da kötüleştiriyor.

Zavallı çocuk. Onu gözümün önünden silemiyorum. O kocaman gözler,

küçük ses, annesinin kalacak kadar onu sevmediğini söylüyor. Doğum gününde babasının götürülüşünü izlediğini düşününce içim parçalanıyor. Onu zaten terk etmiş olan kadının artık sonsuza dek gitmiş olabileceğini düşününce.

Göz yaşlarım, durduramadan akmaya başlıyor. “Ben... Hunter’a gitmem lazım,” diyorum, kendime gelerek. Sesim, hissettiğimden daha emin çıkıyor.

Violet, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Hunter ve ben birlikte bile değiliz." Sanki kalbimi zorla yerinde tutabilirmişim gibi elimi göğsüme bastırıyorum. "Ama bence bana ihtiyacı var."

Violet kapının önüne geçerek durur. Vücuyla kapıyı fiziksel olarak kapatır. “Lola. Seni seviyorum. Ama gece vakti şehirde dolaşıp potansiyel bir katile yardım etmesine izin veremem.” Son kelimedeki sesi titrer. “Onun bir sonraki kurbanı olabilirdin.”

"Hayır. Değildim." Gözlerine bakıyorum ve bakışlarımı ondan ayırmıyorum. "Bunu yapmayacağını biliyorum."

Elleri omuzlarıma konar. “Hunter’ı tanı mıyorsun. Gerçekten tanı mıyorsun. Bırak işler kendi akışında gitsin. Eğer masumsa, bunu öğreniriz.” Omuzlarımı sıkar. “O zamana kadar onu unut.”

Midem dibe vurur.

Tartışmak için ağzımı açarım ama hiçbir şey çıkmaz. Çünkü bir konuda haklıdır. Onu tanı mıyorum. İstedğim şekilde değil. Tanımaya başladığımı sandığım şekilde değil.

Ama Hunter Sterling'i unutmak, benim yapabileceğim bir şey değil. O kadar kolay değil.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

On yıldan fazladır tutuklanıp sorguya çekilmedim. En son yirmi dört yaşındayken, bir barda kavga etmişim. Şehir dışından gelen bir geveze, ailem hakkında ağzını açıp dişleri sağlam kalacak şekilde oradan çıkabileceğini sanmıştı.

Yapamadı.

Ve şimdi buradayım. Çamaşır suyu kokan bir nezarethanede oturmuş, öldürmediğim bir kadının cinayetiyle ilgili sorguya alınmayı bekliyorum. Hayatım boyunca pek çok insanı öldürdüm; bu işimin bir parçası. Ama Ashley'i ben öldürmedim.

Ashley'nin ölmesini isteyecek hiçbir nedenim yok. Kahretsin, onun ayılmasını, hayatını düzene sokmasını ve Wyatt'ın hayatında olmasını istedim. Benim için değil. Onun için. Çünkü her çocuk, annesi ne kadar berbat durumda olursa olsun, en azından annesini tanıma şansını hak eder.

Bir memur beni almaya geliyor. Kelepçeler bileklerime takılıyor ve beni koridordan geçip sonundaki kasvetli odaya götürüyor. Tek bir masa. Her iki yanında iki sandalye ve herkesi suçlu gösteren türden bir floresan ışık.

Köşeye monte edilmiş güvenlik kameralarına göz atıyorum. Kırmızı ışık yok. Yanıp sönen gösterge yok.

Kapalılar.

Reese, Dawson'ın karşısında oturmuş, sırtını yaslamış, kalemiyle masaya ritmik bir şekilde vuruyor. Ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış. Burada bambaşka bir adam gibi görünüyor, mahkemeler ve acil durumlar için sakladığı hali.

Yanına götürölüp yanına oturuyorum.

"Bay Sterling," diye selamlıyor beni Dawson ve sesindeki gerginliği duyabiliyorum. Yapmak istemediği bir şeyi yapan bir adamın rahatsızlığı.

Beni buraya getiren memur ayrılıyor ve kapı tıklayarak kapanıyor. İç çekip sandalyeme yaslanıyorum. "Ashley'i ben öldürmedim."

Reese bana duvarın boyasını bile sıyırabilecek bir bakış atıyor. *Kapa çeneni.*

Dawson elini alnına sürer. Bir saat öncesine göre on yaş yaşlanmış gibi görünüyor.

"Hunter. Bak, bu benim elimde değil. Seni Red Creek'te tutuklamak istediler. Ama davayı devralmayı başardım, yani artık yerel bir dava."

Başımı sallıyorum.

Yerel demek, Sterling'in koruması altında demek. Yerel demek, kanıtların tanıdığım insanlar tarafından, yüzlerce kez girdiğim bir binada, emeklilik fonunda benim adım yazan bir şerifin gözetiminde ele alınacağı demek.

Bu, buradan çıkma şansım olduğu anlamına geliyor. "Elinde ne tür kanıtlar var?" diye soruyorum.

Reese boğazını temizler. Dosyayı çoktan eline almıştır. "En iyi ihtimalle dolaylı kanıtlar. Esas olarak, olayın olduğu gece onun evinde olman. Lavaboda bırakılmış bir fincandan DNA testi yapılıyor. Onu erkek arkadaşı bulmuş."

Kaşlarımı çatarım. "Evet. O benim kahvemdi. Tutuklandı mı?"

Şüphesiz şüpheli o. Ben değilim.

"Hayır. Ölüm saatinde mazereti var; güvenlik kameraları golf oynadığını gösteriyor." Reese kalemini iki kez masaya vurur. "O yapmadı."

Ciğerlerimi boşaltırcasına nefes veriyorum. "Peki. Öyleyse onu başka kim öldürmüş olabilir?"

Dawson omuz silkıyor. Ve bu omuz silkme, bilmem gereken her şeyi anlatıyor: O aramıyor. Aramayacak da. "Bunu sana

, Hunter. Kolay bir vaka ve bu onları kahraman yapar."

Dudaklarımı, demir tadı alana kadar ısırıp duruyorum. "Tamam. Peki ne yapacağım? Bu pisliğin cezasını ben çekmeyeceğim. Onu ben öldürmedim."

Reese parmağını masaya vurmaya bırakıp kalemi masanın üzerine koyar. "Kaynaklarımızı kullanarak gerçek katili bulmana yardım edelim," der. "Onlara gerçek katili teslim edelim. Hunter'ın adını temize çıkaralım."

Dawson boğazını temizler. "Kapsamlı bir insan avı başlatacak kaynaklarım yok."

Ona doğru eğildim. Gözlerimin arkasında ne olduğunu tam olarak görebileceği kadar yaklaştım. "Ama bende var, Dawson. Beni tuzığa düşürmeye çalışan o pisliği bulabilecek dünya çapında bağlantılarım var."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Sana tuzak mı kurdu?"

Omuz silkiyorum. "Öyle görünüyor, sence de öyle değil mi? Ashley'nin öldürülmesi için hiçbir neden yoktu. Evet, alkolikti. Ama kimseye zarar vermedi."

Reese başını salladı. "Kendi evinde bıçaklanmış. Hiçbir şey çalınmamış. Rastgele bir saldırı değilmiş. Planlanmış." İki parmağını kaldırdı. "Bunu kanıtlayalım. Doksan gün."

Dawson titrek bir nefes alır. Gözleri ikimiz arasında gidip gelir. Gergindir ve bu benim için hiç iyi değil. "Eğer bunu kabul edersem, Hunter, New Falls'tan ayrılmayacaksın. Red Creek'e adımını atmayacaksın. Bu konudan tek kelime bile etmeyeceksin." Gözlerimi kaçırmaz. "Araştırmalarını sessizce yap. Bana sorun çıkarmayacaksın. Bunu yapabilirsen, sana o doksan günü veririm. Onları senden uzak tutarım."

Gözlerimi kapatıyorum.

Bu bir rahatlama olmalı. Doksan gün. Bunu yapanı bulup gümüş tepside teslim etme zamanı.

Ama rahatlamıyorum. Aslında pek de değil. Çünkü gerçek şüpheliyi onlara teslim etsem bile, gerçek şu ki biri peşimde. Biri bunu planladı. Biri çocuğumun annesini öldürdü ve suçun bana kalması için yeterince hassas bir şekilde parmağını bana doğrulttu.

Beklediğimiz o savaş, düşündüğümüz gibi olmayabilir. Belki de onlar kirli oynuyorlardır.

Biz daha kirli oynayabiliriz.

"Ve ben ciddiym," diye devam ediyor Dawson, sesinde saklamaya çalıştığı bir titreme var. "Herhangi bir nedenle bu kasabadan ayrıldığını öğrenirsem, seni hapse atıp Red Creek'e gönderirim. Anladın mı? Çünkü seni onların nezarethanelerinden çıkarmak için lanet olası bir orduya ihtiyacın olacak."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Kime konuştuğunu çok iyi biliyor. Ve önemli anlarda görmezden gelmesini sağlayan şeyin benim param olduğunu da çok iyi biliyor. Ama bu onun yetki alanı dışında. Hiç müdahale etmemesi bile benim için şans. O yüzden şimdilik bu küçük güç gösterisine izin vereceğim. Ona ayak uyduracağım. Benden başımı sallamamı istediğinde başımı sallayacağım.

Çünkü özgürlüğüme ihtiyacım
var. Oğlum annesini yeni
kaybetti.

Beni de kaybetmeyecek.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

LOLA

Bütün sabahı yerel haber sitesini yenilemekle geçirdim. Kaydır.

Yenile. Hiçbir şey yok. Kaydır. Yenile. Hiçbir şey yok.

Bir yanıma arabama atlayıp ona gitmek istiyor. Mantıksız bir şekilde onun için canım yanıyor. Bir kez yattığım bir adam için değil, varlığını unutmamı söyleyen bir adam için değil. Ama içgüdülerimle, beni pek yanlış yönlendirmeyen o derin ve inatçı yerimle biliyorum ki, bunu o yapmadı.

İçimdeki o aynı ses beni New Falls'a götürdü.

Aramızdaki bu çekim gerçek. Kamyonette gerçektir. Alnını alnıma dayayıp geri döneceğini söylediğinde gerçektir. Ve şimdi, pijamalarımın bu kanepede oturup haber akışını yenilemeye çalışırken de gerçek.

Dudaklarımı ısıtır Violet'in kahvesini yanına aldığı kaba doldurmasını izliyorum. Partiden sonra temizlik yapmak için mutfığa gidiyor. O ve Luke dairesini berbat bir halde bırakmışlar, minibüs de yarısı boşalmış durumda.

O evden çıkınca, bütün gün tek başıma kalıyorum, elimde sadece telefonum ve beynimin bir köşesinde şekillenen çok kötü bir fikir var. Yıllarımı herkesin bana söylediği gibi davranarak ve yapmamı istediklerini yaparak geçirdim.

New York'ta bırakmak istediğim Lola bu.

Belki Sterling iftliği'ne gidebilirim. Sadece bir bakmak için. Sadece görmek için. Çünkü bu adam sosyal medyada yok. Baktım. Her platformu deli gibi taradım ve hiçbir Şey bulamadım. Profil yok. Etiketli fotoğraf yok. Hiçbir tür dijital iz yok.

Kardeşi Ace profesyonel bir boğa binicisi, ama hesapları açıkça bir tanıtım ekibi tarafından yönetiliyor; grafikler mükemmel, sponsor etiketleri var ve tek bir samimi fotoğraf bile yok. Bunun dışında hiçbir Şey yok. Hunter Sterling internette bir hayalet.

Benden tam tersi.

"Lola, bu akşam eve gelemeyebilirim. Temizliği bitirdikten sonra Luke beni yemeğe çıkaracak. Eğer her Şey yolunda giderse..." Sesi kesilir.

Telefonumu ekran aşağı kanepeye koyup ona bakıyorum. Yüzündeki gülümseme, bilmem gereken her Şeyi anlatıyor. Luke ona iyi geliyor. Violet'in her zaman hak ettiği ama kendine asla izin vermediği, istikrarlı, gösteriŐsiz bir iyilik.

"Oooo. Violet randevuya çıkıyor." Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Umarım seni güzel bir yere gtrr."

O başını sallayarak çantasını alır. "Yeterince güzel. Doğrudan oraya gideceğiz, iş kıyafetlerimle olacağım için çok Şık bir yer istemiyordum."

"Seni mutlu eden neyse o, V."

Gülümsüyor. Ama sonra yüzü değişiyor, gözleri kısılıyor, başını eğiyor, benim pervasızca bir Şey yapacağımı anladığında takındığı o Şüpheli bakışla. "Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir Şey. Belki yürüyüŐe ıkarım. Belki alışveriş yaparım. Emin değilim, günün beni nereye götüreceğine bakacağım."

Bir adım daha yaklaşır. "Maceraların seni Sterling iftliği'ne gtrmesin, Lola Jackson."

Sahte bir dehşetle elimi göğsüme bastırıyorum. "Beni nasıl bu kadar kmseyebilirsin!"

"Ciddiyim." Sesi sertleşir. Espriden eser kalmaz.

"Biliyorum, V. Gitmeyeceğime söz verdim. Seni daha önce ne zaman hayal kırıklığına uğrattım ki?" diyorum, sesimi tatlı tutarak.

Ama ilk kez, en iyi arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım. Ve bundan nefret ediyorum.

Bu, onu yeterince yumuřatır ve omuzları bir santim dűřer. “Kaderinde varsa, olur, Lola.” çantasını omzuna asar. “Seni bařını dűndűren tek erkeęin řu anda bir hűcrede olması çok sinir bozucu.”

Dik oturuyorum. “Başka bir şey duydun mu?”

“Hayır. Luke’a sorup sana haber veririm.”

"Teřekkűrler."

İki uyarı daha ve araba anahtarlarımı işaret eden bir bakışın ardından, o gerçekten ayrıldığında, mutfak tezgahının űzerindeki saatin ibrelerinin hareketini izliyorum.

Belki de Hunter’ın hayatı beni ilgilendirmez. Belki de bizim kaderimizde bir řey yazılmamıřtır. Belki de uzaklařmak konusunda net olan bir adama bir baę kurmaya çalıřıyorum ve evren bunu műmkűn olan en acımasız řekilde teyit ediyor.

Telefonumu elime alıyorum. Tarayıcıyı açıyorum. Haberleri yenilemeye basıyorum. Hiçbir şey yok.

OTUZUNCU BÖLÜM

HUNTER

Wyatt'ı hayatımda hiç bu kadar sıkı tutmamıştım.

Göğsümün önünde o kadar küçük duruyor ki. Bütün vücudu titriyor, altı yaşındaki bir çocuğa göre çok daha yaşlı birinden çıkacak gibi derin, hıçkırıklarla dolu ağlamalar. Parmakları gömleğime o kadar sıkı sarılmış ki, kumaşın içinden tırnaklarını hissedebiliyorum.

Az önce küçük oğluma hiçbir çocuğun duymaması gereken bir şey söyledim.

Annesinin geri dönmeyeceğini.

Olayı yumuşatmadım. Yıldızlar, melekler ve gerçek çok çirkin olduğu için çocuklara söylenen tüm o güzel yalanlarla süslemedim. Ona annesinin öldüğünü söyledim. Onu sevdiğini. Hiçbirinin onun suçu olmadığını. Yapabileceğim tek şey bu. Cesedini teslim edecekler, ama bize Sterling'in, hatta Wyatt'ın bile cenazeye katılamayacağı söylendi. Ama adımı temize çıkardığımda, onu mezara götürüp annesine veda etmesini sağlayacağım.

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. İçten içe, Ashley'nin oğlumuzu sevdiğine inanıyorum. Sadece yolunu kaybetmişti ve kendini geri çekemedi.

Tüm kardeşlerim burada, işler ters gittiğinde her zamanki gibi evi dolduruyorlar. Colt arka ofiste, soruşturma için Enzo'dan yardım istemeye çalışıyor. Bu arada Ace,

kendi planını yapıyor, Ashley'nin evinin yakınındaki güvenlik kameralarına erişmek için kime güvenebileceğini, kime baskı yapabileceğini veya kime açıkça şantaj yapabileceğini bulmaya çalışıyor.

Birisi bir şey görmüştür. Her zaman birileri görür. Böyle kasabalarda hiçbir şey gözden kaçmaz.

"Hunter, biraz dinlenmen lazım," diyor Beau, yanındaki sandalyeye çökerek.

"Hayır." Kafamı kaldırmıyorum.

Wyatt'ın bana, benim uykuya ihtiyacımdan daha çok ihtiyacı var. Bu gece, ondan sonraki gece ve ondan sonraki her gece göreceği kabustan uyandığında kollarımı etrafında hissetmeye ihtiyacı var.

"Reese nerede?" diye soruyor Beau.

Omuz silkiyorum. "Bu sabah ofisine gitti. Sessizlikte daha iyi çalıştığını söyledi."

Reese sihrini konuşturdu; bu yüzden şu anda bir hücrede değilim.

Beau başını sallar, ben de nefes alıp çenemi Wyatt'ın başının üstüne dayarım. Doğum günü pastası, güneş kremi ve dün, dünya hâlâ sağlamken içinde yuvarlandığı çimlerin kokusu geliyor. "Ne yapmamı istersin, Hunter?"

"Bunu kimin yaptığını bulmanı istiyorum. Ace ve Colten'la birlikte çalış. Çiftliği ayakta tut. Karşı koymalıyız."

O başını sallar. Gözleri kollarımda kıvrılmış yeğenine kayar ve yüzünde bir şey parlar. Acı olduğunu tahmin ediyorum ama Beau'yu anlamak zordur.

"Sence Yunanlılar mı yaptı?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Ona kanını akıtacak kadar keskin bir bakış attım. *Oğlumun önünde olmaz*

Mesajı anlar.

Wyatt'ı nazikçe kucagımda kaydırıp, nemli alnındaki saçları geriye tararım.

Ağlaması artık hıçkırıklara dönüştü; gözleri kızarmış ve şişmiş, boşluğa bakıyor.

"Gary'yi görmeye gitmek ister misin?" diye soruyorum, sesimi yumuşak tutarak. "Tornado'yu da beslemek ister misin?"

Burnunu çekip gömleğime siliyor. "Evet. İstiyorum."

Gülümsüyorum. Kalbim, asla hepsini bulamayacağım kadar küçük parçalara ayrılıyor olsa da.

Bunu doğru mu yapıyorum? Bu soru, hiç durmayan bir döngü içinde kafamda dönüp duruyor. Büyüdüğünde bunu göğsünde bir yara izi gibi taşımaması için ona ihtiyacı olanı veriyor muyum?

Eminim Lola ne yapıp ne söyleyeceğini bilirdi. Onda böyle bir şey vardı. Kitaplardan öğrenilemeyecek türden bir nezaket. Partide Wyatt'a, sanki odadaki en önemli kişiymiş gibi bakışı.

Lanet olsun. Lola.

Sanki durum yeterince karmaşık değilmiş gibi.

Eski sevgilisini öldürmekten tutuklanan bir adama ilgi duyacağı bir dünya yok. Bu kasaba dedikodu yapar. Haber New Falls'ta orman yangını gibi yayılacak ve ona ulaştığında, gerçeklerden daha kötü bir şeye dönüşmüş olacak.

Benden kaçmalı.

Ve bu sefer, onu kovalayamam.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, Wyatt'ı kalçama kaldırıyorum. Artık neredeyse çok büyük, bacakları dizlerimin ötesine sarkıyor, ama iki yaşındayken ve dünya ona çok gürültülü geldiğinde yaptığı gibi yüzünü boynuma gömüyor.

Onu Gary'nin ahırına taşıyorum. Ve sanki o keçi bunu biliyor gibi. İçeri girdiğimiz anda Gary ağıldan fırlayıp Wyatt'ı neredeyse ayak bileklerinden yakalıyor, başını bacaklarına çarpıyor ve eskiden beni deliye çeviren o sinir bozucu sesle meliyor.

Wyatt gülüyor.

Küçük ve kırılgan bir gülüş. Ama orada. Bugün gerçekten ihtiyacım olan bir ses.

Masumiyetimi kanıtlamak ve bu hayatı sürdürmek için doksan günüm var.

O karakoldan çıktığım anda saat çalışmaya başladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LOLA

Violet olmadan daire çok sessiz.

Saatlerdir kanepedeyim. Bir atı öldürecek kadar kafein içtim ve telefonum uyluklarımın üzerinde, yerel haberler sayfası hala açık, yeni bir haber yok.

Hunter'ın şapkası yemek masasının üzerinde duruyor. Onu yerinden kıpırdatmadım. Dün geceden beri dokunmadım bile. İkimizin de nasıl tutacağımızı bilmediğimiz bir söz gibi orada duruyor.

Saatler önce başladığım ve bitiremediğim aynı kadehi tekrar elime alırken, kapı çalındı.

Ön kapıya üç keskin vuruş. Elim kadehin üzerinde donuyor.

Kadehi bırakıp ayağa kalkıyorum. Kapıya doğru yürürken çıplak ayaklarım yerde sessizce ilerliyor ve nabzımın neden bu kadar hızlandığını bilmiyorum. Belki saat geç olduğu ve bana hiç misafir gelmediği içindir. Belki de gecenin bu saatinde kimse iyi haberlerle kapını çalmaz.

Gözetleme deliğinden
bakıyorum. Reese.

Gömleğinin bir tarafı pantolonun dışına çıkmış, üstteki üç düğmesi açık, saçları sanki saatlerdir ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi geriye doğru itilmiş. Konuşmuyor olmasına rağmen çenesi hareket ediyor.

Tüm içgüdülerim o kapıyı açmamamı söylüyor. Ama o, anahtarı kullanıp yine de içeri girecek türden biri. Yani kapıyı açmak belki de durumu yatıştırabilir.

Tekrar kapıyı çalıyor. Daha sert. "Lola. Orada olduğunu biliyorum. Kapıyı aç."

Sesi garip. Kızgın gibi geliyor.

Nefes alıyorum ve kapıyı yarıya kadar açıyorum. "Reese, saat geç oldu.

Ne istiyorsun?"

Onu durduramadan yanımdan geçip içeri girdi. Sanki burada olmaya hakkı varmış gibi içeri girdi. Sanırım onun kafasında da öyle. Bina ona ait. Bu daire ona ait. Bunu bana defalarca hatırlattı.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum. Ama kilitlemiyorum.

Oturma odamın ortasında, sırtı bana dönük, elleri belinde, başı öne eğik duruyor. Nefes nefese. Gömleğinin kırışık kumaşının altından omuzlarının inip kalktığını görebiliyorum.

"Reese, neler oluyor?"

Gülüyor. Gerçek bir gülüş değil. Her zamanki o küçümseyici gülüşü.

Belki Hunter'a ne olduğunu bana söyleyebilir?

"Ne oluyor?" Sanki bu, duyduğu en komik şeymiş gibi bana tekrar ediyor. Sonra arkasını dönüyor.

Gözleri kan çanağına dönmüş. Tanıdığım o sakın, şık takım elbiseli avukat yok artık. Karşımda duran tamamen başka bir şey, pahalı parfümün arkasına saklanmış vahşi bir şey.

Neredeyse korkutucu.

"Dün bana ne yaptığının farkında mısın?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Yerimden kıpırdamıyorum. Hayır. O sadece pisliklik yapmak için burada. "Sana ne mi yaptım?"

"Arkadaşlarımın önünde, Lola." Bir adım daha yaklaşıyor. "İş yaptığım insanların önünde. Hayatım boyunca tanıdığım insanların." Bir adım daha. "Şapkamı sanki çöpmüş gibi yere attın."

"Çünkü iznim olmadan kafama taktın," diyorum, ses tonumu sabit tutarak. "Ben senin kız arkadaşın değilim, Reese. Sana bunu söyledim. Çıkmıyoruz. Beni utandırdın. Tam tersi değil."

Bu adamdan bıktım.

"Beni küçük düşürdün." Sözcükler dişlerinin arasından çıkıyor, her biri ısırlıp tükürülüyor. "İnsanlar ne diyor biliyor musun? Bir adam tüm kasabanın önünde bir kadını sahiplendiğinde ve kadın bunu onun yüzüne geri fırlattığında nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

"Bu benim sorunum değil. Bunu yapmamalıydın. Ben senin malın değilim."

Ama Hunter'ın şapkasını kafama takarak beni sahiplenmesini hiç sorun etmem.

"Bu senin sorunun!" diye bağıyor ve sesinin gücü beni irkiltiyor. Eli aramızdaki havayı kesiyor. "Seni dışarı çıkarmama izin verdiğinde bunu benim sorunum haline getirdin. Benim binama taşındığında. Bunu istiyormuş gibi bana gülümsediğinde. Beni istiyorsun, sadece bunu itiraf edemeyecek kadar korkaksın."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. O deli.

"Bunu hiç istemedim." Sesim artık daha sessiz. Zayıflıktan değil. Kendini kontrol edemeyen bir adamla bu dairede yalnız olduğumu yavaş yavaş fark etmeye başlamamdan dolayı. "Kibar davranıyordum. Arada fark var."

Bana bakıyor. Gözlerinin arkasında bir şey değişiyor, bir duvar yıkılıyor, karanlık bir şey yerini alıyor. "Kibar." Yavaşça başını sallıyor. "Buna böyle mi diyorsun?"

"Reese, bence gitmelisin."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sen benim olmayı kabul edene kadar."

Başımı sallıyorum, ellerimin titremesini gizlemeye çalışıyorum. Kanepede telefonumu görüyorum ve hızla başka yere bakıyorum.

O kadar sakın söylüyor ki, bağırmasından daha kötü; ses tonunun düşmesi asla iyiye işaret değildir. Bunu zor yoldan öğrendim. Tehlikeli olanlar seslerini yükseltmezler. Sessizleşirler.

"Beni gerçekten öldüren ne biliyor musun?" Oda içinde volta atmaya başlar. Kanepenin önünde kısa, telaşlı turlar atar.

Tek yapabileceğim, olduğum yerde donup kalmak ve onu izlemek.

"Sana her şeyi verebilirdim. Bu daireyi. Burada bir hayat. Bu kasabadaki kadınların uğruna cinayet bile işleyeceği şeyleri. İstedğim her kadını elde edebilirim. Bunu biliyor musun? Kadınlar beni istiyor."

"Ama ben istemiyorum, Reese," diyorum, kesin bir şekilde.

Oda içinde dolaşmayı bırakır. Gözleri, öfkesini odaklayacak bir şey arıyormuş gibi odanın içinde dolaşır.

Ve bakışları yemek masasına takılıyor.

Olayı sanki ağır çekimde izliyorum. Başını eğiyor. Kaşlarını çatıyor. Üç adımda odayı geçip Hunter'ın şapkasını alıyor.

Midem yerden yere düşüyor.

Şapkayı elinde çevirir. Başparmağını şapkanın kenarına sürer. İç kısmını inceler ve sonra güler. Ama bu sefer farklıdır. Bu sefer gülümsemesi boştur. Kötüdür.

"Bu Hunter'ın şapkası."

Bu bir soru değil.

Bana bakıyor. Kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum. "Hunter Sterling'in şapkası neden senin dairenizde, Lola?"

Ağzımı açarım ama hiçbir şey çıkmaz. Beynim gerçek olmayan bir açıklama bulmak için çabılıyor ama aklıma gelen her yalan dilime ulaşmadan yok oluyor.

Şapkayı aramızda tutuyor. "Sen lanet olası bir fahişesin, Lola. Sosyal medyada kendini nasıl sergilediğine bakınca anlamalıydım. Dikkat çekmeye çalışan bir fahişe. Ve senin tek iyi yanın vücudun."

Sözleri içimi parçalarken nefesimi tutuyorum. Kendim hakkında inandığım şeye çok fazla yakın.

"Aman Tanrım." Dilini yanağına bastırıp kendi kendine başını sallıyor. "Şimdi anladım. Tam olarak ne olduğunu anladım."

Hunter'ın şapkasını o kadar sert bir şekilde duvara fırlatır ki, resim duvardan düşer ve yere parçalanır.

"Reese—"

"Bu kasabaya hiçbir şeyin olmadan geldin." Elini havada salladı. "Hiçbir şeyin yoktu. Paran yoktu. Ailen yoktu. Bağlantıların yoktu. Ve buraya gelir gelmez, pençelerini ilçenin en zengin adamına geçirdin."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Gerçekten daha fazla yanılmış olamazdı. Beni tanı mıyordu. Hakkımda doğru bir tahminde bile bulunamıyordu.

"Ne yani? Sadece erkek egonu tatmin etmek için kasabaya yeni gelen kızı gösteriş yapmak mı istedin? Beni tanı mıyorsun. Defol git," diye tükürdüm

“Tanımıyor muyum? New York’tan gelen küçük altın avcısı fahişe, buraya gelip Sterlings’leri paraları için kullanabileceğini sanıyor. Ne? Ben senin için yeterince zengin değil miydim? Seni pis küçük orospu.”

Bu kelime bana bir tokat gibi çarptı. Yumruklarımı sıkıp yanlarıma indirdim. “Bana bir daha öyle de,” dedim, sesim titriyordu ama artık korkudan değildi. “Cesaretin varsa.”

“Sürtük,” dedi yavaşça. Her harfin tadını çıkarırcasına. “Para için bacaklarını açan ucuz, çaresiz, entrikacı küçük bir fahişe. Sen busun. Hep de öyle kalacaksın. Ve inan bana, Hunter da seninle ilgilenmeyecek.”

"Dairenimden defol git."

“Senin dairen mi?” Yine gülüyor. “Burası *benim* dairem. Üzerinde durduğun her şey benim. Başının üzerindeki çatı? Benim. O kapının kilidi? Benim.” Nefesinden viski kokusunu alabileceğim kadar yakına eğiliyor. “Sen benimsin, Lola. Hunter’ın değil. Bu konuda seçim şansın yok.”

“Ben kimseye ait değilim.” Ellerim titriyor olsa da gözlerini kaçırmıyorum. “Ve asla da olmayacağım.”

Burun delikleri genişler.

“Polisi arıyorum,” diyorum, kanepenin üzerindeki telefonuma uzanarak.

Gülüyor.

“Ara bakalım. Sence kime inanacaklar? Bütün hayatı boyunca burada yaşamış bir avukata mı? Yoksa buraya geleli beş dakika olan, para peşinde koşan New Yorklu sürtüğe mi?”

Elim telefonu kavrar. Eli bileğimi kavrar.

Acı anında hissedilir ve içimden kendi sesim olduğunu tanımadığım bir ses çıkar. Beni öne doğru çekerek dengesini bozar ve kalçam sehpanın kenarına çarpar. Şarap şişesi devrilir ve fayansların üzerinde paramparça olur.

Beni yere fırlatıyor ve elim kırık camların üzerine düştüğünde çığlık atıyorum.

O acı içimde alevleniyor. Eski, öfkeli ve bir erkeğin beni kırabileceğini sandığı ama başaramadığı her anın birikiminden oluşan bir şey.

"Söyle. Benim olduğunu söyle," diye tıslıyor, üzerime eğiliyor.

Vücudumu saran acıyı görmezden gelerek derin bir nefes alıyorum. Tüm öfkemi biriktirip dirseğimi doğrudan onun aletine savuruyorum. Darbe koluma şiddetli bir acı gönderiyor ama başı yana doğru savruluyor ve bileğimi tutan eli bir anlığına gevşiyor.

Bana sadece bir an yeter.

Kolumu kurtarıyorum, tezgahtan anahtarlarımı kapıyorum ve koşuyorum.

Ayakkabılarımı almıyorum. Ceketimi almıyorum. Anahtarlarımdan başka hiçbir şeyi almıyorum çünkü bu dairede bir saniye daha kalmamın mümkün olmadığı bir durum var.

Ön kapıyı açıp koridora çıkıyorum, çıplak ayaklarım soğuk betona çarpıyor, önümde merdiven boşluğunun kapısı gürültüyle açılıyor.

Koşarken elimden kan damlıyor ve gözyaşlarımı zorla tutuyorum.

"LOLA!"

Sesi arkamdaki duvarlardan yankılanıyor. Arkama bakmıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer iniyorum ve her adımda kalçam çığlık atıyor, masanın çarptığı kemikte ağrı yayılıyor ama durmuyorum. Duramam.

Yukarıdan ayak seslerini duyuyorum. Geliyor.

Zemin kattaki çıkıştan dışarı fırlıyorum ve gece havası yüzüme çarpıyor. Otopark yarı aydınlık, tavandaki ışık her zamanki gibi işe yaramaz bir şekilde titriyor. Arabam on metre uzakta. Yirmi. On.

Ellerim o kadar titriyor ki, kilit açma düğmesine basmak için üç deneme yapmam gerekiyor. Kapıyı açıp kendimi içeri atıyorum ve kilidi kapatıyorum.

O da çıkış kapısından geliyor.

Yürüyor. Koşmuyor. Kollarını yanlara açmış, avuç içleri yukarı bakacak şekilde arabaya doğru yürüyor ve kulaklarımda kalbimin atışını duyabiliyorum.

Bu anı gören herkese. Deli gibi görünüyorum gibi görünüyorum.

"Lola, hadi ama. Bunu konuşalım tatlım." Sesi değişmiş. Yine yumuşak. Sanki az önce aklıma gelen her türlü küfürü bana yağdırıp kendi evimde bana saldırmamış gibi.

Anahtarı kontağa sokuyorum. Çeviriyorum. Motor çalışıyor ve geri vitesine takıyorum.

O, arabanın arkasına geçiyor.

Gerçekten de arabanın arkasına geçiyor, ellerini bagaja dayıyor, tüm ağırlığını oraya vererek, muhtemelen hareket halindeki bir aracı vücuduyla yerinde tutabileceğini düşünüyor.

"Gidemeyeceksin," diye bağılıyor. "Bu iş bitmedi!"

Dikiz aynasına bakıyorum. Yüzünü görüyorum. Kan çanağına dönmüş gözlerini.

Gülümseme gibi olmayan o gülümsemeyi.

Gaza basıyorum.

O da kendini yana atıyor. Aynadan onun yere düştüğünü görüyorum, bir köpek gibi ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş durumda — içimden bir parça bunun acıtmasını umuyor. İçimden bir parça bunun, bileğimin, kalçamın ve elimdeki gibi acıtmasını umuyor. Damarlarımı o kadar hızlı dolduran adrenalin yüzünden göğsümün acıdığı gibi, metal tadı alabileceğim kadar.

Durmuyorum.

Park yerinden çıkıp yola giriyorum ve sürmeye devam ediyorum.

Ayakkabısız, ceketimsiz, ellerimde kanla sürüyorum. Bileğim şişiyor, kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyor. Gözyaşlarım yüzümden o kadar hızlı akıyor ki yolu zar zor görebiliyorum, elimi arkasını kullanarak silmeye çalışıyorum, kan ve rimeli yanaklarıma bulaştırıyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum.

Bu bir yalan. Nereye gittiğimi çok iyi biliyorum.

Gidecek başka yerim yok. Telefonum bile yok.

Violet, Luke ile dışarı çıkmış. Bu kasabada tanıdığım tek bir kişi bile yok. Bin mil çapında ailem yok, şu anda yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam için bana yalvaran bir kadın dışında arkadaşım da yok.

Yirmi dakika boyunca, sadece kendi hırıltılı nefesim ve motorun uğultusu eşliğinde araba sürdüm.

Gözlerimden yaşların akmasına izin veriyorum. Korku. Her şey. Nefes alamayacak gibi hissedene kadar.

Sonra kapıyı görüyorum.

Sterling Çiftliği.

Demir kemerin üzerindeki harfler tek bir ışıkla aydınlatılıyor. Ötesinde, araba yolu karanlığa doğru uzanıyor, iki yanında çit direkleri ve

sonu görünmeyen tarlalarla çevrili.

Kapıdan geçiyorum. Lastiklerimin altında çakıl taşları çıtırdıyor. Ev gözüme çarpıyor. Verandanın ışığı yanıyor, alt kattaki pencerelerin arkasında sıcak bir ışık parlıyor, doğum günü afişi hâlâ ön kapının üzerinde asılı.

Bir sıra kamyonun yanına park edip motoru kapatıyorum. Sonra öylece oturuyorum.

Bütün vücudum o kadar şiddetli titriyor ki koltuk bile sallanıyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana varlığını unutmamı söyledikten sonra, gece yarısı, onun çiftliğinde, burada olmamı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Ama buradayım.

Çünkü gidecek başka yerim yok.

Ve bu kasabada kendimi güvende hissettiren tek kişi o. Ve yardıma ihtiyacım var. Bu yardım onun en yakın arkadaşından gelse bile.

Ellerimi direksiyondan çekip arabanın kapısını açıyorum ve çıplak ayakla soğuk çakıl taşlarının üzerine basıyorum.

Verandanın ışığı titriyor ve ben kapıya doğru yürüyorum. Umarım Hunter Sterling hakkında haklı çıkarım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - BURNING DOWN, Alex Warren

Wyatt yatakta. Rex onun yanında kıvrılmış, çenesini ayak bileğine dayamış, uykusunda bir kulağı seğiriyor.

Kardeşlerim ahırdaki ofiste, polis belgelerini inceliyorlar. Ace, sanki burası bir savaş odasıymış gibi duvara bir harita asmış bile. Çünkü öyle.

Ben ise oturma odasında tek başıma oturuyorum. Karanlıkta viskimi yudumlarken, şöminedeki sönmek üzere olan közlere, sanki kendilerini yeniden düzenleyip bir cevap vereceklermiş gibi bakıyorum.

Bir yanımdan dışarı çıkıp bu davayı çıplak ellerimle parçalamak istiyor. Ama oyunu oynamam gerektiğini biliyorum. Bunu doğru şekilde yapmalıyım. Çünkü dışarıda biri izliyor. Benim bir hata yapmamı bekliyor.

Ve ben hata yapmayacağım.

Arabayı görmeden sesini duyuyorum. Çakıl taşları üzerinde yaklaşan bir motor sesi, ön camları aydınlatan farlar.

Bardağımı bırakıp ayağa kalkıyorum. Reese olabilir. Geri dönen kuzenlerim olabilir. Ama ensembledeki tüyler

zaten diken diken olmuş durumda, bu yüzden yan sehpadan silahımı alıp ön kapıya doğru yöneliyorum.

Kapıyı açtığımda, o oradaydı.

Verandanın merdivenlerinin dibinde duruyor. Çakıl taşlarının üzerinde çıplak ayakla. Ceketsiz. Ayakkabısız. Saçları yüzüne dolanmış, kollarını sanki kendi vücudunu bir arada tutmaya çalışır gibi kendine dolamış.

Verandanın loş ışığında bile kanı görebiliyorum. Yüzüne bulaşmış. Ellerine.

Gözyaşları.

İlk başta tek kelime etmiyor. Sadece bana bakıyor. Ve ben daha önce hiç, ayakta dururken bu kadar paramparça olmuş birini görmemiştim.

"Bana uzak durmamı söylediğini biliyorum. Senin varlığını unutmamı." Sesi son kelimedede titriyor. "Ama Hunter... Başka ne yapacağımı bilemedim. Gidecek hiçbir yerim yok ve sana ihtiyacım var."

Tereddüt etmiyorum.

Silahı kapının yanındaki bankın üzerine bırakıyorum ve beynim bacaklarımı yakalayamadan merdivenlerden aşağı iniyorum. Kollarımı dikkatlice ona doluyorum. Henüz çok sıkı değil, çünkü neresinin yaralandığını bilmiyorum. Onu göğsüme çekiyorum ve sarılıyorum. Sanki o benim tüm dünyamış gibi sarılıyorum.

Ve o çöker.

O kadar derinden gelen hıçkırıklar ki, tüm vücudunu sarsıyor. Acısını hissediyorum. Yaralarını. Hepsini. Ve hepsini ondan almak istiyorum.

Parmakları gömleğimin kumaşına tırmanıyor ve yüzünü bana bastırıyor.

Saçlarını okşuyorum. Dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. Onu kucaklıyorum.

Kendini güvende hissetmesi için elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

"Ben yanıdayım, ateşböceği. Ben yanıdayım." Bunu tekrar tekrar söylüyorum. Hıçkırıklar titremeye, titreme de sarsıntıya dönüşene kadar, ve o sadece bana yaslanıp nefes alana kadar.

Geri çekilip ona baktığımda, elimle yanağını okşuyorum.

O, en hafif dokunuşta bile irkiliyor. Avucumun cildine en nazikçe değdiği anda bile.

Lanet olsun, irkiliyor.

Öfke beni sarar. Kan dolaşımda, kıvılcımla tutuşan benzin gibi yayılır; o kadar şiddetlidir ki, titrememek için vücudumdaki her kasımı kasmak zorunda kalırım.

Yüzünde kan var. Elinde kan var.

Bileği şişmiş ve gömleğinin yukarı kaydığı kalçasının yan tarafında şimdiden bir morluk oluşmaya başlamış.

"Lola." Sesimi sabit tutuyorum. Ona bunu borçluyum. "Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor. Bunu sana kim yaptı, bebeğim? Kim seni incitti?"

Gözlerimin içine bakıyor. Gözlerimin ötesine. Orada olduğunu bildiğimden daha derin bir yere.

Ve tek bir kelime söylüyor.

"Reese."

Kalbim neredeyse duruyor.

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki kafatasımda baskı hissediyorum. İçimdeki öfkeli taraf, kamyonetime binip onun dairesine gitmemi ve o kapıyı açmadan on iki kalibrelik bir mermiyi kapıdan içeri sıkmamı haykırıyor.

Ama yapmıyorum.

Çünkü o, çıplak ayakla ve kanlar içinde karşımda duruyor ve buraya o geldi. Polisi aramadı. Bir yabancıya sığınmadı. Arabasına bindi ve bana doğru sürdü. Çünkü onu güvende tutabilirim.

Bu yüzden başımı sallıyorum. "Hadi içeri girelim, bebeğim."

Onu kollarımın arasına alıyorum. Bana karşı koymuyor. Tartışmıyor. Yürüyebileceğini söylemiyor. Sadece başını omzuma yaslıyor ve onu ön kapıdan geçip evimin sıcaklığına taşımama izin veriyor.

Onu kanepeye yatırıyorum. Mutfak lavabosunun altından ilk yardım çantasını alıyorum ve yanına diz çöküyorum. "Neren ağrıyor, Lola?"

Titrek bir nefes alır. Vücudu hâlâ titriyor; muhtemelen küçük artçı sarsıntılar geçiriyor. "Sanırım çoğu sadece çürük olacak. Ama elimde cam parçaları olabilir."

Avucunu dikkatlice ters çevirirken içimden bir nefes veriyorum. Avucunun kenarına küçük cam parçaları saplanmış. Dikiş atılması gerekmez ama temizlenmesi lazım.

“Bunu temizleyeceğim, tamam mı? Biraz acıyabilir. Sonra düzelecek.”

Kız başını sallayıp dudağını ısıyor. Bir şeyleri içinde tutmaya çalıştığını görebiliyorum, dişlerinin arkasında söylemeye korktuğu sözler birikiyor.

“Üzgünüm.” Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. “Bunun senin için garip olduğunu biliyorum. O senin arkadaşın. Yemin ederim yalan söylemiyorum. Gidecek başka bir yerim olsaydı, giderdim. Artık benimle ilgilenmek istemediğini biliyorum.”

Lanet olsun. Lola.

Başımı sallıyorum. Cımbızı bırakıyorum. Gözlerinin içine

“Doğru yere geldin. Sana söz veriyorum, ateşböceği, senin yerin . Bana.” Geri kalanını söylemeden önce bu sözlerin etkisini göstermesini bekliyorum. “Ve ona gelince... o artık benim arkadaşım değil.”

Yutkunuyor. Yanağını avuçlarımla kavıyorum ve başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. “Sana elini sürdüğü için pişman olacak, bebeğim. O pisliğin annesinin hazırladığı yemekleri sadece pipetle yiyebilmesini sağlayacağım. Bunun bedelini ödeyecek.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Korkuyla doluydu. Ama bunun altında, derinlerde, onu gördüm.

Karanlık.

Reese'in yaptıklarının bedelini ödemesini isteyen o kısmı.

Güzel. Dünya tam da böyle işlemeli. Kadınlara el kaldıran erkekler, acıyı on kat daha fazla hissetmeli. Ya da bunun için ölmeli.

Çünkü o tür zayıf erkekler, kendi acı gerçekleriyle yüzleşecek kadar erkek olamadıkları için kadınlara sataşan erkekler. Onlar lanet olası korkaklar. Nefes almayı hak etmeyen iğrenç pislikler.

"Teşekkür ederim, kovboy," diye fısıldadı.

"Bana teşekkür etme, güzel kız. Ben her gerçek erkeğin yapması gerekeni yapıyorum."

Derin bir nefes alır ve bakışlarını başka yöne çevirir, sanki ona verdiğim yükün ağırlığını kaldıramıyormuş gibi. Ben de parmağımı nazikçe çenesinin altına bastırıp onu bana doğru çeviririm.

"Eğer teselli olacaksa, artık çocuk sahibi olamayabilir ve ben de arabamla onu biraz ezmiş olabilirim," diyor bana yarı gülümsemeyle.

"Biraz mı?" diye
sırıttıyorum. O da başını
sallıyor.

"Aferin kızım. Gerisini ben hallederim, tamam mı?"

Derin bir nefes alıyor. "Tamam, Hunter."

Bunun için bana bakması gerekiyor. Söylemek üzere olduğum şeyin teselli ya da adrenalin ya da sabah geri alacağım bir şey olmadığını görmesi gerekiyor. "Reese herhangi bir kadına el kaldırsaydı, ona öyle bir acı çektirirdim ki bir daha bunu yapmayı aklından bile geçiremezdi." Bir an duruyorum. O başını sallıyor. "Ama sana el kaldırdığı için? Benim ateşböceğim?" Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. "O acı, sana bir kez bile bakmamış olmayı dileyecek hale getirecek onu."

Gözlerini kapatır. Ona doğru eğilirim ve alnımı alnına dayarım.

Gerçek üzerime çöküyor ve artık ondan kaçamıyorum.

Onu öldüremem. Hapishaneden uzak durmam gerektiği için avukatım olarak ona ihtiyacım var. Onun benim özgür olmama ihtiyacı var. Wyatt'ın benim özgür olmama ihtiyacı var. Ve ikisi için de orada olabilmek için deli gibi savaşmam gerekiyor.

Ama o orospu çocuğuna bir ders vereceğim. Ve bu uyarı o kadar net olacak ki, onun adını her düşündüğünde kemiklerinde hissedecek. Ve beni hapisten uzak tuttuğunda... kafasına bir kurşun sıkacağım. Çünkü hak ettiği ceza bu.

En iyi arkadaşım olsun ya da olmasın. Hiçbir arkadaşım böyle davranıp paçayı kurtaramaz.

"Senin ateşböceğin, ha?" diye mırıldanıyor kulağıma, beni gerçekliğe geri döndürüyor ve en iyi arkadaşımı boğarak öldürme düşüncelerinden uzaklaştırıyor.

Kıkırdıyorum. Bu ses beni şaşırtıyor. "Bence kader bizi bir nedenden dolayı bir araya getiriyor, sence de öyle değil mi?"

"Bu, senin benim kovboyum olduğun anlamına mı geliyor?"

Burnumu onun burnuna sürtüyorum. Elim, sanki o şimdiye kadar tuttuğum en narin şeymiş gibi yüzünü kavlıyor. "Sen bana ilk kez baktığında ben senindim, Lola."

Ağzından minik bir inilti kaçar. Neredeyse hiç ses çıkmaz. Ama onu dudaklarımda hissedirim
akla

r. Ve hayatım etrafımda patlarken. Cinayet suçlamaları, ölü bir eski sevgili, uçlarını göremediğim bir savaş. O zaman bile, onu evimde ağrlamakla bir parçam iyileşti.

Ona güven veren yer olmak istiyorum. Öyle olacağımdan emin olacağım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOLA

SONG- SIN SO SWEET, Warren Zeiders

Elimdeki yarayı temizleyip, sanki porselenle uğraşıyormuş gibi özenle bandajladığında, titremem durmuştu.

Burada korkmuyorum. Adrenalinim birden düştü ve kemiklerime işleyen derin bir yorgunluk bıraktı.

"Hunter?" diye sesleniyorum, oturma odasından çıkıp.

Kalçam çok acıyor.

Onu mutfakta buluyorum. Bana sırtını dönmüş, ocak başında durmuş, çoğu erkeğin motorlara ve elektrikli aletlere gösterdiği türden bir konsantrasyonla küçük bir tencereyi karıştırıyor.

Bana sıcak çikolata yapıyor. Gerçek olanından. Bir tencerede ılık süte eritilmiş bitter çikolata. Tam da sevdiğim gibi, ama ona bunu söylediğimi hatırlamıyorum.

Beni çok iyi anlıyor. Hiçbir şey söylememe gerek kalmadan.

Kapı çerçevesine yaslanıp gülümsüyorum. Saatlerdir ilk kez içten gelen bir gülümseme.

"Evet, bebeğim?" Bana dönüyor, karıştırmaya devam ediyor.

"Lütfen, duşunu kullanabilir miyim? Belki bir tişörtünü de alabilir miyim?" Kanlı bluzumun eteğini çekiştiriyorum. "Violet'in yanına, sanki bir korku filmi setindeymiş gibi görünerek gidemem."

Gülüyorum. Ama canım acıyor. Her şey acıyor.

Ve yüksek sesle söylemediğim gerçek şu ki, eve gitmekten korkuyorum. O bina Reese'e ait. Anahtarlar onda. İsteddiği zaman içeri girebilir.

Hunter ocağı kapatıp kollarını kavuşturur. Tezgaha yaslanıp, tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle beni inceler.

"Duş alabilirsin, evet." Bir kez başını sallar. "Sonra benim yatağıma girip orada uyuyacaksın. Sabah da kollarımda uyanacaksın. Sana kahvaltı hazırlayacağım, sonra seninle birlikte dairene gidip senin ve Violet'in eşyalarını toplayacağım, ve buraya taşınacaksın."

Kaşlarımı çatıyorum. Ağzım açılıp kapanıyor. Beynim, bu adamın tek bir nefeslik sürede benim adıma aldığı onca kararı sindirmeye çalışıyor.

"Ben... Senden bizi evine almanı bekleyemem. Pazartesi günü bir evi görmeye gideceğim."

Konuşmayı kesiyorum çünkü o çoktan harekete geçmiş. Üç adımda mutfak geçip parmağını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. "Lola. Sen burada, bu çiftlikte, benimle kalacaksın. Ve Violet, o da arazimdeki misafir evlerinden birinde kendine ait bir yere sahip olacak." Sesi sakindir; herkes onun hayatımı altüst etmek yerine sadece gerçekleri sıraladığını sanırdı. "Sizi güvende tutacak onca imkânım varken, ikinizin dışarıda tek başınıza olduğunu bilerek geceleri uyuyamam. Lütfen. Gelin ve Sterling Çiftliği'nde yaşayın."

Tartışmak için ağzımı açtım ve o sırttı. Ne diyeceğimi zaten biliyordu. "Ve hayır. Başka bir yer bulana kadar olmaz, ateşböceği. Ne düşündüğünü biliyorum." Aramızda bir hareket yaptı. "Bu geçici bir şey değil. Tamam mı?"

Ellerimi düz bir şekilde göğsüne koyuyorum. Avucumun altında kalbinin düzenli atışını hissediyorum. Ve ona bakıyorum, bu sefer gerçekten ona bakıyorum.

Bu, dün tutuklanan adam. Çocuğunun annesini kaybeden adam. Dünyayı dışarıda bırakıp kendini kederinin içine kapatmak için her türlü sebebi olan adam. Ama bunun yerine, gece yarısı mutfağında durmuş, bana sıcak çikolata yapıyor ve bana bir yuva sunuyor.

“Önce sana bir soru sormam gerek.” Sesim alçaktır. “Ve bu soruyu sevmeyeceksin. Ama gözlerime bakıp bana gerçeği söylemeni istiyorum.”

Başını sallıyor. "Sor."

"Eski kız arkadaşını sen mi öldürdün?"

Gözlerini kapatıyor. Kısacık bir an için. Yüzünde o kadar keskin bir acı beliriyor ki, göğsüm sızlıyor. Ama sonra gözlerini tekrar açıyor ve bana bakıyor.

Beni delip geçerek değil. Arkamdan değil. Omzumun arkasındaki duvara değil. Doğrudan ruhuma.

“Öldürmedim. Ve öldürmediğimi kanıtlayacağım. Wyatt’a asla böyle bir şey yapmam.”

Gülümsüyorum ve bandajlı elimle yanağını okşuyorum. “O zaman sana inanıyorum.”

Elimi tutar ve parmak eklemlerime, deriye zar zor değecek kadar nazıkçe bir öpücük kondurur. “Sana asla zarar vermem, şehirli kız. Asla.” “Bu karşılıklı, kovboy,” derim ona. Çünkü içimden bir ses bunu duyması gerektiğini düşünüyor.

Temkinli biri, bunu biliyorum.

Ve bana doğru eğilip beni öptüğünde, kafamda dönen her türlü şüphe yok oluyor. Dudakları sıcak, yavaş ve inanılmaz derecede dikkatli, sanki bana bir erkeğin ellerinin nasıl hissettirmesi gerektiğini göstermeye çalışıyor gibi. Ne yapmaları gerektiğini. Nasıl tutmaları gerektiğini, incitmek yerine.

"Şimdi," diye fısıldıyor ağzıma, "sana yeni odanı göstereyim ve banyoyu beğenip beğenmediğini test edelim."

Cevap verme şansı bulamıyorum. Beni kollarının arasına alıyor, bacaklarım beline dolanıyor ve ellerim boynunun arkasına dolanıyor.

“Hunter Sterling.” Geri çekilip ona bakıyorum. “Kadınlarını hiç bir yere yürümelerine izin verir misin?”

Yüzü değişir. Şakacı tavrı kaybolur ve yerine ciddi bir ifade gelir.

“Ben böyle yapmam. Asla.” Gözlerimi kaçırmam. “Sen benim kadınımsın.”

Bu beni gülümsetiyor. Ve acımın bir kısmını dindiriyor, hepsini değil, çoğunu bile değil, ama yeterince. Neden kaçtığımı unutturuyor bana.

Çünkü onun için ben Lola'yım. Bir doğum günü partisinde bir taşa takılıp kollarına düşen şehirli kız.

Moda mirasçısı Lola Jackson değil. Model. Influencer.

Sadece Lola.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni merdivenlerden yukarı taşıyor ve omzuyla yatak odasının kapısını iterek açıyor. Kapının eşiğinde duruyor, böylece ben de görebileyim.

"Şimdi burası..." kulağıma fısıldıyor, "burada pek çok araştırma yapılacak."

Dört direkli yatağa bakıyorum. Koyu renkli ahşap duvarlara. Zemine kontrast oluşturan beyaz halıya ve başucu lambalarından yayılan sıcak ışığa. Tamamen ona yakışan bir şekilde erkeksi, temiz ve güzel.

Ayağıyla kapıyı kapatır ve beni banyoya taşır.

Ağzım açık kalır.

Burası benim tüm dairem kadar büyük. İçine girip kaybolacak kadar derin, jakuziye benzeyen gömme bir küvet. Taş fayanslarla kaplı şelale duş. Duvara monte edilmiş bir televizyon, çünkü görünüşe göre bu adam bir şeyler izleme seçeneği olmadan on dakika bile dayanamıyor.

"Burası gerçekten harika," diyorum ona.

Gülümsüyor. Ve bu, gözlerine kadar uzanan, çenesinin sert hatlarını yumuşatan ve bu odanın dışındaki dünyanın yanıp tutuştuğunu bir anlığına unutturacak türden bir gülümseme.

"Evet. Öyle. Burayı seviyorum."

Ona bakıyorum. Banyosunun kapısında duran, kendi kapısına silah taşıyan ve sıfırdan sıcak çikolata yapan bu devasa, dövme kovboy. Bana tek bir koşul bile koymadan kalacak bir yer teklif eden adam.

Beni küvetin kenarına oturtur ve suyu açar. Farklı köpük banyoları birbiri ardına küvete dökülür ve buhar, lavanta kokusuyla birlikte adını koyamadığım tatlı bir kokuyu da beraberinde getirir.

Kokusu muhteşem.

"Banyo bomban var mı?"

Sanki ona çok tuhaf bir soru sormuşum gibi başını eğdi. "Hayır. İster misin? Alırım."

"Olmazsa da olur, kovboy."

Parmakları bluzumun kenarını bulduğunda gülümsememi zor tutuyorum ve kollarımı kaldırıyorum. Kaburgalarımda bir acı hissettiğimde gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve dişlerimin arasından bir tıslama çıkıyor.

Üstümü nazikçe çıkarıyor.

"Ayağa kalk," diye yumuşak bir sesle emrediyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

Dikkatli bir dokunuşla taytımı ve külotumu çıkarıyor. Gözleri kalçamda morarmış, kızarmış ve derimin altına yayılan çürüğe takılınca başımı eğiyorum.

O eğilip dudaklarını oraya bastırdığında nefesim kesilir. Öyle narin bir öpücük ki, neredeyse temas bile etmez. Sanki ağzıyla hasarı telafi etmeye çalışıyormuş gibi.

Kendimi çok kırılmış hissediyorum. Çok zayıf. Yine de, dizlerinin üstünden bana baktığında, kendimi hala güzel hissediyorum.

Omuzlarını dayanak olarak kullanarak, üzerimdeki son giysiyi de çıkarıyorum. Önce bir bacak, sonra diğeri. Tamamen çıplak kalıyorum. Tamamen açıkta.

Ayağa kalkıyor. Ellerini saçlarımın arasından geçirip yüzümden geriye doğru itiyor. Ama başka bir hareket yapmıyor. Beyninin çalıştığını hissedebiliyorum, o koyu renkli gözlerin arkasında çarkların döndüğünü, istediği ile benim ihtiyacım olduğunu düşündüğü şey arasındaki içsel müzakereyi.

"Neden çıplak olan tek kişi ben?" diye soruyorum.

Gülümsüyor ve boğazını temizliyor. "Nasıl davranmam gerektiğini değerlendiriyorum."

Bu beni güldürüyor. Çok sevimli. "Neden? Kendin ol yeter. Seni bu yüzden seviyorum, Hunter."

Derin bir nefes alıyor. Nefesini verirken, yüzündeki ifade değişiyor. Kapalı tuttuğu bir kapı açılıyor.

“Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Lola. Kaçmak isteyebileceğin bir sürü şey.”

Ağzımın içini ısıırıyorum. Parmaklarım kemerini buluyor. “Hunter... Senin sadece bir çiftlik sahibi olmadığının gayet farkındayım.” Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. “Kötü şeyler yapıyorsun ve insanlar senden korkuyor. Bunlar umurumda değil. Tek umurumda olan, benim için kim olduğun. Gerçek Hunter’ı istiyorum. Hepsi bu. Şimdiye kadar bana gösterdiğin kişiyi.”

Her kelimeyi sindirerek yavaşça başını salladı.

“O yüzden nasıl davranman gerektiğini düşünerek karar verme. Sadece yap. Bana kim olduğunu göster.” Bir an duruyorum. “Karşılığında ben de senden kim olduğumu saklamayacağım.”

Dişlerini diliyle yaladı. “Sanki pazarlık yapmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor.”

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. “Öyle. Peki, ben burada, banyonuzda çıırılçıplak dururken benimle gerçekten ne yapmak istiyorsunuz?”

Jeansinin üzerinden sertleşmiş sikini avuçladığımda, ağzından düşük bir inilti çıkar.

“Tatlı amını tatmak istiyorum, ateşböceği. Sikimi emişini izlemek istiyorum. Lanet olası adımı haykırmanı duymak istiyorum.” Sesi alçalır. “Benim. İçine boşalmak istiyorum. Seni benim yapmak istiyorum. Seni bağlamak. Kıçına şaplak atmak. Boğazını sıkmak. Sana acı gözyaşları değil, zevk gözyaşları döktürmek.” Bir an durur, çenesi gerilir. “Siktir. Seninle her şeyi istiyorum.”

Yanaklarım yanıyor. Uyluklarım birbirine yapışıyor. Buna bir saniye daha dayanamayacağım. “Ve bunların hiçbirini yapmayacaksın çünkü...”

Parmakları köprücük kemiğimi okşuyor. Sonra boynuma dolanıyor. Beni tahrik etmeye yetecek kadar. Bu adama daha da çaresizce bağlanmamı sağlayacak kadar.

İhtiyacım olan bu. Ona koşan zayıf bir kız gibi hissetmemek. Evinde bir yük gibi hissetmemek. Reese’in ellerini üzerimde hissetmek istemiyorum. Hunter’ın ellerini istiyorum. Her yerimde. Her yerde.

“Çünkü acı çekiyorsun, ateşböceği. Artık sana acı vermek istemiyorum. Kazara bile olsa. Sakinleşmeye ihtiyacın var. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Başımı sallayıp kemerini çözdüm. “Hayır, Hunter. Sana ihtiyacım var. Onu unutmamı sağla. Beni senin olarak işaretle. Reese bana

Asla senin olmayacağımı söyledi. Sadece onun olacağımı. Senin olmak istiyorum, kovboy." Gözlerine bakıyorum, kalın, koyu saçlarını okşuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Cesaretin varsa. Al beni."

"Siktir et," diye homurdanıyor.

Ve sonra dudakları dudaklarıma yapışır. Vahşi bir öpücük. Tutku ve açlıkla dolu, Reese'in dokunuşunu tenimden silip atmak için ihtiyacım olan her şeyle dolu.

Gömleğini yırtıp atıyor ve kot pantolonunu aşağı sıyırıp fayans zemine tekmeliyor. Mavi gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda neredeyse nefes nefese kalmış. "Siktir. Sana çok ihtiyacım var, Lola. Sana gerçekten çok ihtiyacım var."

Ve sonra tekrar üzerime atılıyor. Beni mümkün olan en iyi şekilde tüketiyor. Bu gece olan her şeyi silip süpürüyor ve yerine çok daha iyi bir şey koyuyor. "Durmamı istiyorsun. Sakinleşmemi istiyorsun. Söyle bana, ateşböceği." Yüzümü ellerinin arasına alıp sertçe söylüyor.

"Evet, efendim. Söyleyeceğim."

"Kirazlar. Kirazlar de, ben de durayım."

Başımı sallıyorum ve sonra dudakları benimkilere çarpıyor. Beni kollarının arasına alıyor ve ikimizi de banyoya taşıyor. O suya dalarken, beni de kendisiyle birlikte çekiyor, sıcak su etrafımızı sarıyor, köpükler omuzlarımızın altındaki her şeyi yutuyor.

"O elini sudan çıkar," diye dudaklarıma fısıldıyor. "Biliyorum," diyorum, ağzına gülümsüyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum, bacaklarımı belinin iki yanına atıyorum. Ve kalçalarımı sallıyorum. Başını boynuma gömüyor, dişlerini batırıyor.

Başımı geriye eğip ona her şeyimi veriyorum.

"Sana bakmak istedim," diye boğazımın kıvrımına mırıldanıyor.

"Bakıyorsun."

Dili boğazımdan çeneme doğru kayıyor. Eli göğsümü buluyor, parmakları arasında meme ucumu yuvarlıyor, ta ki omurgam kavislenene ve fayanslarda yankılanan bir inilti ağzımdan kaçana kadar. Beni hafifçe kaydırıyor, kendini üzerimde sürüklüyor, dudaklarımı acıyana kadar ısırana kadar beni kızdırıyor. "Benim için ne kadar uslu bir kızsın, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Ucu girişime bastırıyor ve gözlerim yaşıyor.

"Bana bak," diye
emrediyor. Ve ben
bakıyorum.

O içime girerken göz teması kurmayı kesmiyorum, bir eliyle beni sabit tutarken, diğer eliyle kendini içeri yönlendiriyor. Vücudu beni tamamen dolduruyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

O sırtıyor. "Beni çok iyi alıyorsun. Siktir."

Onu sürmeye başlıyorum. İlk başta yavaşça, açığa alışmaya çalışarak, kalçamdaki ağrıyı görmezden gelerek, çünkü bana verdiği şey Reese'in geride bıraktığı herhangi bir acıdan çok daha büyük. Kendi itişleriyle bana karşılık veriyor, kendini o kadar derine gömüyor ki görüşüm bulanıklaşıyor.

"Hunter," diye fısıldıyorum.

İkimiz de daha çaresiz hale geldikçe etrafımıza su sıçrıyor. Eli yaralanmamış kalçamı kavlıyor, beni daha sertçe aşağı çekiyor ve ben de tempoyu ona bırakıyorum çünkü o tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

"Daha fazla. Sür beni, şehirli kız."

Ben de öyle yapıyorum. Sertçe aşağı ve yukarı inip çıkıyorum. Tekrar tekrar. Baskı neredeyse dayanılmaz bir hale gelene kadar. Parmakları kıcıma batıyor, beni ona daha da derine itiyor.

Ağzı ağzımı bulduğunda çığlık atıyorum. Parmakları boğazımı sıkıyor.

"Bana sertçe saldıracak mısın, bebeğim?" diye mırıldanıyor dudaklarıma

dud

akla "Çok sert. Lütfen."

rim Kıcımdaki eli kalçalarımın arasına kayıyor ve parmağı

a

fısıll

dadı

arka girişime nazikçe bastırıyor. Kanım kulaklarımda güm güm atıyor. Zevkten bir çığlık kopuyor içimden. Orada sadece beni kızdırıyor, zar zor dokunuyor, ama bu beni uçurumun kenarına getirmek için yeterli.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki tüm vücudum onun etrafında kilitleniyor. O beni sıkıca tutarken, kendi boşalmasını kovalarken neredeyse yıldızlar görüyorum. Beni dolduruyor, dudaklarında benim adım var, nefessiz, bitkin, alnı omzuma düşüyor.

Orada kalıyoruz. Sıcak suda birbirimize sarılmış, nefes almayı hatırlamaya çalışıyoruz. Başımı dövmeli göğsüne yaslayıp

kalp atışlarının yavaşlamasını dinliyorum. Sonra başımın yanına bir öpücük konduruyor. Ve onu hissediyorum. Hâlâ içimde. Hâlâ sert.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Hunter..." diyorum dikkatlice, dik oturarak. "Evet, ateşböceği?" diyor tembelce, yüzümden saçlarımı çekerek. "Prezervatif kullanmadık."

Dudaklarını ısıyor. "Hayır. Kullanmadık." Sesi sakın çıkıyor. Benim hissettiğimden çok daha sakın.

"Korkmuyor musun? Ya hamile kalırsam?"

Eli karnıma kayıyor ve orada duruyor, nefesimi kesiyor. "Sence bu beni kaçırır mı?" diye soruyor.

Omuz silkerim. "Bilmiyorum. Beni korkutuyor."

"Bir gün çocuk ister misin?" diye sordu, bu sefer daha sessizce. Sanki bu soru, onun gösterdiği kadar önemli değilmiş gibi.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. "Ben... şey. Sanırım?"

Parmağını alt dudağım boyunca gezdiriyor. "Senin yerine karar veremem. Ne yapman gerektiğini söyleyemem. Şunu bil ki, eğer bir gün benim çocuğuma hamile kalırsan, sana mükemmel bir hayat sunmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Elimden gelen her şeyi, Lola."

O iyi bir baba. Bunu şimdiden görebiliyorum. Wyatt'ın ona bakışından. Bütün evin o küçük çocuğun etrafında döndüğünden.

"Tabii ben hapishane hücrelerinde çürümemem şartıyla," diye ekliyor ve kalbim sıkışıyor.

Onun için. Benim için. Aramızda gelişmekte olan her ne içinse.

Çünkü gerçekliğimiz bu. Bu, yıkıcı bir son bölümle biten bir masal olabilir.

"Çürümeyeceksin," diyorum ona.

O iç geçirir. Sonra beni tekrar öper, sanki zamanı doluyormuş ve benim tadımı ezberlemesi gerekiyormuş gibi.

"Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım, Lola. Ama istersen daha dikkatli olabiliriz?"

Geriye yaslanıp kırmızı tırnaklarımı çenesine sürtüyorum. "Yarın doğum kontrol haplarımı almayı unutmayacağım, tamam mı?"

Bu, tekrar yapmamak için çok iyi hissettirdi. O kıkırdar. "Sen yaramazsın."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. Alış buna. Tehlike yaratmayı seviyorum."

Gözlerinde bir şey değişir. Yumuşaklık kaybolur ve yerine o karanlık şey geçer. Beni kaldırıp küvetin kenarına oturtur, bacaklarımı açar. Uyluklarıma değen soğuk fayans beni iniltiye boğar, ama elleri çoktan üzerimde, beni yerinde tutuyor.

Hunter'dan saklanmak imkansız.

"Bunu not alman iyi olabilir," diyor, dizlerimin arasından bana bakarak. "Çünkü sana bir kovboyun am yalamayı ne kadar iyi yaptığını göstereceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. O sıcaklık yine üzerime çöküyor. O müstehcen ağzı, benim için mümkün olduğunu bile bilmediğim şeyler yapıyor. Sadece kelimelerle tahrik olmak. Artık ben kimim ki?

"A-ama az önce içime boşaldın. Bu..." Cümleyi bile bitiremiyorum.

"Ateşli, Lola," diye benim için cümleyi tamamlıyor. Tamam. Evet. Öyle.

"Sadece izle," diyor bana.

Ve izliyorum. Sağ elime yaslanarak, dilini kullanarak beni tahrik etmesine izin veriyorum. Uzun, yavaş hareketler, bacaklarımin neredeyse anında titremeye başlamasına neden oluyor. Kalçalarımı sallayarak daha fazla baskı ararken, bana karşı inlediğini hissedebiliyorum ve sadece bu titreşim bile beni neredeyse doruğa ulaştırıyor.

Parmakları içime giriyor ve ben çığlık atıyorum.

"Birlikte ne kadar ateşli olduğumuzu tatmak ister misin, şehirli kız?" diye bacaklarımin arasından boğuk bir sesle soruyor.

Şimdiye kadar yaptığı her şey inanılmazdı. Bu gece bana verdiği her şey, korkumun bir katmanını soyup, yerine henüz adını koyamadığım bir şeyle doldurdu.

O yüzden siktir et.

Neden olmasın? "Evet, lütfen."

Sözümü bitirmeden geri çekiliyor ve ayağa kalkıyor.

Bir eli boğazımı sarar. Diğeri içimde kalır.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, ama ağzımı açıyorum. Eğiliyor, dudaklarını benimkilerin üzerine yaklaştırıyor.

Ve sonra ağzıma tükürüyor.

Yutkunup dudaklarımı yalıyorum ve içimde bir şey patlıyor.
Ağzımda ikimizin tadı dolanıyor.

Parmaklarının hızını artırıyor. Başparmağı klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Onun için ne kadar ısladığımı duyabiliyorum. Çıkardığım sesler banyoyu dolduruyor ve beni utandırması gerekirdi, ama utandırmıyor.

"Hadi, ateşböceği. Benim için güzelce ve sertçe."

Ben de itaat ediyorum.

Bir sonraki orgazmım o kadar şiddetli bir şekilde üzerime çöküyor ki, gözlerim kararmaya başlıyor. Dilimde onun tadını alıyorum. Onu her yerimde hissediyorum. Vücudumdaki her sinir aynı anda ateşleniyor ve sanki bunun için yaratılmışım gibi onun ellerinde parçalanıyorum.

"Mükemmel," diye dudaklarıma fısıldıyor.

Gülümsüyorum, kirpiklerimi
kırıştırıyorum. "Öyleydi." "Şimdi daha iyi
hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum. Ve içtenlikle söylüyorum. Tekrar bir araya gelmiş hissediyorum kendimi. Tamamen değil ama artık paramparça da değilim.

"Aferin kızım." Alnıma bir öpücük konduruyor. Sonra geri çekiliyor ve yüzünde hiç yumuşaklık olmayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Gidip eski en iyi arkadaşımın suratına tekme atacağım, sonra hemen yanına döneceğim. Tamam mı?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bunu bu kadar rahat bir şekilde söylemesi beni neredeyse güldürecekti. "Hemen şimdi mi?"

"Evet. O pislğin hak ettiğini aldığını görmeden uyuyamayacağım. Ve canavarlar sadece karanlıkta iş görür. Güneş doğmadan bu işi halletmem lazım."

Tartışmaya çalışmıyorum. Gitmemesini istemiyorum. Çünkü Reese bunu hak ediyor. Başına gelecek her şeyi hak ediyor.

"Başın belaya girmez mi? Mesela polisle?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Reese, onu polise ihbar etmediğim için bana teşekkür edecek. Burada işler böyle yürür, bebeğim. Bana güven yeter."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, onun bana geri dönmesini istediğim.

"Uzun sürmez. Kısa sürede yine yanında olacağım."

Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü boğazına bastırıyorum.
"Kendine dikkat et, Hunter Sterling," diye uyarıyorum onu.

“Her zaman.” Göz kırpıyor.

Beni tekrar küvete indiriyor ve ben sonunda kendimi sıcaklığın içine bırakıyorum. Köpükler çeneme kadar geliyor. Kaslarım saatlerdir ilk kez gev iyor.

“Sana sıcak çikolata getireyim ve giyecek bir şeyler hazırlayayım. Tamam mı?” diye soruyor, küvetten çıkıp havluya uzanırken.

"Hmm, mmm. Teşekkür ederim."

Kenara doğru eğilir, yüzümü avuçlar, beni bir kez daha öper, sonra giysilerini alır ve gider.

K vete yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve sonunda botlarının sesi merdivenlerden yankılanıyor.

Suyun içine daha da g m l r m, bandajlı elimi küvetin kenarına dayarım ve tavana bakarım.

Buraya kanlar içinde, yalınayak ve dehşet içinde gelmi tim. Ve bu adam verandasının merdivenlerinden koşarak indi, beni içeri ta ıdı, yaralarımı temizledi, bana sıcak çikolata yaptı, bana bir yuva sundu ve sonra beni küvetinde topladı.

Hunter Sterling'i hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama onu asla bırakmayacağım.

Zaten onun beni bırakacağından da emin değilim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - BLEED IT OUT, Linkin Park.

"Ace, gidelim!" Kapıyı açar açmaz ahırdaki savaş odasına doğru bağıriyorum. Burası kardeşlerimin ikinci evi haline geliyor. Hepimiz çiftlikte kendi mülklerimizde yaşıyor olsak da, beni hapisten uzak tutmak için çoğunlukla benim evimde kalıyorlar.

Colten dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. "Nereye gidelim?"

"Otuz yıllık bir dostluğu bitirmeye ve belki de sabıka kaydına ikinci bir cinayet suçunu eklemeye," diyorum ona.

"Ne diyorsun sen?" Colten başını sallıyor.

Ace tek bir soru bile sormaz. Masadan silahını alır ve bana doğru büyük adımlarla yürür. Tereddüt etmez. Şüphe duymaz. Ne olursa olsun, her zaman yanımda olan kardeşim. Ace budur. Ace her zaman böyleydi.

"New Falls'tan ayrılamazsın, unuttun mu?" Beau, evrak yığınlarının arkasından, başını bile kaldırmadan seslenir.

"Biliyorum. Reese on dakika uzaklıkta yaşıyor."

Ace yanıma gelir. Colt odanın diğer ucundan bana bakıyor, hayal kırıklığı yüzünden kaşları çatılmıştır.

"Bunu hak edecek ne yaptı?" diye soruyor.

Kapı eşiğinde duruyorum. Yumruklarımı yanlarımda o kadar sıkıyorum ki parmak eklemlerim çatırıyor. “Bir kadını dövdü.” Bir an duruyorum. Sözler yetmez. O verandada gördüklerimin ağırlığını taşıyamazlar. Kan. Morluklar. Yanağına dokunduğumda irkilmesi. “Lanet olası kadınımı dövdü ve şimdi bunun cezasını öğrenecek.” derim ve sesimdeki zehir odayı doldurur.

Bu sözlerim üçünden de şaşkın bakışlar almamı sağlıyor.

"Ne zamandan beri bir kadın arkadaşın var?" diye sorar Beau, sandalyesine yaslanarak.

“Şey, bu gecedan beri. Ama aslında? Geçen hafta barda gözlerimiz buluştuğundan beri.”

Ace'in ağzı açık kalır. "Bardaki kızıl saçlı mı?" Kaşlarını çatır. "Onun Reese'in kızı olduğunu duymuştum. Reese ona el koymamış mıydı?"

Homurdanırım.

“O onun değil. Hiçbir zaman olmadı.” Ace'in gözlerine bakıyorum. “Ve şimdi onun bir daha ona yaklaşmamasını sağlayacağım.”

"Ona ihtiyacın var," der Colten düz bir sesle. "Kıçını hapisten uzak tutmak için." "İlk iş olarak Enzo'yu arayacağım. Kullanabileceğim iyi bir avukatı var

. Adı Drago.” Boynumu çevirip gerginliği atıyorum. “Eminim beni bu beladan kurtarabilir. Ashley'i ben öldürmedim, sadece kimin yaptığını bulmamız lazım. Takipçilere ihtiyacım var. Reese'e değil.”

Colten yorgun bir iç çekişle yüzünü elleriyle kapattı. “Onu gerçekten dövdü mü? Bu ona hiç yakışmaz.”

Omuz silktim. “Sanırım onda görmediğimiz bir tarafı var. Ama kanı ve izleri gördüm.” Bu sözlerin odada bir saniye yankılanmasına izin verdim. “Bu kadar yeter.”

Colten yavaşça başını sallır. “Ona bir ders ver. Onu öldürme. En azından şimdilik.”

"Planım da bu." Ace'e dönüyorum. "Bu gece cinayet işlemememi sağlamak senin sorumluluğunda. Tamam mı?"

Ace sırtıyor. “Deneyeceğim.”

“Colt, Wyatt uyanırsa yanına git. Tekrar uykuya dalana kadar ona sarıl.” Bir an durdum. “Lola da yatak odamda. Ben eve dönene kadar dışarı çıkacağını sanmıyorum ama çıkarsa, ikiniz de ona iyi davranın. Artık burada kalacak.”

Gözleri fal taşı gibi açılır. Ace sırtıyor.

“Ciddiyim. Lola artık bu ailenin bir parçası ve zor bir gün geçirdi.”

Bunu hafife almıyorum. Ama elimde değil. Lola benim. O gece barda kalbimi çaldı ve şimdi tek istediğim, onu kimse bir daha incitemeyecek şekilde şiddetle korumak.

“Evet. Tabii,” diye cevaplar Colten.

Beau’ya bakıyorum. Ellerini kaldırıyor. “Evet. Bana uyar.”

Evin içinden geçerken, yemek masasından şapkamı alıp kafama takıyorum. Lola’ya verdiğim şapkayı geri almak istiyorum, böylece onu tekrar şapkayla görebilirim. Kapıyı kapatıyorum, Ace ile bahçeyi geçiyoruz ve kamyonete biniyoruz. Motor gürültüyle çalışıyor ve farlar karanlık bahçeyi aydınlatıyor.

"Ona ne yapacaksın?" diye soruyor Ace, ben vitesi takarken.

Önümdeki yola bakıyorum.

En iyi arkadaşımın çenesini kıracağım. Yüzüne, birlikte büyüdüğüm adamın yüzüne benzemeyecek hale gelene kadar tekmeleyeceğim. Onu, Lola'nın bu gece hissettiği her bir korkuyu yaşatacağım ve sonra bunu ikiye katlayacağım. Sonra gözlerinin içine bakıp ona Lola'nın benim olduğunu söyleyeceğim ve eğer kafasının içinde onun adını tek bir kez bile düşünürse, onu gömüp lanet mezarına tüküreceğim.

Çünkü onun, Lola'nın hissettiği her acıyı çekmesini istiyorum. Kızımı incitti. Ona el kaldırdı. Ve bu yüzden, benim için öldü. Otuz yıllık dostluk, bitti. Ve bunun için yas tutmayacağım.

"Ona acı çektireceğim," diyorum Ace'e.

Sonra yola çıkıyorum. Çiftliğim ile onun evi arasındaki her kilometre bir geri sayım. Her kilometre yakıt. Her kilometre, verandamda çıplak ayakla kanlar içinde duran ve gidecek başka yeri olmadığını söyleyen Lola'nın yüzü.

Kızın onun adını hiç anmamış olmasını dileycek.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LOLA

Banyodan çıkalı yirmi dakika oldu ve Hunter'ın tişörtlerinden birini giyiyorum. Tişört, uyluklarımın ortasına kadar uzanıyor, sedir ağacı ve sadece ona özgü bir koku yayıyor. Saçlarım nemli ve bir omzuma dökülmüş durumda. Bandajlı elim, nabzımla aynı ritimde zonkluyor.

Oda içinde bir ileri bir geri yürüyorum.

Yatak odasında bir ileri bir geri. Dört direkli yatağın önünden geçiyorum. Pencerenin önünden geçiyorum. Kapının önünden geçiyorum. Çıplak ayaklarım halının üzerinde sessiz, ahşap zeminde gürültülü, sonra yine sessiz, ve duramıyorum. Hareket etmeyi bırakırsam, beynim bedenime yetişecek ve ben buna hazır değilim.

Ben banyodayken getirdiğı sıcak çikolata komodinin üzerinde duruyor, soğuyor. İki yudum aldım ama daha fazlasını midem kaldırmıyor.

Kalçam ağrıyor. Her döndüğümde alevlenen, kemiklere kadar işleyen derin bir ağrı. Bileklerim bandajın altında sertleşmiş ve şişmiş. Gözlerimin arkasında, sanki bütün gece gelmek için izin beklemiş gibi hissettiren bir baş ağrısı oluşuyor.

Ağrı kesiciye ihtiyacım var. Hem de çok. Ama ondan daha çok, Hunter'ın o kapıdan geri girmesine ihtiyacım var.

Alnımı yatak odasının penceresinin soğuk camına dayayıp karanlığa bakıyorum. Çiftlik sessiz. Verandanın ışığı

açık ama kamyoneti yok.

Ya Reese karşı koyarsa? Ya polisi ararsa? Ya Hunter sinirlenip aşırıya kaçarsa, onu bir hücreye atarlarsa ve eve dönmezse?

Midem bulanıyor.

Böyle burada durup bekleyemem. Ağrı için bir şeye ihtiyacım var, yoksa deliye döneceğim.

Yatak odasının kapısını aralayıp dinliyorum. Ev sessiz, ama boş değil. Aşağıda bir yerlerden alçak sesler geliyor. Başka bir odadan hafifçe müzik sesi geliyor. Klavye tuşlarının tıklaması.

Bir elim tırabzanda, diğer elim göğsümde, merdivenlerden aşağı iniyorum. Her adımda kalçamda bir sızı hissediyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Mutfak loş. Sadece ocağın üzerindeki ışık yanıyor ve tezgahlara sıcak bir ışık saçıyor. Dolapları açmaya başlıyorum, herhangi bir şey arıyorum — Advil, Tylenol, bu noktada at sakinleştiricisi bile alırım.

"Soldan üçüncü."

O kadar hızlı dönüyorum ki kalçam ağrıyor ve bir çığlık atıyorum.

Hunter'ın kardeşlerinden biri kapı çerçevesine yaslanmış. Kollarını kavuşturmuş. Beni izliyor. Uzun boylu, Hunter'dan daha zayıf ama aynı kalıptan çıkmış gibi—geniş omuzlar, güçlü çene, aynı koyu ten rengi. Ama saçları daha uzun, kulaklarının arkasına itilmiş, ve gözleri farklı. Daha soğuk. Okuması daha zor.

"Üzgünüm," diyor, ama yüzündeki ifade değişmiyor. "Seni korkutmak istemedim."

"Korkutmadın," diyorum yalan söyleyerek. Kalbim deli gibi atıyor. "Sadece ağrı kesici arıyordum."

"Soldaki üçüncü dolap. En üst raf."

Dönüp dolabı açıyorum. Tahmin ettiğim gibi, bir kutu yetişkin bandajı, dinozor desenli çocuk bandajları ve bir tüp Neosporin'in arasında bir şişe ibuprofen duruyor. Avucuma iki tane döküyorum, sonra bu geceyi hak ettiğim için bir tane daha ekliyorum.

"Bardaklar lavabonun üstünde," diye ekliyor.

"Teşekkürler." Bir bardağı doldurup hapları yutuyorum ve ona dönüyorum.

Kapı eşiğinden kıpırdamamış. "Ben Lola."

"Kim olduğunu biliyorum." Sesi düşmanca değil. Ama sıcak da değil. İkisinin arasında bir yerde. "Hunter burada olacağından bahsetmişti. Ben Beau."

"Tamam." Sağ elimle su bardağını kavıyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bunun uygun olmadığını biliyorum..."

"Özür dilemene gerek yok." Sözümü kesiyor, ama nazikçe. "Burası Hunter'ın evi. O hoş geldin diyorsa, hoş geldin demektir."

Başımı sallıyorum. Söyleyişinde – *eğer öyle diyorsa* – göğsümde tuhaf bir his uyandıran bir şey var. Ama bu gece kimsenin ses tonunu yorumlayacak durumda değilim. Sinirlerim bozuk. Her şey bir tehdit gibi geliyor.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye soruyorum. "Benimkini dairede unutmuşum ve bir arkadaşım ile konuşmam gerekiyor."

Beni bir an inceler. Sonra arka cebine uzanır ve tek kelime etmeden telefonu uzatır.

"Teşekkürler."

Biraz mahremiyet için koridora çıkıp Violet'in numarasını çeviriyorum. Üç kez çaldıktan sonra telefonu açıyor.

"Alo?" Sesi kısık. Numarayı tanımıyor ve saat neredeyse bir.

"V, benim."

"Lola mı? Kimin telefonundan arıyorsun? İyi misin?"

Gözlerimi kapatıyorum. Sırtımı duvara yaslıyorum. Kalçam ağrıyor ama rahatlıktan çok desteğe ihtiyacım var.

"Şu anda neredesin?" diye soruyorum.

"Luke'un evindeyim. İki saat önce burada kalacağımı söylemek için sana mesaj attım. Almadın mı?"

Tanrıya şükür.

"Hayır. Telefonum yanımda değil." Yutkunuyorum. "V, bu gece Reese'le bir şey oldu. Ben iyiyim, güvenli bir yerdeyim, ama daireye dönmemeni istiyorum. Yarın seninle buluşana kadar."

Karşı tarafta sessizlik. Sonra keskin bir nefes alma sesi.

"Ne demek bir şey oldu? Lola, o ne yaptı?"

“Yarın sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum. Lütfen, lütfen... Luke’un evinde kal.”

Nefes alışını duyabiliyorum. Kafasının içinde bir savaşın yaşandığını duyabiliyorum—bir tarafı hemen bana gelmek istiyor, diğer tarafı ise beni dinleyecek kadar güveniyor.

"Yaralandın mı?" diye sordu sessizce.

Yanağımın içini ısıriyorum. “Biraz. Ama bana bakıyorlar.”

Yine bir sessizlik. Uzun bir sessizlik. “Çiftliktesin, değil mi?”

Neredeyse gülümsüyorum. Beni çok iyi tanıyor. “Evet. Oradayım.”

Sanki çok uzun zamandır nefesini tutmuş gibi bir nefes verir. “Tamam. Yerimden kıpırdamayacağım. Ama yemin ederim Lola, sabah ilk iş olarak beni aramazsan...”

“Arayacağım. Sabah ilk iş. Seni

seviyorum, V.” “Ben de seni

seviyorum. Kendine dikkat et.”

Telefonu kapatıp göğsüme bastırıyorum. Gözyaşları gözlerimin arkasında birikmiş durumda ama gözlerimi kırıp onları geri püskürtüyorum. Bu gece yeterince ağladım.

Mutfağa geri dönüp Beau’ya telefonunu veriyorum. “Teşekkürler.”

Telefonu alır, cebine koyar ve bana tam bir gülümseme sayılmayacak bir baş sallama yapar. “Biraz dinlenmelisin. Yakında döner.”

Yukarı çıkmak üzereyim ki bir ses duyuyorum. Koridordan gelen küçük, sürünme sesi. Parke zeminde çıplak ayak sesleri. Sonra uykulu ve daha ağır bir ses tonuyla küçük bir ses. “Beau amca?”

Wyatt, dinozor pijamalarıyla merdivenlerin dibinde belirir, saç yastığının baskısıyla bir tarafa yapışmış, gözleri şişmiş ve kenarları kızarmıştır. Bir köpek, kuyruğunu sallayarak ayak bileklerine yapışmıştır.

Uykusunda ağlamış. Göğsüm

parçalanıyor.

Beau dikleşir ve ona doğru bir adım atar. “Selam dostum.

Neden uyanıksın?”

Ama Wyatt Beau’ya bakmıyor. Bana bakıyor. Kaşları çatılıyor, ilk başta kafası karışmış gibi, hâlâ rüya görüp görmediğinden emin değilmiş gibi. Sonra yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor ve beni derinden sarsan bir şey oluyor.

Gülümsüyor; küçük, uykulu ve kırılgan bir gülümseme, ama gerçek. "Sen babamı öpen kadınsın," diyor.

Yanaklarım kızarıyor. Beau'ya bakıyorum, o kaşlarını kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"O benim," diyorum, çömelip kalçamdan geçen acıyı görmezden gelerek. "Ben Lola."

Bir adım daha yaklaşıyor ve sadece çocukların sahip olduğu o yoğun bakışla yüzümü inceliyor.

"Ağlarken beni gülümsettin," diyor yumuşak bir sesle. Sanki aramızda bir sırımsı gibi. Sanki partideki o an, benim için olduğu kadar onun için de önemliymiş gibi.

Boğazım düğümlenir ve zorlukla yutkunurum. "Hatırlıyorum," diye fısıldarım.

Beau'ya bakıyor, sonra tekrar bana. Yüzündeki ifade değişiyor.

"Bana bir hikaye okur musun?" diye soruyor. "Beau'nun yerine?"

Yüzünden hiçbir şey belli olmayan Beau'ya bakıyorum. Ama o geri çekiliyor.

"Çok isterim," diyorum Wyatt'a.

Elini uzatıp bandajlı elimi tutuyor. Sonra duruyor.

Elime bakar. Sonra bana. "Acıyor mu?" "Biraz."

Bunun yerine diğer elimi çok dikkatli bir şekilde tutuyor. Ve içimde bir şey, olabilecek en güzel şekilde kırılıyor. Beni merdivenlere doğru götürüyor, köpek arkamızdan koşarak geliyor. Dinozor pijamalı bu küçük çocuk, doğum gününde annesini kaybetmiş ve babasının götürülüşünü izlemiş. Şu anda yabancılarından korkması, tanıdığı insanlara sarılması gerekirdi. Ama bunun yerine, elimi tutuyor.

Ve ben de o izin verdiği sürece onun elini tutacağım.

OTUZ ALTI. BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - GLASS HOUSES, *Bad Omens*.

Yol boyunca tek kelime etmedim.

Ace sessizliği bozmamak gerektiğini iyi bilir. Silahını kucağına almış, yolcu koltuğunda oturuyor. Cam aralık, gece havası kabine giriyor. Yolu izliyor. Beni izliyor. Kapı açılmadan önce boğayı okuduğu gibi, olmak üzere olanların havasını okuyor.

Bunun temiz bir iş olmayacağını biliyor.

Reese'in evi, kasabanın dışındaki kapılı bir yolun sonunda yer alıyor. Evi üç yıl önce satın almış. Etrafı verandayla çevrili, altı yatak odalı bir gösteri evi; üç arabalık garajı, banyolarda ithal İtalyan fayansları ve çoğu insanın evinden daha pahalı bir mutfak var. Evin her santimini yeniledi. Scottsdale'den tasarımcılar tuttu. Bir şarap mahzeni, maun kitaplıklarla donatılmış bir ev ofisi ve neredeyse hiç kullanmadığı bir havuz yaptırdı.

Bu ev, onun gurur ve mutluluk kaynağı. Reese'in kendisi hakkında düşündüğü her şeyin somut bir anıtı.

Garaj yolunun karşısına park edip motoru kapatıyorum. Alt kattaki pencerelerin arkasındaki sıcak ışık dışında ev karanlık.

O evde.

"Kurallar?" diye sorar Ace, silahını kot pantolonunun arkasına sıkıştırarak. "Onu öldürmeme izin verme."

"Peki ya bir şey yaparsa?" diye sorar Ace. "O zaman onu öldürmeme izin verebilirsin," diye soğuk bir şekilde cevap veririm.

Ve ne kadar karışıklık çıkarırsak çıkaralım, Enzo'nun ekibi bunu temizlememize yardım edebilir. Ama umarım işler o noktaya gelmez. Başımın daha fazla belaya girmesine gerek yok.

Ace, sanki ona hava durumunu söylemişim gibi başını sallar.

Garaj yolunu geçiyoruz. Kapısının şifresini biliyorum. Verandadaki üçüncü saksının altında sakladığı yedek anahtarı da biliyorum. Yıllardır biliyorum. Oturma odasında oturup viskisini içtim, davalar, kadınlar ve paradan bahsederken onu dinledim, sanki bunlar anlamlı bir hayatın üç temel direğiymiş gibi.

Reese'i dört yaşımdan beri tanıyorum. Bu adamı o zamandan beri kardeşim olarak görüyorum.

Bu gece her şey sona eriyor.

Ama bu sefer anahtarı kullanmıyorum. Ön kapıyı botumla tekmeliyorum. Çerçeve içe doğru patlıyor. Kilit ahşaptan kopuyor ve kapı koridorun duvarına çarparak, tertemiz boyasında bir çukur bırakıyor.

İlk gördüğüm şey koridordaki konsol masası. Övündüğü bir tasarımcı parçası. İtalyan ceviz ağacından. Dört bin dolara mal olmuş. Ayaklarından tutup ters çeviriyorum. Üstündeki ayna paramparça oluyor. Bir vazıo fayans zemine çarpıp yüzlerce parçaya ayrılıyor.

Yürümeye devam ediyorum.

Oturma odasına. Yetmiş inçlik televizyonu şöminenin üzerine monte edilmiş; pirinç kitap ayraçlarından birini alıp ekrana fırlatıyorum. Cam tatmin edici bir çatırtıyla içe doğru çöküyor ve arkasından kıvılcımlar fışkırıyor.

Sırada kitaplıkları var. Kolumu üzerlerine geçiriyorum. Çoğunlukla hukuk kitapları, ebeveynlerinin çerçeveli fotoğrafları — hepsi cam ve kağıt yağmuru halinde yere düşüyor.

Sonra şarap rafını görüyorum. Onu duvardan çekiyorum. Şişeler İtalyan fayansların üzerine parçalanıyor ve Merlot, sanki ölen biri gibi yere akıyor. Ve umarım onun kanı da daha sonra üzerlerine dökülür.

Ace kapının eşiğinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, pahalı eşyaları tek tek parçalayarak dostluğumuzu yok etmemi izliyor.

Ve sonra onu buluyorum.

Reese mutfakta. Ada mutfağın yanında donmuş bir şekilde duruyor, viskisi ağzına yarı yolda. Takım elbisesini çıkarıp eşofman ve tişört giymiş. Ve kasıklarına bir torba donmuş bezelye tutuyor.

İşte benim kızım.

Bana bakıyor. Sonra arkamdaki yıkım izlerine.

Sonra tekrar bana.

"Hunter..."

Elinden viski bardağını kapıp mutfak adasına vuruyorum. Bardağın parçaları etrafa saçılıyor. Kehribar rengi sıvı ve cam parçaları mermer tezgahın üzerine sıçrıyor.

Sonra onu boğazından yakalayıp havaya kaldırıyorum ve mutfak zeminine sertçe vuruyorum. Sırtı fayanslara o kadar sert çarpıyor ki, ciğerlerindeki hava hırıltılı bir sesle dışarı çıkıyor. Dondurulmuş bezelye torbası zeminde kayıyor.

Ona toparlanması için bir saniye bile zaman tanımadım.

Çizmeme göğsüne iner. Kaburgalarını kırmaya yetmez. Onu yere sabitlemek için yeter. O pislik herifin üzerinde duran tüm ağırlığımı hissetmesi için yeter.

"Kavga mı çıkarmak istiyorsun?" Daha sert bastırıyorum. "Bunu bir erkekle dene, seni pislik."

İki eliyle botuma yapışıp onu itmeye çalışıyor. Yüzü kıpkırmızı oluyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor. "Sen... sen ne olduğunu bilmiyorsun..."

Çizmemi kaldırıp karnına bastırıyorum. Yanına kıvrılıyor, kusuyor, değerli fayanslarına tükürük ve safra saçıyor.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorum." Yanına çömeliyorum. Saçlarından bir avuç dolusu tutup başını yukarı doğru çekiyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Onun dairesine gittin. Onu köşeye sıkıştırdın. Ona elini sürdün. Ve o da senin psikopat herifinden kurtulmak için sikine dirsek atıp arabasıyla seni ezmek zorunda kaldı."

Başını fayanslara sertçe vuruyorum. Gözlerinin önünde yıldızlar görmesine yetecek kadar. Onu bayılttıracak kadar değil. "Senin yarın kadar

bedeninde bir kadın, senin de içinde olduğun odadan kaçmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Bunu bir düşün. Bunu kafanın içine yerleştir ve orada çürümesine izin ver."

Ayağa kalkıyorum. Buzdolabına doğru yürüyorum. Açıyorum. Bir şişe su çıkarıyorum.

O yerde kıvrılırken şişeyi açıp uzun bir yudum alıyorum.

Sonra kalanını yüzüne döktüm.

Boğazından su fışkırır ve sonra mutfak tezgahına yaslanarak oturur, karnını tutar, kafasının arkasındaki fayansa çarptığı yerdeki kesikten kan damlar.

"Bir sandalyeye otur," diyorum ona. "Hemen."

En yakın mutfak taburesine sürünerek gider ve üzerine çıkar.

O kadar şiddetli titriyor ki tabure fayans üzerinde sallanıyor.

Karşısındaki tabureyi çekiyorum. Oturup ayak bileğimi dizimin üzerine atıyorum.

Ace mutfağa girer ve Reese'in arkasına geçer.

"Lola benim." Sözlerimin etkisini bekliyorum. Şişmiş gözlerinin arkasında bu sözlerin yankılandığını izliyorum. "Onu gördüğüm andan beri benim. Senden önce. Senin saçma sapan dairen ve o zavallı şapka numaranın öncesinde. O kadına baktım ve anladım."

Çenesi gerilir. Kanın altındaki kasın titrediğini görürüm.

"Ve onu korumak için hiçbir şeyden çekinmeyeceğim. Hiçbir şeyden. Aşmayacağım sınır yok. Sonlandırmayacağım dostluk yok. Gömmeyeceğim adam yok. Beni duyuyor musun?"

Bana bakıyor. Sonra yüzünde bir değişiklik oluyor. Korku, daha çirkin bir şeye dönüşüyor. Acı bir şeye.

"Onu korumak mı?" Yere kan tükürdü. "Onu tanımıyorsun bile. O, New York'tan gelen, paraya düşkün bir fahişe, Hunter. Buraya hiçbir şeyi olmadan geldi ve seni hedef aldı çünkü sen bu ilçedeki en zengin adamsın. Seni kullanıyor. O, ucuz, çaresiz, entrikacı küçük bir..."

Yumruğum ağzına o kadar sert çarptı ki başı geriye savruldu ve tabureden uçtu. Yere düştü ve ıslak fayans üzerinde kayarak mutfak adasının dibinde durdu.

O kıvrılmadan önce üstüne atıyorum. Gömleğinin önünü yakalayıp yüzüme doğru çekiyorum. "Bunu bir daha söyle." Sesim insan sesine benzemiyor. "Onun hakkında bir kelime daha söyle. Lütfen. Bana bir neden ver."

Söylemez. Ağzından kan akıyor. Bir dişi düşmüş. Belki de iki. Dudağı üç yerinden yarılmış ve gözleri acıdan donmuş.

Onu bıraktım ve o yere yığıldı. "Onun hakkında her ağzını açtığında bir şey kaybediyorsun." Onun üzerinde duruyorum. "İlk önce bir dişti. Bir dahaki sefere yerine koyamayacağın bir şey olacak."

Geri çekiliyorum. Boynumu çevirip ellerimi esnetiyorum. "Ellerini tezgaha koy."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ne?" "Duydun beni."

"Hunter, lütfen..."

"Onu incitmek için ellerini kullandın. O yüzden ellerinin bunun bedelini hatırlaması gerekiyor." Yere düşen viski şişesini yerden alıyorum. "Sağ elini tezgaha koy. Hemen. Yoksa Ace seni tutar, ben de her ikisini de yaparım."

Ağlıyor. Gözyaşları yüzündeki kanın üzerinde izler bırakıyor. Şık takım elbiseli avukat yok artık. Bir kadının başına sanki o bir malmış gibi şapka takan adam yok artık. Geriye kalan tek şey, Sterling'in karşısına geçtiğinde paranın ve cazibenin hiçbir anlamı olmadığını yeni öğrenmiş, acınası, kanayan bir kabuk.

Sağ elini tezgahın üzerine koyuyor. Parmakları açılmış.

Lola'nın bileğini tutan el. Yarın uyandığında hâlâ hissedeceği el.

Şişeyi aşağı indiriyorum.

Bir şey çıtırdıyor ve Reese çığlık atıyor. Mutfağın duvarlarından yankılanan ve kancalara asılı tencereleri sallayan o ham, hayvani ses.

Vücudu bükülmeye çalışır, ama Ace omuzlarından tutar ve onu dik tutar. Sol eli tezgâhı tırmalıyor, tırnakları mermeri çiziyor.

Şişeyi yere koyuyorum. Kulağına yaklaşıyorum. "Onu tuttuğun el bu." Sesim alçak. Neredeyse nazik. "İmzalayamadığın her belge. Tutamadığın her kalem. Gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalıştığın ve başaramadığın her an, onu düşüneceksin. Yaptığını düşüneceksin. Ve diğer elini bana bıraktığım için Tanrı'ya şükredeceksin."

Geri çekilip ona baktım.

Mahvolmuş durumda. Güzel. Sümük, kan ve gözyaşları. Sağ eli tezgahın üzerinde şişmiş bir halde. O parmaklarını uzun bir süre kullanamayacak.

Güzel.

Tekrar oturuyorum. Sakinleşmek için nefes alıyorum. Lanet olası kafasını koparmak istiyorum. "İşler şöyle yürüyecek."

Mahvolmuş elini göğsüne bastırmış, taburede ileri geri sallanıyor, zar zor ayakta duruyor.

"Artık avukatım değilsin. Başka birini tutacağım. Kira sözleşmesi feshedildi. Ücret yok. Ceza yok. Her kuruşunu sen ödeyeceksin. Sabah eşyalarını toplayacak ve o sırada sen o binadan bir mil uzaklıkta bile olmayacaksın."

Başını salladı. Ama bana bakmıyordu.

"Lola'ya bir daha yaklaşırsan, onunla konuşursan, ona bakarsan, ona mesaj gönderirsen, sokakta yanından geçersen, hatta ona doğru başını sallarsan bile. Konuşmak için gelmeyeceğim. Seni toprağa gömeceğim ve bu kasabada kimse seni bulamayacak."

"Evet. Tamam. Evet," diye kabul eder, sesi titriyor. Korkak.

"Ve eğer davamla ilgili tek bir kelime bile sızdırmayı düşünürsen. Beni hapse attırmak isteyenlere koşup, bana karşı kullanacakları bir şey vermeyi düşünürsen bile, şunu unutma." Öne eğildim. "Lola'nın üzerinde izler var, Reese. Morluklar. Kanıtlar. Eğer ben batarsam, seni de yanımda götürürüm. Bu gece ona yaptıkların için seni benimkinin yanındaki hücreye attıracağım. Ve inan bana, orada bir hafta bile dayanamazsın. O elinle olmaz. O yüzünle olmaz."

İçinde kalan tüm mücadele gücü, çatlak bir borudan akan su gibi ondan akıp gidiyor.

Hapishanede gayet iyi hayatta kalacağımı biliyorum. Bir adım, bir itibarım var.

Ve tüm ülkeye yayılmış mafya desteği.

Reese mi? Onda bakire bir kıçtan başka bir şey yok. Sanırım bu onun hayatını kurtarabilir.

"Anlaştık mı?" "Evet."

Ona bakıyorum. Ve son bir saniye boyunca, kendimi onu görmeye bırakıyorum. Onu gerçekten görmeye. Taburede kanayan adamı değil. Eskiden tanıdığım çocuğu. Bisikletlerimizle toprak yollarda yarıştığım çocuğu. Babamın cenazesinde yanımda duran çocuğu. Wyatt'ın doğduğu gün hastanede onu kucağına alan çocuğu.

Gitti.

Hepsi.

"Sen benim için bir kardeş gibiydin, Reese." Ayağa kalkıyorum. Şapkamı düzeltiyorum. "Otuz yıl. Ve bir kadın sana hayır dediği için, egon bunu kaldıramadığı için hepsini bir kenara attın."

Ağzını açar. Parmağımı kaldırırım. Sesini bir daha duymak istemiyorum. "Henüz bitirmedim."

Ağzını kapatır.

"Artık benim için bir hiçsin. Ne arkadaş, ne iş arkadaşı, ne de tanıdık. Sokakta karşılaşırsak, karşıya geçersin. Aynı odada olursak, odadan çıkarsın. Biri benim adımla anarsa, beni tanıdığını unutursun." Sözlerimin kalıcı bir yere kazındığından emin olana kadar gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. "Bu aile için sen öldün. Her birimiz için. Ve bunu denersen, bunu gerçek anlamda yaparım."

Bu sefer başını sallamıyor. Sadece, tüm hayatının çöküşünü izleyen ve bunu kendi elleriyle başlattığını bilen bir adamın boş, içten içe yıkılmış ifadesiyle bana bakıyor.

Ona sırtımı dönüp enkazın içinden dışarı çıkıyorum. Yıkılmış koridoru geçiyorum. Parçalanmış aynayı geçiyorum. İtalyan fayanslarının üzerine yayılan şarabı geçiyorum.

Ace peşimden gelir. Ama durup Reese'e son bir kez bakar. "O olduğu için şanslısın, ben olmasaydım," der sessizce. "Ben elinde durmazdım."

Gecenin karanlığına adım atıyoruz. Kapı, arkamızda menteşelerinden sarkıyor

.

Motorunu çalıştırırken direksiyon simidinde ellerimi gevşetiyorum. Parmak eklemlerim ağrıyor. Parmaklarımda bana ait olmayan kan var.

Ace kemerini takar.

"Daha iyi misin?" diye soruyor. "Hayır."

Çünkü bu yeterli değil. Asla yeterli olmayacak. Ona yaptıklarına göre. Ama bu bir başlangıç. Ve Lola'ya zarar vermeyi düşünen bir sonraki adam, sonuncusuna ne olduğunu duyacak.

"Doğru olanı yaptın," diyor Ace.

"Biliyorum."

Yola çıkıp eve doğru sürüyorum. Çiftliğe geri dönüyorum. Oğluma geri dönüyorum. Geleceğime çok benzeyen kadına geri dönüyorum.

Ve ona ulaşmak isteyen herkes, ayakta duran her bir Sterling'i geçmek zorunda kalacak.

Araba yoluna girdiğimde, yatak odası penceresi hariç ev karanlık. Benim odam. Onun beklediği yer.

Motoru kapatıyorum. Bir saniye öylece oturup, adrenalinimin dinlenmesini bekliyorum.

Ace arabadan iner ve tek kelime etmeden ahıra doğru yürür. Biraz zamana ihtiyacım olduğunu bilir. Her zaman bilir.

Mutfak lavabosunda ellerimi yıkarım. Kanın giderden akıp gitmesini izlerim. Ve Wyatt'ın kapısını açtığımda, kalbim neredeyse durur. Acıdan değil. Sevgiden.

Çünkü orada, Lola'nın kollarında, Wyatt derin bir uykuda. Lola bana yumuşak bir gülümsemeyle dönüyor. Rex ayaklarının dibinde uzanmış.

Sanki evindeymiş gibi görünüyor.

"Kollarımda uykuya daldı ve onu uyandırmak istemedim... O yüzden burada kaldım," diye fısıldıyor.

Yüzümde bir gülümsemeyle odayı geçip yanağını avuçlarım. Ona ve oğluma bakarken, göğsümde bir şey kırılır. Bu, daha sonra hatırlamak istediğim bir an.

Onu bırakmak istemiyorum. Şimdi değil. Asla.

"Uyandı ve bana bir hikaye okumamı istedi. Umarım sorun olmaz?" der sessizce, ben Wyatt'ı dikkatlice kollarından alıp yastığına yatırırken. Wyatt kıpırdar ama uyanmaz. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurup Lola'nın önünde dururum.

"Oğlumu mutlu ettiğin için sana asla kızmayacağım, Lola. Ona baktığın için teşekkür ederim," diyorum ona.

Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Birinin araya girip başka birinin çocuğuyla bağ kurması kolay bir şey değildir. Ama Lola bunu başarıyor. Ve Wyatt onun

harika biri olduğunu düşünüyor.

"Hadi, yatmaya gidelim," diye fısıldıyorum, eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve koridordan geçerek yatak odama doğru yürüyoruz.

Onu yatağa yatırıyorum ve o yorganın altına kıvrılıyor, ben soyunurken beni şahin gibi izliyor. Arkasına uzandığımda nefesi kesiliyor. Dikkatlice. Çok dikkatlice. Vücudumu onun etrafına sarıyorum ve dudaklarımı boynunun arkasına bastırıyorum.

"Tatlı rüyalar,
ateşböceği." "İyi geceler,
kovboy."

Arkasına uzanıp elimi bulur ve parmaklarını benimkilerle birleştirir.

Onu kendime doğru çekip nefesini dinledim. Yarın Enzo'yu tekrar arayacağım. Drago'yu davama dahil edeceğim. Ashley'i öldüren kişiyi aramaya başlayacağım. Lola'nın dairesini toplayacağım. Onu buraya taşıyacağım.

Yarın savaş başlıyor.

Ama şu anda? Şu anda, uğruna dünyayı yakıp yıkabileceğim kadınla karanlıkta yatıyorum.

Ve bu yeterli.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

BÜTÜN VÜCUDUM AĞRIYOR. Başımdan ayak parmaklarıma kadar, sanki bir adam yerine bir kamyon çarpmış gibi her kasım çığlık atıyor.

Gözlerimi açıyorum. Doğal ışık perdelerin arasından sızmaya başlıyor, odayı yumuşak bir altın rengiyle ısıtıyor. Ve yanımda, Hunter'ın yattığı yer boş.

Elimi çarşafların üzerinde gezdiriyorum. Hâlâ sıcaklar.

Kendimi dik konuma getirmek olması gerekenden daha fazla çaba gerektiriyor. Her bir omurumu tek tek yukarı doğru kaydırarak kendimi dikleştirmek zorundayım; her kasım o kadar sıkı kasılmış ki sanki vücudum bir gecede betona gömülmüş gibi hissediyorum. Bacaklarımı yatağın kenarından salladığımda kalçam çığlık atıyor. Kendimi ayağa kaldırmaya çalıştığımda bileğim zonkluyor.

Köşedeki boy aynasına doğru ilerliyorum ve sağlam elimle parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Saçlarım berbat durumda. Ama Hunter'ın tişörtü üzerimde aslında fena durmuyor. Neredeyse dizlerime kadar uzanan bir elbise gibi duruyor, yeterince saygın görünüyor.

Gerçek kıyafetlerime ihtiyacım var. Çaresizce. Ama şimdilik bu da iş görür.

Tam bir felaket gibi görünmediğime ikna olunca, aşağıya iniyorum. Mutfaktan erkek sesleri geliyor, içlerinden biri bir şeye gülüyor. Merdiven sahanlığında domuz pastırması ve kahve kokusu burnuma çarpıyor ve midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki, kimsenin duymamasına şaşıyorum.

Mutfağın kapısında durup onları izliyorum.

Hunter ocak başında, elinde spatula, çok seksi görünüyor. İki kardeşi tezgahın başında. Dün gece tanıştığım Beau değil. Hayır, bu partide Wyatt'la oynayan çocuk. Kendi haysiyetini hiç umursamayan bir adam gibi şişme oyun evine atlayan dövmeli iri çocuk. Diğerisi ise, daha önce gördüğümünden emin değilim. Hunter spatulayı sallıyor ve dövmeli çocuğun başının arkasına vuruyor.

"Lola!"

Wyatt'ın sesi arkamda patlıyor ve neredeyse kalbim duruyor. Hızla dönüp elimi göğsüme götürüyorum ve onu tam bir çiftlik kıyafeti içinde bana sırtarak bakarken buluyorum — küçük kot pantolon, küçük botlar, kordonuyla ensesine asılı şapka.

Mutfaktaki herkesin gözleri bana dönüyor. Ama ben sadece Hunter'ı görüyorum. Dudakları yavaşça kıvrılıyor ve yüzünün her yerine yayılan bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Günaydın," diye odaya sesleniyorum, sonra Wyatt'a dönüyorum.

Bugün daha iyi görünüyor. Gözleri o kadar kırmızı değil. O kadar bitkin değil. Çocuklar, beni alçakgönüllü kılan bir dayanıklılığa sahip; yetişkinlerin kırılacağı yerlerde onlar esnek davranıyor. Ve etrafında iyi bir ailesi var. Bu evin her köşesini gürültü ve sıcaklıkla dolduran, gürültücü, kaotik, spatula sallayan bir aile.

O gayet iyi olacak. "Hey, sen," diye fısıldıyorum.

"Babam bugün seni Gary'yle tanıştırabileceğimi söyledi!" Heyecandan titriyor, botlarının ucunda zıplıyor.

Gülümsüyorum. "Öyle mi?" diyorum, Hunter'a dönerek.

Ama o artık ocak başında değil. Tam yanımda. O kadar yakın ki, üzerindeki kahve kokusunu ve onun altındaki sedir kokusunu alabiliyorum. Bana bir kupa uzatıyor.

Ona bakıyorum ve nefesim kesiliyor. *Teşekkür ederim*, diyorum dudaklarımla.

Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ailesinin benim hakkımda gerçekte ne bildiğini bilmiyorum. Beni, kardeşlerinin gece yarısı, yolda bırakmayı reddettiği bir sokak köpeği gibi eve sürüklediği kadın olarak mı görüyorlar?

Hunter benim yerime karar veriyor. Bana doğru eğiliyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor. Tam orada. Hepsinin önünde. "Günaydın, ateşböceği," diyor.

Eli yanağımda, başparmağı çene hattımı izliyor. Sonra dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Bunu kardeşlerimin önünde giymek tehlikeli, Lola."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve o kıkırdar. "Onlar yüzünden değil. Sana saygıdan başka bir şey göstermezler." Nefesi tenimde sıcak bir esinti yaratır. "Ama ben? Seni ahıra sürükleyip bağlayacağım."

Ateş içindeyim. Boğazımdan ayak parmaklarıma kadar. Bunu istiyorum. Belki vücudum daha az ağrıdığına, ama o zaman bile, sanırım yine de acıyla birlikte isterdim.

"Yeter artık. Pişirmen gereken domuz pastırması var." Dövmeli olan, kavgayı ayıran bir hakem gibi spatulayı aramıza sokar ve yüzünün yarısını kaplayan geniş bir gülümsemeyle bizi fiziksel olarak ayırır.

Hunter, tam olarak duyamadığım bir şey mırıldanıyor, ama bu, kardeşinin kahkahayla gülmesine neden oluyor.

"Ben Ace. En küçük kardeş." Bana parlak, pişmanlık duymayan bir gülümseme atıyor. "Ben sorun çıkaracağım ve sen de beni bunun için seveceksin" diyen türden bir gülümseme.

"Memnun oldum," diye gülümsüyorum.

Ace bana bakıyor. Kötü bir şekilde değil. Beni inceliyor ya da ölçüp biçiyor gibi değil. Daha çok tanıdığı bir şeyi görüyormuş gibi. Sonra Hunter'a bakıyor.

Ben de onun bakışını takip ettim. Ama gözlerim Hunter'ın ellerinde takıldı. Parmak eklemlerindeki kesikler. Parmaklarındaki morluklar. Çiftlik işleriyle hiçbir ilgisi olmayan yerlerdeki yırtıklar.

İleri adım atıp elini tutuyorum ve ikimizin arasında tutuyorum. Hunter bana bakıyor. Ama elini çekmiyor ya da bu yönünü benden saklamaya çalışmıyor.

"Yüzü kötü mü görünüyor?" diye soruyorum.

"Evet. Gerçekten çok kötü." Gözünü bile kırpmıyor. "Ve evi. Ve eli."

Ace arkamızda kıkırdar.

"Teşekkür ederim, Hunter," diyorum ona. Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Gerçekten, tüm kalbimle söylüyorum. Çünkü Reese'in dün gece benim hissettiğimin sadece bir kısmını bile hissetmiş olduğunu bilmek, yumruğu benim dünyama çarptığından beri ilk kez içimdeki bir şeyin gevşemesini sağlıyor.

Onun hırpalanmış elini dudaklarıma götürüp, yarılmış parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. Wyatt yanımda beliriyor ve bana hafifçe dokunuyor. Aşağı baktığımda, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle üzerinde dinazor resimli bir yara bandı uzatıyor.

"Bunu babama yapıştır, buna ihtiyacı var."

Yara bandını ondan alıyorum. "Tamam dostum. Babana ben bakarım."

"Babam hep bize bir kadının bizi evcilleştireceğini söylerdi," diyor Ace yanımda, kardeşine dirsek atarak. "O değil. O, babamı çılgına çevirecek."

"Bu kötü bir şey değil," diye cevaplar diğeri.

Hunter gülüyor ve bu beni içimi ısıtıyor. "Hayır. Kızım söz konusu olduğunda, gerekirse bu kasabayı paramparça ederim."

Kardeşlerine bakıyorum. İkisi de gülümsüyor. Kardeşlerinin düşüşünü izleyen ve onun nereye düştüğüne sessizce, tamamen razı olan iki adam.

"Baba! Gary'yi yakalamak istiyorum!" Wyatt arkamızdan bir yerden bağıyor.

Hunter sırtıyor. "Önce pastırma."

Wyatt, Oscar ödülü kazanacak kadar abartılı bir şekilde burnunu çektikten sonra, ayaklarını yere vurarak yemek odasına girdi.

"Ben gidip onun yanına oturacağım," diyorum.

Parmak uçlarımda yükselip Hunter'ın dudaklarına hafifçe bir öpücük konduruyorum ve uzaklaşırken elinin belimin alt kısmına dokunduğunu hissediyorum.

Wyatt'ın karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Bana Gary'den bahsetmeye başlamış bile. Gary'nin elmayı sevip havucu sevmediğini, bir keresinde bir ayakkabıyı tamamen yediğini, bazen ayakta uyuduğunu anlatıyor ve bu gerçekten çok komik.

Her kelimesini dinliyorum. Çenemi sağlam elime dayıyorum ve bu küçük çocuk, babası kahvaltıyı hazırlarken ve amcaları son kahveyi paylaşmak için tartışırken, keçisi hakkında bana saatlerce konuşmasına izin veriyorum.

Tabaklar masaya gelmeye başlıyor. Hunter, pastırma ve yumurtaları masaya getiriyor. Ace, yapısal olarak

. Daha iri olan kardeş — henüz adını bilmediğim

—ortaya taze bir demlik kahve koyar ve sonra bana döner.

Elini uzatır. “Colten,” der. “Dün gece düzgün bir şekilde tanışamadık.”

Sağ elimle elini sıkıyorum. “Lola. Bu kargaşa için özür dilerim.” “Kargaşa buralarda oldukça sıradan bir şey.” Bana

neredeyse bir gülümseme gibi bir şey. Beau’nunkinden daha sıcak. Daha doğrudan. “Biraz daha istiyor musun?” Kahveme doğru başını sallıyor.

"Lütfen."

Tek kelime etmeden kahveyi doldurur, sonra koltuğuna çöker.

Beau en son girer. Uzun saçları topuz yapılmış, diğerlerinden daha sessizdir. Daha önce kovboy topuzu görmüşlüğüm yok sanırım. Yanımdan geçerken başını sallar, dün geceki gibi ölçülü bir nezaketle. Ne düşündüğünü anlamak zor. “Günaydın,” der odaya. Kimseye özel olarak değil.

Hunter masanın başına oturur. Wyatt solunda. Ben sağında. Kardeşleri de geri kalan yerleri doldurur. Ortam gürültülü ve dağınıktır, biri çoktan portakal suyunu dökmüştür, Ace ise pancake'leri çıplak elleriyle yemektedir ve bu, yıllardır kendimi en çok evimde hissettiğim andır.

Hunter masanın altından elini uzatıp dizimi sıkıyor. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Hayatları boyunca şafak sökmeden uyanmış erkeklerin yaptığı gibi hızlıca yiyor. Sonra çatalını masaya bırakıp kardeşlerine bakıyor. “Peki. Planımız şöyle.”

Masada sessizlik olur. Ace bile çiğnemeyi bırakır. “Ben, Lola, Ace ve Colten bu sabah şehre gidip onun dairesini toplayacağız. Onun ve Violet’in eşyalarını buraya taşıyacağız. İki kamyon. Akıllı davranırsak tek seferde halledebiliriz.”

Colten başını sallar.

“Beau, bugün Wyatt’la birlikte olacaksın. Ahırda. Onu meşgul et, mutlu et.”

Beau, şu anda bir krepin üzerine bolca şurup döken Wyatt’a bir göz atar. “Evet. Yapabilirim.”

“Ve taşınmadan sonra yapmamız gereken işler var. Bu sabah Enzo’yu arayıp Drago’yu bu davaya atayacağım. Ace, güvenlik

görüntülerine bakmanı istiyorum. Colten, sen de evrakları incelemeye devam et. Doksan günümüz var ve ben tek bir gün bile boşa harcamayacağım.”

Kardeşler başlarını salladı. İtiraz yok. Soru yok. Makine vitesine geçti.

Wyatt şurup gölünden başını kaldırır. “Lola sonsuza kadar kalacak mı?” diye sorar Hunter’a.

Masada bir sessizlik olur.

Hunter bana bakar. Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. “Planımız öyle, dostum.”

Wyatt sırtıarak krepine geri döner. Sanki bu, dünyadaki en normal cümlemiş gibi.

Belki de burada öyledir.

Parmaklarımı Hunter’ın parmaklarıyla birleştirirken kalbim neredeyse patlayacak gibi oluyor. Bazıları için bu çok hızlı. Benim için mi? Ben sadece kalbimin bu adamla birlikte olduğunu biliyorum.

Bence aşkın en gerçek hali budur. Kafana bir yumruk gibi çarpan aşk. Bir kamyonetin arkasında geçirdiğin bir geceden sonra uzaklaşamadığın aşk. Bu, başka bir insanda yuvanı bulmuş gibi hissettiren türden bir aşk.

Hunter'ın yanında hissettiğim şey bu. Ve kalbimin diğer kısmı, sanırım o karşımdaki küçük çocuğa ayrılmış.

Onun annesi olmayabilirim, hatta ona yakın bile değilim. Ama biliyorum ki, onu hayatım pahasına korurum. Tıpkı bu masadaki herkesin yapacağı gibi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - HERE TO BLEED, Zero 9:36

Saat onda apartman kompleksinin önüne çekiyoruz. İki kamyonet. Üç Sterling. Ve yolcu koltuğumda, çiftlikten ayrıldığımızdan beri yüzüklerini çevirmeyi bırakmayan, çok gergin bir kızıl saçlı kız.

"Burada olmayacak," diyorum ona. "Bundan emin oldum."

Kız başını sallıyor ama sanki onun bir sütunun arkasından çıkmasını bekliyormuş gibi gözleri otoparkı tarıyor.

"Lola!"

Çılgık otoparkın diğer ucundan geliyor. Küçük, siyah saçlı bir kadın, topuklu botlarla tıbbi açıdan tavsiye edilmeyecek bir hızda bize doğru koşuyor. Onu, şef önlüğü giymiş ve Luke olduğunu tahmin ettiğim bir adam koşarak takip ediyor.

Lola kamyonetten zar zor inmişken Violet ona çarpıyor.

Kucaklaşma anında ve şiddetli. Violet, kollarını Lola'nın boynuna doluyor ve dakikada bir mil hızında konuşuyor. Sözlerinin yarısı soru, yarısı küfür, hepsi de otoparkın diğer ucundaki Ace'in kaşlarını kaldırmasına neden olacak kadar yüksek sesle söyleniyor.

"Bir bakayım." Violet geri çekilir, Lola'nın elini nazikçe tutar ve bir yandan diğer yana sallar.

Yüzü önce bembeyaz olur, sonra

kızarır. "Onu öldüreceğim," der.

"Halledildi," der Lola sessizce.

"Nasıl halledildi?"

Lola, Violet'in omzunun üzerinden bana bir

göz atar. "Halledildi," diye tekrarlar.

Violet döner. Ve beni iyice görür. Gözlerini kısar, botlarımdan şapkama doğru bakarak, bir kadının bir erkeğe güvenip güvenmeyeceğine ya da onu bıçaklayıp bıçaklamayacağına karar verirken yaptığı gibi beni süzüyor.

Ona başımı sallarım.

"Seni tekrar görmek güzel," diye selamlıyorum.

Dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsüyor. "Evet. Ben de sizi, Bay Sterling." "Lütfen, bana Hunter deyin."

Bana ve Lola'ya bakıyor, sonra omuzları gevşiyor. "Tamam. Hunter."

Lola aramıza girer. "V, Hunter taşınmamıza yardım ediyor. Bize çiftliğinde bir yer teklif etti. İkimize de. Kendi evin olacak."

Violet gözlerini kırıştırdı. Lola'ya baktı. Bana baktı. Arkamda park etmiş, Sterling'lerle dolu iki kamyonu baktı.

"Pardon, ne dedin?"

"Arazide bir misafir evi var," diyorum. "İki yatak odası. Kendi mutfağı var. Geçen bahar yenilenmiş. İstedğin kadar senin olabilir."

Sanki ona bir uzay gemisi teklif etmişim gibi bana bakıyor.

"Neden?"

"Çünkü Lola, ona zarar veren adamın sahibi olduğu daireye geri dönmeyecek. Ve en yakın arkadaşının da orada kalmasına izin vermeyeceğim. New Falls'ta Reese ya da ailesinin sahibi olmadığı pek fazla yer yok. Sana güvenli bir yuva sunuyorum."

Violet'in gözlerinde bir değişiklik oldu. Şüphe tamamen yok olmadı ama biraz yumuşadı.

"V," der Lola nazikçe. "Lütfen."

Violet en yakın arkadaşına bakar. Görmesi gerekeni görür.

Sonra bana döner. "Peki. Ama kirayı ben ödeyeceğim." "Hayır, ödemeyeceksin," derim kesin bir sesle.

Paraya ihtiyacım yok.
"Evet, ödeyeceğim," diye
itiraz eder.

"Bunu sonra tartışabiliriz," diye araya girer Lola. "Cesaretim kırılmadan önce lütfen gidip eşyalarımızı toplayabilir miyiz?"

İkisini kol kola binaya girerken izliyorum. Violet, Lola'nın kulağına bir şey fısıldıyor ve onu güldürüyor. İşte o anda görüyorum. Arkadaşlığı.

İşler zorlaştığında buharlaşan türden değil. Bu, aileyi oluşturan ateşte şekillenen türden bir dostluk, içlerinden birinin bir saniye bile tereddüt etmeden diğerinin yerine kurşunun önüne atlayacağı türden bir dostluk.

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Reese ile aramızda da böyle bir dostluk olduğunu sanıyordum. Yanılmışım.

Violet buraya geldiğinden beri Lola'nın kolunu bırakmıyor. Topuklu botlu bir koruma gibi onu otoparkta yönlendiriyor, her köşeyi, her gölgeyi, park edilmiş her arabayı kontrol ediyor.

Onu seviyorum.

Lola'nın onu bu kadar şiddetle seven birinin olmasını seviyorum. En iyi arkadaşı arayıp bir şey olduğunu söylediği için, sabahın onunda hiçbir bilgiye sahip olmadan tam savaş modunda ortaya çıkan birini.

Ace yanıma geliyor. "Küçük kız korkutucu." "Evet. Öyle."

"Onu sevdim," diyor bana.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Harper çekip gidip kalbini de beraberinde götürdüğünden beri Ace'in başka bir kadından bahsettiğini duymamıştım. Belki de bir yerlere varıyordur.

Ashley beni terk ettikten sonra, kalbime tekrar birini kabul etmem altı yılımı aldı. Evime de. Belki onun için de zamanı gelmiştir. Kız arkadaşının New Falls'a geri döneceğini sanmıyorum.

Kızları izlerken "Ben de" diyorum.

Yukarı çıkıyoruz. Daire beklediğimden daha küçük. İki yatak odası, bir mutfak, iki kişinin zar zor sığabileceği bir banyo.

Kanepenin yanındaki yerde Lola'nın telefonunu görüyorum. Ekranı sağlam. Onu alıp onun için cebime koyuyorum.

Sonra onu görüyorum. Şapkamı. Yemek masasının yanındaki yerde. Onu alıyorum. Ters çeviriyorum ve öfkenin içimi kaplamasına izin veriyorum. Sonra şapkayı parçalarken onun yüzünü görüyorum ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Reese onu bulmuş olmalı. Elinde tutmuş ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamış olmalı. Onu kızdıran da bu oldu. Karşılaşmayı daha kötü bir şeye dönüştüren de bu oldu.

Şapkayı Lola'ya götürdüm. Yarı dolu bir kutu kollarında, Violet de yanında, yatak odasının kapısında duruyordu.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece şapkayı kafasına takıyorum.

Hareketsiz kalıyor. Gözleri benimkilere yükseliyor ve aramızda kelimelere gerek olmayan bir şey geçiyor. Sağ eliyle uzanıp şapkayı düzeltiyor, kenarını eğiyor ve öylece bırakıyor.

Lanet olsun, mükemmel görünüyor. Tıpkı benim ona benzediğim gibi, o da bana benziyor. "Bu benimle eve geliyor," diyor sessizce.

"Tabii ki öyle."

Dudaklarından çıkan "ev" kelimesi göğsümü sızlatıyor.

Violet, kaşlarını saç çizgisine yakın bir yerde tutarak tüm bu konuşmayı izliyor. Sonra bana bakıyor, kovboy şapkalı Lola'ya bakıyor ve başını sallıyor.

"Biri bana bu şapka meselesini açıklamalı," diye mırıldanır ve yatak odasına geri döner.

Lola sırtıyor. Ben de sırtıyorum. Ve kırılmış olan bir şey yerine oturuyor.

Daireyi boşaltmak yaklaşık otuz dakika sürüyor. Ace ve Colten kutuları taşıyor. Luke mutfakla ilgileniyor. Lola ve Violet odalarını topluyor.

Merdiven boşluğunda bir yığın kutu taşırken, Violet merdiven sahanlığında belirir. "Hunter. Bir saniye."

Bu bir soru değil.

Kutuları yere bırakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, çenesini kaldırmış duruyor; topuklu botları sayesinde boyu yaklaşık olarak göğsüme geliyor. Rottweiler'a karşı duran kızgın bir chihuahua gibi görünüyor ve umursamıyor.

"En iyi arkadaşım ile ne yapmaya çalışıyorsun?"

Gülümsememek için yanağımın içini ısıırıyorum. "Niyetim mi?"

"Beni duydun. Çünkü çok net konuşacağım." Bir adım daha yaklaşır. Parmağını göğsüme doğrultur. "Eğer ona zarar verirsen, seni yok ederim. Ne kadar iri olduğun umurumda değil. Kaç kardeşin olduğu umurumda değil. Çiftliğin, kamyonetin ya da aptal şapkan umurumda değil. Hayatını yerle bir edeceğim ve bunu yapmaktan zevk alacağım. Anlaşıldı mı?"

Kahkaha tam orada. Göğsümde oturuyor. Dışarı çıkmak için yalvarıyor. Onu yutuyorum.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye soruyorum. "Kesinlikle, ediyorum."

"Burada mı? Şu anda mı?"

"Canım ne zaman isterse o zaman tehdit ederim." "O parmağınla mı?"

"Elimde ne varsa onunla." Bir milim bile geri adım atmıyor. Hatta parmağını göğsüme daha da bastırıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. Ona tüm dikkatimi veriyorum, çünkü bu kadın bunu hak etti. Böyle bir mafya patronuyla konuştuğunun farkında olduğunu sanmıyorum. İnsanlar daha azı için vücut parçalarını kaybetmişlerdir.

"Violet. Lola'ya zarar verme niyetim yok. O, çok uzun zamandır hayatıma giren en iyi şey ve elimdeki tüm zamanı, her gün ona bunu hissettirmek için harcamayı planlıyorum."

Gözlerini kısıyor. Tatmin olmamış.

"Peki ya ona zarar verirsem? O zaman kibritleri sana bizzat ben veririm."

Bana uzun bir süre bakıyor. Yalan arıyor ama bulamıyor.

"Tamam." Elini indirdi. "Ama gözüm üzerinde, kovboy." "Başka türlüünü beklemezdim."

"Güzel." Kendini toparladı. Sanki bir iş görüşmesini bitirmişiz gibi bluzunu düzeltti. "Şimdi git şu kutuları taşı. Orada öylece durup güzel görünmeye çalışmıyorsun."

Topuklarını döndürür ve daireye geri yürür. Ace'e makyaj çantasına dikkat etmesini söylediğini duyarım. Ace, ona ayakkabı fırlatmayı bıraktığında dikkatli olacağını bağırarak cevap verir.

Luke'un neden kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onun peşinden koştuğunu şimdi anlıyorum.

Kutuları alıp aşığı iniyorum ve bu sefer kahkahamı tutamıyorum.

Lola otoparkta kamyonete yaslanmış, güneş kırmızı saçlarına vuruyor, benim tişörtümü giymiş, belinden eşofman pantolonunun içine sokmuş, sanki sahip olduğum her şeyden daha çok benim hayatıma aitmiş gibi görünüyor.

"Violet az önce seni tehdit mi etti?" diye soruyor, gülümsemesini zorla bastırarak. "Evet."

"O tanıdığım en iyi insan," diyor.

"Evet." Kutuları kamyonetin kasasına koyup ona dönüyorum. "Bunu görebiliyorum."

Kamyonetten inip kollarını belime doladı.

"Bunun için teşekkür ederim," diyor. "Tüm bunlar için."

Onu sıkıca sarıp başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Kokunu içime çekiyorum.

Sonra geri çekiliyorum. "Violet, Luke... İkiniz Colten'la gidin. Sizi çiftliğe götürecektir. Konuk evine yerleştirecek."

Violet kaşlarını çatı. "Neden? Sen nereye gidiyorsun?"

"Burada halletmemiz gereken bir iş daha var."

Lola önce bana, sonra da diğer kamyonete yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılan Ace'e bakar.

"Ne tür bir iş?" diye sorar Lola.

"Eğlenceli bir iş."

Violet itiraz etmek için ağzını açar, ama Luke onu nazikçe Colten'in kamyonetine doğru yönlendirir. "Hadi. Sanırım bu erkeklerin işi."

Yol boyunca omzunun üzerinden bana öfkeyle bakar. Ona el sallarım.

Colten'in kamyoneti yolun sonunda gözden kaybolunca Lola'ya dönüyorum. "Burası Reese'in dairesi."

"Evet. Biliyorum."

"Mobilyalar onun. Demirbaşlar. Ev aletleri. Orada kalan her şey sana elini süren adama ait."

Bana bakıyor. Yüzünde farkına vardığı anı izliyorum. "Dediğin şey, düşündüğüm şey mi?"

Ace kamyonetin kasasını açar ve bir beyzbol sopası çıkarır. İkinci bir tane daha kaldırır. "Önce bayanlar," der.

Lola sopaya bakar. Bana bakar. Binaya bakar.

Sonra gülümsüyor. Bu seferki gülümsemesi daha çılgın. "Ver şunu bana," diyor ve sopayı Ace'den alıyor.

Üçümüz tekrar yukarı çıkıyoruz. Daire artık boş. Lola ve Violet'e ait her şeyden arındırılmış. Geriye kalanlar Reese'e ait: kanepesi, sehpasını, mutfak tabureleri, duvara monte ettiği televizyon, muhtemelen onlara evi gezdirirken övündüğü aptal arka ışıklı banyo aynası.

Lola oturma odasının ortasında duruyor. Sağ elinde sopa, kafasında benim şapkam.

Nefes alıyor, sonra sallıyor.

İlk olarak sehpa gidiyor. Cam üst kısım çarpma anında paramparça oluyor ve Lola dün gecedен beri biriken çığlığını atıyor; bu neredeyse bir arınma gibi görünüyor. Sopayı tekrar indiriyor ve ayakları kırılıyor. Yine, iskelet çöküyor.

Ace sevinç çığlığı atar ve botuyla televizyonu parçalar.

Ben mutfağı dağıtırım. Tabureler tezgaha çarparak kırılır. Dolap kapakları menteşelerinden koparılır. Onun süslü espresso makinesi odanın diğer ucuna fırlar ve plastik ve krom parçaları saçarak patlar.

Ama ben Lola'yı izliyorum ve ereksiyon olmamaya çalışıyorum.

Dairede bir fırtına gibi dolaşıyor. Kanepe minderleri mutfak bıçağıyla parçalanıyor. Banyo aynası sopanın altında paramparça oluyor ve cam fayanslara çarptığında bile gözünü bile kırpmıyor. Avizeleri parçalıyor. Alçıpan duvarlara delikler açıyor. Duş perdesini çıplak elleriyle yırtıp atıyor.

Aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyor. Bandajlı elini kaburgalarına bastırırken sağlam koluyla beyzbol sopasını sallıyor ve her vuruş, söyleyemediği bir kelime. Her vuruş, kilitleyemediği bir kapı. Her vuruş, ona başka seçeneği olmadığını söyleyen bir adam.

Artık bir seçeneği var.

Enkazın ortasında duruyor, göğsü inip kalkıyor, beyzbol sopası omzunda, şapkam kafasında yana doğru eğilmiş.

Daire harap olmuş. Her yüzey kırılmış. Her duvarda izler var. Reese geri geldiğinde burayı tanıyamayacak.

İyi. Bırakın enkazın içinde durup, bunu kimin yaptığını tam olarak anlasın.

Bana dönüyor. Gözleri parlıyor. Yanakları kızarmış. Alnındaki tozu bir ter damlası kesiyor.

"Buna ihtiyacım vardı," diyor
nefes nefese. "Biliyorum."

Ace, espresso makinesini yere tekmeliyor. "Bunu her hafta sonu yapabilir miyiz?"

Lola gülüyor. Yıkık duvarlardan yankılanan, içten gelen, tam anlamıyla bir kahkaha. Ondan sopayı alıyorum. Onu kendime çekip başının üstüne öpüyorum. "Şimdi seni eve götürelim, ateşböceği."

Başındaki şapkayı düzeltir, elimi tutar ve arkasına bakmadan dışarı çıkar.

Görünüşe göre Sterling Çiftliği, Lola Jackson benimle birlikte olana kadar gerçek bir yuva haline gelmemişti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LOLA

“HEY, HUNTER?” Diş fırçamı banyo rafındaki onun fırçasının yanına koyarken sesleniyorum.

Bunda bir şey var, yan yana duran iki fırça, benimki ve onunkisi, saplarından birbirine değiyor. Dün gece o küvette yaptığımız her şeyden daha samimi geliyor.

“Evet, bebeğim?”

Sesi o kadar yakın ki irkiliyorum. Arkanı dönüp bakıyorum ve onu kapı çerçevesine yaslanmış, beni o sessiz ama yoğun bakışlarıyla izlerken buluyorum.

“Violet’in evi buradan ne kadar uzaklıkta?” diye soruyorum.

Gülümsüyor. “Uzak değil. Yürüyerek beş dakikada varırsın.”

Lavaboya yaslanıyorum. “Bu çiftlik tam olarak ne kadar büyük?”

“Yüz elli.”

Ağzım açık kalır. “Yüz elli dönüm mü?”

O başını salladı. “Hayır. Yüz elli bin dönüm.”

“Vay canına, Hunter.”

Bu, Manhattan’ın iki katı büyüklüğünde bir alan. Kıkırdar. “Evet.”

“O kadar araziye nasıl bakıyorsun? Burada durmaya bile vaktin nereden geliyor?”

Bir adım öne atıyor, her odayı doldurduğu gibi kapı çerçevesini de dolduruyor. “Günlük işlerin hepsini benim için çalışan insanlar yapıyor. Colten onların patronu. Çiftliğin sahibi benim. Ben her gün çiftliğin ayakta kalmasını sağlamak için buradayım. Her şey benden geçiyor, ama hepsinin işini yapacağına güveniyorum. Tıpkı onların hayatta kalmak için bana güvendikleri gibi. Sığırlarımız, atlarımız var. Bir hayvan barınağımız var. Burada hayvanları da insanlarımız gibi seviyoruz.”

Bunu sindirmeye çalıştım. Burası gerçekten de kendi imparatorluğu. Topraklar, insanlar, hayvanlar. Ve banyo kapısında çıplak ayakla duran, bunu nefes almak kadar doğal bir şey gibi anlatan bu adam, hepsinin kralı. Ve ben nasıl oldu da onun yanında buldum kendimi, emin değilim.

Eski sevgilisi neden buradan, ondan ve Wyatt’tan uzaklaşmış ki? Anlayamıyorum. Neyi kaçırıyorum?

"Bana gösterebilir misin?" diye soruyorum. "Hepsini?"

Gülüyor. “Evet, eğer istediğin buysa. Hepsini anlatmak biraz zaman alabilir.” Başını eğiyor. “At binebilir misin?”

Gülümsememi zor tutuyorum. Kendime güvenerek binebileceğim tek şey o. Düşüncem daha tam olarak oluşmadan boynumda kızarıklık hissettiğimi fark ediyorum.

“Atı, şehrili kız.” Sesi alçalır. “Beni sürebileceğini biliyorum. Hem de çok iyi.”

Yüzüm yanıyor. “Hayır,” diyorum sessizce. “New York’ta binilecek pek at yok.”

Elini sakalının üzerinde gezdirip aramızdaki mesafeyi kapatır. Elleri kalçalarımın konar—nazıkçe, çok nazıkçe, giysilerimin altında hâlâ morarmış olan çürüğe dikkat ederek.

"Öğrenmek ister misin?"

diye soruyor boğuk sesiyle.

"Ya düşersen?"

Tamamen aciz görünmemek için bir bahane arıyorum. Ya Hunter'ın gerçekten istediği kadın bu hayatı biliyorsa? Bu yaşam tarzını seven biri? At ırkları arasındaki farkı bilen ve terlemeden bir buzağıyı kementle yakalayabilen biri?

Ben pisliği düzgünce küreyebileceğimden bile emin değilim. Ya bir kovboy için utanç kaynağı olmaktan başka bir şey olmazsam?

“Sence sana böyle bir şey yapacak bir ata bindirir miydin?” Gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar başını eğiyor. “Bu atlar benim bebeklerim. Onları kendim ehlileştirdim. Onlara değer veriyorum. O ata güvenirsen, seni hayal kırıklığına uğratmazlar.” Bir an duruyor. “Tıpkı benim uğratmayacağım gibi.”

Derin bir nefes alıp ellerimi göğsüne kaydırıyorum. Avucumun altında kalbinin düzenli atışını hissediyorum.

“Senden Sterling Çiftliği’nin yeni at bakıcısı olmanı istemiyorum, Lola. Benden olmanı istiyorum. Sadece benimle burada olmanı.”

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. “Wrangler ne demek bilmiyorum,” itiraf ediyorum.

Gülüyor. Göğsünden ellerime kadar titreten, içten bir kahkaha. Hâlâ gülümserken alnını alnıma dayıyor. “Sen benim ihtiyacım olan temiz hava gibisin, bebeğim.”

“Neden kovboy olamayacağımı düşünüyorsun?”

Yanağımı avuçlar. Sanki şimdiye kadar ördüğüm tüm duvarların ötesini görebiliyormuş gibi bana bakar. “Burada ne olmak istersen olabilirsin, ateşböceği. Ama kariyerinde bir sonraki adımı atmadan önce sana at binmeyi öğretmeye ne dersin?”

Başımı sallıyorum, yüzümde tehditkar bir gülümseme yayılıyor. “Tamam, kovboy.”

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Banyo fayanslarına ayak parmaklarımdan kivrılmasına neden olan türden bir öpücük.

“Ve o kalçanın iyileşmesi için birkaç gün daha ihtiyacın var,” diye ekliyor.

“Anlaşıldı patron,” diyorum kıkırdayarak. O hırlıyor. Gerçekten hırlıyor.

“Bana efendim, kovboy, Hunter, erkek arkadaş diyebilirsin.” Başparmağı alt dudağıma okşuyor. “Siktir, bana koca bile diyebilirsin. Ama ben senin patronun değilim, Lola. Hayatının kontrolü sende ve nasıl yaşayacağın da. Ben sadece bu yolculukta seninle birlikteyim, beni nasıl istersen.”

Beynim kısa devre yapıyor. Kocam mı?

Tek yapabildiğim, sanki biri beni sudan çıkarmış gibi ağzım açık bir şekilde ona bakmak.

“Hunter,” diye mırıldandım.

Başını yana eğiyor. “Bu seçenekler arasında en sevmediğim bu.”

“Beni pek tanıyorsun. Gerçekten tanıyorsun. Bunu iyice düşünmeden böyle şeyler söyleyemezsin. Evlilik büyük bir adım.”

O başını sallıyor. Eli çenem boyunca kayıyor. Geçmişte evlilik hakkında pek düşünmemiştim; hiç bir erkek beni fikirlerimi bir araya getirmeye bile zorlamamıştı. Ama sanırım, bu her zaman kafamın bir köşesinde küçük bir fantezi olarak duruyordu, kalbimi hoplatan tek erkeğe rastgele rastlayabileceğim o anı bekliyordu. Ve o da Hunter.

“Öyle, evet. Geçmişin mi? Senin hakkında bilmediğim küçük şeyler mi? Onları öğreneceğim. Onları inceleyeceğim.” Gözleri gözlerime kilitleniyor. “Ama ben sana olduğun gibi aşık oldum. Seninleyken hissettiklerime. Bu öğrenilebilecek bir şey değil. Sadece bildiğin bir şey. Ruh ikizleri gibi.”

Kalbim bir an için nasıl atacağını unutur. “Ben senin ruh ikizin miyim?”

"Buna tüm çiftliğimi bahse girerim."

Yüz elli bin dönüm. Onun evi. Onun mirası. Nesiller boyu toprağa kazınmış ailesinin adı. Ve o, at bile binemeyen New Yorklu bir kıza tüm bunları bahse giriyor.

“Peki ya sen?” diye soruyorum, parmaklarım gömleğinin kumaşına dolanıyor. “Senin hakkında öğrenecek çok şey var mı, kovboy?”

“Var.” Gözlerinin arkasında bir şey parladı. Yakalayamayacak kadar hızlı geçen bir gölge. “Kim olduğumu, neyi savunduğumu ve sana karşı hissettiklerimi hiçbir şey değiştiremez. Bunu unutma.”

Parmakları boynuma dolanıyor. Sıkıca bastırmıyor, sadece orada duruyor. Özlemeye başladığım bir ağırlık.

Sonra telefonu çalar ve o an cam gibi paramparça olur. Cebinden çıkarır ve içinden küfür eder. “Bunu cevaplamam lazım, bebeğim,” diye iç çeker ve sonra beni o kadar sert öper ki kendi adımları bile unuturum.

Yatak odasına büyük adımlarla giriyor, ben de onu banyo kapısından izliyorum. Pencerenin önünde duruyor, sabah ışığının silüetinde, az önce ruh ikizlerinden bahseden adamdan çok daha acımasız birine dönüşüyor.

Yine de bunu benden saklamıyor. "Evet," diye cevaplıyor.

Telefonun diğerk ucundaki kişi iyi haberler vermiyor. Hunter'ın başını geriye eğmesinden, çenesini sıkmasından ve boynundaki kasların gerilmesinden bunu anlayabiliyorum. "Onları nereye gôtüreceđini biliyorsun. Hemen oraya geliyorum," diye bağırıyor.

Araması biter. Bir anlığına telefona bakar. Sonra bana dôtner ve bir anda sakinliği geri gelir. "İşle ilgili bir meseleyi halletmem lazım. Yolda Violet'in evine uğramamı ister misin?"

"Uh. Evet. Tabii." Dur. Hayır. İstediiğim bu değil. Violet şu anda Luke ile meşgul, misafir evine yerleşiyorlar. Onun etrafta dolanmadan, onunla baş başa konuşmam lazım. Ona her şeyi anlatmam lazım.

Bana Hunter'dan uzak durmamı söylemişti, bu yüzden bu durum hakkında bir şeyler düşüneceğini biliyorum. Ama onun benim tarafımda olmasını istiyorum. Onun da benimle birlikte Sterling Çiftliği'nde olmasını istiyorum, çünkü burada Hunter'la birlikte olsam da – ve ona hızla ve derinden aşık olduğumdan oldukça emin olsam da – New Falls'a Violet'le birlikte gelmiştim. O da benim için öncelikli.

Bu konuşma daha sonraya kalabilir. Sadece ikimiz kaldığımızda. "Aslında, Hunter?" Yanımdan geçerken kolunu tutuyorum. "Wyatt'ın beni önce Gary ile tanıştırmasını istiyorum."

Yüzündeki ifade anında değişti. Gözlerinden başlayan bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Buna bayılacak, bebeğim." Alnıma bir öpücük daha kondurdu, komodinden şapkasını aldı ve kapıya doğru yöneldi.

Bu devasa çiftlik evinin banyosunda duruyorum, diş fırçam onunkinin yanında, dudaklarımda hâlâ onun tadı var ve kulaklarımda "koca" kelimesi yankılanıyor.

Hunter Sterling hakkında bilmediğim çok şey var, ama onun da benim hakkımda bilmediği çok şey var.

Ve bir gün, ikimiz de saklanmayı bırakmak zorunda kalacağız.

KIRKINCI BÖLÜM

HUNTER

"JERRY, NE OLDU LAN?" diye soruyorum, o kamyonetten atlarken.

Sigaramdan bir nefes daha çeker ve dumanı yavaşça üflerken, onun alnındaki teri silmesini izlerim. Paulie yolcu koltuğundan iner, çok sinirli görünür.

"Bu iki küçük pislik, dönüş yolunda bize ateş etmeye çalıştı. Aptallar, kaktüsün yanında park etmiş parlak, yeni bir Mercedes'i fark etmeyeceğimizi sandılar." Jerry toprağa tükürdü. "Lanet olası aptallar."

"İkisi de konuştu mu?"

Jerry başını salladı. "Şey, birinin alnına kurşun isabet etti. Diğerisi ise sadece omzundan vuruldu. Yani onu yeterince korkutursan konuşabilir."

Başımı sallıyorum. Son bir nefes çekip sigarayı botumun altında söndürüyorum.

Kamyonete doğru yürür ve yan paneldeki kurşun deliğini parmaklarımla okşarım. Delikten geçen metalin pürüzlü kenarını hissederim. Her ay adamlarım aynı işi yapıyor—farklı rotalar, aynı kargo. Vegas'taki Mikhail Volkov'dan gelen silahlar. Oradan ya New York'taki Frankie'ye ya da Pennsylvania'daki Quinn kardeşlere gönderiyorum. Bazen Enzo'nun istediği yere ve en yüksek teklifi verene bağlı olarak başka yerlere de. Buralardan

güzel parçalar geçiyor. Mağazaya girip satın alamayacağınız sıra dışı şeyler. Çiftlik çatışması için değil, savaş için tasarlanmış şeyler.

"Çıkarın onu," diye emrediyorum ve römorkun arkasına vuruyorum.

Enzo'ya ona ihtiyacım olduğunu söyledim, ama hâlâ onunla iletişime geçmesini bekliyorum. Bu aralar ona ulaşmak gittikçe zorlaşıyor ve hepimiz onun tarafında bir şeyler döndüğünü biliyoruz. Onun için Yunanlılarla olan bölge savaşım arka plandaki bir gürültüden ibaret.

Ama yine de bize ihtiyacı var. O yüzden bana yardım edecek. Tabii o lanet olası arama düğmesine basarsa.

Drago'ya da haber gönderdim, şu anda karısı ve çocuğuyla Monako'da sakın bir hayat sürse de. Önemli değil. O hala oyunun içinde. Bu sirkten asla çıkamazsın. Çadır sadece büyür. Ve Enzo'ya ulaşabilecek biri varsa, o da ya o ya da Frankie'dir. Bu işi halletmesi için ikisinden birine ihtiyacım var.

Jerry ve Paulie, Yunanlı'nın cansız bedenini karavandan dışarı sürükleyip yere atarlar. O boğulurken kafasındaki torbayı yırtıp çıkarırlar. Kurşunun omzuna isabet ettiği yerden gömleği kanla ıslanmıştır, kollarının arkadan bağlanmış olması da durumu daha da kötüleştirir. Güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırır.

Onun önüne geçip sadece bakıyorum.

"Benden ne istiyorsun? Neden beni öldürmüyorsun?" diye bağırır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Silahımı kılıfından sakince çıkarırım. Emniyeti açarım. "İyi soru, evlat. Harika bir soru."

Çömeliyorum.

"Beni öldürebilirsin, Hunter. Ama benim gibi daha çok adamları var. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan hiç kimseler. Onları göndermeye devam edecekler. Ve bir gün, seni yakalayacaklar."

Yavaşça başımı sallıyorum. Sanki gerçekten düşünüyormuşum gibi. "Hmm. Bu beni korkutmak mıydı?"

Gözleri kararır. "Korkutmalıydı."

Dişlerimi şaklatıyorum. "Ve sen, hayatımız boyunca burayı ayakta tutmak için mücadele etmediğimizi mi sanıyorsun? Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadığımızı mı sanıyorsun?"

Başını sallıyor. "Biliyorum, karşılaşmadınız. Siz kovboylarsınız. Mafya değilsiniz. Bu farklı bir lig."

Alaycı bir şekilde güldüm. Neredeyse kahkaha atıyordum.

“Sana ailem hakkında bilgi vermediler, değil mi?” Silahın ucunu çenesinin altına dayarım ve o namluya karşı yutkunur. “Çünkü verselerdi, dünyanın en korkulan mafya aileleri için çalıştığımı bilirdin. Hayatımın yarısını bu çiftliğe, diğer yarısını da burada liderlik ettiğim örgüte adadığımı bilirdin.”

Yaklaşıyorum. Gözlerimde kendi yansımasını görebileceği kadar yaklaşıyorum.

“Yani hayır. Ailen beni korkutmuyor. Süslü arabalarınız ve burnunuza çektiğiniz kokainle de korkutamazsınız. New Falls’tan çıkıp sevdiğiniz herkesi vuracağım diye dehşete kapılmalısınız. Kovboylarla savaş başlatıyorsunuz.” Başımı eğiyorum. “Ve biz patlatmaktan korkmayız.”

Titrek bir nefes verir. Bütün vücudu titriyor. “Şimdi, arkadaşının yanındaki isimsiz bir mezarda son bulacaksın . Ve kimse veda etmek için mülküme adımını atmayacak. Hepsi de aileme zarar verebileceğini sandığın için.”

Gözlerini sıkıca kapatır, ben tetiği çekerim ve vücudu, tozu zar zor kaldıran bir gümbürtüyle toprağa düşer.

Ayağa kalkıyorum, silahı kılıfına koyuyorum ve üzerimdeki tozu silkeliyorum. Bu en iyi ihtimalle bir rahatsızlık. Kim olduğumu değiştiremem. Ve Lola'nın beni tam da bu halimle kabul etmesi için Tanrı'ya dua etmeliyim. Karanlık tarafımla birlikte.

Ama Ashley'i öldüren kişiyi, suç bana atılmadan önce bulamazsam bunların hiçbir anlamı kalmaz. “Jerry, bunları çabucak gömmek için birkaç kişi daha çağır. Colten’a bugünkü programdaki değişikliği haber vereceğim.”

Döndüğümde, Ace aygırı Seven'in sırtında gelir. Ace, toz bulutu içinde atı durdururken, atın yanları terden ıslak, nefes nefese kalmıştır.

"Ace. Geri dönüp Jerry'nin ahıra getirdiği silahları boşaltmaya başlaman gerekiyor."

“Tabii, sorun değil. Ashley’nin komşularından, bazı adamların evinin etrafında dolaştığını duydum. Gizlice gözetlemeleri için birkaç adam göndereceğim, bakalım tuzağımıza kim düşecek,” diyor Ace.

"Aferin." Seven'ın yelesini okşayarak başımı sallıyorum. Şapkasını kaldırıp Seven'ı döndürüyor.

Kamyonetime atlayıp eve doğru yola çıkıyorum. Geçtiğim her otağı kontrol ediyorum. Her çit hattını. Her ağaç sınırını. Etrafımdaki her şey sakin. Huzurlu. Çiftlik hiç bu kadar sorunsuz çalışmamıştı. Sığırlar sağlıklı, atlar güçlü ve ekip sağlam. Ace boğa biniciliğine geri dönüyor, Sterling adını gündeme getiriyor. Atlarımız da gösterilerde büyük para kazanıyor. Çiftlik tam olması gerektiği gibi işliyor. Babam gurur duyardı.

Yine de, bu çitlerin dışında işler boka sarıyor. Sanki bir yangını söndürüyorum, duman dağılmadan bir başkası patlıyor. Çiftliği ayakta tutmak için mafyaya ihtiyacımız vardı, ama her şeyi mahvedebilecek olan da tam olarak bu. Babamın bildiği bir riskti bu. Ama bedelini ödeyecek olan ben olacağım.

Evin önüne çekip motoru durdurduğumda bir çığlık duyuyorum. Boğa ağılına bakıyorum ve kalbim o anda neredeyse patlayacak gibi oluyor.

Lola ve Wyatt. Daireler çizerek koşuyorlar, sadece Gary değil, tüm keçi arkadaşları da onları kovalıyor, meliyorlar ve koşuyorlar, toynakları sert zeminde gürültü yapıyor. Wyatt kahkahalarla bağırıyor. Lola'nın kızıl saçları arkasında dalgalanıyor, o lanet şapka hâlâ kafasında ve o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, sesi ahırda yankılanıyor.

Hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar. Şehirli kız burada çok iyi görünüyor.

Hatta mutlu.

Kamyonetin içinde oturup onları izliyorum. Oğlum ve kızım. Ve sonra telefonum çalıyor.

Nihayet. Lanet olası Enzo.

Telefonu açıyorum ve hattın bağlanmasını bekliyorum.

"Hunter. Ne istiyorsun? Fazla vaktim yok." Enzo'nun İtalyan aksanı kabini dolduruyor.

"Kısa ve öz konuşacağım. İki sorunum var. Birincisi, sen de biliyorsun: Los Angeles merkezli Yunan mafyası. Bana katılmamı istiyorlar. Onlara siktirip gitmelerini söyledim, şimdi de misilleme yapıyorlar, sevkiyatlarımızı vuruyorlar. Tehditler savuruyorlar."

"Los Angeles'a gidip bu işi halletmeleri için sana birkaç adam gönderebilirim."

Enzo, boynumun arkasını kaşıyorum. “Bu da beni ikinci soruna getiriyor, Enzo. Cinayetten tutuklandım ve masumiyetimi kanıtlamak için doksan günüm var. Çocuklarımın annesini öldürdüğümü söylüyorlar.”

Gülüyor. Telefon hattından gelen, içten, kahkaha dolu bir gülüş. “Lanet olsun, Hunter. Yaptın mı?”

“Hayır. Yapmadım. O Wyatt’ın annesi. O kadar da pislik değilim.” Lola’nın Wyatt’ı kucağına alıp onu sağlam kalçasına nazıkçe sallamasını izliyorum. Wyatt, Ashley ile hiç böyle anlar yaşamamıştı. Kahkaha yoktu. Eğlence yoktu. Anne sevgisi yoktu.

Başımı sallıyorum ve kendimi şimdiki zamana geri çekiyorum. Temizlemem gereken karmaşaya. “Sanırım Yunanlılar için içinde. Bana tuzak kuruldu, ama bu, maaşlı polislerimin bulunduğu kasabadan farklı bir kasaba. Ve onlar bir katil istiyorlar. Onlara bir tane vermem lazım.”

Onun iç çektiğini duydum.

"Bu iş hallolana kadar New Falls'tan ayrılamam. Ve avukatımı kovdum."

“Siktir,” diye tıslar.

“Yunanlılar senin orada olacağını nereden bilebilirdi? Sana daha önce de söylemiştim, bu hayatta tesadüf diye bir şey yoktur,” diyor.

Enzo’dan bu kadar derin bir konuşma duymak pek sık olmaz. O adam kendi dünya hakimiyeti misyonunun peşinde ve kulaktan kulağa duyduğuma göre, yıllar önce kaybettiği bir kadını arıyor.

Yüzümü ovuşturarak iç geçirdim. “Ya takip ediliyorum. Ya da lanet olası bir fare sorunum var. Umarım ilk seçenek doğru çıkar.”

“Tamam, tamam. Bu işi halledeceğiz. Romeo’dan senin için her şeyi ayarlamasını isteyebilirim, neye ihtiyacın olursa olsun; o halleder. Tek ihtiyacım olan, ben dediğim anda sen ve kardeşlerinin hazır olmanız. Yani bu meseleyi çözmemiz gerekiyor.”

Başımı salladım. “Bir avukata ihtiyacım var. Tercihen federallerle kirli anlaşmalar yapmada iyi olan birine. Drago’yu çoktan aradım, ama senin aramanı bekliyor. Ayrıca Wyatt’ın annesini gerçekten öldüren kişiyi bulmak için yardıma ihtiyacım var. Bu bizi daha büyük sorunun kaynağına götürecek. Çünkü eğer bir pislik bana tuzak kurduysa, kim olduğunu bilmem ve onunla hesaplaşmam lazım.”

“Evet. Öyle.” Etrafındaki kelimelerden daha ağır basan bir duraklama. “Kimseye güvenme, Hunter. Bunu araştırmak için kaynaklarımı devreye sokacağım. Romeo’nun numarasını göndereceğim. Onunla çalış. Kim yapmış olursa olsun, bizden saklanamayacak.”

Sonunda. Tünelin sonunda bir ışık. Romeo, Enzo’nun sağ kolu. İşler ters gitmeye başladığında Enzo’nun gönderdiği adam.

Babamın yıllar önce Enzo ile anlaşma yapmasının nedeni budur. Onun bağlantıları, cinayet suçlamalarını ortadan kaldıracak kadar güçlüdür. Sterling Çiftliği’ni bir nesil daha ayakta tutacak kadar güçlüdür.

“Peki Yunanlılar konusunda ne yapacağım?” diye soruyorum.

“Sana yaklaşırlarsa, daha iyi bir plan yapana kadar onları öldürmeye devam et. Savaşları akıllıca yürütelim. Her cephede savaşmak istemiyoruz. Onlar büyük havuzdaki küçük balıklar.”

Derin bir nefes verip ön camdan dışarıya bakıyorum. Lola ve Wyatt şu anda ağıldaki metal parmaklıklara yaslanmışlar. İkisi de kamyonetimi izliyor. Wyatt el sallıyor. Lola’nın eli onun omzunda. Benim şapkam onun kafasında. Arkalarında güneş.

"Tamam. Romeo'ya ulaşacağım. Bu cinayet suçlamasını ortadan kaldıralım, sonra da Los Angeles meselesini hallederiz."

“Drago’yu sana göndereceğim,” diye onayladı Enzo.

Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey. Avukatlık da yapan, insanı dehşete düşüren bir Rus mafya üyesi. Hiçbir şey olmasa bile, odaya girmesiyle polisleri korkutup bir anlaşmaya zorlayacaktır. Peki ya Reese? Drago'nun karşısında hiç şansı yok. Muhtemelen onu görür görmez altını ıslatır.

Görüşme biter ve bir an orada otururum. Sonra kamyonetten iner ve harekete geçerim. Yürümüyorum. Neredeyse koşuyorum. Avluyu geçip, ahır geçip, Lola ve Wyatt’ın beklediği ağıla doğru.

Hapse giremem. Kesinlikle girmeyeceğim. Çünkü bu ikisi burada benimle.

Onlara yaklaşırken duruyorum. Wyatt yüzünde kirlerle bana sırıtıyor. Lola gülümsüyor, zaten öğrendiği gibi yüz ifademi okuyor, bir sorun olup olmadığını kontrol ediyor, söylemediğim şeyi arıyor.

Ve kafamda beni aniden durduran bir düşünce beliriyor. İşler ters giderse – ve Enzo’nun ses tonuna bakılırsa, bu çok olası – Lola’nın hiçbir koruması yok. Yasal olarak değil. Önemli olan hiçbir şekilde değil.

O bir Sterling değil.

Şu anda, bana bir şey olursa, çiftlik Beau’ya kalır. Ve Beau’nun onu burada güvende tutmak için hiçbir nedeni yok. Aslında kardeşlerimin hiçbirinin yok. Yasanın gerektirdiği şekilde değil. Ben etrafta olup bunu zorlayamazsam, onların elini zorlayacak şekilde değil.

Kontrolü Ace devralacak olsaydı, doğru şeyi yapacağına güvenirdim.

Ama ya o benim karım olsaydı?

Çiftlikte payı olurdu. Benim soyadımı taşırdı. Ve bu kasabada, Sterling soyadı kimsenin denemeye cesaret edemeyeceği bir kalkan gibidir.

Kardeşlerimin bir yükümlülüğü olurdu. Sadece ahlaki bir yükümlülük değil. Yasal, bağlayıcı, kırılmaz bir yükümlülük.

Siktir.

Bu sabah şaka yapmıyordum. Onun karım olması gerekiyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

LOLA

ŞARKI - DRAG PATH, *Twenty One Pilots*

Wyatt'ı okula bıraktıktan sonra, Hunter beni kahvaltıya götürdü. Wyatt'ın beni sınıfa kadar eşlik etmemi istediğinde yüzündeki gülümsemeyi ve benim de evet dememi düşünmeden edemiyorum. Oraya kadar yol boyunca elimi tuttu, beni öğretmeniyle tanıştırmak için heyecandan neredeyse zıplıyordu. Hunter da tüm bu süre boyunca gururlu bir ebeveyn gibiydi. Sadece bizi izliyor, her şeyi içselleştiriyordu. Ama ondan yayılan mutluluğu hissedebiliyordum.

Wyatt veda etmek için küçük kollarını bana doladığında, neredeyse ağlayacaktım. Bu, kabul edildiğimi hissettirdi. Bu benim için her şey demek.

Onun babasıyla birlikte olmak istiyorum, ama aynı zamanda oğlunun da beni ailelerine kabul etmesini istiyorum. Bu sadece Hunter ve benim için o kadar basit değil. O küçük çocuğun ihtiyaçları önce gelir. Bunu biliyorum. Ve ben de bunu istiyorum. Ebeveynleri tarafından öncelik verilmeyen bir çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve ne kadar berbat olsa da, ebeveynlerimin neden zorlandığını bir şekilde anlıyorum. Kendi imparatorlukları vardı ve beni yetiştirmeye çalıştılar.

Onun biyolojik annesi olmayabilirim. Wyatt'ın büyümesini görememiş olması ya da ona ihtiyacı olan anne olamamış olması çok yazık. Ama

ona hak ettiği sevgiyi verebilmek istiyorum, bu ne şekilde olursa olsun. Hunter ve Wyatt'ı sevme fırsatını kaçırmayacağım.

El ele tutuşarak lokantaya giriyoruz ve sanki zaman durmuş gibi hissediyorum. Kırmızı koltuklar. Pencerede vızıldayan neon ışıklar. Isıtıcıda çok uzun süre kalmış kahve. "Bizde turta var ve hangi tadı seçerseniz seçin, dünyadaki en iyi turta olacak" diyen türden bir yer.

Hunter, sanki koltuk, lokanta, hatta tüm eyalet ona aitmiş gibi karşımda uzanıyor. Ki bu noktada bu beni hiç şaşırtmazdı. Garson, siparişini alırken yüzünü kızarttı. O fark etmedi. Ben fark ettim.

Herkes Hunter Sterling'i fark ediyor gibi görünüyor. Ve o sadece tek bir kişiye odaklanmış gibi görünüyor... bana.

Şimdi karşımda oturuyor, bir kolunu koltuğun arkasına atmış, sadece beni izliyor. Sanki ben, bütün gün gördüğü en ilginç şeymişim gibi. Sanki lokantanın geri kalanı yokmuş gibi.

Çikolatalı milkshake'i dokunulmamış duruyor.

Benim çilekli milkshake'im avuçlarımın arasında. Üzerine bolca krem şanti konmuş. Üstüne bir kiraz yerleştirilmiş.

Hunter'ın bakışları kirazın üzerine kayar. Sonra tekrar bana döner. Ve midem altüst olur, çünkü Hunter Sterling, kıpırdamadan otururken bile geri dönüşü olmayan bir şey yapmak üzereymiş gibi görünür.

Bu adam kendi iyiliğı için çok fazla tehlikeli ve seksi.

Masadan uzanır, milkshake'imden kirazın birini alır ve dudaklarının arasına kaydırır.

Derin bir nefes alıyorum. "Hunter..."

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Dudaklarının arasından sapını çıkarıyor, dilini yanağının iç kısmına bastırarak onu işliyor. Ve ben sessizce oturup onu izliyorum, o dilin neler yapabileceğini çok iyi bildiğim için masanın altında bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Kirazını peçetenin üzerine koyar ve sapını yanına yerleştirir.

Mükemmel bir düğüm atılmış.

Kalbim deli gibi atıyor. "Çok etkileyici, efendim," diyorum, gülümsememi zorla bastırarak.

"Öyle mi? Şu anda kafanda hangi müstehcen düşünceler dolaşiyor, ateşböceği?" Milkshake'ini eline alır ve göz teması kurmayı kesmeden pipetle içmeye başlar.

"Şey... Vanilyalı milkshake'i seçeceğimi tahmin etmiştim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben mi? Vanilya mı?" Öne doğru eğiliyor. "Seni bu masanın üzerine eğip, o sevimli kırmızı yazlık elbiseni yukarı sıyırıp, kıcını da aynı renge boyamamı mı istiyorsun? Yoksa bana gerçekten ne düşündüğünü söyleyecek misin?"

Dirseklerini masaya dayayıp çenemi elime dayadım ve sesimi fısıltıya indirdim. "Amımı yalamakta ne kadar iyi olduğunuzu düşünüyorum, efendim."

Boğazını temizler ve kot pantolonunu düzeltir. "Biliyordum." Göz kırpar.

Ve külotumun işi bitti. Şapkasını çıkarır ve aramızdaki masanın üzerine koyar, elini koyu renkli saçlarının arasından geçirir. Ve sonra tüm enerjisi değişir. Şakacılığı kaybolmaz, ama altında daha derin bir şey yerleşir. "Bana Lola hakkında her şeyi anlat. Bilmem gerektiğini düşündüğün her şeyi."

Gülüşüyorum. Çünkü bu bir müdahale gibi gelmiyor. Bir röportaj ya da sınav gibi gelmiyor, ya da birinin daha sonra kullanabileceği bilgileri toplamaya çalıştığı gibi gelmiyor. Beni tanımak istiyor. Gerçek beni. Ve daha önce hiç kimse bana böyle bir şey sormamıştı. Ve sanki ne söylersem söyleyeyim yeterli olacakmış gibi geliyor. Bu adama bir seri katil olduğumu söylesem bile, onun için sorun olmayacağından eminim.

"Sen sor, ben cevaplayayım. Sonra ben de sana aynısını yapayım."

O başını salladı. "Tamam. Anlaştık. New York'ta hayatın nasıldı?"

Yutkunuyorum. "Zor bir başlangıç. Tamam." Ellerimi elbiseme silip, sanki kürsüde konuşma yapıyormuş gibi dik oturuyorum. "Yoğundu."

Kıkırdar. "Orada lanet olası bir sunum bekliyordum, ateşböceği. Yoğundu mu?"

Gülüyorum. "Bekle biraz. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum."

Ona kızgınmış gibi yapıyorum. O sırtıyor. "Yoğundu çünkü hayatımı tam olarak ailemin her zaman yaşadığı gibi yaşıyordum. New York'taki en büyük moda evlerinden birinin sahipleri. İşletme okudum çünkü

bir gün CEO olmamı istiyorlardı. Sonra çevrimiçi moda influencer'ı Lola Jackson oldum. Ailemin sosyal medya temsilcisi. Bir sürü başka markanın yüzüydüm—saç, makyaj, seyahat, ne dersiniz. Ürünlerini satmak için güzel yüz ve seksi vücut bendim."

Konuşmamı bitirdiğimde neredeyse nefesim kesilmişti. Sanki bir baraj patlamış gibi — içimde taşıdığım her şey, hiçbir yerin ortasındaki bir lokantanın masasına dökülüyordu. Ve bu korkunç bir hayat değildi. Hiç de değil. Maddi olarak hiçbir şeyim eksik olmadı. Hiç aç kalmadım. Hiç zorlanmadım.

Sadece sevgisizdim. Beni bir marka yerine kızı olarak gören, yanımda olan ebeveynlerim yoktu.

Hunter hiç irkilmiyor. Yargılamıyor. Bana nankör olduğumu ya da insanların o hayat için canını vereceğini söylemiyor. Sadece dinliyor. Sanki söylediğim her kelime onun için önemliymiş gibi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hareketsizce oturup beni dinleyen bir adam.

"Görebilir miyim?" diye soruyor, sesi kaba.

"Görmek mi? Beni arayabilirdin. Bunu yapmadın mı?" Gerçekten şaşıyorum. Yani, ben bile onu aramaya çalıştım.

"Hayır. Gerçek seni istiyorum. İnternetteki kızı değil." Bir an durur. "Gerçi eminim ona da takıntılı olurdum."

Telefonumu çıkarıp sayfamı açtım ve masanın üzerine kaydardım.

Kaydırmaya başlıyor. Ve ben olanları izliyorum; çenesi titriyor, koltukta kıpırdanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Siktir, Lola. *Siktir.*" Dudaklarını ısıyor. "Sen çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Telefonu bana geri veriyor. "Ama sen böyle biri olmak istemiyorsun, değil mi?"

Ekrana bakıyorum. Güneş gözlüğü takmışım, Miami'de parti yapıyorum, bazı insanların arabalarından daha pahalı bir bikini giyiyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama ben bundan kaçtım. Ailemin hayatını istemiyorum. Onların ürünlerini benim yüzüm ve adımla satmak istemiyorum." Yayınladığım manzara fotoğrafını bulup ekranı ona çeviriyorum. "Ben olmak istediğim kişi bu."

Fotoğrafa bakıyor. Yüzünde gerçek bir gülümseme yayılıyor.

"Her zaman kameranın bu tarafında olmak istemişimdir. Sokakta insanların beni isimle tanımasını istemiyorum.

güneşin altında her saat çalışmak, her an kalp krizi geçirmek üzere olmak istemiyorum.” Telefonu masaya koyuyorum. “Huzur istiyorum. Özgür olmak istiyorum.” Son kelimedede hıçkırıyorum. Ve bunu söylerken sanki göğsümden bir yük kalkıyor, fiziksel bir şey, yıllardır kaburgalarımın üzerinde duran bir şey, sonunda kopup uzaklara süzülüyor.

Masadan eğilip elini elimin üzerine koydu. Başparmağıyla parmak eklemimde yavaşça daireler çizdi. “Hangi Lola olmak istersen, ben her zaman onu isteyeceğim. Duydun mu beni, ateşböceği?”

Başımı sallıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü o bunu içten söylüyor. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. “Bana başka bir soru sor,” diyorum sessizce.

"Kaç erkek arkadaşın oldu?"

Dudaklarımı ısııyorum. “Kendi seçimim olanlardan mı, yoksa ailemin iş anlaşmaları için rol yaptığım erkeklerden mi? Yoksa yattığım erkeklerden mi bahsediyoruz?”

Elini sakalının üzerinde gezdiriyor. “Geçmişteki yatak arkadaşlarını bilmek istemiyorum. Çünkü sonra isim listesini isteyeceğim ve onları tek tek öldüreceğim.” Ses tonunu bile alçaltmıyor.

"Yapmazsın," diye kıkırdıyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. “Ah, yapardım, Lola.” Ona inanıyorum.

"Şimdi. Gerçek erkek arkadaşlar."

"Bir tane." Bir an duruyorum. Havada bırakıyorum. "Ve şu anda ona bakıyorum."

Derin bir nefes alıyor. Başparmağı elimde duruyor. “Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin,” diyor ve sesindeki sertlik, bunun bugün söylediği en doğru şey olduğunu gösteriyor.

"Sıra sende," diye alay ediyorum. "Söyle bakalım."

"Sen ve Wyatt'ın annesi neden ayrıldınız?"

Bir yanım merak ediyor, ama bir yandan da öğrenmek istiyorum. Hunter hakkında, geçmişi hakkında. Ve onun cinayetinden dolayı nasıl tutuklandığını. Onu seviyor muydu?

Dişlerini diliyle yaladı ve bir an masaya baktı. Sonra tekrar bana döndü. “O, ailesinden çok içkiyi seviyordu. Ben de onu, oğlumu ve çiftliğimi ondan daha çok seviyordum. Zehirli bir karışım.” Çenesini salladı. “Sonra belediye başkanının oğluyla kaçtı, gerisi malum.”

“Üzgünüm,” diyorum ona.

Omuzlarını silker. “Senin özür dilemen gerekmiyor. Ama teşekkür ederim.” “Wyatt, senin gibi bir babası olduğu için şanslı. O çocuğu seviyorsun.”

Gülümsüyor. Geniş, samimi ve içten bir gülümseme. “O çocuk için ölürüm.” Bundan bir an bile şüphe etmiyorum.

“Bu kasabadaki herkesin senden bu kadar korkmasının gerçek nedeni ne?”

Gülüyor ve kabinin içinde kayarak yanıma geliyor, kolunu omzuma atıyor, vücudu benimkine sıcak bir şekilde değiyor. Bu soru daha derin. Babamın ve işinin etrafındaki çevrelerin nasıl işlediğini görmüştüm. Oradaki takım elbiseli adamların açıkça tehlikeli bir tarafı vardı. Bunu görmezden gelmeyi seçtim, ama farkında değildim. Burada da durum aynı, ama bu sefer kovboy çizmeleri ve şapkaları var ve kadınlara ‘tatlım’ diyorlar.

"Ben sadece bir kovboy değilim, Lola. Ben organize bir suç örgütünün lideriyim. Buradaki operasyonları ben yönetiyorum. Her aile farklı bir eyaleti yönetiyor, hepsi aynı imparatorluğun altında."

Ellerimle nefesimi saklamaya çalışıyorum. Ona dönüp bakıyorum. “İnsanları... öldürüyor musun?” diye patlıyorum.

“Evet, bebeğim. Hayatım boyunca pek çok insanı öldürdüm.” Gözlerimi kaçırmıyor. Benim için bakışını yumuşatmıyor. “Gerekli olmadıkça yapmam, ve öldürdüklerim hep lanet olası pisliklerdir. Kurallarımız var. Bir dereceye kadar ahlakımız da.”

Başımı sallıyorum. Beynim dönüyor ama kalbim sabit. Çünkü yanımda oturan adam, sıfırdan sıcak çikolata yapan, beni merdivenlerden yukarı taşıyan ve oğluna keçi şeklinde bir doğum günü pastası alan adam, az önce bana insanları öldürdüğünü söyleyen adamla aynı kişi. Ve nedense kaçmıyorum. Hunter beni korkutmuyor.

“New York’ta mafya var mı?”

Geri çekilir ve sanki gökyüzünün mavi olup olmadığını sormuşum gibi bana bakar. “Evet, bebeğim. Çok güçlü bir mafya.”

Gözlerimi kırpyorum. Beynimin derinliklerinde bir bağlantı kuruluyor. “Frankie mi?” Gözleri fal taşı gibi açılıyor. “Anlamadım?”

"Babam. Babamın şirketi Frankie adında bir adama finansman sağlıyor. O her zaman babamın galalarında falan olur. Beni hep çok korkuturdu ama garip bir şekilde bana karşı çok nazikti."

Hunter kıkırdar ve omzumu okşar. “O Frankie Falcone olmalı. Baban onunla iş yapıyor, ha?”

Başımı sallıyorum. “Ne iş yaptıklarını bilmiyorum. Artık bilmek de istemiyorum.”

“Frankie, elinde bulundurman iyi bir bağlantı. İhtiyacın olursa sana göz kulak olur.”

Pipetimi karıştırarak, ülkenin bu tarafında birdenbire çok farklı görünen hayatımın tüm parçalarını birleştirmeye çalışıyorum. “Peki ya babam onu kızdırırsa? İlk hedef ben mi olurum?”

Hunter’ın gözleri kararır. “Hayır. Çünkü sen benimsin. Ve biz birbirimizin ailelerine asla zarar vermeyiz. Onları canımız pahasına koruruz.”

Derin bir nefes veriyorum. “Siktir. Bu çok fazla,” diyorum, alternatifin çılgılık atmak olduğu için yarı gülerek.

“Çok mu fazla?”

Başımı sallıyorum ve kendimi onun yanına yaslıyorum. Kollarının beni sıkıca sardığını hissediyorum. “Kaçmıyorum, Hunter. Artık kaçmıyorum. Sanırım her zaman olmam gereken yeri buldum.”

Nerede olursam olayım, tehlike her zaman oradadır. New York’taki evimdeyken bile. Hiçbir farkı yok. Ama burada, Hunter’ın yanında, bu benim seçimim.

Kafamın yanına bir öpücük konduruyor ve dudaklarını orada biraz daha tutuyor. “Bir sorum daha var,” diye fısıldıyor.

Kalbim hızla atmaya başlıyor. Nedenini bilmiyorum. Söyleyişinde bir şey var. Sanki yüzeyin altında bir gerginlik var gibi.

“Tamam,” diyorum dikkatlice. “Bir tane daha...” Sormuyor.

Henüz sormuyor.

Bunun yerine, ceketinin iç cebine uzanır. Ve bir yüzük çıkarır.

Nefesim kesilir. Yemin ederim kalbim de durur.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

AVCI

Bütün sabah bu yüzüğü cebimde taşıdım.

Ceketimin iç cebine sıkıştırmıştım, göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırmıştım. Annemin nişan yüzüğü. Hayatının her günü onu takardı. Sonunda hastanedeyken bile, parmakları o kadar incelmışti ki, düşmemesi için bantla sabitlemek gerekiyordu.

Babam, annemin cenazesinden sonraki sabah yüzüğü bana verdi ve annemin onu benim almamı istediğini söyledi. Bana, onu hak eden birine vermemi söyledi.

Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ta ki ona kadar.

Lola elimdeki yüzüğe bakıyor. Dudakları aralık. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve donmuş, tüm vücudu hareketsiz kalmış.

"Hunter," diye hıçkırıyor. "O ne?"

"Annemin yüzüğü."

Bana bakıyor. Ve görebiliyorum. Korkuyu, kafa karışıklığını, beyninin bir kısmının "*bu delilik, onu birkaç gündür tanıyorsun*" diye bağırmasını, cevabı zaten bilen kısmıyla mücadele etmesini.

O benim. Tıpkı benim onun olduğum gibi.

"Diz çökmeyeceğim," diyorum ona. "Bu ben değilim. Kader, kalpler ve tüm o şiirsel

saçmalıklar hakkında bir konuşma yapmayacağım." Yüzüğü aramızdaki masanın üzerine koyuyorum. Kiraz sapının yanına. "Onun yerine sana gerçeği söyleyeceğim."

Konuşmuyor. Sadece o yeşil gözleriyle bana bakıyor; o gözler, onları ilk gördüğüm gecedan beri beni esir almış durumda.

"Ne kadar ömrüm kaldığını bilmiyorum, Lola. İki ay sonra bir hücrede olabilirim. Ondan önce toprağa gömülmüş olabilirim. Yunanlılar ölmemi istiyor. Federaller beni hapse atmak istiyor. Ve dışarıda, çocuğumun annesini öldürüp suçu bana atan, henüz kimliğini tespit edemediğim insanlar var." Elini tutup iki elimle sıkıca tutuyorum. Sanki lanet bir can simidiymiş gibi. "Bana bir şey olursa, çiftlik kardeşlerime kalır. Adım da benimle birlikte gider. Peki ya sen?" Parmaklarını sıkıyorum. "Hiçbir şeyin kalmaz. Korumadan yoksun kalırsın. Kalmak için yasal bir hakkın olmaz. Kimsenin seni güvende tutması için bir neden kalmaz. Ve seni öylece bırakmış olduğumu bilerek asla huzur bulamam."

Çenesi titriyor ve burnunu çekiyor. Şu anda gerçekliğimiz bu. Her şey güllük gülistanlık değil.

"Ama ya benim karım olursan? Sterling soyadını taşırsan? O zaman korunursun. Çiftlik tarafından. Ailem tarafından. Son on yılda kurduğum her lanet müttefikim tarafından. Ben yanında olsam da olmasam da. Nefes alsam da almasam da."

"Hunter—"

"Eğer gidersem, senin güvende olacağını bilmem lazım. Wyatt'ın sana bakacağını. Bu çiftliğin sana bakacağını. Buna ihtiyacım var Lola, yoksa gerektiği gibi savaşmam. Sevdığım insanlar korumasızken gelecek olanlarla yüzleşemem."

Kafasını sallıyor. Hayır demiyor, sadece inanamıyor. Ama sonra bir şey yerleşiyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Aşk mı?" diye fısıldadı.

Çenesini nazikçe kendime doğru kaldırıyorum, böylece gözlerinin içine bakabiliyorum. "Evet. Lola Jackson. Bu kovboy sana deli gibi aşık ve seni karısı yapmak istiyor."

Bana gözlerini kırptırıyor. Ağzını açıp kapatıyor ve ben gülümsememi zorla bastırıyorum.

O kadar tatlı ki.

"Aklını kaçırmışsın," diyor. "Hayır, kaçırmadım."

"Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz."

"Biliyorum."

"İşler böyle yürümez. İnsanlar öylece... Sen öylece..."

"Lola." İki elimle yüzünü kavrarım. Yanakları ıslaktır. Ne zaman ağlamaya başladığını bilmiyorum, ama gözyaşları akıyor ve o onları silmiyor. "Seninle ne kadar süredir tanıştığımız için evlenmeni istemiyorum. Bunu istiyorum çünkü ne kadar emin olduğumu biliyorum."

Bana bakıyor. Arıyor. Kazıyor. Çatlağı, yalanı, her şeyin parçalanıp gerçekte olduğundan daha az bir şey olduğunu ortaya çıkaracağı anı arıyor.

Bunu bulamayacak. Böyle bir şey yok. Belki de ben deliyim.

"Bu aşk evliliği değil. Bu, senin beni korumak için yapacağın bir evlilik. Bu farklı," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Yanılıyor. Çünkü benim için ikisi birbiriyle mükemmel bir şekilde bağlantılı. "Bu sabah sana ruh ikizim dedim. Bunun üzerine tüm çiftliğimi ortaya koyacağımı söyledim. Her kelimesinde ciddiydim." Alnımı alnına dayarım. "Geleceğim belirsiz. Ama kesin olarak bildiğim tek şey, hayatım boyunca hiç bu kadar emin olmadığım tek gerçek... Lola Jackson'ın ruh ikizim olduğu ve onunla evlenmek istediğim. Hemen şimdi. Bugün. Ve onu tüm kalbimle seviyorum."

Nefesi dudaklarıma geliyor.

"Bugün mü?" diye nefes nefese sordu, ağzı açık kalmıştı.

"Bugün. Yarın. İzin verirsen, şu anda bile." Masadan yüzüğü almak için biraz geri çekildim. Yüzüğü aramızda tuttum. "Bu annemindi. Babam onu almak için üç yıl çalıştı. Annem öldüğü güne kadar her gün takardı. Ve onu, tüm kalbiyle sevecek kadar çılgın olan bir sonraki Sterling'in yanında duracak kadına bırakmak istedi."

Sol elini tutuyorum. Başparmağım, onun yüzük parmağına dokunuyor.

"Beni düzeltmeni istemiyorum. Beni kurtarmanı istemiyorum. Sana, kalıcı olan tek yolla seni korumama izin vermeni istiyorum. Sana soyadımı vereyim, Lola. Bundan sonra ne olursa olsun, sana dokunulmaz olduğunu hissettireyim. Sana sadece bir kovboyun nasıl

seviştiğini değil, nasıl sevdiğini de göstereyim. Tamamen ve eksiksizce, öleceğim güne kadar. Benimle evlenir misin, Lola Jackson?”

Yüzüğe bakıyor. Sonra bana.

Lokanta etrafımızda uğultuyla doluydu. Kiraz kırmızısı saçlı kızımдан başka kimseyi görmüyordum.

“Sen delisin. Hiç terapiye gittin mi?” diye soruyor. “Muhtemelen öyleyim. Ve hayır.”

“Bu, bana şimdiye kadar sorulan en çılgın şey.” “Muhtemelen o da.” diye alay ediyorum.

"Ciddisin," diye fısıldadı. "Son derece ciddiğim."

Gülüyor. Ve bu tek başına kalbimi parçalıyor. Onu seviyorum. Bundan kesinlikle eminim.

Sonra bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor. Tıpkı o gece, çıplak ayakla verandama geldiği zamanki gibi. Tıpkı ona Ashley'i öldürmediğimi söylediğimde, "O zaman sana inanıyorum" dediği zamanki gibi. Bu bakış, kararını çoktan verdiğini ve şimdi bunu söylemek için cesaretini topladığını gösteriyor.

“Eğer evet dersem,” diye başlıyor ve kalbim o kadar şiddetli atıyor ki dişlerimde hissediyorum, “bana bir şey söz vermelisin.”

“Ne olursa.”

“Savaşacaksın. Özgürlüğün için savaşacaksın. Wyatt için.” Eli kalkar ve göğsüme düz bir şekilde bastırır. “Ve benim için. Pes etmeyeceksin. Onların kazanmasına izin vermeyeceksin. Her gece eve gelip, yanımdaki yatağa gireceksin. Bana söz ver. Çünkü hayatımda sen olmadan Sterling soyadını istemiyorum.”

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarının üzerine yaklaşıtıyorum. Bu kadın mükemmel. Korkum her zaman yanlış nedenlerle aranan biri olmakti. Para ve toprak. Yaşam tarzımın getirdiği şeyler. Ama Lola? O sadece beni değil, oğlumu da önemsiyor.

“Söz veriyorum,”

diyorum ona. “O zaman evet.”

Bu kelime bana bir yük treni gibi çarptı. “Evet mi?”

“Evet, seni imkansız, ürkütücü, güzel adam. Seninle evleneceğim.”

Tanrım, lanet olsun. Gerçek gözyaşlarımı tutarken gözlerim yanıyor. Yüzüğü parmağına geçiriyorum ve tam oturuyor. Tabii ki oturuyor. Lola benim için yaratılmış

benim için yaratılmış.

Elini aramızda kaldırıyor. Elmas ışığı yakalıyor
Pencereden gelen neon ışığı masanın üzerine minik, parçalanmış gökkuşakları
saçıyor. "Vay canına," diye fısıldıyor. "Nişanlandım."

"Nişanlandın," diye gülümsüyorum. "Bir
lokantada."

"Bir lokantada," diye
tekrar ediyorum.

"Milkshake içerken."

"İlçedeki en iyi milkshake'ler."

Gülüyor. İki eliyle yüzümü kavriyor ve nefes alamayacağım kadar sert
bir şekilde beni öpüyor. Çilekli milkshake ve gözyaşları tadında bir öpücük,
her şeyi değiştirecek bir şeyin başlangıcı.

Geri çekildiğinde, yüzü ikiye ayrılacak kadar geniş bir gülümsemeyle
bakıyor. "Violet çılgına dönecek."

"Bana yine tehditler savuracak," diyorum, yarı şaka yarı
ciddi. "Oh, yüzde yüz."

Onu yanıma çekiyorum. Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Annemin
yüzüğünü takan sol elinin göğsüme yerleştiğini hissediyorum.

Masumiyetimi kanıtlamak için üç aydan az vaktim var. İki cephede bir
savaş. Ölen bir eski kız arkadaş.

Ve bu kadın az önce evet dedi. Onu hak etmiyorum. Bunu biliyorum.
Ama elimdeki tüm zamanı, onun yanında durma hakkını kazanmak için
harcayacağım. Çünkü Lola Jackson, yakında Lola Sterling olacak,
eyaletteki en korunan kadın oldu.

Ve bunu denemeye kalkanlara Tanrı yardım etsin.

"Bugün konusunda ciddi değildin, değil mi?" diye soruyor gergin bir
şekilde.

Başımı sallıyorum, başparmağımla dudaklarını yukarı çekiyorum.
"Beni dinle," diyorum, masadan şapkamı alıp kafasına takıyorum.

"Lütfen devam et," der, sırtarak.

"Gidip evleneceğiz... bugün. Adliye binasında. Sokaktan bulacağım
birkaç tanığa rüşvet vereceğim."

Kaşlarını kaldırıyor, hiç de hoşuna gitmemiş belli ki. Ben de ona
doğru eğiliyorum. "Henüz bitirmedim, ateşböceği."

"Tüm bu boktan işler hallolup ben özgür bir adam olduğumda. Yüzyılın en büyük, en lüks düğününü düzenleyeceğiz. Masraftan kaçınmayacağız. Kimleri davet etmek istersen. Çocukken hayal ettiğin her ne varsa. Düğünümüz öyle olacak. Kutlama yapabileceğimiz kadar güvende olduğumuzda, sevdiğimiz insanlarla çevrili olacağız. Ama şimdi? Adını değiştirmene ihtiyacım var. Benim senin olduğum gibi, senin de benim olman gerekiyor," diyorum ve yanağından bir gözyaşının süzülmesini izliyorum.

"Peki ya Wyatt? Sana bir şey olursa, en kötü senaryoda ona ne olacak, Hunter?" diye soruyor, sesinde acı var.

Ona bakıyorum. Bu benim en büyük korkum. Oğlumu bırakmak. Sakinleşmeye çalışarak pencereden dışarı bakıyorum. Eli yanağıma dokunuyor ve beni kendine doğru çeviriyor.

"Bu evlilik iki yönlü olacak, Hunter. Sen beni koruyacaksın. Ben de seni ve oğlunu koruyacağım."

Kaşlarımı çatarak, söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Sana bir şey olursa, ben kalacağım, Hunter. Kalacağım ve ona göz kulak olacağım. Onu seveceğim ve mutlu olmasını sağlayacağım. Güvende ve bakıldığından emin olacağım. Okula temiz kıyafetlerle gittiğinden emin olacağım. Her şeye sahip olduğundan emin olacağım."

Derin bir nefes alırken içimden taşmak üzere olan duygularla mücadele ediyorum.

"Ne dediğinin farkında mısın, Lola? Bunun ağırlığını anlıyor musun?" diye soruyorum, sesim alçak.

O başını salladı. "Anlıyorum. Senin karın olmak istiyorum, ayrıca sana bir şey olursa Wyatt'ın vasisi de olmak istiyorum."

Elimi sakallarımın üzerinde gezdiriyorum. Kendimi tutamıyorum, ona doğru eğiliyorum ve nefes alamayacak kadar sertçe öpüyorum. "Sen harikasin. Bunu biliyor musun, bebeğim?" diye dudaklarına fısıldıyorum.

"Seninle evlenmek, Wyatt'ın yanında olmak anlamına da geliyor. Benim istediğim de bu."

Başımı sallıyorum, başparmağımla yanağını okşuyorum. Kalabalık bir lokantada olmamız umurumda değil. Bu kadın kalbimi tamamen ve tamamen çaldı.

"Düğün evraklarımızla birlikte bu evrakları da hallettireceğim," diyorum ona.

Bana şüpheyle bakıyor.

"Her yerde bağlantılarım var, Lola. Halledebilirim."

O başını sallıyor, milkshake'ini eline alıp pipetle içmeye başlıyor.

"Bence Wyatt da bizim evlenişimizi görmeyi hak ediyor, Hunter. Ama adliye versiyonunu değil. Büyük, şık versiyonda bize yardım etmesini sağlayabiliriz."

Dur. Bugün benimle evlenecek.

"Yani, bugün mü? Bugün benimle evlenecek misin?" diye soruyorum, neredeyse tereddüt ederek. Başını sallıyor ve sonra yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Evet, bugün bu düğünü kabul edeceğim. Senin çılgın kovboy kışını hemen şimdi evleneceğim. Ama bir tane daha önemli şartım var. Sadece benim için olan bir şart..."

Kalbim hızla atıyor. Ne olursa olsun, yapacağım... onun için. "Söyle bana, yapacağım."

Gülümsemesi yaramaz bir hal alır. Oh, bu ilginç olacak...

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOLA

Görünüşe göre New Falls'ta oldukça iyi dükkanlar var.

Ve ben, bir görevi olan bir kadın gibi Hunter Sterling'i elinden tutup ana caddede sürüklüyorum, çünkü gerçekten de bir görevim var. Bu benim şartımdı. Bugün hala düğün günümüz. Biraz aceleye getirilmiş, kaotik ve muhtemelen delilik sayılabilecek bir düğün olabilir. Ama en azından çerçeveletmeye değer fotoğraflar çekeceğiz. Elli yıl sonra geriye bakıp, *her şeyin başladığı günün bu olduğunu* söyleyebileceğimiz bir şey.

Beyaz bir gelinlik giyeceğim. Hunter, siyah takım elbisesiyle ve seksi kovboy şapkasıyla yutulacak kadar yakışıklı olacak. Ve daha sonra, düğün gecesinde olması gerektiği gibi beni sikecek.

Bu bizim versiyonumuz. Ve yine de mükemmel olabilir.

Gerçek bir düğün butiğine adım attığımızda kapının üstündeki zil çalar. Nefesim kesilir. Oda, her askıda asılı beyaz tül, saten ve dantellerle doludur; mankenlerin başlarına duvaklar örtülmüş, kristal taşlar ışığı yansıtmaktadır. Bu elbiselerin çoğu bugün için fazla abartılıdır. Yere kadar uzanan, boncuklu, sipariş edilmesi altı ay süren ve fermuarını çekmek için üç nedime gerektiren türden elbiseler.

Belki bir sonraki düğünümüzde. Bugün daha kısa bir şey istiyorum. Sade. Ama yine de seksi. Yine de Hunter'ın ağzını açık bırakacak kadar.

Tezgahın arkasından yaşlı bir bayan gülümsüyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

Hunter şapkasını kaldırır, ben de onun kaburgalarına hafifçe vururum. "Aslında bu öğleden sonra evleneceğiz ve bir gelinlik ile bir takım elbise arıyoruz."

Kadın ikimize de bakıyor. Sonra gözleri karnıma düşüyor. Kaşlarımı çatıyorum, içgüdüsel olarak ellerimi karnımın üzerine koyuyorum.

Hunter kıkırdar. "Hayır, Ruth. Hamile değil. Onunla evleniyorum çünkü bunu gerçekten çok istiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılır.

Ona dönüyorum. "Kasabadaki herkesi tanıyor musun?"

diye soruyorum. "Evet."

Ruth tezgâhın etrafında koşuşturur, ellerini birleştirir. "Peki, tebrikler!" diye coşkuyla söyler.

Hunter önümde yürüyor, satın almak üzere olduğu bir mülkün metrekaresini değerlendiren bir adamın rahat otoritesiyle mağazayı inceliyor. Sonra Ruth'a dönüyor. "Bana ve kız arkadaşıma bir saatliğine mağazayı baş başa bırakma şansın var mı?"

Duvardaki saate bir göz atıp tekrar ona bakıyor. "Bir saat."

Hunter gülümser. "Bir saat yeter. Çıkarken kapıyı kilitle lütfen."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve Hunter kıkırdar. "Tezgâha cömert bir bahşış bırakacağım, Ruth."

Ruth başını sallar, sonra anahtarlarını arar, çantasını alır ve kapıdan çıkar. Tam olarak onun dediği gibi yapar. Çünkü bu kasabadaki herkes Hunter Sterling'in dediği gibi yapar.

Derin bir nefes alır, şapkasını çıkarır ve tezgahın üzerine koyar. Sonra arka tarafa doğru kaybolur. Saf meraktan onu takip ederim ve uzanıp güvenlik kamerasını kapatmasını izlerim.

"Hunter Sterling... ne planlıyorsun?"

Bana dönerek dudağını ısırır. "Sen mükemmel gelinliğini ararken biraz huzur ve sükûnet," der, elini sakalını ovuşturarak.

"Öyle mi?" Gözlerini kaçırmadan bakıyorum. "Sadece huzur ve sükunet mi?"

Elimi uzatıp elbisenin bir askısını omzumdan kaydırıyorum. Dudaklarımı ısııyorum.

O başını sallar ve bir adım öne atar.

Ben bir adım geri atarım.

Bu sefer diğer askıyı da aşağı kaydırıp elbiseyi yere itiyorum. Elbise ayaklarımın dibinde bir kumaş yığını oluşturuyor ve ben, sadece dantel külotum ve sol elimdeki elmas yüzükle onun karşısında duruyorum.

Hunter nefesini keser ve kendi elini ısıtır. "Şimdi, bu." Sesi neredeyse insan sesine benzemeyen bir tona düşer. "Aslında aklımdaki buydu."

"Öyle mi?" Kirpiklerimi kırıp bir adım daha geri atıyorum.

Mağaza zeminine doğru. Pencereleere doğru.

O başını sallar ve bana doğru yürür. "Oraya doğru yürümeye devam edersen bebeğim, oradan geçen herkes seni o kocaman pencerelerden görecek."

Başımı sallıyorum. Kendime cesaret verip bir adım daha geriye gidiyorum, ta ki dükkanın ortasında, beyaz elbiselerle çevrili, camdan içeri süzülen öğleden sonra güneşinin altında durana kadar. "Başım belada mı, kovboy?" diye soruyorum, parmaklarımı külotumun bel kısmının altına sokarak. Ama çıkarmıyorum. Onun talimatlarını bekliyorum.

Odaya giriyor. Pencereleere bakıyor. Sonra bana dönüyor. "İnsanların seni izlemesini mi istiyorsun? Öyle mi?"

Kalbim deli gibi atıyor. Vücudum alev almaya hazır. "Belki de yakalanmanın heyecanı beni tahrik ediyor," diyorum ona.

Dili alt dudağını yalıyor. "New Falls halkına izleyecek bir şey vermek istiyorsun, ha?" Başını eğiyor, nereden başlayacağına karar veriyormuş gibi gözleri vücudumu baştan aşağı tarıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Eli boğazımı kavıyor. "Bence benim müstakbel karımı cezalandırmamı izlemeleri gerekiyor, sence de öyle değil mi? Gün ışığında burada durup, bana ait olanı tüm dünyaya gösterdiği için."

Sesinde yatan o sahiplenme duygusu, beynimde adeta bir kısa devre yaratıyor. Bu durum hiç de tahrik edici olmamalı. Dünyadaki başka hiçbir erkekten gelse böyle olmazdı. Ama benim erkeğimden mi? Eriyorum.

Ağzım açık kalıyor. "Cezalandırmak mı?"

Bir kez başını sallıyor. "Hoşuna gidecek. Eminim elim kışına indiğini düşünmek bile seni ıslatıyordur. Eminim her santimini öpüp iyileştireceğimi bilmek seni tahrik ediyordur." Bir an duruyor. Köşedeki kadife sandalyeyi işaret ediyor. "Sonra o sandalyeye oturacağım ve sen benim için elbiseler denerken mastürbasyon yapacağım. Ve istediğin elbiseyi bulduğunda, seni eğip dizlerimin üstünde amını yalayacağım. Eğer uslu bir kız olursan, kışını da. Sonra seçtiğin elbisenin içinde seni o kadar derinden sikeceğim ki çığlıkların bu duvarları sarsacak. Ve yanından geçen herkes senin tamamen bana ait olduğunu görecek, Lola."

Nefesimi tutuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, o anda boşalmamaya çalışıyorum. "Peki ya hayır dersem?" diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. "Cesaretin varsa dene."

Arkamdan uzanıp vitrinden bir şey alır — gelinliklerin beline sarılan türden, parlak bir kurdele. Parmakları bileklerime dokunur. "Yoksa seni bağlayıp kışına şaplak atmamı mı istersin?" diye sorar, gözleri benimkilere bakarken.

Dudaklarımı ısıriyorum. "O zaman beni cezalandır, kovboy," diyorum ve ellerimi kaldırıyorum.

İçinden bir homurtu çıkar. Beni döndürür, sırtım göğsüne yapışır. Onun her santimini hissedebiliyorum, sert, ateşli ve zar zor kendini tutuyor.

"Eğil ve ellerini o direğe koy," diye homurdanıyor.

Saçlarımı omzumun üzerine itip enseme kavrar. Deddiğini yaparım, avuç içlerim asılı elbiselerin arasındaki soğuk metal raya değiyor. Beyaz saten çıplak kollarımı okşuyor.

Parıltılı kumaşla bileklerimi rayı bağlar. Acele etmez. Sıkı olduğundan emin olur ama özellikle sakat olan bileğimi kesmemesine dikkat eder. Sonra arkamda durur ve bacaklarımı daha fazla açar.

"Aferin kızım," diye boğuk bir sesle söylüyor, iki elini de kışımın üzerinde gezdiriyor. "Hazır mısın, bebeğim?"

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum, o da tıslıyor. Eli saç derimden tutuyor ve başımı yukarı doğru çekiyor. "Kelimeler, ateşböceği. Onları kullan."

"Evet, efendim. Hazırım," diye nefes nefese söylüyorum.

Eli sol kalçama o kadar sert bir şekilde iner ki, içimden bir çığlık kopar ve butiğin duvarlarında yankılanır.

"Aferin kızım," diye övüyor ve sadece bu sözler bile beni ıslatıyor.

Tekrar vurur. Ve tekrar. Her vuruşun ardından cildime işleyen övgüler gelir. Beşinci vuruşta nefesim kesilir. Bacaklarım beni zar zor ayakta tutar. Kığım yanıyor ve sıcak, vücudumdaki her sinir ucu titriyor.

"L-lütfen, Hunter," diye
yalvarıyorum. "Lütfen ne?
Durmamı mı?"

Başımı sallıyorum. "Tanrım, hayır. Daha fazla."

Ellerini kığımın aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırıyor ve külotumu kenara itiyor. Ne kadar ısladığımı hissedince dişlerinin arasından tıslıyor.

"Siktir, şehirli kız. *Siktir*."

Cevap veremediğim saçıma geriye çekip parmaklarını ağzıma sokuyor. "Onları benim için temizle," emrediyor.

Ve ben de yapıyorum. Son damlasına kadar. Kendini bana bastırıyor ve ereksiyonunu kığımın hissediyorum. Bunun neresi ceza olduğunu anlayamıyorum. Her saniyesinden zevk alıyorum. Ve o da bunu biliyor.

Bir şaplak daha ve çığlık atıyorum — acı ve zevk birbirine karışıyor, artık ikisini ayırt edemiyorum. Sırtım kavisleniyor, bileklerim bağlara karşı çekiyor, beyaz elbiseler etrafımda dalgalanıyor.

"Hunter!" diye bağıyorum, neredeyse nefesim kesiliyor.

Eğilip kulağıma fısıldıyor. "Bu kısım ceza değildi, ateşböceği. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Titrek bir nefes veriyorum.

Beni çözüyor. Ayağa kalkmama yardım ediyor. Kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Dudakları benimkilerin üzerinde duruyor ve onu öpmek için uzandığımda, beni inlememe yetecek kadar geri çekiliyor.

O gülümseme. O yıkıcı, kontrolü elinde tutan, "sen benimsin" diyen gülümseme. "Benimle evlenmek için giyeceğin elbiseyi seçme zamanı geldi, ateşböceği." Göz kırpar ve geri adım atar.

"Adi herif," diye mırıldanıyorum.

Elini saçlarının arasından geçirir. "Bana bir daha öyle dersin, Ruth'u arayıp bir saatten fazla kalmasını isterim. Ve

gelmen için son saniyeye kadar bekletirim."

Onun kadife sandalyeyi köşeden odanın ortasına sürüklemesini izliyorum. Sandalyeye çöküyor, kemerini çözüyor, boxerını aşağı indiriyor ve elini kendine uzatıyor.

Şimdi ceza başlıyor. Ben sıırıslıkam ve ona can atarken, çılgın kovboyumla evlenmek için beyaz bir elbise seçmeye konsantre olmaya çalışırken, onun mastürbasyon yapmasını izliyorum.

Askıdan bana hitap eden ilk elbiseyi alıyorum. Kısa bir şey. İpeksi. Neredeyse vintage bir havası var. Vegas'ta muhteşem görünecektir.

Elbiseyi giyip ona dönüyorum.

Eli daha yavaş hareket ediyor. Gözleri benimkilere dikiliyor. Yüzünde adını koyamadığım bir şey parılıyor.

Neredeyse hayranlık gibi. Gurur. Emin değilim, ama kalbim bir an duruyor.

"Aynaya bak, ateşböceği," diyor bana, sağımdaki duvarı işaret ederek.

Bu butikte öleceğim. Ama ne güzel bir ölüm.

Bu adamı seviyorum.

Ve birkaç saat sonra, o benim kocam olacak.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVCI

SONG- WORTHY, Ev Sahibi Takım

Denediği ilk elbise nefesimi kesiyor.

Sanırım hepsi öyle olurdu. Onun Lola Sterling olacağı düşüncesi bile göğsümü neredeyse parçalamaya yetiyor. Ama bu elbise kısa, beyaz, belden dar ve her hareketinde kumaşı ışığı yansıtıyor. Bu elbise bende hazırlıklı olmadığım bir etki yaratıyor.

Son dükkanda bu görünüme mükemmel uyacak bir şey buldum. O henüz bunu bilmiyor.

Yavaşça dönüp aynaya doğru yürürken, sağlam eliyle elbisenin bel kısmını düzeltir. Yüzüğündeki elmas, pencereden içeri dökülen öğleden sonra güneşini yakalar ve camın üzerine minik bir ışık prizması yansıtır.

"İlk seçtiğim elbise olamaz, değil mi?" diye soruyor.

Sadece ona bakarak o anda boşalmamaya çalışıyorum. "Şey, ilk erkek arkadaşınla evlenmeye iki saat kaldığını düşünürsek, denediğin ilk elbiseyi seçmen bence oldukça mükemmel."

Aynada kendine gülümsüyor. Eteği havaya kaldıran küçük bir dönüş yapıyor ve elim kendimi sıkıca kavıyor. Ama gözleri yansımda benimkilerle buluştuğunda, o yumuşaklık buharlaşıyor.

Oyun yeniden başlıyor.

Boş elimi uzatıp bana gelmesini işaret ediyorum. Bir adım atıyor.

"Dizlerinin üzerine çök, şehirli kız," derim, ahşap zemini işaret ederek.

Nefesinin kesildiğini izliyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ama bana karşı gelmiyor.

Diz çöküyor.

"Hatırla ne söylediğimi söylediğimi söylediğimi
söyledim?" diye diye her her hareketini
izleyerek.

O başını sallıyor, dudaklarını yalıyor.

"Eğer sikimi istiyorsan, ateşböceği, bana doğru sürün."

Elini göğsüne düz bir şekilde bastırır. Yanakları kızarmıştır. Gözleri kararmıştır.

"Eğer düşündüğüm kadar sikilmeye can atıyorsan, dört ayak üstüne çök ve dediklerimi yap."

"Ben evcil hayvan değilim," diye
karşılık verir. Başımı eğiyorum.

"Hayır. Sen benim karım olmak üzeresin. Ve benim sikimin seni güzelce ve derinden doldurmasını istiyorsun. Ağzımın her yerinde olmasını istiyorsun. Ellerimin her yerinde olmasını istiyorsun. Dilimin ağrıyan amında olmasını istiyorsun. Parmaklarımda kıcında olmasını istiyorsun." Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. "Sen bir evcil hayvan değilsin. Sen, aynı derecede çaresiz kovboyuna sürünerek gelecek olan, inanılmaz derecede azgın kızım."

"Siktir," diye tıslar. Sonra ellerini yere koyar.

Arkasındaki aynada manzarayı yakalıyorum — beyaz elbisenin çerçevelediği mükemmel şekilde kızarmış kığı, kavisli sırtı, bir omzuna düşen saçları.

"Benim lanet olası güzel kızım," diyorum yavaşça.

Zaman yavaşlar. Yaptığı her hareket sikimi ağrıtıyor; kalçalarının sallanışı, gözlerinin bir saniye bile benimkilerden ayrılmaması, sanki ilk pes etmem için beni kışkırtıyormuş gibi.

Bana ulaşmadan hemen önce, sandalyeden kayarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

Tam onun önünde. Göz hizasında. Aynı havayı soluyoruz.

Konuşmuyorum. Sadece boğazından tutup onu kendime çekip öpüyorum. Çaresizce. Dişler ve dilin hakim olduğu, kontrolü elinde tutuyormuş gibi davranma yeteneğini tamamen yitirmiş bir erkeğin öpücüğü. Parmaklarım bacaklarının arasına kayıyor ve o bacaklarını benim için daha da açıyor. Beni içeri alıyor. Zaten benim olanı almama izin veriyor.

"Ayağa kalk. Bacağını sandalyeye koy ve yüzümün üzerinde sallan, güzel kız."

Tereddüt etmiyor. Cümlemi bitirmeden ayağa kalkıyor ve pozisyonunu alıyor. Dizlerimin üstünde kalıyorum, ellerimi yumuşak bacaklarında yukarı doğru gezdiriyorum, avuç içlerimin altında tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Tek bir keskin hareketle külotunu yırtıp atıyorum ve başımı gelinliğinin altına daldırıyorum. İki elimle kalçalarını kavrayarak onu yalayıp yutuyorum. Son damlasına kadar. Dudaklarından kaçan her inilti, içimdeki kontrol etmeye çalışmayı bıraktığım ilkel bir şeyi besliyor.

Tamamen benim.

Ve tam doruğa geldiğinde. Titreyerek, nefes nefese, parmakları saçlarıma dolanmış halde, ayağa kalkıyorum.

Onu sandalyeye eğdiğimde ağzından bir çığlık kaçıyor. Ve onu sikiyorum. Sert, hızlı ve o kadar çaresizce ki ikimiz de dayanamayacağız. Adımı inlemesi beni daha da tahrik ediyor. Sanki beni sonsuza kadar içinde tutmaya çalışır gibi etrafımı sıkıca kavraması. Tırnaklarıyla sandalyenin kadifesini tırmalaması.

"Siktir. Siktir. *Siktir*. Evet!" diye haykırıyorum, içinden boşalırken.

O da kendi orgazmına ulaşırken vücudu içimde titriyor.

Tam da ona istediğim gibi. Yüksek sesle, utanmadan, tamamen benim.

Hızımı yavaşlatırken göğsüm yanıyor. İçinde beni tamamen doldurduğundan emin oluyorum. Tamamen. Ve yavaşça çekiliyorum, dışarı çıkan her şeyi tekrar içine itiyorum.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve onu nazikçe bana doğru çeviriyorum. Kızarmış, parlayan yüzünden saçlarını çekip alıyorum.

"Külot giymeden ve bacaklarımdan senin menin akarken seninle evleneceğim, Hunter Sterling," diyor, hâlâ nefesini toparlamaya çalışırken.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Aynen öyle olmalısın, ateşböceği."

Gülümsüyor. Ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri.

"Yakında beni hamile bırakacaksın, değil mi?"

Gülümsüyorum ve eğilip dudaklarımı yanağına değdiriyorum. "İçinde olmak bu kadar iyi hissettiriyorsa, elimde değil, Lola."

Elleriyle yüzümün iki yanını kavrayıp beni kendine doğru çekiyor. Ama gözlerindeki ateş, daha ciddi bir şeye dönüşüyor. Uzun zamandır içinde taşıdığı bir şeye. "Bunu yapmak istediğinden emin misin, Hunter? Boşanma durumunda kaybedeceklerin benden çok daha fazla. Eğer evlilik sözleşmesi istiyorsan, bize bir tane ayarlayabilecek bir tanıdığım var. Biraz birikimim var ama senin çiftliğindeki kadar büyük bir şey değil."

Ona göz kırparak hafifçe geriye yaslandım. "Hayır. Evlilik sözleşmesi yok. Bu ömür boyu sürecek. Ya hep ya hiç." Gözlerini kaçırmadım. "Eğer beni terk edersen, her şeyi kaybetmiş sayılırım."

Burnunu burnuma dayadı. Sonra, dünyanın tüm eksenini değiştiren bir şey söyledi. "O zaman sözüme güven, Hunter. Eğer ayrılırsak, senden hiçbir şey istemem. Ne senden ne de Wyatt'tan bir şey almayacağım. Sana söz veriyorum." Adını söylerken sesi titredi. "Kalbimi kırsan bile, o küçük çocuğu incitecek hiçbir şey yapmam."

Gözlerimi kapatıp, göğsümü tamamen dolduracak kadar derin bir nefes alıyorum. O sözleri duymama gerek yoktu. Onları istemedim. Beklemiyordum. Ama söyledi. Hiçbir şey söylenmeden. Kilitli bir butikte, gelinlik giymiş, uyluklarında benim benim, parmağında benim yüzüğüm varken.

Ve bu, zaten bildiğim şeyi kanıtlıyor: Lola, aradığım kadın.

Para yüzünden değil. Koruma, evrak işleri ya da ona sağladığım yasal güvence yüzünden de değil. Ama sahip olduğum her şeyin bir parçasını güvence altına alma şansı verildiğinde, gözlerimin içine bakıp bunun yerine oğlumu koruyacağına söz verdiği için.

Bu benim için başka hiçbir şeyin veremeyeceği kadar değerli. "Seni seviyorum, Lola. Hem de çok," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarıma yaslanarak gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, kovboy."

Onu öpüyorum. Tüm varlığımla. Her kırık parçamla, her karanlık köşemle, işlediğim her günahla ve onu güvende tutmak için

gelecekte işleyeceğim her günahla.

Geri çekilirken parmaklarını saçlarımın arasından geçirir. “Hadi sana bir takım elbise giydirelim ve seni kocam yapalım.”

Lola Jackson, birkaç gün önce yaşadığımız olaydan sonra

.

Ve şimdi bu butikten, gelecekteki Bayan olarak bu butikten çıkmak üzere.

Onu hak etmiyorum.

Ama kalan her günümü, onun yanında durma hakkını kazanmak için harcayacağım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

HUNTER

"Kabul ediyorum" dediği anda, kollarımı beline doladım ve onu öpmek için geriye doğru eğdim.

Adliyede. Bize verebilecekleri en hızlı tören. Çiçek yok. Müzik yok. Koridor yok. Sadece masanın arkasındaki bir memur ve beyaz bir elbise giymiş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşımda duran, uğruna dünyayı yakıp yıkabileceğim kadın.

O küpe ararken, ben de daha önce bir butikten ona aldığım küçük sürprizi çıkardım. Altın zincirli, zarif, küçük bir kiraz kolye. Her şeyi bana ateşböceğimi hatırlattı. Kolyeyi aramızda tutarken, parmağını kirazların üzerinde gezdirdi.

"Bu çok güzel, Hunter."

"Tıpkı senin gibi, karıcığım," diye mırıldandım.

O, kollarını başının arkasına atarak dönüyor, ben de kolyeyi boynuna takıp tokayı kapatıyorum.

"Bunu sonsuza kadar takacağım."

Gülümsedim ve parmaklarımı yanağına dokundurarak okşadım.

"Belki de kiraz dövmesi yaptırırım," dedim ona.

Ve şaka yapmıyorum.

"Nereye?" diye soruyor, gözleri aşağıya doğru kayarken dudağını ısırtıyor.

Yüzümü ona doğru eğiyorum, ağzım kulağına değiyor. "Senin şerefine bir penis dövmesi yaptırmamı istiyorsan, yaptırırım bebeğim."

Kıkırdıyor, parmakları ensemin arkasını okşuyor. "Üzerinde adım yazacak mı?"

"Karım ne isterse onu alır. Kural budur," diyorum ona geri çekilirken.

Yüzü artık kolyesindeki kirazlarla aynı renge bürünmüş, ben de gülümsüyorum.

Bugün de, evrakları imzalamadan önce birbirimize yemin ettik. Çünkü bu sahte bir evlilik değil. Mesele sadece imzalar, yasal koruma ya da bizi buraya getiren stratejik nedenler değil. Lola, kelimenin her anlamıyla benim karım.

Bunu aletime dövme yaptıracam. Lola Sterling.

Ve ben, hiç olacağımı düşünmediğim bir şeyim. Bir koca.

Buraya gelirken yüzük aldık. Butikten üç kapı ilerideki bir kuyumcudan altın yüzükler. Ve onun için benimkini her gün takacağım. İnsanların görmesini istiyorum. Bilmelerini istiyorum.

Dudaklarıma gülümsüyor. Elleri yanaklarımda. Gözleri, henüz kelimelerle ifade edemediğim bir şeyle dolu.

"Ben Bayan Sterling'im," diyor coşkuyla. "Evet, öylesin," diyorum boğuk bir sesle.

Masadaki görevli boğazını temizliyor ve ben dikleşip Lola'yı yanıma alıyorum.

"Evraklarınız, Bay Sterling," diyor, dosyayı bana doğru kaydırarak. "Diğerini de mümkün olan en kısa sürede tamamlayacağız."

Dosyayı alıp takım elbise ceketimin içine koyuyorum. Bu şeyden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Ama o prova odasından çıktığımda karım gülümsemişti. O yüzden isterse her gün giyerim.

El ele tutuşarak adliyeden çıkıyoruz. Ama kamyonete ulaşmadan önce onu kollarımın arasına alıyorum. O çığlık atıyor, sonra gülüyor ve kollarını boynuma doluyor.

Onu yolcu kapısına taşıyorum, tek elimle kapıyı açıyorum ve koltuğa oturtuyorum. Ben arabayı hareket ettirmeden önce, kravatımı tutuyor. Beni tam önünde tutuyor. "İnsanlara evlendiğimizi söyleyecek miyiz? Yoksa gizli mi tutacağız?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hangi dünyada bunu kimseden saklamak isteyeceğimi düşünüyorsun?"

Yüzü kızarır. "Peki ya Wyatt? Ona bugün söyleyeceğiz, değil mi?"

Yanağını avuçlarımla sararım, o da bana doğru eğilir.

"Bence daha sonra ona söylediğimizde çok mutlu olacak. Ve yakında onun da dahil olacağı düzgün bir düğün yapacağımızı açıklayabiliriz."

Yüzü aydınlanır. "Bu fikri beğendim. Onunla daha fazla zaman geçirmek ve onu gerçekten tanımak isterim."

Bu, karanlık kalbimi, hâlâ mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde eritiyor. "Öyle olacak. Sana şimdiden güvenle söyleyebilirim ki, o senin büyük bir hayranın, Lola. Bence hayatına girmen gerekiyordu."

Burnunu çekiyor. Alnımı alnına dayıyorum, kendi duygularımı bastırmaya çalışıyorum, çünkü inşa ettiğim tüm duvarları yıkmak üzere.

Geçtiğimiz hafta Wyatt'ı yıkmış olmalıydı. Tutuklanma. Annesini kaybetme. Ama Lola'nın hayatına girmesinin, hiçbirimizin fark etmediğinden daha fazla ona yardımcı olduğuna inanıyorum. Ona, geri kalanımızın veremediği bir şey veriyor. Ona gülme izni veriyor. Çocuk olma izni. Etrafındaki dünya parçalanırken eğlenme izni.

O başını sallıyor. Onu öpüyorum, direksiyona geçiyorum ve adliye otoparkından çıkıyorum.

Evli bir çift olarak.

Kardeşlerim çılgına dönecek. Violet de muhtemelen öyle. Buna değer. Herkes bizim mantığımızı anlamayacak. Bu kadar erken bir aşamada birbirimize olan inancımızı. Hızını. Çılgınlığını.

Ama bu önemli değil. Biz anladığımız sürece. Birbirimizi sevdiğimiz sürece. Geri kalan her şey yoluna girecek.

Babam annemi gördüğü gün onu sevdiğini anlamıştı. Belki ben de Lola'ya karşı öyle hissediyorum. Belki de Sterling erkekleri böyle sever. Hızlı, şiddetli ve ellerinden gelen her şeyle, sanki yarının garantisi yokmuş gibi.

Belki de bu yüzden Ace ilk aşkını asla unutamayacak.

Eve vardığımızda, ev boş. Kardeşlerim ahırdaki ofiste olmalılar. Ace, Romeo ile ilgili ipuçlarını araştırıyor ve lojistiği organize ediyor

. Lola beni öpmek için aşağı çekerek düşüncelerimden koparıyor. Parmaklarıyla şapkamı başımdan alıyor ve kendi başına takıyor, siperliğini eğiyor.

"Yapman gereken çok önemli bir iş var, Bay Sterling," diyor

.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, parmaklarımı

"Evliliğimiz, sen onu tamamlayana kadar hiçbir anlam ifade etmez."

Kıkırdıyorum. "O zaman işe koyulsam iyi olur.

evli bir kadın olarak ilk sikişini nasıl istersin, ateşböceği?"

Ağzının içini ısıırıyor. Gözleri odanın içinde dolaşüyor ve tekrar gözlerime döndüğünde, bakışlarında bir değişiklik var. Sanki içinde utangaç bir taraf varmış gibi.

"Bu sefer benimle sevişmeni istiyorum," diyor sessizce.

Sakallarına dokunuyorum. Bir kadınla hiç seviştiğimden emin değilim. Ben sikişirim. Kontrolü ele alırım. Hakim olurum. Ben buyum ve bu kadın bana bakıp, nasıl vereceğimi bilmediğim bir şey isteyene kadar bu hiç sorun olmamıştı.

Ama Lola için mi? Öğrenirdim. "Daha açık ol, bebeğim."

Kırmızı saçlarını parmağının etrafında döndürüyor. "Yavaş olmanı istiyorum. Vücudumun her santimini öp. Ben de sana aynısını yapayım." Sesi nefes almaktan biraz daha yüksek. "Cildimdeki her çizgiyi izle. Bana yaptığın her şeyi hisset."

Ciğerlerimden hava boşalır. "Bunu yapabilirim," derim ona ve sesim istediğimden daha sert çıkar.

Dudaklarını ısıırıyor. Yaklaşıyor. "Ve beni yatağına bağlamanı istiyorum, böylece hareket edemeyeceğim. Senin merhametine kalmak istiyorum, Hunter."

Öksürüğüm boğazımı tıkar. "Oynadığın oyun tehlikeli, karıcığım."

"Biliyorum." Parmağını göğsümün ortasından aşağı doğru gezdiliyor. "Seninle oynamak istiyorum."

Boğazını kavriyorum. Nabızı avucumun içinde atıyor. Ağzım onunkinden bir santim uzaklıkta ve onu yukarı taşıyıp sabaha kadar aşağı inmeyeceğim.

Arkamızda kapı gürültüyle açılıyor.

Bir inilti çıkarıyorum.

"Ne?" Kendi ölüm fermanını imzalayan kişiye bağıyorum.

"Hunter. Sana ihtiyacımız var." Ace kapının eşiğinde duruyor, neredeyse nefes nefese.

Ama gözlerinden şaka yapmadığını anlayabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, başımı geriye yaslıyorum ve sabrımın son kırıntılarını da beraberinde götüren bir nefes veriyorum.

"Üzgünüm, bebeğim. Bu karışıklığı hallettikten sonra hemen döneceğim."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Açıklamama gerek kalmadan anlıyordu. O işte böyle biridir. "Ben gidip banyo yapayım. Eğer zamanında dönmezsen Wyatt'ı okuldan alabilir miyim?"

"Geri dönmeye çalışırım, bebeğim. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Uzaklaşırken, o elbiseyi giymiş halini son bir kez daha seyrediyorum. Kafasında benim şapkam. Parmağında benim yüzüğüm. Ceketimin içindeki evraklarda benim adım.

"Bu elbiseyi daha sonra tekrar giyebilirsin. Tamam mı?" Sesim sert.

"Evet, efendim." Göz kırıyor.

Ondan uzaklaşmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ace koridorda durmuş, kaşlarını çatmış. Gözleri takım elbisemden yüzüme, oradan da elime kayıyor. Yüzük parmağımdaki altın yüzüğe.

Aklına bir şey geldiğini görüyorum. "Hunter... bana söyleyeceğin bir şey mi var?"

"Az önce evlendik."

Gülümsüyor. Arkamdan, Lola'nın çoktan kaybolduğu merdivenlere bakıyor. Sonra tekrar bana dönüyor.

Bana doğru eğiliyor. "Hamile mi?" diye fısıldıyor.

"Hayatta olmaz. Hayır. Onu sadece seviyorum. Ve onunla evlenmek istedim. Ama izin verir vermez ona bir bebek yapacağım."

Omuzlarını silker. Sanki birkaç hafta önce tanıştığın bir kadınla evlenmek dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi. Belki bu ailede öyledir.

"Mutlu olduğun sürece sorun yok. Tebrikler." Omzuma elini koyar. Sonra gülümsemesi kaybolur. "Ama büyük gününe engel olmak üzereyim galiba."

"Nasıl?"

Merdivenlere bakıyorum. Lola gitmiş. Yukarıda banyo kapısı kapanıyor.

"Ashley'nin evinin etrafında dolaşan bir adamı yakaladım. Sorgulama sırasında orada olmak istersin diye düşündüm."

İçimden bir ses neredeyse hayır diyecekti. Neredeyse ona bu işi halletmesini söyleyecekti. Çünkü yukarıda bir küvet, gelinlik giymiş bir kadın ve onu yatağıma bağlayacağıma dair verdiğim bir söz vardı.

Ama cevaplara ihtiyacım var. Hapis cezasından kurtulmam lazım. Ve hayatımı sistematik olarak mahvetmeye çalışan kişinin kim olduğunu bilmem lazım. Lola tam olarak kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyor. Bu, hayatımın saklayamayacağım kısmı. Sorumlu kişi ben olduğum sürece olmaz.

"Doğru kararı verdin," diyorum ona. "Hadi bazı cevaplar alalım."

Arka kapıdan çıkarken kravatımı gevşetiyorum. Başımdan çıkarıyorum.

Kollarımı sıvadım.

Bugün evlendim. Adliyede karımı öptüm. Onu kamyonetime taşıdım. İlk kez benimle sevişmek istediğini söylediğinde onu dinledim. Ve şimdi, özgürlüğümün anahtarını elinde tutan bir adamı sorgulamak için bir ahıra giriyorum.

Hayatım bu. İki yarısı da. Yan yana koşuyorlar. Hiç yavaşlamıyorlar. Ve yukarıdaki küvetteki kadın bunu seçti. Beni seçti. Her şeyi bilerek.

Bu onu tanıdığım herkesten daha cesur yapıyor.

KIRK ALTI. BÖLÜM

LOLA

Banyodan çıkıp üstümü değiştirdikten sonra, Hunter eve geldiğinde giymek üzere gelinliğimi yatağın üzerine koydum.

Yarım saat sonra Wyatt'ı okuldan almam gerekiyor, ama Hunter'ın benimle gelmesini umuyorum. Hiç kimseye anne gibi davranmadım; Wyatt'la bu işi mahvetmek istemiyorum.

Ben beklerken, Violet hayatının sürprizini yaşamak üzere.

Telefonumda onun konumu var. Misafir evinde.

Beş dakikalık yürüme mesafesi. Kolay.

Spor ayakkabılarımı giyip verandaya çıkıyorum, bir an durup nefes alıyorum. Öğleden sonra güneşi yüzüme vuruyor, gözlerimi kapatıyorum. Hayvanların hışırtısını dinliyorum. Uzaklardan gelen atların kişnemesini.

Burası çok huzurlu. Gerçekten, iliklerime kadar huzurlu. Hayatım boyunca peşinde koştuğum türden bir huzur.

Merdivenlerden aşağı koşuyorum ve bahçenin ortasına geldiğimde duruyorum.

Gözlerim sola kayıyor. Ahıra doğru. Kendimi tutamıyorum ve beynim izin vermeden ayaklarım yön değiştiriyor.

O sesi duyduğumda duruyorum, kapalı kapıların arkasından gelen gırtlaktan çıkan, hayvani bir çığlık. Parmak uçlarında yaklaşıyorum. Merak beni ileri çekiyor

ama içgüdülerim bana geri dönmemi söylüyor. Nefesimi tutuyorum, kendimi duvara dayıyorum ve kirli pencereden içeriye bakıyorum.

Nefesim kesilir.

Başka yere bakmalıyım. İğrenmeliyim. Arkanı dönmeli, Violet'in evine gitmeli ve bunu hiç görmemiş gibi davranmalıyım.

İğrenmiyorum. Ve başka yere bakmıyorum. Tavan kirişine bileklerinden bağlanmış bir adam var. Gömleği çıkarılmış, takım elbise pantolonu hâlâ üzerinde, vücudu bir kasap dükkanındaki et parçası gibi sarkık duruyor. Kan, göğsünden koyu çizgiler halinde akıyor ve kaburgalarından aşağıdaki kire damlıyor.

Ve Hunter, benimle evlendiği beyaz gömleği hâlâ üzerinde, adama kırbaç atıyor. Tekrar tekrar. Kullandığı her neyse, her vuruş aynı bölgeye isabet ediyor ve her seferinde adamın çığlıkları daha yüksek ve daha boğuk hale geliyor, ta ki artık insan sesine bile benzemeyene kadar.

Kardeşleri kenarda duruyor. İzliyorlar. Bu durum kaçmak istememe neden oluyor mu?

Hayır. Bu adamın bunu hak etmek için ne yaptığını merak etmeme neden oluyor.

İpi kesip onu yere düşürürler. Adam, ipleri kopmuş bir kukla gibi toprağa yığılır. Camı buğulatan nefesimle, penceredeki kirin arasından dudaklarını okumaya çalışarak izlemeye devam ediyorum.

Ona ne sorduklarını anlayamıyorum ama Hunter'ın yüzünü görebiliyorum. Çenesinin duruşunu. Gözlerinin arkasındaki sakinliği. Kızgın değil. Kontrolünü kaybetmiş değil. İşini yapıyor. Bu onun işi. Daha önce evlendiğim adamın diğer yarısı.

Sonra dönüyor ve gözleri pencereyi buluyor. Sonra beni beni.

Kalbim duruyor. Yakalandım. Düğün gününde yüzü düğün gününde ahırın camına yapışmış bir geyik gibi. O hiç irkilmiyor. Benim burada onu izlememden kızgın bile görünmüyor. Bunun yerine, bana bir öpücük gönderiyor ve göz kırpmıyor.

Midem altüst oluyor. Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp telefonu geri veriyorum ve pencereden uzaklaşıyorum.

Ellerim titriyor. Ama korkudan değil. O adamla evlendim.

Ve yine evlenirdim.

Derin bir nefes alıp eve koşuyorum ve Hunter'ın kamyonetinin anahtarlarını alıyorum. O ahırda olan biten her şeye bakılırsa, okula götürmek için zamanında hazır olmasının imkanı yok. O yüzden ben de oraya doğru yola çıkacağım.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - SLAM, *Pendulum*

Yunanlı beklediğimden daha dayanıklı çıktı. Yirmi dakikadır o kirişte asılı duruyor. Ace önce kırbaçla işini bitirdi. Colten her raunt arasında sorular sorarak devraldı. Beau köşeden izliyor, her zamanki gibi her ayrıntıyı kayda geçiriyordu.

Ve o piç hala bize bir isim vermedi.

Birkaç dakika önce pencerede Lola'nın yüzünü gördüm. Camın arkasından yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Kaçmadı. Çılgılık atmadı. Sadece izledi. Gözlerimiz buluştuğunda da bakışlarını kaçırmadı.

Ona bir öpücük gönderdim çünkü bu ahırdaki adamla bugün onunla evlenen adamın aynı kişi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ve bununla barışık olması gerekiyordu. Benim iki ayrı tarafım yok. Ben sadece benim.

O da bana bir öpücük gönderdi. İşte benim kızım.

Yunanlıya döndüm. Şimdi yerde, yanına kıvrılmış, kısa, ıslak nefesler alıyordu.

Yanına çömeliyorum. "Seni Ashley'nin evine kim gönderdi?"
Toprağa kan tükürüyor.

"Kiminle çalışıyorsun? Buralardan biri mi? Hareketlerim hakkında sana bilgi veren biri mi?"

Hiçbir şey. Sadece, olacakları kabullenmiş ama oraya giderken istediğimi vermeyi reddeden kan çanağı gözlerle bana bakıyor.

"Beni takip mi ediyorsun? Ailemi mi?"

Gülüyor. "Siktir git, kovboy."

Ayağa kalkıyorum. Ellerimi pantolonuma silip onu ensesinden yakalıyorum. "Bu dünyada artık bana öyle diyebilecek tek bir kişi var. O da karım." Kardeşlerimin duymaması için fısıldıyorum. "Ace. Bana bir ip getir."

Ace soru sormaz. Duvardaki kancadan bir kement alır ve bana atar. Diğer iki kardeşimin hiçbir şey söylememesine şaşırıyorum, sanırım şimdi bunun sırası değil.

Colten ağırlığını kaydırır. Ne olacağını biliyor.

İpi Yunanlı'nın boynuna doluyorum. Boğacak kadar sıkı değil, düğüm atıyorum, esnekliğini test etmek için bir kez çekiyorum ve sonra diğer ucunu avucumda tutarak ahırdan çıkıyorum.

Tornado ağlıda eyerlenmiş durumda. Beni gördüğünde, sanki adrenalin kokusunu alıyormuş gibi ayaklarını yere vuruyor. Eyerin üzerine atlıyorum ve ipi boynuzun etrafına doluyorum. "Onu dışarı getirin," diye bağıriyorum.

Ace ve Colten, Yunanlıyı ahır kapısından dışarı, gün ışığına sürükler. Güneşe karşı gözlerini kıсар, boğazında ip sıkıca sarılır, çıplak ayakları toprağı sıyrır.

Dilimi şaklatıyorum ve Tornado harekete geçiyor.

Halat gerilir. Yunanlı sendeler, sonra düşer ve ardından avluda sürüklenir. Vücudu kayalar, çukurlar ve sertleşmiş toprağın üzerinde zıplar, arkasında soluk bir toz bulutu yükselir.

Hızımı sabit tutuyorum. Onu öldürecek kadar hızlı değil. Sırtındaki deriyi soyacak kadar hızlı. Çığlık atıyor. Ses çiftliğin her yerine yayılıyor. Uzak padoktaki atlar başlarını kaldırıyor. Sığırlar gözlerini bile kırpmıyor. Onu yarım mil uzağı götürüp geri dönüyorum, Tornado'nun dönüşte yürümesi için izin veriyorum, böylece ip Yunanlıyı kendi kan izleri üzerinde sürüklüyor.

Ahıra geri döndüğümüzde, bilinci neredeyse kapalı. Sırtı yaralar içinde. Takım elbise pantolonu paramparça. Artık kelime olmayan sesler çıkartıyor. Attan iniyorum. Tornado'nun dizginlerini Colten'a veriyorum ve Yunanlı'nın yanına çömeliyorum. "Konuşmaya hazır mısın?"

Toprağa kan öksürüyor. Başını sallıyor. İnatçı orospu çocuğu.

Beau öne çıktı. Yunanlı'nın pantolon cebine uzanıp bir telefon çıkardı. Sürüklenme sırasında kırılmıştı ama ekran hâlâ yanıyordu.

Beau kilidi açmadan telefonu elinden kapıyorum. "Romeo bunu hackleyebilir," diyorum ve cebime atıyorum. Yunanlı'nın gözleri büyüyor. Gözlerinde gördüğüm ilk gerçek korku bu.

Güzel. O telefonda ne olduğunu düşünerek korkmasına izin verelim. Ayağa kalkıp Ace'e dönerim.

"İşini bitir."

Ace başını sallar. Başka talimata gerek yok. Yunanlıya son bir kez bakarım. Arazimdeki toprağın üzerinde yatıyor, vücudunun bir düzine yerinden kan akıyor, boynunda hala ip var, son gün batımını izlediğini bilen bir adam gibi bana bakıyor.

"Bunun için düğün günümü terk ettim," diyorum ona zehirli bir sesle. "Ve sen de böyle bir rahatsızlık yarattığın için öleceksin."

Ona sırtımı dönüp eve doğru yürüyorum. Üç adım uzaklaştığımda sesi duyuyorum. "Düğün günü mü?"

Colten bana bakıyor. Beau ise hareketsiz kalmış.

"Evet." Boynumu çeviriyorum. "Bu öğleden sonra Lola ile evlendim."

Colten gözlerini kırıştırıyor. Ağzını açıyor. Kapatıyor. Tekrar açıyor.

"Sen... onunla evlendin."

"Adliye hafta içi açık, Colt. Ne istediğini biliyorsan işler oldukça hızlı yürüyor."

"Onu ne zamandır tanıyorsun..." "Yeterince uzun süredir."

Colten uzun bir süre bana bakıyor. Sonra başını sallıyor ve teslim olmuş gibi bir nefes veriyor. "Peki. Tebrikler. Senin adına sevindim kardeşim. Davet etsen iyi olurdu."

Kıkırdıyorum. "Büyük düğünü yaptığımızda, sen de yanımda olacaksın kardeşim."

Beau kıpırdamadı. Kollarını kavuşturmuş, çenesini o kadar sıkı sıkıya almış ki derisinin altındaki kasların hareket ettiğini görebiliyorum, ahırın duvarının yanında duruyor.

"Neden?" diye soruyor.

Tek kelime. Ama bu kelime, meraktan daha ağır bir anlam taşıyor.

"Çünkü onu seviyorum."

"Ashley'i de bir zamanlar sevmiştin," diyor sakın bir sesle.

Aramızdaki hava değişiyor. Colten, Beau'ya yan gözle bakıyor. Ace, arkamızda yaptığı işi bırakıyor.

"Bu Ashley'e benzemiyor," diyorum dikkatlice. "Ve sen bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Duvardan ayrılır. "Bildiğim tek şey, cinayet suçlamasıyla, Yunanlılarla bir savaşla ve masumiyetini kanıtlamak için elinde doksan gün varken, birkaç haftadır tanıdığın bir kadınla evlendiğin. Ve sanırım bu sadece romantizmle ilgili değildi."

Gözlerini kaçırmıyorum. Çünkü haksız değil. Ve gerçeği hak ediyor. "Bana bir şey olursa. Hapse girersem ya da daha kötüsü olursa, Lola'nın hiçbir koruması kalmaz. O bir Sterling değil. Bu çiftlik üzerinde hiçbir yasal hakkı yok. Hiçbirinizin onu güvende tutma yükümlülüğü yok."

Beau'nun ifadesi değişmiyor. Ama gözlerinin arkasında bir şey sertleşiyor.

"Karım olarak, çiftlikte hakkı var. O bizim soyadımızı taşıyor. Ve ben burada olmazsam, Wyatt'a o bakar." Bu sözlerin etkisini bekledim. "Mesele sadece onu korumak değil. Mesele oğlumu korumak."

"Yani, miras sırasını yeniden yazmak için onunla evlendin," dedi Beau soğuk bir sesle.

Sanırım öyle yaptım. Sevdiğim insanları korumak için yapmam gerekeni yaptım. "Onunla evlendim çünkü onu seviyorum. Koruma bunun bir sonucu, nedeni değil."

Bana bakıyor. Yüzünde, tam olarak okuyamadığım bir şey beliriyor. "Çiftlik bana kalmalıydı, Hunter. Babamın vasiyetinde öyle yazıyor. O öldüğünden beri böyle kararlaştırılmıştı."

"Hâlâ öyle. Bana bir şey olursa. O durumda, Lola'nın da payı olacak. Onu ve Wyatt'ı güvende tutmak için. Değişen tek şey bu, Beau."

Cevap vermez. Sadece bir kez başını sallar—sıkı, minimal, bir erkeğin gerçekte düşündüğünü söylememeyi tercih ettiğinde yaptığı türden bir baş sallama. “Peki.” Dönüp eve doğru yürür.

Colten onun gidişini izler, sonra bana bakar. “Aklını başına toplayacaktır,” der.

“Evet.” Beau’nun sırtının köşeden kayboluşunu izliyorum. “Belki.”

Beau’nun duyguları hakkında endişelenmeye vaktim yok. Cebimde ölü bir adamın telefonu, yukarıda bir eş ve zamanı dolmak üzere olan bir saat var.

Çatlak telefonu çıkarıp Romeo’yu arıyorum. “Sana bir cihaz gönderiyorum. Yunan ajanı. Her şeye ihtiyacım var. Arama kayıtları, mesajlar, GPS geçmişi ve silinmiş veriler. Son altı ayda bu aletin dijital haritada bıraktığı her iz.”

“Bana kırk sekiz saat ver,” diyor Romeo.

“Yirmi dört saatin var.” Telefonu kapatıyorum. Telefonu cebime koyuyorum. Çiftliğime bakıyorum.

Arkamda bir yerlerde, Ace benim başlattığım işi bitiriyor. Önümde bir yerlerde, Lola parmağında benim yüzüğümle oğlumu okuldan alıyor.

Ve ikisinin arasında bir yerde, Ashley Edwards’ı kimin öldürdüğünün cevabı, çatlak bir telefon ekranında, bulunmayı bekliyor.

Onu bulmaya
geliyorum.
Hepsini.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

LOLA

WYATT, onu okuldan tek başıma almam konusunda oldukça rahat görünüyor.

Buraya gelirken arabada berbat bir haldeydim. Direksiyonu sıkıca kavrayıp ne söyleyeceğimi prova ediyordum, arabaya bindiğinde yanlış yetişkin geldiğinde çocukların yüzüne yansıyan o bakışla babasının nerede olduğunu soracağını bekliyordum.

Oysa o, kamyonetin camından beni gördü, burnunu kırıştıracak kadar geniş bir gülümsemeyle, sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi arabaya atladı.

Ve bu, iliklerime kadar hissettiğim bir rahatlama.

Okul trafiğinde yavaşça ilerlerken, tırnaklarımı direksiyona vuruyorum. Bu kamyonet, daha önce sürdürdüğüm hiçbir araca benzemiyor. Sanki bir geminin kaptanlığını yapıyormuşum gibi hissediyorum. Küçük binalar kadar büyük kör noktaları olan, çok pahalı, çok büyük bir gemi. Ve bu lanet şeyi kaldırıma çarpmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, çünkü Hunter anlar.

"Wyatt, baban işleriyle meşgul. Merak ediyordum da... belki benimle bir şeyler yemek istersin mi?"

Bana dönüyor, benimle pazarlığa başlamak üzere olan minik bir iş adamı gibi parmağını dudaklarına dokunduruyor. "Evet." Başını sallıyor. "Yiyebilirim. Okuldaki yemekler berbat."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Wyatt Sterling. Diline dikkat et." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Diyelim ki..."

Duraksadım. Aklıma gelen ilk kelime "*bok*"tu. Yani hayır. O değil.

"Diyelim ki ne söyleyelim?" diyor diyor, beni
beni gerçek gerçek bir merakla izliyor.

"Hmm. Kötü. Okuldaki yemekler kötü."

Gülüyor. Taksi içini dolduran, hıçkırıklarla karışık, içten bir kahkaha.

"Babam 'berbat' dememe izin veriyor."

Kaşımı kaldırıyorum. "Oh, öyle mi?" Başını sallıyor. "Evet."

Belki de ne yaptığının farkında bile değilim. Altı yaşındaki çocuklar "boktan" demeli mi? Gerçekten bilmiyorum. Herhangi bir yaşta bunu söyleseydim annem çılgına dönerdi. Muhtemelen şimdi de dönerdi. Ama tabii, annemin koruması gereken bir imajı var ve kışına o kadar derine saplanmış bir sopası ki—

Konu bu değil.

"Tamam." Wyatt'ın sesi alçalır. Kucağına bakar. "Yalan söyledim. O yok."

Gülüyorum ve uzanıp saçlarını karıştırıyorum. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm, dostum."

Dudaklarını ısıyor. O mavi gözler, babasının bir şey istediğinde ve onu alacağını bildiğinde kullandığı ifadeyle bana bakıyor.

"Hala yemeğe gidebilir miyiz?"

"Evet. Tabii ki gidebiliriz. Sana kızmadım."

Yüzü bir anda parlıyor. "Peki ya dondurma? Onu da alabilir miyiz?"

"Evet. Akşam yemeğini bitirirsen."

Belki de bu ebeveynlik işini
başarabilirim. Yumruğunu havaya
kaldırır. "Anlaştık."

Bugün babasının bana evlenme teklif ettiği lokantaya giriyorum – ki bu cümleyi beynim hâlâ tam olarak sindiremiyor – ve bulabildiğim en geniş yere park ediyorum. Yine de kaldırımı hafifçe sürtünüyorum.

"Oh!" Wyatt yüzünü cama dayar. "Burası babamın beni hep götürdüğü yer. Babasının da onu buraya götürdüğünü söylüyor."

Kalbim eriyor.

Çoğu insan için The Beam sadece eski bir lokantadır. Ama Hunter için daha derin bir anlamı vardır. Bir çocuk ve babasının vinyl koltuklarda oturup milkshake içtiği, dışarıdaki dünyanın önemi kalmadığı bir yer.

Bana evlenme teklif ettiği yer.

“Babamla kalıyorsun, değil mi?” Wyatt’ın sesi beni geri getirir.

Ona dönüyorum. “Evet. Babanla birlikte olmaktan çok hoşlanıyorum.”

Gülümüyor. O gülümseme. Hunter’inkine benzeyen, ama kenarları daha yumuşak olan gülümseme.

"Onu seviyor musun?"

Gülümsememi zor tutuyorum. "Belki."

Kollarını göğsünde kavuşturur, yaşının dört katı bir erkeğe yakışır ciddiyetle beni inceler. “Bence babam seni çok seviyor.”

Göğsüm sıkışır. “Ben de öyle düşünüyorum,” derim sessizce.

"Bu, beni her zaman okuldan alacağın anlamına mı geliyor?" Başımı sallıyorum.

"Ve film izleyeceğiz?"

"Kesinlikle."

“Ve ata binmeye gider miyiz? Ve babamın sürekli çalışmamasını sağlar mısın?” Artık koltuğunda zıplıyor, sanki Noel Baba’ya dilek listesi okur gibi sayıyor. “Ve okulda erkek veya kız kardeşi olan arkadaşlarım gibi olabilir miyim?”

Bu söz beni durdurur.

Kardeşler.

Bu çocuk, altı yaşında çoğu insanın bir ömür boyu yaşadıklarından daha fazlasını yaşamış, güzel, cesur, keçilere takıntılı bu çocuk, babasının kamyonetinin yolcu koltuğunda oturmuş bana bir aile kuracak mıyım diye soruyor.

Hunter’ın bu önemli konuşmada burada olmasını istiyorum. Wyatt’a bugün evlendiğimizi söylediğimizde. Ona, küçük bir takım elbise giyip beni mihraba kadar götüreceği eğlenceli partiyi anlattığımızda.

Ama şu anda, bu kamyonetin içinde, bu lokantanın önünde, ona
Bun verebileceğim tek şey
u.

"Yani benim burada kalmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Evet!" diye cevaplıyor, o kadar hızlı ki. Ağlamamak için tüm gücümü
kullanmam gerekiyor.

Elimi uzatıp onun küçük elini avucumun içine alıyorum. "O zaman
hiçbir yere gitmeyeceğim, Wyatt."

Parmaklarımı sıkıyor. "Söz m? Babam, verdiğin sözü sonsuza kadar
tutman gerektiğini söylüyor."

"Söz veriyorum."

Bu, şimdiye kadar verdiğim en kolay söz.

Elimi bir saniye daha tuttu, sonra araba koltuğunun kemerini zd.
"Hadi, Lola! Çok acıktım!"

Ben motoru kapatmadan o kamyonetten atladı. Onu lokantanın
kapısına doğru koşarken izledim, kapı onun boyunun iki katı olduğu için iki
eliyle açtı ve bana bakarak kapıyı açık tuttu.

Beni bekliyor.

Anahtarları alıp, elimi gözlerime sürerek silerim ve oğlumun peşinden
içeri girerim. Ona her şeyi vermek istiyorum. şimdilik, yemek ve dondurma
ile başlayacağım.

Sonra Hunter'ın yanına, eve döndüğümüzde, bugün babasıyla
evlendiğim için aslında hiçbir yere gitmeyeceğimi ona açıklayabiliriz.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

LOLA

WYATT evlilik haberimizi neredeyse fazla iyi karşıladı. Öyle ki, bizim için bebek isimleri seçmeye başladı. Bir şekilde o konuyu başarıyla saptırdık ve bunun yerine, ne zaman olursa olsun, o büyük günde Gary'nin takacağı papyonu seçmesine yardım etmesini sağladık.

O küçük çocuğun, bunun belki de hiç gerçekleşmeyebileceğini bilmesine gerek yok. Babasının hapse girebileceğini bilmesine gerek yok. Ve eğer bu olursa, o zaman gerçekten benimle kalmak zorunda kalacak, çünkü Hunter az önce adliyede birine rüşvet verdi. Soru sormadım. Sadece birkaç şeyi imzaladım, hepsi bu. Wyatt'ın yanında olmak istiyorum.

Ve şimdi, Hunter Wyatt'ı yatırırken, ben en iyi arkadaşımın evinin verandasında durmuş, evleneceğimi açıklamak üzereyim.

Violet'in evinin kapısını gergin bir şekilde çalışıyorum, ahşabın diğer tarafındaki ayak seslerini dinliyorum. Neden onun sinirleneceğini beklediğimi bilmiyorum. Belki de anne babamın gözünde hiçbir şeyi doğru yapamadığım için, ne yaparsam yapayım herkesin bana kızgın olduğunu varsayıyorumdur.

Kapı birden açılıyor ve bana gülümsüyor. "Lola... Neden bayılacakmış gibi görünüyorsun?"

Başımı sallayıp gülüyorum. "Gerginim."

Kapıyı daha da açar ve beni içeri davet eder. Antika dekorlar gelmiş, kapının yanında dağınık bir ayakkabı yığını var; burası şimdiden onun mekanı haline gelmiştir.

“Bu evi gerçekten çok seviyorum, Lola. Çok havalı. Yine de seninle oda arkadaşı olmayı özlüyorum,” diyor bana, ben de onu mutfığa kadar takip ediyorum.

“Sadece beş dakika uzaklıktayım. Aynı arazideyiz,” diyorum ona.

Burası muhteşem. Ahşap ve parke taşları. Şömine. Sanki Hunters'ın mini versiyonu gibi.

“Boğa kafatası iskeletini indirdim gerçi, o çok ürkütücüydü.”

Kıkırdamam. “Evet. Sakın kırma.”

Bana beyaz şarap doldurmaya başlıyor, ben de tezgaha yaslanıyorum. “Sana söyleyecek bir şeyim var, V.”

Bana dönüyor. “Ee?” diye soruyor, elini beline koyarak.

Yüzük parmağımdaki yüzükleri çevirip dudağımı ısıırıyorum. “Bugün evlenmiş olabilirim.”

Sessizlik. Sonunda başardım. Violet'in konuşmasını nasıl durduracağımı buldum.

Elimi uzatıp, parmağımda çok güzel duran nişan ve alyansımı ona gösterdim.

“Sen... Hunter'la evlendin, değil mi? Yoksa sokaktan bulduğun bir adamla mı?”

Gözlerimi devirdim. “Evet. Hunter'la evlendim.”

Elmasa bakarak başını sallıyor. “Ve beni davet etmedin çünkü...” Duruyor, gözleri kısılıyor.

“Seni bunu yapmaya zorluyor mu? Çünkü eğer öyleyse, gidip onu bıçaklayacağım, Lola.”

Başımı salladım ve ona doğru bir adım attım. “Tanrı korusun, hayır. Ben de en az onun kadar bunu istedim. Seni davet etmedim çünkü bu ani bir karardı. Bu düğün bizim yasal düğünümüz. Böylece ona ne olursa olsun, onun soyadı beni korur.”

O başını sallar. Sanırım anladı. “Yani hapse girerse mi demek istiyorsun?”

Yutkunuyorum. Yarıyı öyle. Mafya işlerinin yarıyı öyle, ama Hunter'ın tüm karanlık sırlarını ona anlatmam gerekmediğini düşünüyorum.

“Evet,” diye onaylıyorum.

“Ve bu mesele hallolduğunda, düğünümüzü yapacağız. Hayalini kurduğum türden bir düğün. Sen nedimem olacaksın. Kocaman beyaz bir gelinlik. Çiçekler. Bir müzik grubu. Her şey.”

Beni kocaman bir kucaklamayla şaşırtıyor. “Kızgın bile değilim. Reese’in yaptıklarından ve Hunter’ın bunu nasıl hallettiğinden sonra, oyumu ona veriyorum. Ve evlilik en iyi arkadaşşıma göz kulak olmak demek, buna kızamam.” Geri çekiliyor, gözleri yaşlarla doluyor. “Seni mutlu görmek kalbimi acıtıyor. İyi anlamda.”

Neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Ne olursa olsun, Violet her zaman yanımda olmuştu.

“Ailene söyledin mi?”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Hayır. Ama babam az önce aradı, onu geri aramam lazım. Yine de muhtemelen yüz yüze söylemek için bekleyeceğim.”

Onların tepkisinden endişelendiğimi yüksek sesle itiraf etmeyeceğim. Eğer Hunter’ı sevmezlerse, bu beni yine de incitecek. Çünkü o, muhtemelen benim seçeceğimi hiç beklemedikleri son kişi, ama bu, kızlarını gerçekten tanımadıklarını gösteriyor.

Gülüyor. “Çılgına dönecekler.”

“Biliyorum. Ama ben bir yetişkinim. Yirmi yedi yaşındayım. Kiminle istersem onunla evlenebilirim,” diyorum sahte bir özgüvenle.

O sırtıyor. “Söyle onlara, kızım.”

Elini tutuyorum. “Ama onlara söylediğimde yanımda olman gerekebilir. O kadar cesur değilim,” diye fısıldıyorum.

“Ya da... beni dinle. Seni koruması için kocaman, kaslı kovboy kocanı da yanına al. Lütfen, onlarla tanışırken şapkasıyla birlikte tişört ve kot pantolon giymesine izin ver. Ve bunu kaydet. Annen ölecek.”

Gülmekten gözlerimden yaşlar akıyor, takım elbiseli sinsi bir iş adamı yerine Hunter’ı eve getirdiğimde annemin dehşete kapılmış yüzünü hayal ediyorum.

İçten içe, Hunter’ı sevmelerini umuyorum. Sevmemek için hiçbir neden yok. Ama ailemin ne kadar zorlu olduğunu biliyorum. Ve bu evlilik onlara hiçbir şey sağlamadığı için, muhtemelen onu yine de reddedecekler. Wyatt’ın önünde pislik gibi davranmalarını istemiyorum. O da onların olgun davranmasını hak ediyor.

Umurumda değil. Onlara ve kibirli görüşlerine ihtiya ım yok. Bana sadece Hunter ve Wyatt lazım.

"Berbat bir durum olacak, V. Ama buna değer."

O da onaylayarak başını sallar ve gidip bana  arabımı uzatır. Tanrım. Buna ihtiya ım var. Neredeyse bütün bardağı tek yudumda içiyorum.

"Luke ile i ler nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Yüzü kızarır ve başka yere bakar. "İyi. O çok tatlı."

Olamaz. Sesinden anlıyorum. "Ama?" diye soruyorum.      bir "ama" olduğunu biliyorum.

"Ama... Bilmiyorum. O kıvılcım. Orada değil. Seninle Hunter'ınki gibi değil. Sana bakı ından, her saniye kendini zor tutarak kıyafetlerini yırtıp atmamak için çaba harcadığını görebiliyorum. Senin için kapıları açıyor ve geçerken popona  aplak atıyor. O bir beyefendi."

Şimdi kızaran ben oldum. Erkek arkadaşım tüm bunlar ve daha fazlası. Ama centilmenlik tanımlaması ilginç, bunu kabul etmeliyim.

"Peki Luke değil mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. O... tatlı biri. Ve sevimli. Ama bir şeyler eksik. Ve bunu anlamak için daha ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyorum. Sanırım biz sadece iyi arkada ız."

"Ah, V, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama eğer doğru gelmiyorsa, muhtemelen doğru değildir," diyorum ve ona gülümsüyorum.

Omuzlarını silker ve makineden kendi kahvesini alır. "Bir çaresini bulurum. Şimdi. Bana bu düğünden bahset. En azından fotoğrafların var mı?"

Gülümsedim ve telefonumu arka cebimden çıkardım. "Elbette var. Takım elbiseli Hunter, gördüğüm en seksi şeylerden biri."

O bugünkü tüm fotoğrafları incelerken, telefonum  almaya ba lar. Babam. Yine.

"Bir günde iki kez. Cevap versen iyi olur," der ve ben  arabımı masaya koyarken telefonu bana geri verir.

Bir i  çekerek telefonu açıyorum. "Merhaba baba," diyorum, bir yastık alıp kucağıma koyuyorum.

"Merhaba tatlım. Bir dakikan var mı?"

"Tabii ki. Ne oldu?"

"Önümüzdeki hafta sonu bir etkinlik düzenliyorum. Katılmanı istiyorum."

Otururum. "Ne etkinliği?" "Altmışın doğum günüm."

Derin bir nefes veriyorum. Bundan kaçamam. Sanırım bu, ailemle yeni bir sayfa açmak için bir fırsat olabilir. Belki bunu düzeltebilirim, Wyatt'ın gerçekten dedesi ve ninesi olabilir.

"Önümüzdeki hafta sonu mu? Ama doğum günün gelecek ay değil mi? Bu çok ani oldu, baba."

O içini çeker. "Arizona'da çok yoğun bir programın olduğu için mi, Lola?"

Yumruklarımı sıkıyorum. "Bu tavırla, partiye katılmayacağım," diye tersliyorum.

"Üzgünüm. Sadece kızımın doğum günümü benimle kutlamasını istiyorum. Kavga etmeden. Bu çok mu fazla bir istek?"

Şakaklarımı ovuşturuyorum, başımda oluşmaya başlayan ağrıyı gidermeye çalışıyorum. "Peki. Tamam. Orada olacağım. Ama sadece bir gece kalacağım. Ve beni rezil etmezsen sevinirim. Oraya iş için gitmiyorum. Ya da etkinliğini sergilemek için bir influencer olarak gitmiyorum. Senin kızın olarak gidiyorum. Anlaştık mı?"

Kıkırdadı. "Çalışmanı beklemiyordum Lo. Sadece bir süreliğine eve gelmeni istedim."

Gülümsüyorum. Tamam. Bunu yapabilirim. Oradayken onlara kocamdan da bahsedebilirim. "Tamam. O zaman gelecek hafta sonu görüşürüz, baba."

"Seni seviyorum," der ve sonra telefonu kapatırız.

Yavaşça Violet'e dönerim.

"New York'a mı dönüyorsun?"

İçimden bir inilti çıkararak başımı ellerimin arasına gömdüm. "Evet."

Sırtımı okşadı. "Programıma bir bakayım, belki vardiyalarımı ayarlayıp seninle gelebilirim."

Tanrım. Onu seviyorum.

Tam eski hayatımın kapısını kapatıyorum derken, o hayat tekrar içeri sızıyor ve bana asla gerçekten özgür olamayacağımı hatırlatıyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

AVCI

Üç gündür evliyim. Ve bunlar hayatımın en güzel üç günü olabilir.

Ancak bu sabah uyandığımda karım yanımda yatmıyordu. Her gün güneş doğmadan kalkıp çiftlikte çalışmaya başladığını düşünürsek, bu bir sorun.

Vücudum anında yüksek alarm durumuna geçti. Yorganı bir kenara itip merdivenleri ikişer ikişer inirken adrenalin patladı. "Lola," diye seslendim, Wyatt'ı uyandırmamak için sesimi alçak tuttum.

Gözlerim evin her yerini tarıyor. Oturma odası. Mutfak. Oyun odası.

Lola yok.

Her geçen saniye nabzım daha da hızlanıyor. Kapıya yarı yolda, kafamda en kötü senaryoları canlandırırken, kapıyı itip verandaya çıkıyorum.

Ve o anda onu görüyorum.

Çitlere yaslanmış, bir botu alt çite takılmış, kamerasını gözüne kaldırmış, dağların arasından güneşin doğmaya başladığı ufka odaklanmış.

Sonunda ciğerlerim rahatlıyor.

Ben de iyi bir kocanın yapması gerekeni yapıyorum: Çizmelerimi giyip, ona gizlice yaklaşmak için dışarı çıkıyorum. Her adımım dikkatli ve sessiz,

bahçeyi geçip tam arkasına gelene kadar botlarım toprağa zar zor değiyor.

"Günaydın yakışıklı," diyor, tam da ellerim beline yerleşirken.

"Günaydın, güzel kız," diye mırıldanıyorum, çenemi omzuna dayayarak.

"Kollarımda olmadan uyanmak hoşuma gitmedi," diyorum ona.

İstersen bana duygusal de. Umurumda değil. Bu, Tanrı'nın huzurunda yemin ederim ki gerçek.

Kıkırdar ve göğsüme yaslanır, sanki her zaman oraya aitmiş gibi. "Biraz antrenman yapmak istedim. Buradaki gün doğumu çok güzel. Ve sen de benim güneşe bakmamı izlemek yerine uyumayı tercih edersin diye düşündüm."

"Senin yaptığın her şeyi izlemeyi tercih ederim," diye fısıldıyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

Güneş dağların üzerinden yükselirken, ufukta gökyüzü pembe ve altın rengi tonlara bürünürken, orada birlikte duruyoruz. O kamerayı tekrar kaldırıp birkaç fotoğraf daha çekerken, kollarım onu sıkıca sarmış durumda.

"New York'a sadece bir geceliğine gideceğimi biliyorum, ama buradan ayrılmak şimdiden içimi burkuyor."

Onu biraz daha kendime çekiyorum. "Çünkü artık burası senin evin. Kimse evinden ayrılmayı sevmez, bebeğim. Ama sadece birkaç saatlik bir şey. Aileni görebilir, biraz eğlenebilir, sonra hemen bana, evine dönebilirsin."

Kollarımın arasında dönerek bana dönüyor, elleri boynuma dolanıyor. "Bir dahaki sefere sen de benimle geleceksin, böylece bunu tek başıma çekmek zorunda kalmayacağım."

Ona gülümsüyorum. "Elbette. Bu kasabadan ayrıldığım için hapse atılmasaydım, gelirdim. Bunu biliyorsun. Her şeyi yapardım, hatta bir takım elbise giyip birkaç saatliğine uygun davranarak aileni etkilerdim."

Onun bilmediği şey, Frankie'nin New York'a iner inmez onu bekleyen adamlar olduğu. Artık kime ait olduğunu çok net bir şekilde belirttim.

Kimse benim olana dokunamaz ve onun orada güvende olacağını bilmek içimi biraz rahatlatıyor.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. “Kimseye karşı rol yapmanı istemiyorum.”

Bir an durur, yüzündeki ifade daha ciddi bir hal alır. “Soruşturma nasıl gidiyor?”

İç çekip alnımı onun alnına dayadım. “İsteddiğimden daha yavaş. Süreci hızlandırmak için bu hafta sonu yeni avukatım buraya gelecek. O her şeyi halledebilir.”

Yanağımı nazikçe avuçlar. “Ahırdaki adam ne oldu?”

Gülmeme engel oluyorum. Lola ile altın madeni bulmuşum. Camın arkasına yapışmış güzel yüzünü görmek, bir adamı işkence ederken beni izlemesi oldukça sürprizdi. Ama sonrasında bunu hiç umursamaması asıl çok ediciydi.

“Fazla bir şey söylemedi. Ama telefonunu aldık. Bu da bize peşine düşebileceğimiz birkaç potansiyel şüphelinin yerini verdi. Ama bazı görüntülerin gelmesini bekliyorum. Beni hapisten kurtaracak olan da bu olacak. Ekibimin o tek kanıtı bulması gerekiyor.”

Yavaşça nefes verdi. “Her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum.”

“Girmeli,” dedim içtenlikle.

Başparmağımı dudaklarına sürerek hafifçe aşağı doğru çekerim. “Peki, daha sonra rodeoya gelmeye ne dersin? Ace yarışacak ve biz her zaman onu desteklemek için gideriz.”

Ace geçen yıl pek yarışmadı ama sıkı antrenman yaptı ve tekrar sahalara dönmeye hazır.

Onun için bunu istiyorum. Adam, bu lanet ülkedeki en iyi boğa binicilerinden biri. Muhtemelen onu öldürmek isteyen iki bin kiloluk bir hayvanın sırtına tırmanacak kadar çılgın olduğu içindir.

“Ooo. Henüz hiç gitmedim. Çok isterim. Violet’i de getirebilir miyim?”

Hemen başımı salladım. “Artık bu kasabada canınız ne isterse onu yapabilirsiniz, Bayan Sterling.”

Bana dudaklarını bükerek bakıyor. “Çiftliğinizde çıplak dolaşabilir miyim?”

Göğsümden düşük bir homurtu çıkar. “Hayır. Çünkü çiftlik işçilerimin karım için mastürbasyon yapmasını istemem.”

Yine kıkırdar ve bu ses göğsümü kabartır. “Tamam. Haklısın. Kamyonetini alıp saatte yüz mil hızla

gidebilirim?”

Gülümsememi zor tutuyorum. “Yapabilirsin. Ama benim gözetimimde kendini tehlikeye atmayacaksın.”

“Yapabilirim...”

Cümlesini bitirmeden parmağımı dudaklarına bastırıyorum. “Lola. Cinayet serisi bile başlatabilirsin, ben senin için örtbas ederim. Kartımı alıp içindeki son kuruşa kadar harcayabilirsin. Kendine yirmi araba ve özel bir jet alabilirsin. Line dansına gidebilirsin. Barlarda dans edebilirsin. Ne istersen yapabilirsin, bunu yaparken sana ters bakan adamları öldürdüğüm için tekrar hapse girsem bile.”

Ben bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken o sessizce nefes aldı

.

"Ben yanıdayım, ateşböceği. Ne olursa olsun. Ben yanıdayım." "Boğa binmeyi deneyebilir miyim?" diye sordu.

İçimden bir kahkaha patladı. “Hayatta olmaz.

.”

Konuşurken yeşil gözlerinin içine bakıyorum.

“Lola Sterling. Benim güzel karım. Kendini tehlikeye atmadığın sürece, kalbinin istediği her şeyi yapabilirsin.”

Bu sözlerim, elini göğsümden aşağıya doğru kaydırıp karın kaslarımın üzerinden geçerek eşofmanımın bel kısmına doğru inerken, bana yavaş ve tehlikeli bir gülümseme kazandırır.

“Peki, eğer kalbim bu güzel çiftlikte güneş doğarken dizlerimin üzerine çöküp sana oral seks yapmak isterse... senin için sorun olur mu?”

Engelleyemedim içimden bir inilti kopar. Bu kadın beni öldürecek.

Çenesini kaldırıp, beni tamamen ele geçiren o yeşil gözlere bakabiliyorum. "Hadi o zaman, şehirli kız. Toprağa diz çök ve sikimi yala."

O da öyle yaptı.

Ben boxerımı aşağı indirip kendimi serbest bıraktığımda, sanki piç kurusu piyangoyu kazanmış gibi görünüyor.

Lola'yı benim yapan şey, gerçekten de büyük ikramiyeyi kazanmamdı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

LOLA

Rodeo alanına vardığımızda ilk fark ettiğim şey gürültüydü; öğleden sonra saat ikide bile, burası sanki bir parti varmış gibi cıvıl cıvıldı. Ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum. Wyatt bu sabah bana rodeo hakkında her şeyi anlatmıştı. Bir dahaki sefere o da gelecek, ona söz verdim, ama bugün bir arkadaşı oynamaya gelecek.

Motorlar gürültüyle çalışıyor, uzaktan bir yerlerden country müziği geliyor, insanlar gülüyor ve bağırıyor. Eğlenceli görünüyor.

Hunter'ın kamyonetinden inerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Vay canına," diyorum.

Hunter yanımdaki kapıyı kapatıp, her gördüğümde hala midemi kıpır kıpır eden o yavaş, kendinden emin havalı yürüyüşüyle kamyonetin ön tarafına geliyor. "İlk rodeona hoş geldin, şehirli kız," diyor, açıkça eğleniyor.

Etrafıma tekrar bakıyorum. Daha önce kalabalık yerlerde hiç gergin olmamıştım. Eski hayatımda bu işin bir parçasıydı. Bu seferki farklı geliyor. Çünkü New Yorklu olduğumu bir kilometre öteden fark edeceklerini biliyorum.

Her yerde kovboylar var. Bazıları çitlere yaslanmış, diğerleri ise arazide boğaları ve atları gezdiriyor.

"Bu... çok fazla," diye itiraf ediyorum.

Hunter gülüyor ve elini elime kaydırıyor. "Alışsın

."

Alışmak.

İnsanların, sanki sıradan bir Cumartesi öğle aktivitesiymiş gibi, küçük tank büyüklüğündeki hayvanların üzerine gönüllü olarak tırmanmasını izlemenin normal hale geleceğini hiç düşünmemiştim.

Arena girişine doğru yürüyoruz ve yaklaştıkça daha fazla insan ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Taraftarlar tribünleri dolduruyor. Pamuk şekerle etrafta koşuşturan çocuklar.

Parmaklarım Hunter'ın elini daha sıkı kavrar. "Çok fazla insan var," diye mırıldanırım.

Bana bir bakış atıyor ve yüzümdeki ifadeyi anında okuyor. "Hey," diye mırıldanıyor ve beni biraz daha yanına çekiyor. "Sen iyisin. Sadece benden ayrılma."

Söylemesi kolay. Bu adam kalabalığın içinden sanki orası ona aitmiş gibi geçiyor.

Aslında... bir bakıma öyle de.

Bir kapının altından geçip yarışmacı alanının yakınındaki sahne arkasına geçiyoruz ve atmosfer anında değişiyor. Burası daha odaklanmış. Ve çok gergin.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Hunter!" diye sesleniyor biri.

Başımı kaldırıp bize doğru gelen bir grup erkeği görüyorum. Hunter ve kardeşlerine benziyorlar, ama biraz farklılar. Belki de daha az korkutucular.

Hunter selam vermek için elini kaldırıyor. "Çocuklar."

İçlerinden biri Hunter'ın omzuna vurup bana bakıyor. "Vay canına," diyor gülümseyerek. "Bu da karısı olmalı."

Hunter kolunu belime doladığında yanaklarım anında kızarır.

"Elbette. Lola Sterling ile tanışın," der Hunter ve ses tonundaki sahiplenme duygusunu hissedebiliyorum.

Bu çok seksi.

Hepsi selam vermek için şapkalarını hafifçe kaldırır. "Adım Danny," der biri.

"Travis."

"Jace."

Eminim ki en az birinin yüzünü çiftlikte görmüşümdür.

Hepsini hatırlamaya çalışıyorum ama etrafımızdaki gürültü ve hareketlilik yüzünden beynim çoktan dönüyor. "Memnun oldum," diyorum, hissettiğim kadar bunalmış görünmediğimi umarak.

Danny kıkırdar. "Endişelenmeyin hanımefendi. İlk rodeo her zaman çok edicidir."

Gergin bir şekilde gülüyorum. "O kadar belli mi?" Hunter kalçamı sıkıyor.

"Biraz," diye alay ediyor.

Bakışlarım, başka biri yaklaşıırken onların yanından geçip şutlara doğru kayar.

Ve aniden Violet yanımda belirir, bu da Colten'la birlikte kamyonet yolculuğundan sağ salim çıktığı anlamına gelir.

"AMAN TANRIM," diye çığlık atar. Neredeyse zıplıyordum.

Kolumu tutar, sanki bir ünlüyü görmüş gibi gözlerini arenaya dikmiştir. "Lola. Lola. Ace'in burada ne kadar önemli biri olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerimi kırkıyorum. "Şey... evet."

Hunter'ın kardeşi kapıların yanında durmuş, omuzlarını sallıyor; başka bir kovboy ise eldiveninin etrafındaki ipi düzeltmesine yardım ediyor.

Buradan bile çok etkileyici görünüyor. Trambolin evlerine baş aşağı dalan vahşi kovboy artık yok.

Violet kolumu daha sıkı kavrar. "O adam hayatımda gördüğüm en seksi şey."

Gülmekten boğuluyorum. "Onunla tanışmıştın zaten, V. Hatırladın mı?"

Başını sallıyor. "O gün, ayakkabılarımı düzgünce çantaya koyamayan sinir bozucu küçük kardeşi tanıştım. Bu adam mı? Bu onun seksi versiyonu."

Bu hiç kimse için iyi değil. Anlaşılan Violet, Luke hakkında kararını vermiş.

"Lütfen normal davran," diye fısıldıyorum. "Normal davranıyorum."

"Onu süzüyorsun."

"Hayranlıkla bakıyorum." O mırıldanıyor.

Hunter şüpheyle bize bakıyor. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diyoruz ikimiz de hemen. Gözlerini kısıyor.

Ama daha fazla soru sormadan, başımızın üstündeki hoparlörden bir ses çıkar ve spikerin sesi arenaya yankılanır.

Kalabalık coşar.

"Görünüşe göre sıra Ace'de," diye mırıldanır Hunter.

Ace boğaya tırmanıp, görevliler ipi sabitlerken pozisyonunu alırken dikkatim tekrar ona yönelir. Altındaki boğa devasa boyuttadır. Tahmin ettiğimden çok daha büyük. Tabii ki hayatımda daha önce bir boğayla yüz yüze gelmişliğim yok.

Midem düğümlenir. Hunter, Ace'in son birkaç aydır ara verdiğini ve bunun geri dönüşü için ilk binişi olduğunu söylemişti. Şimdi onun için endişeleniyorum. "Gerçekten ona binecek mi?"

"Evet, hayatının çoğunda böyle çılgın şeyler yapıyor," diyor Hunter sakın bir şekilde.

Arkasına bakıyorum ve Colten'in Hunter'a yaklaşıp yanına durduğunu görüyorum. Beau'nun aile işlerine pek karışmaması tuhaf. Bugün burada değil; çiftlikte Wyatt'la kalmayı tercih etmiş. Ve etrafta olduğunda da, sadece orada duruyor. Pek bir şey yapmıyor. Acaba benim yanımda olmaktan hoşlanmıyor mu diye merak etmeye başlıyorum.

Colten ve Hunter, Ace'i aynı ifadeyle izliyorlar. Gurur. Ama aynı zamanda başka bir şey daha var. Tahminimce bu, korku.

Hunter'ın çenesi sıkı, kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözleri ise paraşüt kapısına sabitlenmiş durumda.

Colten de yanında aynı derecede gergin görünüyor. "Neden bunu yapıyor?" diye mırıldanıyorum.

Hunter cevap veremedi Violet cevap veriyor. "Çünkü seksi." Ona bakıyorum. "Ölümle oynamayı seksi mi buluyorsun?"

"Evet."

Hunter'ın böyle bir şey yapmasını izlemeye kalbimin dayanabileceğinden emin değilim.

Spikerin sesi tekrar yükseliyor. "ACE STERLING'İ ALKIŞLAYALIM!"

Kapı birden açılır ve boğa bir anda harekete geçer. Hem nefesim kesilir hem de midem bulanır. Boğa havaya sıçrar, Ace bir eliyle tutunurken diğer elini dengeyi sağlamak için uzatır ve boğa şiddetle dönmeye başlar.

Tüm arena gürültüyle inliyor.

Boğa tekrar sıçrayınca her yere toz saçılır, sadece izlerken bile midem bulanacak kadar şiddetli bir şekilde dönüyor. Ace, sanki hayvanın bir parçasıymış gibi onunla birlikte hareket ediyor. İzlemek tamamen delilik.

Farkında olmadan tırnaklarımı Hunter'ın koluna geçiriyorum. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum.

Hunter kıpırdamıyor.

Kardeşinin, onu öldürmek isteyen bir yaratığa bindiğini izlerken vücudundaki her kas gerginleşiyor.

Boğa yine şiddetli bir sıçrayışla dönüyor ve Ace hala tutunuyor.

Zil çalar. Sekiz saniye. Hayatımın şimdiye kadarki en uzun sekiz saniyesi. Bu da neydi böyle?

Boğa güreşçileri koşarak gelir ve Ace sonunda hayvandan düşer, boğa yanından geçip giderken toprağa düşer ve koşarak uzaklaşır.

Kalabalık çılgına dönüyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacak gibi hissediyorum. Hunter'a dönüyorum. "Bu kesinlikle delilik, kovboy."

Sonunda nefesini verir, gerginliğin yerini rahatlama alırken yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Evet," der.

Sonra, Ace'in yüzünde çılgın bir gülümsemeyle tezahürat eden kalabalığa şapkasını salladığı arenaya bakıyor.

"Ama lanet olsun, o gerçekten çok iyi."

Bu durumda neyin iyi olduğunu hiç bilmiyorum. Ama yüzüne bakarak, Ace'in onu etkilediğini varsayıyorum. Ve bu beni mutlu ediyor. Ace'i seviyorum.

Violet bana daha da yaklaşır, omzu omzuma değdiğinde başka bir iri kovboy Hunter'a doğru ilerler. Bu kovboyun kahverengi gözleri ve simsiyah saçları vardır. Diğerleri gibi o da dövmelerle kaplıdır. "Hunter Sterling. Görünüşe göre Ace geri dönmüş ve eskisinden de iyi." Hunter'ı gülümseyerek selamlar.

"Jett," diye cevaplar Hunter.

"Lola. Kuzenimle tanış. Jett Lawson," der ve sonra Jett'e bakar. "Ve bu da Lola Sterling. Karım."

Jett'in koyu renkli gözleri fal taşı gibi açılır ve boğazını temizler. "Vay canına. Bugünkü programımda böyle bir haberin olacağını beklemiyordum," diye şaka yapar ve bana elini uzatır.

Elini tutarım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

O sırtıyor. "Bu çılgın aileye hoş geldin, Lola." Dikkatini tekrar Hunter'a çeviriyor. "Seninle konuşmam lazım, kamyonetinin yanında buluşalım," diyor, ben ve Hunter dışında kimsenin duymayacağı kadar alçak sesle.

"Tamam."

Sonra eğilip Hunter'a başka bir şey fısıldar, tam olarak duymadığım bir şey, ve geri çekilir.

Jett bana veda edip bir sigara yakarken, Hunter elimi sıkıyor ve Jett, en iyi arkadaşımı gözleriyle yedikten sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi bizden uzaklaşıyor.

"Tamam. O da yakışıklıydı. Hunter'ın akrabaları çok yakışıklı," diye fısıldadı Violet, anında endişemi giderdi.

Hunter derin bir nefes alır. "Violet. Jett ile Ace'den daha fazla şansın var. Onun kalbi zaten başka birine ait."

Violet iç geçirir. Ace yaklaşırken onun Ace'e baktığını fark ederim. "Yüzde yüz emin misin?"

Konuşmayı kesmesini umarak ona hafifçe dirsek atıyorum.

"Colten, ben Jett'le konuşurken kızlarla kalabilir misin?" diye sorar Hunter.

Colten sırtıyor. "Tabii. Bu iş, bana yaptırdığın diğer saçmalıklara kıyasla çocuk oyuncağı gibi."

Hunter ona sert bir bakış atar. "Karımdan bahsediyorsun."

Aman Tanrım, kavga mı edecekler? Onları anlayamıyorum. İkisi de ifadesiz yüzlerle birbirlerine bakıyorlar.

Ve sonra, ikisi de kahkahalara boğulur.

"Karımı iyi bak, Colt."

Hunter'a selam verir. Ben soru sormadan Hunter bana döner, yüzümü tutar ve beni o kadar sert öper ki artık düzgün düşünemiyorum.

"Hemen dönerim," diyor. Ace'e başını sallıyor, ama Ace bize bir şey söylemeye fırsat bile bulamıyor; Hunter'ın peşinden koşuyor.

"Harika iş çıkardın!" Violet, yanımızdan hızla geçen Ace'e seslenir. "Bir dahaki sefere ona külotunu at, Violet, bu onun dikkatini çekebilir," der Colten, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Violet dudaklarını ısırır, sanki bu tavsiyeyi ciddi ciddi değerlendiriyormuş gibi.

"Yemin ederim V. Rodeoda külotunu çıkarmayın. Lütfen."

Colten kıkırdar ve bir sigara yakar. "Bak, Ace'in biraz eğlenmeye ihtiyacı var."

Ona kızgın bir bakış atıyorum. Durumu hiç de kolaylaştırmıyor. Ve Violet, bu gidişle kocamın kardeşinin ya da kuzeninin peşine düşmeden önce, Luke ile arasındaki... her ne haltsa onu halletmesi gerekiyor.

Bakışlarım tekrar uzaklaşan Hunter'a kayar.

Burada rahatlamak için pek fırsat olmadığını fark etmeye başlıyorum. Hunter'ın her zaman ilgilenmesi gereken bir şeyler var. Tabii ki, bana her zaman geri döndüğü sürece sorun yok.

Hunter uzaklaşırken onu izlemeye devam ediyorum, parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum.

"O iyi olacak, Lola. Onun için endişelenme," diyor Colten sessizce.

Ona bakarak gülümsüyorum. "Onu gerçekten önemseyen birinin olması güzel. Sen ona iyi geliyorsun."

Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. Colten, Hunter ve Ace'den daha sessiz görünüyor. Ama sanırım bana ısınmaya başlıyor. Onu kazanıp, kardeşini gerçekten sevdiğimi göstermek istiyorum.

"Yemek yiyebilir miyiz?" diye sorar Violet, etrafında olup bitenlerden tamamen habersiz.

"Evet. Gidelim. Bira içmek istiyorum," diyor Colten ve bizi kalabalığın içine doğru yönlendiriyor.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

HUNTER

JETT'e yaklaşırken içimde tedirgin bir his uyanıyor. Asla sebepsiz yere ortaya çıkmayan türden bir his.

Sigara izmaritini toprağa fırlatıp botunun topuğuyla ezdi.

"Ne haber?" diye soruyorum, onun önünde durarak.

Çenesini bana doğru eğiyor. "Yunanlılar kovboyculuk oynayıp bizim topraklarda silahlı çatışmalar yapmaya çalışıyor."

Elimi yüzüme götürüp yavaşça nefes veriyorum. "Lanet olsun. Üzgünüm, Jett."

Bunu söylemek için bir saat yol gelmiş, o yüzden durumun gösterdiği kadar kötü olmadığını düşünüyorum.

Kendi kendine kıkırdadı ve başını salladı. "Yok canım. Her şey yolunda. Zaten biraz sıkılmaya başlamıştım. Hiçbirimiz yaralanmadık. Ama bu konuda bir şeyler yapmalıyız, Hunter. Buraya gelip bizi ortadan kaldırmaya çalışmasına izin veremeyiz."

Bunu tekrar düşünürken parmaklarım sakallarımın üzerinde gezdiriyorum. "Emirler, gelenleri ortadan kaldırmak. Ashley'nin cinayetiyle ilgili bu meseleyi halledene kadar onları oyalamak."

Jett bir kez başını salladı. "Evet. Tamam. Ama kaç adamları var?"

“Enzo araştırıyor. Küçük balıklar olduğunu söyledi. Durum kötüleşirse bana haber ver. Vegas’taki adamlardan yardım isteyebiliriz.”

Volkov kardeşler Vegas’ı yönetiyor. Rus mafyası. Hepsi de korkunç adamlar. Liderleri Mikhail asla yüzünü göstermez. Her zaman maskeli. Her zaman gizli. Yine de nedense kimse onların bölgesinde sorun çıkarmaz.

Bu tür bir itibar kanla kazanılır.

Jett düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. “Yani, Yunanlılar şimdi çiftliğimizi ele geçirmeye mi çalışıyor? Planları bu mu? Tekliflerini reddettin ve şimdi silah zoruyla girebileceklerini mi sanıyorlar?” Sesinde inanamama var, sanki o bile onların cesaretine inanamıyormuş gibi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtlıyorum. "Tahminimce Los Angeles'ta başları büyük belada

."

Jett omuz silkiyor. “O zaman belki de

."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bu zaten planın bir parçası. Onlardan nefret eden insanları bulup birlikte çalışabilir miyiz diye bakmak. Ya da Enzo'nun adamlarını göndermesini beklemek ve Los Angeles'a kendim gidip hepsini haritadan silmek.

Her iki seçenek de bana uyar.

Bir planım var.

Arkamızda, başka bir binici rampadan fırlayınca arena tezahüratlarla çalkalanıyor. Spiker kalabalığın üstüne bağırırken hoparlörlerden müzik çınıyor, tüm mekan adrenalinle titriyor.

Ace yanıma yaklaşır, arenayı izlerken omuzlarını silkiyor. "Benimkinden önce birkaç binici var," diye mırıldanır.

Dalgın dalgın başımı sallayıp alanı tarıyorum. Sonra birisi gözümün ucuna giriyor. Bir kovboy, ama tanıdığım biri değil. Ve kararlı bir şekilde doğruca bize doğru geliyor.

Göğsümdeki tedirginlik aniden keskinleşiyor.

Jett de onu fark eder. “Kayboldun mu, ortak?” diye rahat bir tavırla seslenir.

Adam birkaç metre ötede durur. Onda bir şeyler ters gibidir. Elim, belimin arkasına sıkıştırdığım silaha doğru yavaşça kayar.

"Duruma bağlı," der yabancı.

Sonra eli hareket eder ve havada bir silah sesi yankılanır.

Mermi Jett'e isabet edince yanımdaki Jett şiddetle sarsılır. Her şey yavaşlar. Ama sesin yankısı bitmeden bedenim harekete geçer. Atıcıya, onu arena kapısının yanındaki metal çitlere doğru savuracak kadar güçlü bir şekilde çarparım. Çarpıştığımız sırada silah tekrar ateşlenir, mermi zararsız bir şekilde toprağa saplanır.

Yumruğum çenesine çarptı. Gerçekten çok sert bir şekilde.

Silahı tekrar kaldırmaya çalışır, ama ben bileğini yakalar ve silah yere düşene kadar onu parmaklığa vururum.

"Sen aptal piç kurusu," diye hırladım, sıkıyorum
yaka yakasını ve onu yine çite çarpıyorum.

İnsanlar bağırmaya başlayınca bot sesleri bize doğru yaklaşıyor. Ama rodeo gürültüsü o kadar yüksek ki kalabalığın çoğu bunu zar zor fark ediyor.

"Seni kim gönderdi?" diye tısladım.

Bana sırtarak bakarken çenesinden kan akıyor. "Anlamıyorsun," diyor boğuk bir sesle.

Ceketini daha sıkı kavradım. "O zaman açıkla."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Anlaşmayı kabul et."

Sözleri soğuk bir şekilde yankılanıyor. Siktir et onu.

"Yunanlılarla çalış," diye boğuk bir sesle devam ediyor, "onlar da sana Ashley'nin cinayetinden sorumlu kişileri verecek. Sana iletmem gereken mesaj buydu."

Çenem gerilir.

"Onlarla çalış, özgürlüğüne kavuşursun."

Özgürlük. İşte benim, kendi halkımı ihanet edecek kadar çok istediğimi düşündükleri şey bu.

Yumruğum yine suratına çarpar, o kadar sert ki kafatası metal korkuluğa çarparak çatlar. Arkamda Ace, bir elini yan tarafına bastırmış, parmaklarından kan sızan Jett'in yanına çöker.

Ama inatçı piç uyanık. Ve öfkeli. "O orospu çocuğu beni yaraladı," diye homurdanıyor Jett.

Ace, gömleğinin kenarını kaldırıp yarayı kontrol ediyor. "Temiz," diye mırıldanıyor Ace. "İçinden girip çıkmış."

Jett yanındaki toprağa tükürür. "Lanet olası pislik günümü mahvetti."

Rahatlama, göğsümdeki sıkı düğümü gevşetir. Bir kovboyu öldürmek çok zordur.

Ateş eden adamı çakıl taşları üzerinde arenanın arkasındaki kamyon ve römorkların olduğu yere sürüklerim. Jett'in at römorku yakınlarda bağlı durmaktadır.

Ace, Jett'i ayağa kaldırır ve birkaç yer ötedeki kamyonetime doğru topallayarak yürür.

"Hunter," der Ace.

"Bir yarışın daha var," diyorum ona. "Bunu kaçırmayacaksın."

Ace, spikerin şimdiden bir sonraki binicileri tanıtmaya başladığı arenaya doğru bakıyor. "Emin misin?"

"Evet."

Jett, hâlâ kaburgalarını tutarak kamyonetimin yan tarafına ağır bir şekilde yaslanır. "O orospu çocuğu beni vurdu," diye mırıldanır yine.

Ace burnunu çeker. "Ölmeyeceksin."

Birlikte, ateş eden adamı at römorkunun arkasına sürükleriz. Artık zar zor ayakta durabiliyor, ağzı kanla kaplı, ama gözlerinde hâlâ aynı kendini beğenmiş parıltı var.

Römorkun kapısını tutup sertçe açıyorum. Ace piçi öne doğru itiyor ve adam içeriye sendeleyerek giriyor.

Kapıyı çarpıp kapatıyorum ve metal mandalı yerine oturtuyorum. Artık içeride kilitli ve kaçacak yeri yok.

Ace ellerini kot pantolonuna siliyor. "Bu sorun sonra halledilir," diye mırıldanıyor.

Bir kez başımı sallıyorum. "Sürüşünden sonra onunla sen ilgilen." Ace'in gözleri hafifçe kararır. "Oh, ilgileneceğim."

Jett, kamyonetimin yolcu koltuğuna kayarken inler.

"Colten'a bu işi halletmem gerektiğini söyle," diyorum ona. "Ve kızları eve götürmesi gerektiğini de."

Ace sırtıyor. "Karın bundan hoşlanmayacak."

"Hayır. Ben de hoşlanmıyorum. Ama o durumu biliyor."

Lola anlıyor. Ve daha sonra ona bunu on katıyla telafi edeceğim. Dilimle. Mesajı hızla yazıyor. "Tamam."

At römorkuna, içinde kilitli duran tetikçiye doğru bir göz atıyorum. Sonra sürücü koltuğuna tırmanıp

Ace bir saniye kapıya yaslanır. "Ona ne mesaj göndereceksin?"
Bakışlarım tekrar römorka kayar. "Onu parçala," derim sakın bir sesle.
"Ve göğsüne bir şey oy. Ne olduğunu açıkça belli edecek bir şey."
Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır.
"Sen ne mesaj gönderiyorsun?" diye sordu
Ace. Gözlerine baktım.
"HAYIR. Bu yeterli. Sonra o pislik çıplak ayakla Yunanlılara geri dönsün."
Kamyonu vitese alıyorum ve park yerinden çıkıyorum. Jett, elini yanına bastırarak yanımda homurdanıyor.
"Ne kadar acıyor?" diye soruyorum, gözlerimi yoldan ayırmadan.
"Lanet olsun, Hunter."
Kıkırdamam. "Veteriner seni hemen iyileştirecek dostum.
Colten'in çiftliğinde barınağı için bir sürü veteriner var." O
inler. "Lanet olası bir veteriner mi? Bir doktor lütfen."
Başımı sallıyorum. "Bir doktora, rodeoda neden vurulduğunu ve neden ateş eden adamın karavanının arkasında fena halde dövüldüğünü açıklamak mı istiyorsun?"
O da başını salladı.
"Hayır. Ben de öyle düşünmüştüm."
Ve kızımı rodeoda bırakmak zorundayım. Colten'in onları güvenli bir şekilde eve götüreceğini biliyorum. Ama aynı zamanda benim için endişeleneceğini de biliyorum. Ve bundan nefret ediyorum.
En azından artık kesin olarak biliyorum ki, gerçeği bulmaya yaklaşıyoruz. Yalanlar ağırları çok yakında çökecek, bunu hissedebiliyorum.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOLA

RODEO'DAN eve geleli dört saat oldu, güneş daha yeni batıyor ve Hunter hâlâ eve gelmedi.

"Lola... bir şeyler içmeye ne dersin? İşten bazı kızlar beni komşu kasabadaki bir bara davet etti. Oldukça eğlenceli görünüyor." Violet dirseğiyle bana hafifçe dokunuyor. "Belki neşeni yerine getirir."

Derin bir nefes verip bacaklarımı göğsüme daha sıkı sarıyorum. Hunter telefonuna cevap vermiyor. Rodeoda bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama Colten tek bir mesajın ardından bizi oradan adeta kovdu, yüzü asık, sesi kesikti. Ace'in ikinci binişini bile göremedik.

Pencereden dışarı bakıyorum. Wyatt dışarıda Gary ile oynuyor, Beau ise uzaktaki padokta atları besliyor. Çiftlik altın rengi ve sakın görünüyor, bu da midemdeki düğümle tamamen zıtlık oluşturuyor.

"Luke bizi oraya götürebileceğini söyledi," diye ekliyor Violet, bana yavru köpek gibi bakarak.

Ona bir göz atıyorum. Neredeyse dudak büküyor. Luke'un gittiğini sanıyordum ama kim bilir.

"Tamam. Evet. Tabii." Kanepeden kalkıyorum. "Birkaç içki iyi gelir. Hunter'a mesaj atayım."

Benim ruh halime göre çok fazla yüksek bir ılık atarak minderden atlıyor. “Luke yirmi dakika içinde burada olacak!”

Gölümsüyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

BEN: Violet'le bir barda birkaç içki içmeye gidiyoruz. Luke bizi oraya götürüyor. Eve vardığında beni ara.

Durakladım. Tekrar okudum. Bu çok soğuk kaçmış.

BEN: Seni seviyorum. Lütfen kendine dikkat et.

Colten bana sadece Hunter'ın iyi olduğunu söyledi. Elimde tek bilgi De bu.

va

m. Hızlıca hazırlanıyorum. Biraz maskara, dudak parlatıcısı, güneş elbisesi, ve kapıdan çıkıp Luke'un arabasına doğru yola çıkıyoruz.

Verandanın merdivenlerinin altında duruyorum. Beau bahçenin karşısından beni izliyor. Parmakları arasında sigara, kalçası çit direğine yaslanmış. Neyin nesi olduğunu bilmiyorum. Ama Hunter'ın kardeşlerinin benden hoşlanmamasını istemiyorum. Sevilmeyi seviyorum. Bu konuda can sıkıcıyım.

Sanırım son on yılımı, sosyal medyadaki beğenilerle değerimi kanıtlayarak geçirdim.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Nereye gidiyorsun?"

"Violet'le bir bara. Hunter'a mesaj attım."

"Hangi bar?"

"Red Creek'te bir tane. Ripped falan diye bir yer. Orası iyi mi, biliyor musun?"

Omuzlarını silker. "Oraya pek gitmem. Bazen biraz gürültülü olabiliyor." Bir nefes çeker. "Dikkatli ol, Lola."

Omurgamdan bir ürperti geçiyor. Söyleyişindeki bir şey var. Koruyucu bir tonu yok, sadece duygusuz ve bu beni arkana dönüp içeri girmek istememe neden oluyor. Ama Violet ve arkadaşları bunun sorun olmadığını düşünüyor gibi. Alt tarafı bir bar.

Wyatt bahçeden koşarak gelir ve bacaklarıma çarpar. "Lola! Oynamak ister misin?"

Çömeliyorum. "Arkadaşımla biraz dışarı çıkacağım, ama uzun sürmez. Döner dönmez oynayabiliriz."

Gülümsüyor. "Tamam! İyi eğlenceler!" Ve Gary'nin peşinden koşarak uzaklaşıyor. Beau'ya başımı sallıyorum. "Görüşürüz."

"Hoşça kal," diye cevaplar ve bir sigara daha yakar.

Violet arabanın kapısını açar. "Çok yoğun bir adam. Yakışıklı mı değil mi, bir türlü karar veremiyorum."

Gülüyorum. "Hunter'la birlikte olmamdan pek hoşlanmadığını sanıyorum." Üç kardeşten ikisinin benim tarafımda olması fena değil.

Ne kadar uzaklaşırsak, manzara o kadar çirkinleşiyor. Daha fazla beton. Daha az gökyüzü. Evimden daha uzak.

"Beau, şehrin bu kısmının güvenli olmadığını söylemişti," diyorum.

Luke omuz silkiyor. "Sorun yok. Burada kötü insanlar var. Çeteler falan, ama genellikle kendi işlerinin dışında sorun çıkarmazlar. İkinize ben göz kulak olurum."

Nedense, Luke'un koruyucu olabileceğinden pek emin değilim.

Telefonuma bakıyorum. Hunter'dan haber yok. Sinirlenmeye başlıyorum. Endişelerimi gidermek için haber verebilirdi. Ya da beni rodeoda öylece bırakıp gitmemeliydi.

Yüzümü cama dayayıp iç çekiyorum. Bir iki kokteyle ihtiyacım var.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HUNTER

Jett'i düzeltmek tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. Onu eve götürdüğümde saatler geçmişti ve suçluluk duygusu bir yük treni gibi üzerime çöktü.

Lola çok kızacak ve ben bunu sonuna kadar hak ediyorum. İşler ters gittiğinde daha iyi iletişim kurmam gerekiyor. Artık tek başıma değilim. Onun duyguları benimkilerden daha önemli. Ateşböceğimin yanımda kalmasını istiyorsam ona karşı daha iyi davranmalıyım. Zaten ondan başka hiç kimsenin kabul etmeyeceği kadar çok şey kabul etmesini istiyorum.

Tehlikeli bir hayat.

Telefonuma bakıyorum. İki mesaj var. İlki kalbimi sızlatıyor. İkincisi ise daha çok rahatlatıcı.

Seni seviyorum. Lütfen kendine dikkat et.

Kızgın olsa bile, yine de bana dikkatli olmamı söylüyor. Bu kadın.

Telefonuna yüklediğim konum takip uygulamasını açıyorum. Paranoyak deyin ama kızımın güvende olmasına ihtiyacım var.

"Kahretsin." Red Creek'te. Karımın olmasını istemediğim tek yer. Eski karımın öldürüldüğü kasaba. Gitmeme izin verilmeyen yer.

İçeri giriyorum. "Baba!" diye bağılıyor Wyatt.

Onu kucağıma alıyorum. "Bugün eğlendin mi dostum?"

Başını sallıyor. "Evet! Lola, eve geldiğinde benimle bahçede oynayacağını söyledi."

Saçlarını okşuyorum. "Bu harika. Lola'yı sevmene sevindim, ama bunun için biraz geç kalmış olabiliriz. Peki, yarın sabah ilk iş olarak ne dersin?"

"Evet. O çok havalı. Lütfen onun kalmasını sağla baba. Sonsuza kadar. Söz verdiğin o büyük düğünle."

Kahretsin. Bu beni derinden etkiliyor.

"Onun bizi asla terk etmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım," derim, toplayabildiğim tüm güvenle.

Ama beni en çok üzen ne biliyor musun? Oğlumun büyüme sürecinde yanında olamayacak kişi ben olabilirim. Ve şu anda, bu durumdan alabileceğim tek teselli, Lola'nın oğlumu sevdiğini bilmek.

Onu yere indiriyorum ve Beau devreye giriyor.

"Lola giderken iyi miydi? Onu gördün mü?" diye soruyorum.

"Onu pek tanımıyorum kardeşim. Ne hissettiğini bilemem."

Lanet olsun, beni sinirlendiriyor. "O

Red Creek'te," diyorum soğuk bir

sesle. "Evet. Ona dikkatli olmasını

söyledim."

Biliyor muydu lan? Orası şeytani bir yer. Güvenli değil. Ashley'e de öyle söylemiştim. "Bir dahaki sefere yanına birini gönder," diye tıslıyorum.

Ona kızmamaya çalışıyorum. Ama beni arayabilirdi. Ya da sağduyusunu kullanabilirdi.

"Sen onun kocasısın. Sen git." Alaycı bir gülümsemeyle başını yana eğdi.

"Ah, doğru ya. Sen gidemesin. En iyi arkadaşın yerine o pisliğin tarafını tuttuğunda seçimini yapmıştın."

Yumruklarımı sıkıyorum. Ciddi mi bu

herif? "Ağzından çıkanlara dikkat et,

Beau."

"Onunla evlenmenin sana sadece bakman gereken başka birini daha kazandırdığının farkındasın," diye acı bir şekilde tükürüyor. Sonra cebinden telefonunu çıkarıyor ve konuşmamızdan tamamen kopuyor.

Evliliğimle ilgili lanet bir sorunu var ve bunun kadınla hiçbir ilgisi yok.

"O benim karım ve ona biraz saygı göstereceksin. Ona göz kulak olmanı söylersem, bunu yapacaksın," diye bağııyorum.

Telefonunun üzerinden ilgisizce bana bir göz attı. "Her neyse. Tamam."

"Defol git evimden, Beau."

Gidiyor. Arkasını dönmeden. İyi. Çünkü bir yorum daha yapsa ona yumruk atacaktım.

Lola'ya mesaj atıyorum.

■

BEN: Bugün davranışlarım için özür dilerim, ateşböceği. Sonra telafi edeceğim. Seni seviyorum.

■

LOLA: Evet, telafi edeceksin kovboy. Ben seni daha çok seviyorum.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

LOLA

BAR DOLUP TAŞIYOR. Ama Violet haklıydı, burası çok hareketli ve Hunter mesaj attığından beri keyfim yerine geldi.

Arkanıza yaslanıp dans pistindeki Violet ve Luke'u izliyorum. Onun hakkında yanılmış olabileceğini gerçekten düşünüyorum. O kıvılcımı görüyorum. Bunu nasıl bitireceğini merak ediyorum, çünkü hala onunla çalışmak zorunda. Ya da onu kovmak zorunda, sanırım. Ama bu V'nin yapacağı bir şey değil. Yine de bu işi halledeceğine güveniyorum.

Güzel bir sarışın kız karşımdaki sandalyeye oturuyor. Gümüş burun halkası. Pastel yeşil yazlık elbise. Kovboy çizmeleri. Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Merhaba." Espresso martinimi alıyorum. Barmen nasıl yapıldığını araştırmak zorunda kalmış, çünkü görünüşe göre burada pek sipariş edilmiyor.

"Merhaba. Ben Harper."

Beni tanıyormuş gibi bakıyor. Belki işimden dolayıdır? Böyle durumlardan nefret ederim. "Affedersin, kaba olmak istemem ama seni tanıyor muyum?"

Gülümsüyor ve birasını eline alıyor. "Hayır. Ama duyduğuma göre yeni Bayan Sterling'mişsin."

Yüzüklerime bakıyorum. Tanrım. Küçük bir kasabada haberler çabuk yayılıyor. "Kocamı tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Ben Los Angeles'tan bir muhabirim. Arizona'daki çiftlik hayatı hakkında birkaç soru sormamın sakıncası var mı acaba?"

Ses tonundaki bir değişiklik beni duraksatır.
Ve bu bahane bana hiç doğru gelmiyor. O, kocamı tanıyor. "Hayır,"
diyorum ona. Daha önce de bu tür akbabalara rastlamıştım.
"Soyadınız nedir, Harper?" diye soruyorum.
İçkisini bir dikişte içip çantasını karıştırdıktan sonra bana bir kartvizit
uzattı. Kartviziti alırken eli elime değdi.
Gözleri bana kilitleniyor ama ondan korkmuyorum. Bence bir şeyler
saklıyor. Ama neredeyse gergin görünüyor.
"Lütfen kardeşlere bundan bahsetme, Lola," diye fısıldıyor.
"Makalenin gerçek konusu ne, Harper?"
Bana doğru eğilir. "Ace'i korumaya çalışıyorum. Ama kimse bilmemeli.
Özellikle de o." "Onu nasıl
koruyacaksın?"
"Burada değil." Oda içinde göz gezdiriyor. "Ve Lola? Aslında bu
kasabada olmamalısın. Hunter'ın eski sevgilisi iki sokak ötede öldürüldü."
Kanım dondu.
"Kartımı al. Hunter'la konuş. Onun ilgisini çekebilecek bilgilerim var.
Ama patronlarıma bir hikâye sunmam gerekiyor."
"Lütfen Ace'e söyleme. Henüz değil." Sesi titriyor. "Onu bir daha
görmek zorunda kalmadan bunu halletmek istiyorum."
Yumuşarım. "Tamam. Ne yapabileceğime
bakacağım, Harper." Bu çok tuhaf.
Violet'e doğru yürüdüm. Belinden tuttum. "V. Gitmem gerek. Burası
eski sevgilisinin öldürüldüğü yerin hemen yakınında."
"Luke araba kullanamaz. Çok fazla içti."
Söylemek istediğim şeyi duyabileceğı mesafede olduğu için dilimi
ısııyorum. Ama onun şoförünü, o beceriksiz herifi, terk etmesi gerekiyor.
Ne tür bir adam kadını tehlikeli bir bara götürür ve sarhoş olur? Her şeyi
geri alıyorum. Aralarında gördüğümü sandığım o kıvılcım mı? Sönmüş.
Hunter asla böyle bir şey yapmazdı.
"Hunter'ı arayacağım." Luke'un bir shot daha içtiğini görünce
homurdanıp arkanı döndüm.
Umarım o aptal kafasının yan tarafında ölümcül bakışımı hissedebilir.

Tuvalete giriyorum. Telefonum çalmadan o cevap veriyor. "Lola, bebeğim. İyi misin?"

Onu paniğe kapılmasını istemiyorum. Ama eve gitmek istiyorum.

"Hayır, pek sayılmaz, kovboy. Bulunduğum yerden hoşlanmıyorum. Burada neler olduğunu öğrendim ve kendimi güvende hissetmiyorum. Üstelik Luke o aptal kafasını sarhoş etmiş, bizi eve götüremez."

Sadece eski sevgilisinin burada öldürüldüğünü bilmem değil, artık genel olarak tüylerim diken diken oluyor. Hunter'ın iç çektiğini duyuyorum.

"Tamam. Sorun yok, bebeğim. Güvendesin." Diyor, sesinde yumuşaklık var.

"Burada evli olduğumuzu herkes biliyor. Kim olduğumu biliyorlar. Gerçekten güvende miyim?"

Ellerimin titremeye başladığını fark ediyorum. Vücudum bana bir şey söylemeye çalışıyor.

"İyi. Bırak bilsinler. Sorun değil."

Derin bir nefes veriyorum. Sanki beni sakinleştirmek için böyle söylüyor gibi geliyor ama içten içe onun da endişeli olduğunu düşünüyorum.

"Eve gitmem lazım."

Barın içinde camlar kırılıyor. Sonra silah sesleri. İki el. Yaprak gibi titriyorum. O kadar şiddetli ki telefonum elimden düşüyor ve yere çarpıyor.

"Lola!" Hoparlörden Hunter'ın gürleyen sesini duyuyorum.

Telefonu alıp yüzümün yanına tutuyorum, ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Barın içinde kimlerin olduğunu hiç bilmiyorum.

"Lola. Sakın kırırdama. Yola çıktım. Tamam mı, bebeğim? Kimse sana zarar vermeyecek," diyor bana.

Ama sesinde korkuyu duyuyorum. Benden saklamaya çalıştığı şeyler. Hunter Sterling benim için korkuyor.

"Seni seviyorum, Hunter," diye hıçkırarak söylüyorum. Burada olmak istemiyorum.

ELLİ ALTI BÖLÜM

HUNTER

COLTEN'İN ANAHTARLARINI ALIYORUM ve kapıdan çıkıyorum. Kardeşlerimi arayıp durumu açıklamak için vaktim yok. Sadece ona ulaşmam lazım. Ve kendi kamyonetimi Red Creek'e sokamam. Plakası farklı. Araç farklı. On dakika. Her şey yoluna girecek.

Lola her şeyden önce gelir. Kefalet şartlarından önce. Doksan günden önce. Uymayı kabul ettiğim tüm kurallardan önce. Telefonda nefes alışışı ağır. Ve ben dehşete kapılmış durumdayım. Hayatımda ilk kez, donakalmış durumdayım. Bu kadını kaybedemem. Karımı.

"Yaralandın mı?" diye soruyorum, sesimi onun için sabit tutmaya çalışarak.

Benden saklamaya çalışsa da, hafif hıçkırıklarını duyabiliyorum

"Hayır. Banyodayım. Violet az önce beni almaya geldi. Birinin başka bir adama silah çektiğini söyledi. Sanırım gittiler ama ben oraya geri dönmeyeceğim."

"Olduğun yerde kal. Benden başka kimseye o kapıyı açma."

"Hunter, buraya gelemezsin. Kefaletin—"

"Kefaleti siktir et," diye tersliyorum.

Red Creek'e giden arka yollardan gidiyorum. Beş dakika. Hayatımın en uzun beş dakikası.

Barın önüne geldiğimde ön cam paramparça olmuş, insanlar kaldırıma dökülmüş durumda. Kalabalığın arasından, devrilmiş masaların ve kırık camların üzerinden geçip tuvalet kapısını yumrukluyorum.

“Lola. Benim.”

Kilit tıkırdı. Oradaydı. Maskara yüzüne akmıştı. Violet arkasındaydı. Titriyordu. Luke benim için artık ölmüştü. Kızlarla birlikte burada bile değildi. Onları eve götürecek kadar sarhoştı. Onlara bakacak kadar cesaretsizdi. Bu kasabada işi bitmişti. Ama şu anda Lola’ya odaklanmalı ve onu ve Violet’i güvenli bir şekilde dışarı çıkarmalıydım.

Onu göğsüme çekiyorum. "Ben yanıdayım. Gidelim."

Bir kolumu ona, diğer kolumu Violet’e dolayarak barın içinden geçip ön kapıdan dışarı çıkıyoruz. Kamyonete iki adım kalmışken onları görüyorum. Kırmızı ve mavi ışıklar. Karanlığı üç farklı açıdan kesiyorlar. İki devriye arabası sokağın sonunu kapatmış, arkalarında da sivil bir sedan var.

Yolun ortasında daha önce hiç görmediğim bir dedektif duruyor. Bu Dawson değil. Ve ben boku yedim. Gerçekten, fena halde boku yedim.

"Hunter Sterling. Araçtan uzaklaşın."

Lola kolumu daha sıkı kavradı. Anahtarlarımı eline sıkıştırdım.

"Kamyonete bin," diyorum ona. "Kapılarını kilitle, Ace’i ara ve arabayı almasını söyle."

“Seni bırakmayacağım...”

"Lola. Kamyonete bin. Hemen."

Kıpırdamıyor.

Dedektif bize doğru yürüyor. İki polis memuru da onun yanında. Bardaki kalabalık toplanıyor, telefonlarını kaldırmışlar, kırmızı ve mavi ışıklar yüzlerinde yanıp sönüyor.

“Bay Sterling, New Falls’ta kabul ettiğiniz kefalet şartlarını ihlal ettiniz. Bu nedenle, Ashley Edwards’ın cinayetinden dolayı şu anda tutuklusunuz.”

Kalabalık nefesini tutar, ben dişlerimi sıkarım. Bu orospu çocukları.

“Ben burada bunu gel karımı karımı O beni beni

Orada vardı

“Silah sesleri duyuldu. Ben şimdi gidiyorum.” Şansımı deniyorum. Ama bu pislikler benim maaşlı çalışanlarım değil. Ve bunun için mahkum edilmemi istiyorlar, çünkü bu

bu, onların işlerini yapmak zorunda kalmayacakları anlamına geliyor. Ya da, bana tuzak kuran kişi onlara para ödüyor.

"Ellerini araca koy. Hemen."

Kıpırdamıyorum.

"Ellerinizi araca koyun, Bay Sterling!"

Tereddüt ediyorum ve iki polis memuru üzerime atılıyor. İlki sağ kolumu yakalıyor ve arkamın arkasına çeviriyor. İkincisi sol koluma uzanıyor, ama direniyorum, kavga etmek için değil, sadece başımı çevirmek için. Onu bir kez daha görmek için.

"Lola—"

Yüzümü kamyonetin kaputuna çarptırıyorlar. Metal hâlâ sıcak. Elmacık kemiğim yüzeye çarpıyor ve yüzümde şiddetli bir acı hissediyorum. Şapkam düşüyor ve yere yuvarlanıyor.

Onun çılgınlığını duyuyorum. Korkmuş değil. Kızım öfkeli. "Onu bırakın! O hiçbir şey yapmadı! Ve siz piçler bunu biliyorsunuz!"

Violet onu tutuyor. Lola ona karşı direniyor, bana ulaşmaya çalışıyor, yüzünden gözyaşları akıyor.

Beni kaputtan çekip yere atıyorlar. Dizlerim asfalta çarpıyor. Sonra omzum. Sonra yüzüm. Çakıl taşları yanağıma batıyor. Bir bot omuzlarımın arasına bastırıyor.

Kelepçeler bileklerime takılıyor.

"Lanet haklarımı biliyorum," diye toprağa tükürüyorum.

Beni ayağa kaldırıyorlar. Kaşımın üstünden kan akıyor. Ceketim yırtılmış. Kalabalık izliyor. Ama tüm bunların arasında onu buluyorum. Lola. Dehşete kapılmış gibi görünüyor. Violet kollarını beline dolamış. Parmağında benim yüzüğüm var.

"Ace'i ara," diyorum ona. "Ona ne olduğunu anlat. Ne yapacağını bilir."

Drago bugün çiftliğe gelmesi gerekiyordu ve Arizona'ya ayak basar basmaz işe koyulacak gibi görünüyor. O adamın birkaç mucize yaratması gerekecek.

"Hunter..." Sesi titriyor.

"Eve dönüyorum, Lola. Sana söz veriyorum. Bu iş böyle bitmeyecek."

Beni devriye arabasına itiyorlar. Arka camdan, onun Violet'in kucağına yığılmasını izliyorum.

Araba uzaklaşıyor. Kırmızı yazlık elbise karanlıkta kayboluyor. Alnımı cama dayıyorum.

Mahkeme salonunda karımı kucakladım ve ona mücadele edeceğime söz verdim. Ve şimdi yüzüm kanlı bir şekilde polis arabasının arkasında oturuyorum. Ama söylediklerimde ciddiym. Bu iş böyle bitmeyecek.

Eve dönüyorum.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

O KADAR ŞİDDETLİ AĞLIYORUM ki elimdeki anahtarları göremiyorum.

Parmaklarım titriyor. Kamyonetin kilidi gözümün önünde bulanıklaşıyor. Anahtarı bir kez, iki kez deniyorum, ikisinde de ısıkalıyorum ve sanki başkasına aitmiş gibi gelen bir hıçkırık içimden kopuyor.

"Lola!"

Bir ses kalabalığın içinden yükseliyor. Dönüp bakıyorum ve Harper, telefonlarını hâlâ havada tutan hayretle bakan aptalların arasından geçerek bana doğru koşuyor. "Araba kullanacak durumda değilsin kızım. Benimle gel." Elini uzatıyor.

Violet bana bakıyor. Tamamen kaybolmuş gibi. Başımı sallıyorum, açıklamaya gücüm yok. Yerden Hunter'ın şapkasını alıyorum ve Harper'ı takip ederek binanın arkasına, gölgede park etmiş gümüş rengi bir sedana doğru yürüyoruz.

İçeri giriyoruz, Harper motoru çalıştırıyor ve ben ciğerlerimi yakan bir nefes veriyorum.

"Ace'i ara," der sakın bir sesle. Sanki bu çılgın hayata alışmış gibi.

Ona göz kırparak, titrek ellerimle telefonumu çıkarırım. "Ben... numarası bende yok."

Harper başını sallar ve ezberinden numarayı söyler. Her rakamı. Tereddüt etmeden. Numarayı girip arama tuşuna basarım.

"Benden bahsetme," diyor sessizce.

İki kez çaldıktan sonra Ace, nefes nefese cevap verdi. "Kim?" diye homurdandı.

"Lola."

"Oh." Sesi tamamen değişir. "Merhaba, Lola. Ne haber?" "Hunter Red Creek'te tutuklandı. Götürüldü.

Bana seni aramamı söyledi, ne yapacağını bilirsin diye." Sözcükler ağzından birbiri ardına dökülür, birbirine takılır.

"Siktir." Bir duraklama. "Siktir."

Arka planda bir şey kırılıyor.

"Neredesin? Önce gelip seni almam lazım. Seni orada bırakırsam beni öldürür."

Yarı gülüyor, yarı ağlıyorum. Çıkan ses insan sesine benzemiyor bile. "Sorun yok. Bir arkadaşım beni eve götürüyor," diyorum sessizce, bana bakamayan Harper'a göz atarak.

"Aslında." Daha dik oturuyorum. "İstasyona gidiyorum."

Harper şimdi bana bakıyor. Violet arka koltuktan öne eğiliyor ve koluma bir şaplak atıyor.

"Uh. Kahretsin. Tamam." Ace hızla toparlanır. "Ben kendi tarafımdan halletmem gerekenleri halledeceğim. Colten'ı istasyona gönderip seninle buluşmasını sağlayacağım. Ben burada Wyatt'la kalacağım. Onu nereye götürdüklerini ve içeri girebilecek miyiz, bunu bulmamız lazım."

"Tamam. Peki, seni haberdar ederim. Teşekkürler, Ace." "İyi olduğundan emin misin, Lola-pop?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Evet. Ve o takma ad berbat. Başka bir tane bul."

Kıkırdıyor. "Hunter'ın seninle evlendiğine sevindim." Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz.

Harper'a bakıyorum. Elleri direksiyona sıkıca tutunmuş. Çenesi sıkı. Ve gözleri, yolun durumuyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde donuklaşmış. Onun sesini dinliyordu. Sanki bir kadın morarmış bir yeri hissetmek için üzerine bastırır gibi, onun sesine tutunuyormuş gibi görünüyor. Ve sonra her şey yerine oturuyor. Hunter'ın Ace hakkında yaptığı her küçük yorum. Kardeşinin ilk aşkını asla unutamayacağını söyleme şekli.

O kız o.

"Harper," diye fısıldıyorum.

Bana dönüyor ve elinin tersiyle gözlerini siliyor. "O da seni unutmadı," diyorum yumuşak bir sesle.

Kahkaha atarak boğulur. "Oh. Bence atlatmış."

Aralarında ne olduğunu bilmem gerekiyor. Ama şimdi bunun sırası değil.

Harper ana yola çıkar. "Peki, karakola mı gidiyoruz? Onu orada tutacaklar mı bilmiyorum. Sorguya çekilecek mi yoksa hücreye atılacak mı, ona bağlı. Eğer gerçekten hapisteyse ona yaklaşamayız." Aynaya bakar. "Birkaç telefon görüşmesi yapayım."

Bluetooth'u aracılığıyla insanlarla konuşmaya başlıyor. Tanımadığım isimler. Zar zor takip edebildiğim sorular. Her şey bulanıklaşıyor. Yol, sokak lambaları, Harper'ın şifreli ve yarım cümlelerle konuşan insanlarla pazarlık ettiği sesi. Sanırım gazeteciler başkalarının giremediği yerlere girebiliyorlar.

Hunter'ı yüzüstü bırakmasa iyi olur, ama içgüdülerim ona güvenmemi söylüyor.

Ace için gösterdiği acı yeterlidir.

Tek düşünebildiğim Hunter. Yüzü o kamyonetin kaputuna bastırılmış halde. Kelepçelerin kapanırken çıkardığı ses. Şapkası oluğa yuvarlanıyor.

Ona ulaşmam lazım.

"Tamam. Önce bu karakola gidip sana bir cevap bulabilecek miyim bakacağız. Ama biraz beklememiz gerekebilir."

Başımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Gidebileceği bu kadar çok yer olduğunu bilmiyordum. Davasıyla ilgili her şey, bu suçlama, tersine dönmüş durumda.

Hunter'ın dediği gibi, her şey büyük bir komplo gibi görünüyor, ama onu bulup görene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

BU LANET tulum başlı başına bir suç.

Bu pislikler beni parmaklıklar arkasına attılar. Gerçek hapishaneye değil, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış adamlarla bir araya getirildikleri yere değil. Hayır, beni geçici bir nezarethaneye tıktılar. Demir parmaklıklı, yatak gibi görünen bir taş levha ve köşeye sonradan eklenmiş gibi duran paslanmaz çelik bir tuvalet bulunan, bana ait beton bir kutu.

Gerçek bir lüks.

Birçok memurun kendi binasında böyle bir şeyin varlığından bile haberi olmadığı türden bir şey.

Bir memur yanımdan geçerken parmaklıkları sallıyorum. Bu adamı tanımıyorum. Altı saattir buradayım. Bu aptallar dava hazırlıyormuş gibi davranırken, altı saat boyunca bir taşın üzerinde oturup gri duvarlara bakıyorum. Beni buraya tıkip görmezden gelmekten başka hiçbir şey yapmadılar.

Bu saçmalık için onlara kim para ödüyor, çok merak ediyorum. Ama bana söylemeyecekler. Buradan çıktığımda bunu kendim bulmam gerekecek. "Lanet olası telefon görüşmemi yapmam lazım," diye bağıyorum.

Arkasını dönmeden gülüyor. "Evet. Bekleyebilirsin. Avukatın gelişmeleri öğrenmek için çoktan aradı."

Kaşlarımı çatıp başımı sallıyorum. "Hangi avukat?"

Drago'nun henüz bundan haberi bile yoktur. Ama Reese, o siktiğimin pisliği, her yerde bağlantıları var.

"Reese Atkins. Senin avukatın olduğunu söyledi. Bana sorarsan oldukça boktan bir avukat, çünkü hâlâ burada değil."

Ciddi bir ifadeyle alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Telefon görüşmem?" Yine gülüyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. Arkadan kafasını inceliyorum. "Buna pişman olacaksın."

Adımını yarıda kesip hücreye doğru dönüyor. Sonra bana gerçekten bakıyor. Bir bakış değil. Düzgün bir bakış. "Neden? Seni buraya gelen diğer serserilerden ayıran ne?" diye soruyor.

Şimdi gülme sırası bende. "Kayıtlarımı gerçekten kontrol ettin mi? Soyadımı mesela?"

Buradakilerin zeki bir grup olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Belki de vardiyasına yeni başlamıştır ve kimse ona benimle ilgili notu vermemiştir.

"Hunter Sterling," diye onaylıyorum.

Tepki anında gelir. Omuzları gerilir. Yarım adım geri çekilir.

Evet. Kim olduğumu tam olarak biliyor. Ve bu doğru tepki. Çünkü parmaklıklar ardında bile, istediğim herkese ulaşabilirim. Etkisi demir parmaklıkların ötesine uzanır.

"Ben... şey. Aramanızı ayarlayabilir miyim bir bakayım." "Teşekkür ederim," diyorum sakın bir sesle.

Büyüleyici taş yatağıma doğru yürüyüp oturuyorum. Ace şu anda elinden geleni yapıyor olmalı. Drago da yoldadır. Tek yapmam gereken burada oturup beklemek.

Ama önce o telefon görüşmesi. Çünkü karımın sesini duymam gerekiyor.

Birkaç dakika sonra, aynı memur geri döner, öncekinden çok daha gergin görünür. Gözleri koridorda dolaşır.

"Efendim," diyor sessizce. "Çok kızgın, kızıl saçlı bir kızla evli misiniz?"

Cümlesini bitirmeden ayağa kalkıyorum. "Evet. O burada mı?"

Başını sallıyor. Beni nerede tuttuklarını nasıl anladı? Polis beni gizli tutmak istediği için bu bilgi kamuoyuna açık değil.

Göğsüm sıkışır. Burası onun olması gereken son yer.

“Onu görebilir miyim?” Parmaklıklara tutunuyorum. “Lütfen. Bunu ayarlayabilirsen sana iki yıllık maaşımı nakit olarak veririm. Beş dakika.”

Sarışın saçlarını eliyle tarar, kariyerini mahvetmekle hayır demenin getireceği riski tartar. Şahsen ben parayı tercih ederdim.

“Muhtemelen görüşme odasını ayarlayabilirim,” diye mırıldanıyor. “Ama saçmalamayın. Kaçmaya çalışmayın. Kelepçeleneceksiniz. Bilekleriniz ve ayak bilekleriniz. Ve ben de odada olacağım. Silahlı olarak. Eğer işleri batırırsanız, buna uygun şekilde tepki veririm, Bay Sterling.”

"Peki," diye homurdanıyorum.

Sonraki yirmi dakika, son altı saatin toplamından daha yavaş geçiyor.

Hücre kapısı açılır ve memur içeri girer. Bir an için onu bayılttıktan sonra kaçmayı düşünürüm.

Ama uzun vadede? Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

Wyatt ve Lola'yı düşünmek zorunda olmasaydım, bunu yapardım. Çünkü buradan çıkıp kaçmaya devam edecek gücüm olduğunu biliyorum. Kimliğimi değiştirebilirim. Hunter'ı öldürüp başka biri olabilirim.

Ama şimdi? Bunu istemiyorum. Hunter olmak istiyorum. Lola'nın kocası olmak istiyorum. Öyle olmak zorundayım.

Bu yüzden doğru olanı yapmalıyım, hayatımda bir kez olsun. Uslu durmalıyım. "Arkanı dön."

Kelepçeler bileklerime takıldı. Bir çift de ayak bileklerime takıldı, ikisini birbirine bağlayan kısa bir zincir vardı. Beni bir hayvan gibi koridorda yürüttüler.

Belki de öyleyim.

Görüşme odası beklendiği gibi. Gri duvarlar. Zemine sabitlenmiş metal bir masa. İki sandalye. Beni oturtuyor ve kelepçelerimi masadaki bir halkaya zincirliyor.

Memur kapıya doğru ilerliyor. Kollarını kavuşturmuş. Buradan bile ne kadar gergin olduğunu kokusundan anlayabiliyorum.

"Beş dakika," diyor.

Sonra kapı açılıyor ve Lola bir kasırga gibi içeri dalıyor. Kızıl saçları omuzlarının etrafında dağınık. Yeşil gözleri odayı tararken

. Beni masaya zincirlenmiş halde gördüğü anda, yüzündeki bir şey çatlar.

"Hunter," diye fısıldıyor.

Onu görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu tam da bu ana kadar fark etmemiştim. Tek bir bakışla hayatımdaki her şey daha parlak görünüyor.

"Selam, ateşböceği."

İki adımda odayı geçip karşımdaki sandalyeye çöküyor. Kelepçeler bileklerime batmasına rağmen elleri benimkine uzanıyor. Parmakları metalin üzerinde kayıyor ve nefesi kesiliyor.

"Seni buraya koyduklarına inanmıyorum," diye fısıldadı.

"Benim kaldığım yerler daha kötüydü."

Gözleri anında doluyor. "Hayır. Bu konuda şaka yapma. Bu komik değil, Hunter." Benden başka yere bakıyor ve kendini tutmak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

Sadece onun için öne eğilip sesimi alçaltıyorum. Onu kendime çekmeye çalışıyorum. Bu boktan durumdan uzaklaştırmak için. Sadece bana odaklansın diye. "Hey. Bana bak."

Bana bakar. Ve görebiliyorum. Korkuyu. Gerçek, iliklerine kadar işleyen korkuyu. "Ace, Drago'nun yakında buraya geleceğini söyledi," der sessizce. "Biliyorum."

Ellerimi daha sıkı kavrar. "Wyatt iyi. Buraya gelmeden önce gidip ona baktım. Senin bir barda olduğunu sanıyor."

Bu beni mahvediyor. Altı yaşındaki oğlum yatağında uyuyor, babasının bir yerlerde içki içtiğini sanıyor, ben ise bir nezarethanede masaya zincirlenmiş durumdayım.

"Teşekkür ederim, ateşböceği," diye fısıldıyorum, sesimden acıyı gizlemeye çalışarak.

Aramızda sessizlik hakim. Kapının yanındaki memur kıpırdanıyor ama ağzını açmıyor. Söylemem gereken bir şey var. Çünkü onu bu yerde görmek, benim için... Suçlular ve onların hayatta kalmasını sağlayan avukatlar için tasarlanmış bir odada karşımda oturuyor olması... Bu doğru değil. Benim şehirli kızım daha iyisini hak ediyor. Ve Drago'nun beni buradan çıkarmak için ne tür bir sihir yapabileceğini bilmiyorum.

Eskiden nasıl bir hayat sürdüğünü gördüm. Ve ona daha iyisini sunabileceğimden emin değilim.

"Lola."

Hareketsiz kalıyor. "Ne?"

"Beni dinlemen gerekiyor."

Kaşları çatıldı. "Hunter..." "Hayır.

Sadece beni dinle."

İsteksizce başını salladı. Hâlâ çok korkmuş görünüyordu.

"Eğer işler sarpa sararsa," diyorum sessizce, "bir çıkışın var. Bu bokla uğraşmak zorunda değilsin."

Yüzündeki ifade aniden değişir. Korku yerini daha keskin bir duyguya bırakır. "Ne?"

"Gidebilirsin." Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. "Haftaya New York'a gittiğinde... orada kalabilirsin. Orası senin için daha güvenli."

Ellerimi tutuşu gevşiyor.

"Yine de korunacaksın," diye ekliyorum çabucak. "Frankie bunu sağlayacak. Burada ya da orada. Asla yalnız kalmayacaksın."

O sadece bana bakıyor. Yüzünde hayal kırıklığı var.

"Benim için bekleyip tüm bunları yaşamak zorunda değilsin. Sen bu hayata gönüllü olmadın. Seni çok seviyorum, bu saçmalıklara katlanmanı bekleyemem." Yutkunuyorum. "Adımı kullanmaya devam et. Kendini güvende tutmak için bunu kullan. Ama bunun için benimle olmak zorunda değilsin."

Oda sessizliğe büründü. Memur ikimize de birer bakış attı, sonra duvara baktı.

"Sen dünyayı hak ediyorsun, ateşböceği," diyorum nazikçe. "Ve keşke sana bunu verebilecek adam ben olsaydım."

Beni bu tulumun içinde görmek, onun hemen arkasını dönüp gitmesine neden olmalıydı. Yine de buraya, bir insanın gözlerinde gördüğüm en büyük sevgiyle girdi.

Bir an için kıpırdamıyor. Sonra eli masanın üzerinden sallanıyor ve yüzüme çarpıyor. Kafam yana doğru savrulurken ses betondan yankılanıyor.

Polis memuru endişeyle dikleşir. "Ne oluyor..."

"Ben iyiyim," derim.

Lola titriyor. Öyle şiddetli bir öfkeyle titriyor ki, derisinden yayılan ısıyı hissedebiliyorum.

"Bu ne cüret?" diye tükürüyor. Gözleri yaşlarla parlıyor. "Bunu nasıl önerirsin?"

Ona bakıyorum.

"Beni bu kadar mı küçümsüyorsun? Yeminlerimiz senin için hiçbir şey ifade etmedi mi?" Sesi çatlıyor, ama gözleri alev alev yanıyor. "Çünkü senin yanında olacağıma söz verdim. İster çiftlikte olsun, ister bu odada, ister özgürlüğün için savaşıırken. Fark etmez. Seni seçtim. Risklerin farkındaydım. Beni aptal yerine koyma, Hunter Sterling. Ve oğluna da söz verdim. Onu terk etmeyeceğime söz verdim. Tam da böyle bir şey olursa ona bakacağıma söz verdim. Sence bu sözümü tutmayacak mıyım?"

"Lola—"

"Hayır." Beni keskin bir bakışla susturdu. "Benim neye dayanabileceğime sen karar veremezsin. Beni koruduğunu düşündüğün için beni uzaklaştırmaya hakkın yok. Aşk sadece korumak değildir. Bir takım olmakla ilgilidir. Ne olursa olsun birbirimizi sevmekle ilgilidir."

Masaya doğru eğildi ve az önce tokat attığı yanağına elini koydu.

"Seni seviyorum, Hunter Sterling." Bu sefer sesi tamamen kırıldı. Ama gözlerindeki ateş sönmedi. "Ve onu sen öldürmedin. Bu da buradan çıkacağın anlamına geliyor. O yüzden sanki bu hikayenin sonuymuş gibi davranmayı kes. Ciddiye almadığın ve üzerinde düşünmediğin aptalca şeyler söylemeyi kes. Artık Wyatt'ın yasal vasisiyim. Karın. O yüzden çeneni kapat. Tamam mı?"

Göğsümdeki sıkışıklık gevşer. Birçok insanı öldürdüm. Ama işlemediğim bir cinayet yüzünden hapse girmeyeceğim. Ve bu kadın, karanlık bir çukura batmakta olan kafamı oradan çıkardı.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu.

Yavaşça başımı sallıyorum. Kızgın Lola korkutucu. Ve yıkıcı, uygunsuz bir şekilde seksi. "Evet, hanımefendi."

Gözlerini öfkeyle siler. "Aferin oğlum."

Lanet olsun, tüm kanım aşağıya akıyor.

Öne eğilir ve alnını nazikçe benim alnıma dayar. "Bunu tek başına yapmıyorsun, o yüzden öyleymiş gibi davranmayı bırak. Artık bir karın var. Ve bu bir şey ifade ediyor."

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. Şampuan, parfüm ve gözyaşlarının tuzu. Kaybetmeyi reddettiğim her şeyin kokusu.

"Haklısın, özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Elini elime sıkıca tutuyor. "Buradan çıktığında o patlamam için sana çok sert bir şaplak atacağım kovboy," diyor yumuşak bir sesle.

Neredeyse gülüyordum. "Bana zaten bir kez tokat attın."

Yanakları kızarır. "Evet... bunun için özür dilerim. Sayılır."

Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Yok canım. Seksiydi. Hiç şikayetim yok, bebeğim."

Geri çekilir ve gözlerinde yine o ısıltı belirir. "Seninleyim, kovboy."

"Biliyorum, ateşböceği. Biliyorum."

Gardiya bakıyorum, o da saatine bakıyor. "Bir dakika daha."

"Bana bir öpücük ver, Lola. Gel de bu suçluya biraz sevgi göster."

Dudaklarını ısıyor. Sonra dudaklarını benimkilere bastırıyor. Hem yumuşak hem de şiddetli. Bırakmak istemeyen bir inatçılık tadı veren bir öpücük.

"Sence o gardiyana para verip bize biraz daha yalnız kalma süresi sağlayabilir miyim?" diye dudaklarıma fısıldıyor.

Bunu kaydetmediklerine güvenemem. Yani hayır. Olmaz. Bu pisliklerin hiçbiri karımı göremez.

"Ben eve döndüğümde bu senaryoyu canlandırmaya ne dersin, bebeğim?"

Yüzü kızarır ve bu sefer beni daha derin öper. Ciğerlerimden nefesimi çalar. "Sana tokat atmak beni gerçekten ıslattı."

İnleyerek başımı geriye yasladım. "Bu işkence."

Kıkırdıyor, gözlerindeki ısıltı geri dönüyor ve benim görmem gereken de bu. Onun iyi olduğunu bilmek.

Bu beni ayakta tutacak.

Bunun için pes etmeyeceğim. Savaşmaya değer bir şeyim varken olmaz.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

LOLA

Küçük bir parmağın alnımı dürtmesiyle uyanıyorum.

"Lola." Bir fısıltı. Yüzümde nefesini hissedebileceğim kadar yakın. "Lola, uyan."

Gözlerimi açtım ve Wyatt, pijamalarıyla sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Beynim tam olarak uyanmadan önce dik bir şekilde oturdum ve zorla bir gülümseme takındım. "Selam dostum. İyi misin?"

Omuzlarını silkiyor ve yatağın yanımdaki boş yere bakıyor. "Babam nerede?"

Kalbim deli gibi çarpıyor. *Düşün, Lola. Düşün.* "Çok erken kalktı. Biriyle buluşması gerekiyordu."

Yalanın tadı asit gibi. Ama Ace, ne olduğunu öğrenene kadar sessiz kalmamı söyledi. Babası bugün eve gelebilirken, zaten annesini kaybetmiş bir çocuğu korkutmanın anlamı yok.

"Kahvaltı hazırlayabilir miyiz?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. Bu çocuk. Hayatımın en kötü sabahında bile, sırf varlığıyla her şeyi daha iyi hale getiriyor. "Tabii ki. Sen aşağı in, ben de çabucak üstümü değiştirip hemen gelirim."

"Tamam!" Odadan fırlar.

Derin bir nefes alıp telefonumdan saati kontrol ediyorum: sabah yedi. Hunter'ı gördükten sonra gece birinde eve gelmişim. Hızlıca üstümü değiştirip

yüzüme su serpip aşağı iniyorum. Mutlu bir yüz takınıyorum. İçim parçalanıyor olsa da.

“Pankek?” Mutfağa girerken sesleniyorum.

Wyatt çoktan tezgâha tırmanmış. Orada bacak bacak üstüne atmış oturuyor, babasına o kadar çok benzeyen o koyu mavi gözleriyle bana bakıyor ki, içim sızlıyor. “Yaban mersini ve şurup mu?”

"Ne istersen."

Ve sabahımızı böyle geçiriyoruz. Rol yapıyoruz. Krep yapıyoruz. Gary ve atlar hakkında konuşuyoruz, hangi çizgi filmin en iyi olduğu konusunda tartışıyoruz. Her seçeneğin artılarını ve eksilerini bir Yüksek Mahkeme yargıcı ciddiyetiyle tartışıyor.

Ve o, bir süreliğine her şeyi unutturuyor bana.

Çünkü bunun sadece benimle ilgili olmadığını anlıyorum. Bu küçük çocuk, benim korkumdan daha önemli, midemdeki düğümünden daha önemli, kafamda durmadan tekrar eden Hunter'ın yüzünün bir kamyonetin kaputuna bastırıldığı görüntüsünden daha önemli.

Hunter'a ne olursa olsun, Wyatt'ın iyi olmasını sağlayacağım. Çünkü istediğim buydu. Bunun gerçekleşmesi için o kağıdı imzaladım.

Bu çocuk minik elleriyle kalbimi yakaladı ve babasının kalbinin yanına koydu. Ona sırtımı döneceğim bir hayatım yok.

New Falls benim evim. Bu çiftlik benim evim. Artık bir Sterling'im. Ve bu isme layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Bunları yedikten sonra film izleyelim mi? Bugün pek bir şey yapmak istemiyorum," diyorum ve aramıza yığılmış tabağı koyuyorum.

"Evet. Ama lütfen babamın izlediği sıkıcı filmlerden birini seçme."

Gülüyorum. “Komedi ya da animasyon. Sen seç, Wyatt.”

Tabak masaya değmeden bir krep kapar ve üzerine bolca şurup döker, sonra da yemeklerimizi yemek odasına götürürüz. On iki kişilik bir masa, ama sadece ikimiz varız. Evin boşluğu her köşeden üzerimize çöküyor.

Kahvaltının ortasında Violet ortaya çıkıyor. Dün gece beni yalnız bırakmak istemediği için misafir odalarından birinde kalmış.

“Sen Wyatt olmalısın!” der ve onun karşısına oturur.

Wyatt önce bana bakar, ben de elini tutup hafifçe sıkarım. “Bu, dünyadaki en iyi arkadaşım Violet,” derim ona.

Violet ona ve kendine birer bardak portakal suyu doldurup bardağı onun önüne koyar.

"Gary adında bir keçin olduğunu duydum ve onunla tanışmak için can atıyorum," der.

Bu, onu kabuğundan çıkarır. “Lola, lütfen onu getirebilir miyim?” diye sorar. Ben gülüyorum. “Evet. Kahvaltıdan sonra.”

O da neredeyse rekor bir hızda yemeğini yemeye başlar.

Bana gülümsüyor. Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor. "Haber var mı?" diye fısıldıyor, Wyatt'ın duymayacağı kadar yakına eğilerek.

Başımı sallıyorum. Gözlerimden yeni gözyaşları süzülüyor.

Kelepçeleri gözümün önünden silemiyorum. Onu toprağa fırlattıkları anı. Metal ile yanak kemiğinin çarpıştığı sesi.

Masanın altında yumruklarımı sıkıyorum.

Telefonuma tekrar bakıyorum. Ace'den haber yok.

Sadece beklemem gerekiyor. Bekleyip geleceğimin ne getireceğini görmek.

ALTINCI BÖLÜM

AVCI

Sessizce Drago'nun Aston Martin'ine atlıyorum.

En azından kendi kıyafetlerimi giyiyorum. Bu da bir şeydir. O tulum, o karakolun bir yerlerinde çöpte ve umarım çürür gitsin.

Önümdeki karanlığa bakarken bileklerimi ovuşturuyorum, ağrıyorlar. Drago tek kelime etmeden ana yola çıkıyor. Bu Rus pek konuşkan bir adam değil. Ama düşündüğünü hissedebiliyorum. Karşısına oturduğunda insanları itiraf etmeye zorlayacak şekilde tasarlanmış yüzünün ardında çarklar dönüyor. O, Enzo'nun örgütünün bir parçası. Eğitimli bir katil. Bir avukat. Bir hacker. Bu canavarın yapamayacağı pek bir şey yok.

"Bunu başarmak için içeride bir sihir yapmış olmalısın," diyorum, sessizliği bozarak.

Yarı gülüyor. "Para. Sihir değil. Ve Enzo'nun onlara ilginç gelen bazı verileri. Sana zaman kazandırdık, Hunter. Özgürlük değil. Henüz değil." Arka aynaya bakıyor. "Hâlâ bunun için birini hapse atmak istiyorlar. Bir kadın evinde öldürüldü. İnsanlar korkuyor. Ve tahminimce, Yunanlılar da bunun için onlara bir sürü para ödüyor. Şimdi kanunu lehimize çevirmenin bir yolunu bulmalı ve onlara istihbarat sızdıran piçi bulmalıyız."

Ellerimi kot pantolonuma sürtüyorum. "zerinde çalışıyoruz. Kampta bir ispiyoncu olduğunu düşünüyoruz."

"Evet. Öyle." Bana bir bakış attı. "Ve ben o herifin kim olduğunu bulacağım."

"Tamam." Ona dönüp dikkatle inceledim. Hackleme konusunda iyi olduğunu biliyordum; bu konuda sadece Enzo'dan sonra ikinci sıradaydı.

"Ve bu iş hallolduğunda, Los Angeles'a küçük bir geziye çıkacağız. Quinn kardeşler, son zamanlarda verdiğin yardımın karşılığını seve seve ödeyecekler."

Parmaklarımı ıtlattım. "Güzel. Romeo, Ashley'nin sokağındaki güvenlik kamerası kayıtlarında bir şey bulabildi mi?"

Çenesi seğiriyor. "şu anda bunun üzerinde çalışıyorum. Hiçbir şey tamamen silinmez. Bunu zmem uzun sürmez, Hunter."

Sterling Ranch arazisine girerken derin bir nefes veriyorum. Demir kemer başımızın üstünden geçiyor. akıl taşları lastiklerin altında ıttırıyor.

Ev.

"Git biraz dinlen. ocuğunu gr," diyor Drago motoru kapatırken. "Ben kardeşlerinle gidip işe koyulacağım."

"Teşekkürler, Drago."

Bana kısa bir baş sallama ile cevap veriyor. "Rica ederim."

İçeri girip kapıyı sessizce kapatıyorum. Saat geç olmuş. Oturma odasından gelen televizyonun mavi işığı dışında ev karanlık.

Köşeyi dönüp duruyorum. Wyatt, Lola ile kanepede kıvrılmış, Rex ise ayaklarının dibinde yattır. Oğlumun baş kızın göğsünde, kızın kolu ise oğlumun omuzlarına dolanmış, yanağı da oğlumun başının üstüne yaslanmış. İki de derin uykuda, Gary ise yastığı ığnıyor. Keinin neden evde olduğunu sormayacağım. Bir saniye ığnemeyi bırakıp bana bakıyor, sonra birkaç saniye içinde yine ığnemeye devam ediyor. Onunla tartışacak enerjim yok.

Televizyonda ikisinin de izlemediği bir çizgi film oynuyor. Wyatt'ın çenesine kadar bir battaniye çekilmiş.

İşte benim hayatım bu. Bu dünyada var olmama dair tüm lanet olası amacım.

izmelerimi çıkarıp kapının yanına koyuyorum, sessizce odayı geçiyorum. Kollarımı Wyatt'ın altına sokup onu kaldırıyorum. Kıpırdanıyor ama

uyanmıyor, sadece yüzünü göğsüme dayıyor ve küçük bir ses çıkarıyor, yumruğunu gömleğime sıkıyor.

"Seni seviyorum oğlum," diye fısıldıyorum onu yukarı taşıırken, Rex ve Gary de arkamdan geliyor.

Onu yatağa yatırıp altına bir öpücük konduruyorum. Rex yatağa atlıyor, yerini bulana kadar dolanıyor ve kuyruğunu bir kez sallıyor. Rex'in Wyatt'ın yanından ayrılması mümkün değil. Kapıya döndüğümde, Gary karşımda durmuş benimle göz göze gelmiş.

"Peki. Burada kalabilirsin. Ama hiçbir koşulda bu lanet yatak odasında bir şey yeme," diyorum o lanet keçiye.

O da cevap olarak meliyor ve ben sadece ona göz kırpabiliyorum, o ise yanımdan geçip Wyatt'ın yatağının yanındaki yere yerleşiyor.

Siktir et.

Aşağı kata indiğimde Lola uyanmış. Kanepede dik oturmuş, benim gerçek mi olduğumu yoksa rüya mı gördüğünü anlayamıyormuş gibi bana bakıyor. "Hunter?" diye fısıldıyor.

"Evet, ateşböceği."

Her şey bir anda olur.

Kanepeden fırlayıp bana doğru koşar. Ben çoktan hareket etmişimdir. Oturma odasının ortasında çarpışırız ve çarpmanın etkisiyle ikimiz de neredeyse yere yuvarlanırsınız. Kollarını boynuma dolayarak sarılır.

Onu yerden kaldırıyorum, bacakları belime dolanıyor, onu duvara yaslayıp öpüyorum. Kollarındaki kişinin gerçek ve sağlam olduğunu, hiçbir yere gitmeyeceğini doğrulamaya çalışan türden bir öpücük.

"Seni seviyorum, Hunter. Seni çok seviyorum," diye nefes nefese ağzıma fısıldıyor.

Ellerimle yüzünü çerçeveleyorum. Gözlerine bakıyorum. Her şeyi görmesini sağlıyorum. "Ben de seni seviyorum. Tüm varlığımla seni seviyorum, bebeğim."

Onu tekrar öpüyorum. Bu sefer daha yumuşak. Kanıtlamak için. Onu duvara daha sertçe bastırdığımda bacakları bana daha sıkı sarılıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Şimdi mi? Sevişiriz. Uyuruz. Son yirmi dört saati unuturuz."

Kaşları çatılır. "Peki, adını temize çıkardın mı?"

Başımı sallıyorum. “Tam olarak değil. Ama bir planımız var. Yakında her şey bitecek.”

“Yani... hapse girmeyecek misin?” diye soruyor, elleri göğsümden aşağıya doğru kayarken, gözlerinin arkasında o ateş yeniden alevleniyor.

Kıkırdamam. “Neden? Bir tür suçlu fantezin mi vardı, Bayan Sterling?”

Dudaklarını ısıyor. “Belki kelepçeli bir fantezi?”

Kaşımı kaldırıyorum. “Peki ya ip?” “Bağla beni kovboy.”

Düşük bir inilti çıkardım. “Sen doymak bilmezsin, bebeğim.” “Seni özledim,” diye fısıldadı dudaklarıma.

Tam ona tekrar öpmek için eğilirken, merdivenlerden hafif ayak sesleri geliyor.

"Baba!" Wyatt'ın sesi beni Lola'nın büyüünden uyandırır.

Lola'nın dudaklarına gülümserim ve onu nazikçe yere indiririm, kolumu beline dolayarak onu yanıma çekerim.

"İyi misin, dostum?"

Wyatt gözlerini silip gülümsedi. "Sesini duyduğumu sandım. Gelip yanıma uzanır mısın?"

"Tabii ki."

Lola'ya bir göz attım. Aramızdaki konuşmaya gülümsüyordu, gözleri donuklaşmıştı. “O uyuduktan sonra yatakta görüşürüz,” diye fısıldadım.

O da belimi sıkıyor. “Tamam.”

Onu bırakıp merdivenleri koşarak çıkıyorum. Wyatt merdivenlerin tepesinde, Lola'ya bakıyor.

"Hayır," diyor. "İkinizi de kastettim."

Kalbim neredeyse patlayacak gibi. “O zaman git ona sor, evlat. Eminim bize katılmaktan çok memnun olur.”

Gülümsüyor ve merdivenlerden aşağı koşuyor. Korkuluğa yaslanıp, Lola'nın elini tutup onu merdivenlerden yukarı çıkardığını izliyorum. Oğlumun başının üzerinden bana bakıyor ve gözleri her şeyi anlatıyor.

Yatak odamıza gidiyoruz. Wyatt'ın yatağına üç kişinin sığması imkansız. Birlikte yorganın altına giriyoruz. Wyatt ortada, başı göğsümden, bir kolumu Lola'nın kalçasına uzatmışım, diğer kolum ise ikisinin altında.

Lola bize dönüyor. “Bu çok güzel,” diye fısıldıyor.

Güzel. Bu, dünyadaki en güzel duygu. Hayatımdan daha çok sevdiğim iki kişi, yatağımda güvende.

Uykuya dalmaları uzun sürmez. Önce Wyatt'ın nefes alışı yavaşlar, sonra Lola'nın, eli kaburgalarımaya değen elini gevşetir.

Yorgunlukla mücadele ederek tavana bakıyorum. Çünkü geriye tek bir şey kalıyor. Birisi arkamdan Yunanlılarla işbirliği yapıyor. Hareketlerimi bilen biri. Ashley'nin cinayetini, hakkımda her şeyi bildiğini gösteren bir hassasiyetle bana yıkacak kadar yakın biri.

Programım. Alışkanlıklarım.

Benim tarafımdan biri bunun için ölecek.

Göğsümde uyuyan oğluma bakıyorum. Karım ona sarılmış.

Kim olursa olsun, çok yakın. Ve onu bulduğumda, saklanacak kadar derin bir delik kalmayacak.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

LOLA

ŞARKI - FIELDS OF ELATION, *Sleep Token*

Geçen hafta bir kasırga gibi geçti.

Hunter, Ace ve Drago adında, neredeyse hiç konuşmayan ama odaya girdiğinde kapı çerçevesinin tamamını kaplayan devasa bir Rusla çalışmakla meşguldü. Saatlerce ahırdaki ofise girip çıkıyorlar ve çıktıklarında içeri girdiklerinden daha stresli görünüyorlar.

Buranın enerjisi böyle. Ama ben de yavaş yavaş ayaklarımın üstüne basmaya başlıyorum, kahvaltının bir asistan tarafından uzatılan yeşil bir meyve suyu olduğunu düşünerek büyümüş bir kız için mümkün olmadığını sandığım bir şekilde bu yerin ritmine kapılıyorum.

Hunter'ın kollarında uyanıyorum. Ev halkı için kahvaltı hazırlıyorum. Wyatt'a hayvanları beslemede yardım ediyorum. Kendini benim resmi çiftlik tur rehberim ilan etmiş ve bu rolü çok ciddiye alıyor, beni ahırlarda gezdirip her atı ismi, cinsi ve kişiliğiyle tanıştırıyor.

Tornado, beni hoş görecektir mi yoksa ezip geçecek mi diye karar veriyormuş gibi bana baktı.

Atların sahiplerine karşı sahiplenici olabileceğini bilmiyordum. Ama bu at kesinlikle öyle. Kıskanç bir eski sevgilinin yerine geçen kişiyi izlediği gibi Hunter'ı izliyor. Sakin anlarda bazı inanılmaz fotoğraflar çekmeyi başardım. Altın saatteki dağlar. Güneşin doğuşunda silüetleri beliren atlar. Wyatt, kollarını uçak gibi açarak padokta Gary'yi kovalıyor. Bunların hiçbirini hiçbir yere paylaşmadım. Ama New York'ta çektiğim hiçbir fotoğraftan daha çok bana ait hissettiren bir koleksiyon oluştuyorum.

Ve şimdi, üzerimde asılı duran tek şey, sabah New York'a giden bir uçağa bineceğim gerçeği.

Gitmek istemiyorum.

Kocam tutuklandığında bir gece onsuz kaldım ve o gecenin her saniyesinden nefret ettim. Kollarını belime dolamadan ve nefesini boynumda hissetmeden yatak bana kocaman, soğuk ve yanlış gelmişti.

Ama babama söz vermiştim. Ve söz sözdür, bu kaçtığım hayata geri dönmek anlamına gelse bile.

Kollarımı çitin üzerine dayayıp, çiftlik işçilerinin tarlada sığırları güttüğünü izliyorum. Bana hâlâ her şey gerçek dışı geliyor.

Bunun sadece küçük bir kısmını gördüm. Burası başlı başına bir dünya.

Dönmeden önce arkamda Hunter'ı hissediyorum. Havadaki o değişimi. O oradayken mekanın değişme şeklini.

Orada, iş kıyafetleri ve siyah kovboy şapkasıyla haksız bir şekilde yakışıklı görünüyor. "Ne düşünüyorsun, bebeğim?"

"Yarın New York'a dönmek istemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Sadece bir gece. Bir şey olmaz." Bana doğru eğiliyor ve saçlarını omzumun üzerinden çekip boynuma doğru parmaklarını gezdiriyor. "Eğer hoşuna gitmezse, beni ara, zamanın daha hızlı geçmesi için bir yolunu bulurum."

Bunu söyleme şekli yanaklarımı kızartıyor. Ne tür bir telefon görüşmesinden bahsettiğini çok iyi biliyorum.

"Frankie ile konuştum. Uçağın iner inmez karısı seni havaalanından alacak."

Başımı sallıyorum. Artık memleketimdeki işlerin gerçeğini bildiğim için, daha önce olmayan bir gerginlik hissediyorum.

New York artık sadece ailemin dünyası değil. Frankie'nin de dünyası.

Hunter'ın parmağı köprücük kemiğimi okşuyor. "Sana binmeyi öğreteceğime söz vermiştım. Şimdi denemeye ne dersin?" Şapkasını hafifçe geriye doğru itiyor. "Sana göstermek istediğim bir yer var."

Bir adım öne çıkıp kollarımı beline doluyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum. Kısmen ona yakın olmak istediğim için. Kısmen de çok korktuğum için. Yaralarımı bahane bile edemem çünkü artık iyiler.

"Beni Tornado'ya bindirmeyeceksin, değil mi?"

Kıkırdar, sesi kaburgalarından geçip benimkine ulaşır. "Hayır. Tornado benden başka kimseyi sevmez."

"Biliyordum. Yemin ederim, bütün hafta boyunca bana yan gözle bakıyordu."

"Sadece bölgesini koruyor." Hunter başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Tıpkı sahibi gibi."

Elimi tutar ve beni ahıra götürür. Tornado'nun ahırının önünden geçerken, o ayaklarını yere vurur, başını sallar ve bana "bunu aklından bile geçirme" diyen bir bakış atar.

"Gördün mü?" diye fısıldıyorum. "Benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor. Sadece abartıyor."

"Acaba bunu kimden almış?" diye şaka yapıyorum.

Hunter omzunun üzerinden bana yarı kırıgın, yarı eğlenmiş bir bakış atar. Sonlara doğru bir ahırın önünde durur. İçinde daha küçük bir at vardır, burnunun üzerinde beyaz bir leke olan kestane rengi bir kısrağ ve şimdiye kadar herhangi bir canlıda gördüğüm en nazik gözlere sahiptir.

"Bu Penny," der Hunter, elini uzatıp atın burnunu okşayarak. "Onu Wyatt için ehlileştirdim. Son derece uysaldır. Ne yaparsan yap, onu korkutamazsın."

Penny bana göz kırpmıyor ve yemin ederim ki gülümsüyor. Wyatt'ın bana tanıttığı sevimli at bu.

"Merhaba Penny," diyorum yumuşak bir sesle, elimi uzatarak.

O da avucuma burnunu sürtüyor ve kalbim ahırın zemininde bir su birikintisine dönüşüyor. "Tamam. Onu sevdim."

"Bunu bilirdim."

Hunter, tüm süreci ikinci bir doğa gibi gösteren, ustaca bir verimlilikle ona eyer takar. Çünkü onun için öyle. Muhtemelen bunu on bin kez yapmıştır.

Penny'yi avluaya çıkarır ve sonra bana döner. "Tamam, şehirli kız. Sol ayağını üzeniye koy. Boynuzdan tut, o ön kısımdır, ve sağ bacağını üzerinden at."

Üzeniye bakıyorum. Beklediğimden daha yüksek. "Sanki... gerçekten çok yüksek."

"Bu bir at, bebeğim. Gökdelen değil."

"Buradan bakınca fark yok."

Gülüyor, ellerini birleştirip basamak olarak uzatıyor. "Sol ayak. Yukarı it. Atla. Ben tutuyorum."

Ayağımı ellerine koyuyorum, boynuzu tutuyorum ve itiyorum. Bir bacağım yukarıda, diğer bacağım sallanıyor, kollarım çırpınıyor ve bir çığlık ile ölmek üzere olan bir kuşun sesi arasında bir ses çıkarıyorum; tam ortada kalmış, son derece çirkin bir an yaşıyorum.

Hunter bir elini kıcıma koyarak beni yukarı itiyor ve birdenbire kendimi eyerin üzerinde otururken buluyorum.

Bir atın

üzerinde.

Çok yüksekte.

"Aman Tanrım," diye
nefes alıyorum. "İyi
misin?"

"Atın üstündeyim, Hunter."

"Evet, bebeğim. Öylesin." Bana gülümsüyor. "Ve bunu yaparken çok da iyi görünüyorsun."

Penny ağırlığını kaydırıyor ve ben iki elimle boynuzları kavriyorum.
"Hareket etti. Neden hareket etti?"

"Çünkü o canlı."

"Doğru. Tamam. Mantıklı."

O, üzenilerimi ayarlıyor, dizginleri nasıl tutacağımı ve topuklarımı ve oturma pozisyonumu kullanarak Penny'ye ne istediğimi nasıl anlatacağımı gösteriyor.

Bu iş bana tamamen yabancı.

"Dizlerinle sıkma. Kalçalarını gevşet. Bırak seni o taşıсын.
Sen bilmesen bile o ne yapacağını biliyor." "Bu çok
kaba."

"Doğru."

Hunter, Tornado'nun sırtına atlıyor. Tornado, doğal olarak, bir beyefendi gibi onun için hareketsiz duruyor ve Penny'nin yanına yaklaşıyor.

"Yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Başlangıçta sadece yürüyüş yapacağız. Bırak işini o yapsın."

Hareket etmeye başlıyoruz. Ve bu... korkutucu. Ve daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

İlk birkaç dakika, kaskatı kesilmiştim, dizginleri çok sıkı tutuyordum, çok sert oturuyordum, Penny kulağını kıpırdatır kıpırdatmaz nefesimi tutuyordum.

Ama Hunter bana yol gösteriyor. “Omuzlarını gevşet. İşte böyle. Biraz geriye yaslan. Ağırlığını dengele. O senin hissettiğin her şeyi hissediyor, bu yüzden sen ne kadar sakın olursan o da o kadar sakın olur.”

Yavaşça, imkansız gibi görünse de, gevşemeye başlıyorum. Kalçalarım Penny'nin yürüyüşünün ritmini yakalıyor. Ellerim dizginleri daha yumuşak tutuyor. Nefesim düzeliyor. Ve sonra bir şey değişiyor, bu hayvanla aramızdaki görünmez bir engel ortadan kalkıyor ve artık sadece onun üzerinde oturmakla kalmıyorum. Onu sürüyorum.

“İşte bu,” diyor Hunter gülümseyerek. “Şu haline bak, şehirli kız.” Kendimi tutamıyorum. Gülümsüyorum.

Bu özgürlük.

Ahırları geçip, doğu padoklarını geçip, daha önce görmediğim bir toprak yola açılan bir kapıdan geçiyoruz. Çiftlik her yöne doğru uzanıyor; neredeyse sonsuz gibi görünüyor. “Hızı biraz artırabilir misin?” diye soruyor Hunter.

“Biraz derken ne kadar?”

“Tırıs. Abartılı bir şey değil.” “Sallanır mıyım?”

“Evet. Hem de çok. Onun ritmine uyum sağla. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Hissedeceksin.”

Kahkahayı patlattım. “Evet. Sanki benim iyi olduğum bir şeye benziyor.”

“Haklısın tabii ki, güzel kız.”

Dilini şaklatır ve Tornado tırıs koşmaya başlar. Penny otomatik olarak onu takip eder.

Ve ben zıplıyorum. Hem de çok.

İlk otuz saniye tam bir felaket. Bez bebek gibi sallanıyorum, dişlerim takırdıyor, ellerim sağlam bir şeye tutunmaya çalışıyor. Ama sonra buluyorum. Ritim. O yukarı çıktığında ben de yukarı çıkıyorum. O aşağı indiğinde ben de aşağı iniyorum. Vücudum onunla senkronize olmaya başlıyor ve kaos, neredeyse doğal hissettiren bir şeye dönüşüyor.

"Hunter!" diye bağıyorum. "Başardım!"

"Evet, yapıyorsun!" diye cevap veriyor ve yüzündeki gurur, göğsümü o kadar şişiriyor ki kaburgalarım çatlayacak sandım.

Yirmi dakika daha süreriz. Yol daralır, mesquite ve ardıç ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerler, sonra alçak bir sırtın tepesine çıktığımızda tekrar açılır.

Ve sonra onu görüyorum.

İki yumuşak yamaç arasındaki bir havzaya sıkışmış bir göl, su o kadar durgun ki gökyüzünü mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Ötesinde dağlar. Artık uzak değiller. Kayaların dokusunu, kanyonların koyu çizgilerini, vadilerde gölgelerin birikme şeklini görebileceğim kadar yakınlar.

Penny'yi durduruyorum. Bunu nasıl yaptığımı düşünmüyorum bile. Ellerim ve vücudum sadece biliyor. "Hunter," diyorum nefes nefese. "Burası..."

Bunu ifade edecek kelime bulamıyorum. Güzel kelimesi yetersiz kalıyor. Muhteşem kelimesi de yetersiz. Bildiğim hiçbir dilde, o kadar geniş ve el değmemiş bir şeyin kenarında durmanın verdiği hissi ifade edecek bir kelime yok; bu his, şimdiye kadar yaşadığım tüm sorunları birer toz zerresi gibi hissettiriyor.

"Burası çiftlikteki en sevdiğim yer," diyor, Tornado'yu yanıma çekerek.

"Düşünmem gerektiğinde buraya gelirim. Her şey çok gürültülü olduğunda." Suyu bakıyor. "Babam beni Wyatt'ın yaşındayken buraya getirirdi. Tam o kıyıda oturur, güneş batana kadar balık tutardık."

Boğazım düğümlenir.

"Ve geceleri," diyor, bana dönerek, "bütün bu havza ateşböcekleriyle doluyor."

Gözlerim yaşarır.

"Ateşböcekleri mi?"

Başını sallıyor. Onda şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak gülümseme

"Bu yüzden sana öyle diyorum, Lola. Hayatıma, Benim ateşböceğim."

Elimi ağzıma bastırıyorum ve durduramadan gözyaşlarım akmaya başlıyor. Bunlar hüznün gözyaşları değil, korku gözyaşları da değil. Bunlar

bir şey o kadar mükemmel bir şekilde yerine oturduğunda vücudun bunu nasıl kontrol edeceğini bilemediği türden gözyaşları.

"Beni gece buraya tekrar getirir misin?" diye soruyorum. "Onları görmek istiyorum."

"Ne zaman istersen."

Bir süre orada oturuyoruz. Atlarımızın üzerinde yan yana, suya, dağlara, yıldızların ortaya çıkmasından hemen önce altın renginden kehribar rengine, oradan da koyu mora dönüşen gökyüzüne bakıyoruz.

Konuşmuyor. Ben de konuşmuyorum. Konuşmamıza gerek yok.

Burası, bana gerçekte kim olduğunu göstermek için beni getirdiği yer. Mafya patronu değil. Çiftçi değil. İnsanları öldürüp isimsiz mezarlara gömen adam değil.

Sadece Hunter. Babasıyla balık tutan çocuk. Bana, dünyadaki en sevdiği yerdeki ışıkların adını veren adam.

Sonunda o Tornado'ya biniyor, ben de Penny'ye biniyorum ve solan ışıkta geri dönüyoruz. Hatta bana, Colt'la birlikte kurdukları hayvan kurtarma merkezini de gösteriyor. Colt'un en sevdiği bir hayvan olduğunu da öğrendim. Bir tür kertenkele.

Oh, ve orada beni öldürebilecek o kadar çok hayvan var ki. Ve ben hiç farkında değildim.

Bir jaguar. Ayılar. Benim en büyük düşmanımın lanet bir yılan olduğunu sanıyordum.

Meğer çok daha fazlası varmış.

Ve Hunter'ın, yaralı hayvanlara yardım etmek için bir veterinerin bulunduğu özel bir merkezi var. Bizi yiyebilecek olanlar bile. Hepsi bir şans hak ediyor.

Bu çok sevimli. Ama korkutucu.

Ahırlara vardığımızda, gökyüzü neredeyse kararmış ve dağların üzerinde ilk yıldızlar belirmeye başlamış.

Hunter tek bir akıcı hareketle attan iner ve bana yardım etmek için yanıma gelir. Bacağımı atın üzerinden atar ve kollarına kayarım. Beni kolayca yakalar ve gereğinden biraz daha uzun süre kendine sıkıca sarar.

"Aferin sana, şehirli kız," diye fısıldıyor şakaklarıma.

"At sürdüm, Hunter." Göğsüne yaslanıp gülümsüyorum. "Gerçekten at sürdüm."

"Evet, sürdün."

"Ve düşmedim."

"Ve düşmedin." diye onaylar. "Ve sadece bir kez çığlık attım."

"İki kez."

"Bir kez."

"İki kez, bebeğim. Saydım."

Göğsüne bir yumruk atıyorum. Elimi yakalıyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Atlar arkamızda ayak sesleri çıkarırken, ahırın kapısında beni öpüyor.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Bana o yeri gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Artık o yer senin de. Hepsi." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Göl. Manzara. Ateşböcekleri. Bu çiftlik. Hepsi senin, Lola. Her bir dönüm."

Alnımı göğsüne dayayıp gözlerimi kapattım.

Yarın New York'a uçacağım. Ailemin yanına. Geride bıraktığım dünyaya. Şampanyaya, kameralara ve artık istemediğim bir isimle beni tanıyan insanlara.

Ama bu gece, kot pantolonumda toprak, ellerimde at kokusu ile Arizona'daki bir ahırda duruyorum. Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ben buraya aidim. Ve
geri döneceğim.

Ama hafta sonu için onu terk etmeden önce kocama biraz daha ihtiyacım var.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - DRIP OFF, Austin Giorgio

Dudaklarını ısıyor ama kıpırdamıyor. Sadece gözlerindeki, benimkine benzeyen o açlıkla bana bakıyor. Karıma doyamıyorum. Her şekilde.

Göğsüme bastırarak beni ahırın ahşap duvarına doğru ittiğinde hazırlıksız yakalandım.

"Bir şey mi istiyorsun, tatlım?" diye soruyorum, ona bakarak

.

"Bu izlenimi sana ne verdi acaba?"

Başımdan şapkamı alıp kendi başına takıyor.

"Sana kendininkini alabiliriz, kovboy kız," diyorum,

.

Sadece o manzara bile beni tahrik ediyor. O sırtıyor. "Hayır. Seninkini seviyorum."

Bu cevabı beğendim. Hem de çok beğendim. "Planın ne, bebeğim? Seni burada sikmemi mi istiyorsun? Her an biri içeri girebilirken?"

Göz teması kurmayı kesmeden başını sallıyor. Sonunda birinin ölümüne neden olacak.

Onu omzuma alıyorum, o da ılık atıyor, yumruklarıyla sırtıma vuruyor, ben de bizi ahıra götürüp onu saman balyalarının üzerine indiriyorum.

Kapıları kapatıp kilitliyorum. Kimse karımı bu halde göremez. Sadece ben.

Duvardan bir ip alıp ona dönerim. Kollarının üzerinde dinleniyor, saçlarında samanlar var, sanki şimdiye kadar kurduğum tüm kirli fantezilerim kendi ahırımda gerçeğe d n  m   gibi görünüyor.

Ona kalkmasını işaret ediyorum. "Kalk."

Kalkıyor. Beklentinin statik elektrik gibi ondan yayıldığını hissedebiliyorum.

"Giysiler.  ıkar. Hepsini." Sesim sert çıkıyor. "Ama  apkanı takılı bırak, ateşböceği."

Bakı larım, düğün günümüzden beri taktığı kiraz kolyesine takılıyor.

Onun soyunmasını izlemek işkence gibi.  nce botlarını çıkartıyor. Kot pantolonunu uzun bacaklarından aşağı sıyrıyor, tekmeyle uzakla tırıyor. Son olarak küçük ti  rt n  ba ından çıkartıyor, kızıl saçları omuzlarının üzerine dökülüyor.

S tyenini çıkardığında, onu doğrudan kafama fırlatıyor.

Tek elimle yakalıyorum. "İyi nişan aldın. Şimdi, o siyah tanga içinde ne kadar seksi g r nsen de," diye homurdanıyorum, " ıkar onu."

O da onu çıkartıyor, parmağında danteli sallayarak sırtıyor.

"Peki, o zaman onları da kafama fırlat, şehirli kız. Bana malı ver."

Kıkırdar ve onları tam yüzüme fırlatır. Bu sefer, onları kapar ve cebime atarım.

Ahırımın ortasında duruyor. Tamamen  ıplak. Kafasında benim  apkam. Boynunda kiraz kolye. Parmağında benim yüzüğüm. Benim için hazır.

"Eğil. Ellerini o saman balyasına koy. Bana o güzel amını göster." Bir adım daha yakla ıyorum. "Ne kadar ıslak olduğunu göreyim."

Tereddüt ediyor. Gözleri elimdeki ipe kayıyor. Sonra hareket ediyor. Bana sırtını dönüyor,  ne eğiliyor, avuç ilerini samanın üzerine koyuyor. O mükemmel kı havada.

"Bacaklarını a, bebeğim."

O da öyle yapıyor. Ve lanet olsun, o anda kendimi kaybetmemek için ipi kendi derime batacak kadar sıkamak zorunda kalıyorum. Parıldıyor. O kadar ıslak ki, uyluklarının içinden bile görebiliyorum.

Arasındaki mesafeyi kapatıp arkasına yerleşiyorum. Elimi kıcıda gezdiriyorum, o da karşılık olarak mırıldanıyor. İki parmağımı içine kaydırıyorum ve o bir çığlık atarak öne doğru sıçırıyor, duvarları hemen etrafımı sıkıca sarıyor.

"Mmm. Tam da düşündüğüm gibi," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı kıvrıp o noktayı buluyorum, hızımı artırıyorum.

O nefes nefese küçük inlemeler ahırını dolduruyor. Her biri, zaten kontrolden çıkmış bir ateşe atılan bir kibrit gibi.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi ateşböceği?" diye soruyorum. Elim kıcına sertçe iniyor.

"Evet!" diye bağıyor.

"Sana ne kadar saygı duyduğumu anlıyor musun? Seni ne kadar taptığımı?" Avucumu, derisinde beliren kırmızı izin üzerinde gezdiriyorum.

"E-evet,
efendim."

"Güzel."

Bir tokat daha. O öne doğru sıçrar, ben de onu kalçasından geri çekip parmaklarımın üzerine getiririm, böylece daha derine girsinler.

"Benim gibi sikilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?"

Üzerine eğiliyorum. Bir bileğini, sonra diğerini tutup belinin altına yerleştiriyorum.

"İstiyorum," diye fısıldadı.

Havaya gülümsüyorum ve ipi bileklerine sarmaya başlıyorum. Kesmeyecek kadar sıkı olmadığından emin oluyorum. Nabzının ipe çarptığını hissedebiliyorum.

"Rahat ol. Direnirsen, derini keser. Çözülmesini istersen, söyle." Omuz bıçaklarının arasına bir öpücük konduruyorum. "Güvenlik kelimen ne?"

Boğazını temizliyor. "Kirazlar." "Aferin kızım."

Geri çekilip manzarayı seyrediyorum.

Yüzü aşağıda. Kalçası yukarıda. Elleri bağlı. Şapkam neredeyse kafasına takılı.

Kiraz kolyesi samana doğru sallanıyor.

Mükemmel.

Kemerimi çözerim ve kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı indiririm. Bacaklarının arasına yerleşirim ve sikimin ucunu girişine yönlendiririm.

Ama içeri girmiyorum. Onun kıvranışını izliyorum. Bana ne kadar çaresizce istediğini izliyorum. Kalçaları sallanıyor, bana doğru itmeye çalışıyor. Elimi omzuna bastırıp onu sabit tutuyorum.

"Kıpırdama. Hazır olduğuna karar verdiğimde seni becereceğim." Hayal kırıklığıyla nefesini verir.

"Ya da yalvarabilirsin," diyorum.

Tereddüt etmiyor. Bir saniye bile. "Lütfen, Hunter. Efendim. Lütfen beni sik. Sanki bu son kezmiş gibi sik beni. Senin için olduğum o pis küçük sürtük gibi sik beni. Kocaman sikinin beni doldurmasını istiyorum. Lütfen."

"Siktir!" diye tıslarım. Elim kışına sertçe inerken, tek bir hamlede sonuna kadar sertçe içeri girerim. O kadar yüksek sesle çığlık atar ki, ahırdaki her kırıştan yankılanır.

Ve ben kendimi tutmuyorum.

Ona istediğini veriyorum. Sertçe. Acımasızca. Her bir itiş, tüm vücudunu samanın üzerine doğru savuracak kadar derine iniyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye soruyorum. "Evet!" diye bağırıyor.

Aşağıya bakıyorum ve kendimi onun içinde defalarca kaybolurken izliyorum. Her çekilişimde duvarlarının beni sımsıkı sardığını izliyorum, sanki vücudu beni bırakmak istemiyormuş gibi. Bu manzara neredeyse gözlerimi kör ediyor.

İki elimi kalçalarına koyup ritmini yönlendiriyorum, ileri doğru ittiğimde onu kendime doğru çekiyorum, her vuruşun insanca mümkün olan en derine gömülmesini sağlıyorum.

İnlemeleri havayı yaran çığlıklara dönüştü. Nefesim düzensiz, içimden istemesen de tutamayacağım homurtular çıkıyor.

"Hunter, aman Tanrım," diye nefes nefese söylüyor.

Bu o kadar ateşli ki kendimi zar zor tutabiliyorum.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOLA

ŞARKI - SUPERSTAR, *Artemas*

Her itişte saman yanağıma sürtünüyor. O kadar derine giriyor ki ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Kıçım şaplaklardan yanıyor ve ip, orada olduğunu hatırlatacak kadar bileklerimi sıkıyor.

"Evet, lanet olsun," diye inliyor arkamda ve sesinin tınısı bacaklarımın arasına sıcaklık yayıyor.

Çok yaklaştım. Omurgamın dibinde bir baskı oluşuyor, her vuruşta, kalçalarının kıçıma her çarpışında daha da sıkılaşıyor.

Tam doruğa ulaşmak üzereyken, o tamamen çekiliyor. Buna tepki olarak neredeyse ağlayacağım.

Eli saçlarımın üstünde geziniyor, şapkası çoktan kafamdan düşmüş. Saçlarımı avuçlayıp beni dikleştiriyor, sırtım göğsüne yapışıyor. Diğer eli boğazımı sarıyor.

"Boşalmak üzereydin, değil mi?" diye kulağıma fısıldıyor. Nefesi tenimde sıcak.

Vücudum titriyor. Başımı sallıyorum.

Parmakları boğazımı sıkıyor. "Söyle."

"Öyleydim," diye itiraf ediyorum.

Başımı yana doğru çekiyor ve dişlerini boynuma geçiriyor. Nazik değil. Tamamen benim olduğumu ilan eden bir ısırık, içime kadar titretiyor. İstemesen de çıkaramayacağım bir inilti ağzımdan kaçıyor.

"Yaramaz kız."

Yanaklarım alev alıyor. Her sinir ucum yanıyor.

Sonra geri çekiliyor. Birkaç adım geri atıyor. Vücudunun aniden yokluğu beni iniltiye boğuyor.

Ona dönüp, tişörtünü çıkarışını izliyorum. Gözlerim vücudunda dolaşüyor. Sert karın kasları, geniş omuzları, her yüzeyi kaplayan dövmeler, sanki okumayı hâlâ öğrenmekte olduğum bir hikâye gibi.

Kocaman penisi benimle parıldıyor.

Tek kelime etmeden şapkayı alır ve yanımdan geçer. Saman balyalarını yeniden düzenleyip düz bir yüzey oluşturmak için üst üste istiflerken onu gözlerimle takip ederim.

Sonra uzanıyor. Üst vücudunu ön kollarının üzerine dayıyor.

"Üstüme çık," diyor.

Titrek bacaklarla parmak uçlarında ona doğru ilerliyorum. Dudaklarını ısırıyor, koyu renkli gözleri vücudumu baştan aşağı süzüyor. "Arkanı dön. Beni sikerken kıcını izlemek istiyorum, kovboy kız."

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Sadece konuşma tarzından bile boşalmak üzereyim.

Dönmeye başlıyorum ama duruyorum. "Beni çözmeniz gerekebilir, efendim," diye fısıldıyorum, bağlı bileklerimi çevirerek.

Kıkırdar. "Arkanı dön."

Dönüyorum. Çünkü ona karşı gelemem. Sanki bana verdiği her emre itaat etmek için programlanmışım gibi. Zayıflıktan değil, kendimin her parçasını ona emanet ettiğim için.

Bana bunu isteyecek kadar güvende hissettiriyor. Yargılanmadan kendim olabilmemi sağlıyor.

Beni belimden kaldırıp döndürüyor. Beni ters kovboy kız pozisyonunda, bağlanmış ellerim karnına yaslanmış halde üzerine yerleştirirken parmakları kalçalarıma batıyor. Ve son olarak, şapkayı tekrar kafama takıyor.

"İşte oldu, lanet olasıca mükemmel," diye inliyor.

Ona doğru alçalırken ağzım açık kalır. Bu şekilde aç daha derindir ve o kalçalarını bana doğru ittiğinde içimden bir çığlık kopar.

"İşte böyle, lanet olası kız," diye homurdanıyor.

Daha fazlasını istediğim için tempoyu belirlemek amacıyla kalçalarımı sallıyorum. Ama elleri belimi kavıyor ve kontrolü ele geçiriyor, her hareketi kontrol ediyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp tekrar üzerine çekiyor.

"Bin bana, güzel kız. Benim için olduğun o pis küçük sürtük gibi bin bana ."

İçimde bir şey patlıyor. Her şey bulanıklaşıyor ve tek odaklanabildiğim tek şey, bana hissettirdikleri.

Eğer istesem dünyayı yakacak bir adama teslim olmak ne kadar da güç verici.

Eli enseme kavradı. Diğer eli ise belimi sardı. Arkamda dikleşti, sırtımı göğsüne sıkıca bastırdı; kolu karnımın üzerinde kaslı bir kemer gibi duruyordu. Kalp atışlarının omurgama çarptığını hissedebiliyordum.

"Bırak kendini, Lola," diye kulağıma fısıldıyor, dişleri kulak mememi okşuyor. "Bana ver. Sikimin her yerine."

Ve ben de veriyorum.

Kendimi kaybediyorum. Vücudum içten dışa alev alıyor. Zirve beni mahvediyor, gözlerimi karartıp boğazımdan sesi çalan türden bir zirve. Duvarlarım onu o kadar sıkı sarıyor ki, sanki acı çekiyormuş gibi inliyor.

Ve o pes etmiyor. Zirvede bile beni sikmeye devam ediyor. Her bir itiş, titremeye, nefes nefese kalmaya ve tek bir kelime bile söyleyememeye başlayana kadar içimden yeni bir dalga daha çıkarıyor.

"Aferin kızım," diye övüyor. Sonra kalçaları titriyor.

Altımda hareketsiz kalıyor ve boğazından çıkan benim adımla kendi boşalmasına ulaşıyor.

Benim.

Geriye yaslanıp ona doğru eriyorum. Bileklerimdeki acıyı görmezden geliyorum. Kulaklarımdaki çınlamayı. Uyluklarımı kaşıyıp duran samanı. Sadece o ve ben varız.

Nazikçe beni öne doğru eğiyor ve ipi çözüyor. Kendimi ondan kaldırıyorum ve ayrılık bizi ikimizi de tedirgin ediyor, bu yüzden ona dönüp kucağına oturuyorum.

Bileğimi tutup yüzüne yaklaştırıyor. Deride küçük kırmızı izler var. Önemli bir şey değil. Aslında biraz seksi bile.

Onlar onun için.

Dudaklarını izlerin üzerine bastırıyor. Öyle nazik bir öpücük ki, neredeyse yok gibi. "Eve döndüğümüzde bunlara biraz losyon süreceğim," diyor, gözleri gözlerime bakıyor.

Başımı sallıyorum.

Eli yanağımlı okşuyor ve saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına itiyor. "Harikaydın, ateşböceği. Çok güzeldi."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Yanaklarımın tekrar kızardığını hissediyorum. "Bunu gerçekten çok sevdim, Hunter," diyorum sessizce.

Gülümsüyor ve dudaklarını benimkilerin hemen üzerine getiriyor. "Benden daha fazlasını istemekten utanma, bebeğim. Ne keşfetmek istersen, ben yanıdayım."

"Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et, efendim," diye fısıldıyorum.

Sonra beni öper. Elleri saçlarımda, milyonlarca farklı şekilde "seni seviyorum" diyen bir öpücük.

Geri çekilip parmağımı çenesine sürtüyorum. "Peki. Bu, bu hafta sonu sensiz idare etmem için yeterli olmalı."

Vücudu gerilir. Şakacı tavırları bir anda kaybolur. "Bütün gece vaktimiz var." Belimi daha sıkı kavrar. "Jetteki o deri koltuğa oturduğunda beni hissettiğinden emin olacağım. Partiye girdiğinde hâlâ içimle dolu olacaksın. Eve döndüğünde sana yapacağım her müstehcen şeyi düşüneceksin."

"Belki de seni daha sık yalnız bırakmalıyım," diye alay ediyorum.

Çenesi gerilir. Başını sallır. "Beni asla terk etmemen daha iyi olur, şehirli kız," diye iç geçirir, alnını alnıma dayayarak.

Ve kalbim eriyor.

Çünkü her şeyin altında, sevdiği insanları kaybetmekten korkan bir adam var. Onu terk eden insanlar olmuş. Ve bu, onun iyileşmesine yardım etmek istediğim bir yara bırakmış.

İki elimle yüzünü avuçlarım. "Geri döneceğim, Hunter. Her zaman geri döneceğim. Sana söz veriyorum. Ya hep ya hiç, hatırladın mı?"

Gözlerini kapatıp kokumu içine çekiyor. “Öyle olsa iyi olur, ateşböceği.”

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HUNTER

LOLA'YI DAHA SIKI SARILIRIM, birkaç saat sonra New York'a gideceğini bilerek. O güvende olacak.

Yine de, bencilce de olsa buradaki küçük dünyamızı seviyorum. Çiftliği. Rutinimizi. Benimkinin yanında duran onun diş fırçasını. Koridorda yankılanan kahkahasını. Wyatt'ın uyanınca benimkinden önce onun adını söylemesini.

O uzaktayken her saniye, kardeşlerimle birlikte Yunanlılara bilgi sızdıran kişinin kim olduğunu bulmak için çalışacağım. Colten bugün Romeo ile buluşup bazı görüntüleri incelemesine yardım edecek. Bu kasabada bir yüzü görüp ismini söyleyebilecek biri varsa, o da Colt'tur.

Lola kollarımda iç çekip bana dönüyor. Sol elini tutup, alyansının hemen üstüne dudaklarımı bastırıyorum.

"Partiye bunları giyecek misin?" diye soruyorum. Soruyu sorduğum için şimdiden kendime kızıyorum. Beni kemiren kendi güvensizliğim.

Onunla tanışana kadar ailesi hakkında yargıda bulunmaktan kaçınıyorum. Benimle evlendiği için mutlu olacaklarını ummuyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Nasıl görüldüğümü. Kim olduğumu. Cinayet suçlamasıyla yargılanan dövme bir çiftçi, New York moda imparatorluğunun damat profiline pek uymuyor.

Ama onu seviyorum. Ve bu yeterli olmalı. Bunun yeterli olmasını sağlayacağım. Çünkü umarım onun için tam da bu kadarımdır: yeterince iyi.

Dudaklarını ısırıp yüzüklerine bakıyor. "Ben... sanmıyorum. Ailem, burada olmamın sadece bir isyan patlaması olduğunu düşünüyor, sanki hâlâ bir ergenmişim gibi. Bugün orada tek başıma olduğum için baş ağrısına değmez."

Yutkunuyorum ve beni saklamak istediği hissini bastırmaya çalışıyorum. Arizona'da saklanmış kirli bir sır, o ise bir gece daha eski maskesini takıyor.

Tartışmıyorum. Anlıyorum. Ya da en azından anlamaya çalışacağım.

Telefonu komodinin üzerinde yine çınladı. Son iki saattir her on dakikada bir çalıyor. Kafama kazınan, aralıksız gelen bildirimler.

İnliyor, eğiliyor ve şarj cihazından telefonu kapıyor. Sonra göğsüme yaslanıyor ve telefonu açıyor.

Bakmamaya çalışıyorum. Gerçekten. Ama merakım galip geliyor. Birbiri ardına erkekler. Charlie. Lincoln. Trey. Lanet olası bir liste, bekleme odası gibi dizilmiş. En üstteki, partiye gidecek birini arıyor mu diye soruyor.

Kanım kaynıyor. Tetik noktamı buldum.

Karıma bakıyorum, sanki spam mesajlarmış gibi hepsini tek tek kaydırıyor. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi. Belki de onun için öyle. Ama ben onun New York'taki hayatını hiç görmedim. Gerçek erkek arkadaşları olmadığını biliyorum. Kalbini başka kimsenin kazanmadığını biliyorum. Yine de bu takım elbiseli pislikler hâlâ bir şansları olduğunu sanıyorlar. Sanki Lola Jackson'ın eve döndüğü haberi yayıldı da, Manhattan'daki tüm güven fonu akbabaları etrafında dolanıyor gibi.

Ve ben onunla gidemem. Çünkü tek bir yanlış nefesim, tekrar hücreye dönmeme yetecek. Lanet olası acınası durum. Oradaki insanlara bunu nasıl açıklayacak?

"Hunter... Her saniye daha da sinirlendiğini hissedebiliyorum," diyor düz bir sesle.

Telefonunu kilitler, yatağın ucuna fırlatır ve bana dönerek bakar. "Kıskanıyor musun, kovboy?" Gülümser. Ve ben onun sadece şaka yaptığını biliyorum, ama bu daha derinden yaralayan bir şey.

Otururum ve elimi yüzümde gezdiririm.

“Evet. Kıskanıyorum. Sana kıskanç olduğumu söylemiştim, hatırladın mı?” Ona bakıyorum. “Durum tersine dönseydi ne hissederdin? Ben şehir dışına çıkıyordum ve bir sürü kadın bana mesaj atıp sevişmek istediğini söyleseydi?”

Gözleri fal taşı gibi açılır. “Seks yapmak istemiyorlardı, Hunter.”

Derin bir nefes veriyorum. “Öyle mi? Akşam için seninle çıkmak istiyorlar.” Çenem kilitleniyor. “Daha önce hiç çıktığın biriyle yattın mı? Bu süslü püslü etkinliklerden birinde?”

Bana gözlerini kırıştırır, açıkça kırılmıştır. “Ben... ben...”

Başımı sallıyorum. Kahretsin. “Yüzüklerimi takmak istemiyorsun. İnsanların benim karım olduğunu bilmesini istemiyorsun. Ve seni yere yatırmak isteyen erkeklerle dolu bir odaya giriyorsun.” Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. “Ve benim bunu sorun etmememi mi istiyorsun?”

Benden uzaklaşarak mesafe yaratıyor ve bana bakışından anladığım kadarıyla, kendi mezarımı kazmaya başlasam iyi olacak gibi görünüyor.

“Sorun ne? Bana mesaj atan insanlar mı? Yoksa aileme evlendiğimizi söylemeyeceğim gerçeği mi?” Sesi yükselir. “Ne kadar kötü görünür bu, Hunter? O kibirli anne babama, oğlunun annesini öldürmekle haksız yere suçlandığı için kasabasından bile çıkamayan bir adamla evlendiğimi söylemek için içeri girmem. Hadi ama!”

Ellerini havaya kaldırdı.

"Seni saklamak istemiyorum, Hunter. Mesele o değil. Sadece babamın doğum gününde ailemle uğraşmanın baş ağrısını yaşamak istemiyorum. Sadece içeri girip, yüzümü gösterip çıkmak istiyorum. Mesele sen değilsin. Biz değiliz. Mesele onlar."

Neredeyse nefesi kesilmiş gibi durur ve midem düğümlenir.

Başımı sallıyorum. Konuşmaya cesaret edemiyorum. Çünkü haklı. Hayatım bir felaket. Onun için bir utanç kaynağıyım. Tanıştıramayacağı adam. Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Pencereye doğru yürüyor ve bileklerimde acı hissedecek kadar sertçe pencere pervazına tutunuyorum.

Çiftliğe bakıyorum. Kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Sakinleşmeye çalışıyorum. Her şeyi havaya uçurmak yerine bana yardımcı olacak bir şey yapmaya çalışıyorum. “Peki ailen haklı mı, Lola?” diye soruyorum, arkamı dönmeden. “Bu sadece bir dönem mi? Onlara ‘siktirin gidin’ demek için yaptığın bir isyan mı?”

“Ne diyorsun sen, Hunter? Ciddi misin?”

Omuz silkiyorum. “Bilmiyorum, Lola. Karım, istemediğini söylediği bir hayata dönmek için yüzüğümü çıkarırken ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Sessizlik.

Durmam gerek. Durmam gerektiğini biliyorum. Ama kıskançlık, korku ve onunla bu kasabadan ayrılamamanın lanet olası çaresizliği, yutamayacağım kadar ağır bir zehir. “Belki de burasının gerçekten ait olduğun yer olup olmadığını düşünmelisin, Lola. Ya da gerçek dünya seni çağırana kadar evcilik oynamayı seviyor olabilirsin.”

Sözler ağzımdan çıkar ve çok ileri gittiğimi anlarım. Odanın diğer ucundan yayılan öfkesini hissedebiliyorum.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

LOLA

EVCİLİK OYNAMAK.

Bu sözler mideme yumruk yemiş gibi geldi.

Onun sırtına bakıyorum. Geniş omuzları. Kaslarını gerginleştiren gerginlik. Ellerinin pencere pervazını kavrayış şekli.

Ve tek duyabildiğim annemin sesi. *Bu konuda ciddi değilsin, Lola. Hiçbir zaman ciddi değilsin. Bu da senin küçük deneylerinden biri. Ne zaman bu rol yapmayı bırakıp eve döneceksin?*

Babam. Annem. Onların özenle seçtiği her erkek arkadaşım. Benim sözümü dinlemeden konuştukları her toplantı. Ne istediğimi sormadan hayatımla ilgili verdikleri her karar.

Ve şimdi de Hunter. O pencerenin önünde durmuş, aynı şeyi farklı kelimelerle söylüyor. Benim gerçek olmadığımı. Bunun gerçek olmadığını. Benim sadece, yenilik etkisi geçene kadar bir çiftlikte giyinip süslenen bir kız olduğumu. Kendi kararlarımı veremeyecek kadar yetersiz olduğumu.

"Evcilik mi oynuyorsun?" diye tekrar ediyorum.

Sesim sessiz çıkıyor. Neredeyse korkutucu.

Pencereden dönüyor. Ve yüzünde anlık pişmanlığı görebiliyorum. Gözlerinin genişlemesi, çenesinin gevşemesi ve bana doğru yarım adım atması. "Lola, ben öyle demek istemedim..."

"Evet, öyle demek istedin." Sözünü kesiyorum ve sesimin kararlılığı beni şaşırtıyor. "Her kelimesinde ciddiydin. Bunun benim için bir oyun olduğunu düşünüyorsun. Buraya eğlenceli ya da heyecan verici olduğu için geldiğimi ya da sabıka kaydı olan bir kovboyla çıkmanın tehlikesinden zevk aldığımı düşünüyorsun. Peki, memleketimde ilginç bir şey görür görmez ne olacak? Oradan kaçıp, orada yaşarken hiç istemediğim biriyle çıkmaya başlayacağımı mı sanıyorsun? Kendi sözlerini duyabiliyor musun, Hunter?"

"Ben öyle demek istemedim..."

"Seni seviyorum, Hunter. Ve sana asla böyle şüpheyile yaklaşmam." Sesim çatlıyor, ama ağlamayı reddediyorum. Şimdi değil. "Sana güveniyorum. Seni ruh ikizim olduğunu söylediğinde sana inandığım için, seni tanıyalı birkaç hafta sonra adliyede seninle evlendim. Hapisteyken seni görmek için mücadele ettim. Ben... ben burasının benim evim olduğunu sanıyordum. Rol yapmıyordum."

Göğsüme elimi bastırıyorum çünkü canım acıyor. "Ve sen orada durmuş bana evcilik oynadığımı mı söylüyorsun? Bunun geçici bir dönem olduğunu mu?" Başımı sallıyorum. "Tıpkı annemle babam gibi konuşuyorsun, Hunter. Tıpkı onlar gibi. Ve ben, kendimi benden daha iyi tanıdığını düşünen başka birinin bana ne hissettiğimi söylemesi için New York'tan ayrılmadım. Sırf eski sevgilin tek bir adamla yetinemedi diye, hepimizin öyle davrandığı anlamına gelmez."

Ağzını açar.

"Sakın." Elimi kaldırıyorum. "Tek kelime daha etme."

Sol elime bakıyorum. Nişan yüzüğü. Alyans. Annesinin elması sabah ışığını yansıtıyor.

Onları çıkarırken ellerim titriyor. Öfkeliyim. Ama daha da kötüsü, incindim.

Bir yüzük. Sonra diğeri.

Onları komodinin üzerine koyduğumda çıkardıkları ses, ikimizin de bağırdığı seslerden daha yüksek ama yine de çok küçüktü.

Hunter'ın yüzü soluyor. "Lola. Yapma. Lütfen." Başımı sallıyorum. "Canın yandı mı?" diye bağıriyorum.

"Lütfen onları çıkarma ve beni terk etme, ateşböceği," diyor, sesi pişmanlıkla dolu.

"Seni seviyorum, Lola. Özür dilerim."

O bir adım daha öne doğru atıyor, ben ise elimi kaldırarak bir adım geri çekiliyorum. “Özel jetini kendine sakla,” diyorum, sandalyeden kaptığım elbiseyi üzerime geçirirken. “Ve hayat seçimlerim hakkındaki düşüncelerini de.”

Ayaklarımı spor ayakkabılara sokup, odanın köşesinden dün gece hazırladığım çantayı alıyorum.

"Lola, lütfen. Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Evet, kastettin. Ve belki de haklısın. Belki de ben sadece evcilik oynuyorum." Çantayı omzuma asıyorum. Ciddi değilim. Ama çok kızgınım. Belki biraz da tetiklenmişim. Tıpkı onun gibi.

O, oradaki diğer erkekler için endişeleniyor. Ben ise bir geceliğine gidip, kocamın ya hapiste ya da ölmüş olması nedeniyle boş bir yatağa döneceğimden endişeleniyorum.

“Geri döndüğümde ya da dönmediğimde anlarsın herhalde.”

Yüzündeki acı beni neredeyse yıkıyor. Neredeyse.

Kapının yanında durup derin bir nefes alıyorum. Ne olursa olsun, bu adamı hâlâ seviyorum. Wyatt'ın hatırı için de buradan böyle çıkıp gidemem. "Hunter, senden benim için bir şey yapmanı istiyorum."

O başını salladı.

“Bana biraz nefes alabileceğim bir alan bırak. Kendi başıma bir uçak bileti alacağım. Kendi başıma daireme gideceğim. Beni arama. Uçağım indiğinde sana mesaj atarım. Belki biraz zaman ayırıp sakinleş ve burada neler olduğunu düşün. Çünkü, bana güvenemiyorsan, gerçekten beni hak etmediğini düşünüyorsan, o zaman belki daha sonra konuşmamız gerekir.”

Saçlarını elleriyle tarar, içinden hırçın bir iç çekiş çıkar. “Eğer ihtiyacın buysa, bebeğim.”

Başımı salladım. “Öyle.”

Yatağın başucundaki masanın üzerinde duran yüzüklere bir göz attı ve neredeyse irkildi.

"Hâlâ senin karınım, Hunter." Ama hayatım boyunca bana güvenmeyen insanlara boyun eğerek geçirdim. Bir kişiye daha bunu yapmayı reddediyorum.

“Biliyorum. Özür dilerim, Lola. Öyle dediğim için özür dilerim. Seni havaalanına götürüyem mi?”

Neredeyse evet diyecektim. Ama sadece gitmem gerekiyor. Onunla tartışmaya devam etmek istemiyorum. İkimizin de şimdiye kadar söylediklerimizden daha kötü şeyler söylemesini istemiyorum. “Hayır. Sen yatağına dön.”

“Peki, hanımefendi.”

“Wyatt’a veda edeceğim,” diyorum ona. “Yarın görüşürüz. Tamam mı?”

“Seni seviyorum.” Tek cevabı bu.

Yatak odasından çıkıyorum, arkamdan kapıyı kapatıyorum ve doğruca koridora yöneliyorum. Bacaklarım titriyor. Göğsüm sıkışıyor. Gözyaşlarım gözlerimin ucunda, ama ağlamayacağım.

Wyatt'ın odasının önünde duruyorum. Kapısı aralık. Mavi gece lambası hâlâ yanıyor. Yorganın altında kıpırdadığını duyabiliyorum, beyni uyanmaya mı yoksa yuvarlanmaya mı karar vermeden önce yaptığı o yarı uykulu hareketleri.

Kapıyı nazikçe iterek açıyorum.

Yastığından bana doğru gözlerini kırptırıyor. "Lola?"

Kalbim parçalanıyor. Odayı geçip yatağının yanına diz çöküyorum. Çantamı yere bırakıyorum. Minik elini avucuma alıyorum.

"Selam dostum," diye fısıldıyorum. "Bugün New York'a gidiyorum, hatırladın mı? Babamın doğum gününü kutlamak için."

Uykulu bir şekilde başını sallıyor. Sonra yüzü buruşuyor. “Ama geri döneceksin, değil mi?”

İşte bu. Hunter'ın o yatak odasında söylediği her şeyden daha çok içimi parçalayan soru. Çünkü bu küçük çocuk, bir kadının onu terk edip geri dönmemesini çoktan yaşamış. Ve şimdi ben omzumda bir çanta ile kapısından çıkıyorum.

Ona bir söz verdim. Ve Hunter’a da.

Alnımı onun alnına dayadım. “Söz veriyorum, Wyatt. Geri döneceğim. Tamam mı? Her zaman sana geri döneceğim.”

Alt dudağı titriyor. “Her zaman mı?”

"Her zaman." Elini sıkıyorum. "Benden kurtulamazsın, evlat. Ben, sen, Gary ve dışarıdaki tüm hayvanat bahçesi. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yarı gülümsüyor. Sonra uzanıp kollarını boynuma doluyor, beni o kadar sıkı kucaklıyor ki ciğerlerimdeki havayı alıyor. "Seni seviyorum, Lola," diye saçlarıma fısıldıyor.

Göz yaşlarım akmaya başlıyor. Onları durduramıyorum. Yanaklarımdan süzülüp pijama gömleğine emiliyorlar ve onu daha sıkı sarıyorum çünkü bırakırsam bu evden çıkabileceğimden emin değilim.

"Ben de seni seviyorum Wyatt. Çok."

Geri çekilip elimle yüzümü siliyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Döndüğümde, babanıza hep birlikte ata binmeye gidebilir miyiz diye sormalıyız bence. Sence nasıl olur?"

Gülümsüyor. "Evet!"

"Uyuyakal, dostum. Göz açıp kapayana kadar eve dönmüş olacağım."

O başını sallar ve yuvarlanarak battaniyeyi çenesine kadar çeker. Köpeği başını kaldırır, bana bakar, sonra tekrar uzanır.

Ayağa kalkarım. Çantamı alıp odasından çıkarım ve kapıyı nazikçe kapatırım. Sonra sırtımı koridorun duvarına dayar ve sessizce hıçkırırım. Çünkü o küçük çocuk az önce beni sevdiğini söyledi. Ve babası az önce bana buraya ait olmadığımı hissettirdi. Öyle demek istememiş olsa bile. Bu sözler, hayal ettiğimden çok daha derinden yaraladı beni.

Yüzümü siliyorum. Sırtımı dikleştirip nefes alıp kendimi toparlıyorum.

Aşağıya inerken Beau mutfakta. Dün geceki kıyafetleriyle, uzun saçlarını geriye taramış, elinde bir fincan kahveyle tezgaha yaslanmış. Hiç uyumamış gibi görünüyor.

Bana bir bakış atıyor ama yüzündeki ifade değişmiyor. En ufak bir değişiklik bile yok.

"Beni havaalanına bırakabilir misin?" diye soruyorum.

New York'a giden uçuşları kontrol etmedim bile, ama bugün mutlaka bir kaç tane vardır. Ve Violet'in uyanık olma ihtimali sıfır. Yani, Beau en iyi seçeneğim. Belki... yolda, onu benden gerçekten hoşlanmasını sağlayabilirim. Belki birazcık daha. Dramatik bir şey değil, çünkü bu adamı asla kazanabileceğimi sanmıyorum.

Beni bir an inceler ve fincanını masaya bırakır. "Evet." Tezgâhtan anahtarlarını alır. "Gidelim."

Ne olduğunu sormuyor. Hunter'ın nerede olduğunu sormuyor. Teselli etmiyor, meraklı sorular sormuyor ya da sabahın beşinde gözleri şişmiş ve alyansı olmayan bir kadın onu arabayla götürmesini istediğinde normal bir insanın yapacağı hiçbir şeyi yapmıyor.

Sadece yanımdan geçip ön kapıyı açar.

Onu takip ederek şafak vakti dışarı çıkıyorum. Veranda ışığı hâlâ yanıyor. Çiftlik sessiz.

Eve bakmıyorum. Bakarsam, oradan ayrılamam. Oysa
şu anda ayrılmam gerekiyor. Bu boşluğa ihtiyacım var.
Ama oradan asla ayrılamam. Hunter'ın beni biraz tanıması gerekiyor.
Eğer bir şey varsa, o da benim inatçı olduğumdur. Ve bir şeyi
kanıtlamak için her şeyi yaparım.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

HUNTER

Siktir. Siktir. Siktir lan. Siktir.

Her şeyi mahvettim. Tamamen. Muhteşem bir şekilde.

Mutfak penceresinden Lola'nın Beau'nun kamyonetine binişini izliyorum. Arkasına bakmıyor. Kapı çarpıyor. Motor çalışıyor. Garaj yolundan çıkıp çiftlik kapısından kayboluyorlar.

Kalbim yerinden çıkacak gibi.

Bunu nasıl düzelteceğimi bulmak için yarın akşama kadar vaktim var. Çünkü o kapıdan geri dönecek ve döndüğünde ben farklı bir adam olacağım. Onu bir daha asla böyle hissettirmeyeceğim.

Ona güveniyorum. Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Bana ne oldu bilmiyorum. Güvensizlik. Korku. Sevdği kadın, onu istemeyen insanlarla dolu bir dünyaya geri dönerken, kendi kasabasından ayrılamayan bir adam olmanın ezici çaresizliği.

Ace mutfak kapısından içeri girerken ısıklık çalışıyor.

Gülümsemeye kendimi ikna edemiyorum.

"Ne yaptın dostum?" diye soruyor, bir saniyeden kısa sürede yüzümden ne olduğunu anlıyor.

"İstemediğim bir şey söyledim. Düğün yüzüğü olmadan havaalanına gidiyor."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Kahretsin. Ne dedin?"

"Önemli değil. Öyle demek istemedim."

Dışarı çıkıyoruz. Bana bir sigara uzatıyor. Kendimi ne kadar berbat hissettiğimden uzaklaşmamı sağlayan hoş bir oyalama.

“Denemeyi bıraktığın anda onu kaybedersin, ona mesaj at,” diyor.

"Harper'la bu nasıl sonuçlandı?" diye tersliyorum.

Yüzüme doğru bir duman halkası üfler. “Harika, belli ki. Bizim hikâyemiz farklı, Hunter,” der iç çekerek, sonra da dağların üzerinden doğan güneşi izlemek için döner.

Sanırım haklı. Keşke ona yardım edebileceğim bir şey olsaydı. Hâlâ genç; hâlâ aşkı bulabilir. Ama başka biriyle bulabileceğini sanmıyorum.

Yemek masasına yerleştik. Dizüstü bilgisayarlarımızı çıkardık. Cinayet davası her yüzeye yayılmıştı. İsim listesini gözden geçirmenin yarısına gelmiştim ki telefonumu çıkardım.

Aklımda sadece karım var. Ve şu anda yapabileceğim tek şey, onu ne kadar sevdiğimi göstermek için doğru kelimeleri bulmaya çalışmak.

İçimden gelenleri yazıyorum. Onu ne kadar sevdiğimi hatırlatacak bir şeyler. Onu her zaman ne kadar seveceğimi, sonra telefonumu yüzüstü koyup işime geri dönüyorum.

Yüzüm morarana kadar özür dileyeceğim. Sonra da affedilmek için çalışacağım.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

Kalkış trafiğinde yavaşça ilerlerken, Beau'nun bacağı koltuğa çarpıyor. Yol boyunca tek kelime etmedi.

Sessizlik boğucu.

Telefonum titriyor ve Hunter'ın adını görüyorum. Kalbim çarpıyor.

Hunter: İyi uçuşlar. Sana biraz mesafe bırakacağımı söylemiştim, biliyorum, ama sen yokken bu durumun daha da kötüye gitmesine izin veremem. Sana bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Sen benim için her şeysin, Lola. Kalbim senin. Her zaman da öyle olacak. Sterling Çiftliği senin evin. Ama sen, ateşböceği, sen benim evimsin. Seni seviyorum. Seni milyonlarca kez seviyorum.

İlk mesajı okumayı bitirmeden bir sonraki mesaj geldi.

Hunter: Gerçekten çok üzgünüm, ateşböceği.

Mesajını okudum ve o zamana kadar tutmaya çalıştığım gözyaşları gözlerime o kadar sert bastırıyor ki, gözlerim acıyor.

Bu adam. Hatalı olsa bile, beni incitse bile, doğru kelimeleri buluyor.

Cevap yazmaya başlıyorum. Parmaklarım titriyor ve Beau boğazını temizliyor. Ona dönüp bakıyorum, o hala önündeki yola bakıyor.

Ama sonra bana bir bakış attı.

Bana karşı bu kadar soğuk davranmasından bıktım artık. Ben onun kardeşini sevmekten başka bir şey yapmadım.

"Beau. Benimle bir sorunun mu var?" Omuz silkiyor. "Hayır. Seninle değil."

Kaşlarımı çattım. Şimdi direksiyona parmaklarıyla vuruyor. Çenesi gergin. Her zamankinden çok daha gergin.

"O zaman ne? Hunter'ın hatırı için iyi geçinmemizi istiyorum."

Alaycı bir şekilde güldü. Gözlerini önündeki trafiğe dikmiş. Ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun anlamsız olduğundan korkuyorum. "Uh. Lola. Arabadan inmeden önce telefonunu biraz ödünç alabilir miyim? Benimkini evde unutmuşum." Durdu, bana bir bakış attı. "Sonra nasıl arkadaş olabileceğimizi konuşabiliriz. Hunter için."

Gözlerimi kırıyorum. Kalkış salonunun önündeki park sırasının başına gelmek üzereyiz.

Yarısı yazılmış mesajıma bakıyorum, yukarı kaydırıp telefonu uzatıyorum. "Tamam. Al bakalım."

Her şey bir anda olur.

Tüm kapıların kilitleri çakılır ve Beau telefonu parmaklarımdan kapar ve pencereden dışarı fırlatır. Telefon kaldırıma çarpar ve beton üzerinde kayar.

"Beau! Ne yapıyorsun lan!"

Camları kapatıyor. Sıradan çıkıp çıkışa doğru hızlanırken lastikler gıcırıyor.

Kapı koluna uzanıyorum ama kıpırdamıyor. Ben de emniyet kemerimi çözüyorum.

"Yapma, Lola." Sesi değişmiştir. Sesi şeytani gelmektedir. "Sana zarar vermeme neden olma. Çünkü sana canlı olarak ihtiyacım var. Durumu olduğundan daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Dönüp bakıyorum ve kucağında, karnıma doğrultulmuş bir silah var.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Ailemin çiftliğini kurtarıyorum ve hak ettiğim mirası alıyorum."

"Beni bırak!" diye bağıyorum, vücudumu kapıya vurarak.

Bu lanet kamyonetten çıkmak için her şeyi deniyorum. "Yeter!" diye bağıyor.

Ve ona dönünce, silahı yanağıma doğru fırlıyor. Silah bana isabet edince, başım camın arkasına doğru savruluyor.

Her şey çok hızlı geliyor. Gözlerim ağırlaşıyor. Uzuvarım kum gibi oluyor.

"Hunter!" diye sesleniyorum. Neredeyse bir fısıltı gibi. Ve sonra her şey karanlığa gömölüyor.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

"NE OLDU?" Ace yanımdan homurdanıyor.

Bir isim listesine bakıyorum. Ace ve Colt'un Red Creek'te sorguladıkları komşuların isimleri. Önceki günlerde Ashley'nin evinin önünden geçen arabaların plakaları.

Lanet olası bir boşluk var. Romeo'nun her an Colten'a vereceğini umduğum bir boşluk. Çünkü benim başka fikrim kalmadı.

Sandalyeye yaslanıp Beau'yu tekrar aramaya çalışıyorum. Cevap yok.

Garip. Bugün başka bir işi olduğunu hiç söylememişti.

Çiftlik işçimiz Jerry, biz çalışırken Wyatt'ı ahırda meşgul ediyor. Ama Beau'nun geri gelip işi devralması lazım.

Lola da mesajıma hiç cevap vermedi. Mesajı hemen okudu. Hiçbir şey.

"Lola mesajıma cevap vermedi," diyorum açıkça, sesimdeki incinmişliği gizlemeye çalışarak.

"Uçağı indiğinde cevap vereceğinden eminim. Uçuşuna ne kadar kaldı?" diye soruyor Ace, dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak.

İç çekiyorum. Sabah sekizde kalkan uçağa binmeyi başardığını varsayıyorum. Peki şimdi? Muhtemelen bir saatlik yolu kaldı.

Uçuş takip sistemini açıp kontrol ettim. Bu bile endişemi artırdı. Özel jetimizde olmaması. Ama Lola benden önce de hayatını gayet iyi yaşıyordu. Dünyayı dolaşıyordu. Beau,

havaalanında sorunsuz bir şekilde inmesini sağlardı. Huysuz olabilir, ama kötü biri değildir.

Evliliğimizi sevmese bile, ne bana ne de ona zarar vermez. "Bir saat," diye onaylıyorum ve telefonumu yüzüstü yemek masasına

.

Ace telefonuna bir göz atıyor.

"Colten az önce mesaj attı. Romeo'nun o adamın telefonundan almayı başardığı bazı numaraları göndereceğini söyledi. Onları aramaya başlayayım mı? Elinde bazı görüntüler olduğunu söyledi, ama New Falls'ta onlarla bağlantılı olabilecek bir mülkün tapu kayıtlarını kontrol ediyor."

Omuz silktim.

"Eminim çoğu kullan-at numaralardır. Evet. Denemeye değer," diyorum ona.

Sonra kendime bir viski daha dolduruyorum. Saatin kaç olduğunu umurumda değil. Bu acıyı uyuşturmam lazım.

Cevap bu verilerin içinde bir yerlerde olmalı. Ama Lola neden bana cevap yazmadı ki...

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

LOLA

NE KADAR süredir baygın kaldığımı bilmiyorum.

Birkaç dakika mı, birkaç saat mi? Gözlerimi kırpiyorum. Oda yavaşça netleşiyor. Krem rengi deri kanepesi. Cam sehpa. Duvarlarda sanat eserleri. Her şey temiz ve sanki kasıtlı olarak etkileyici.

Bileklerimi çeğiştiriyorum. Ama ip kıpırdamıyor; bükünce derime batıyor. Ayak bileklerim de sandalyenin ayaklarına bağlanmış.

Çantam yok. Ayakkabılarım yok. Yüzüklerim... Lanet olsun. Yüzüklerimi komodinin üzerine bırakmışım.

Bu farkındalık, mide bulantısı dalgası gibi üzerime çöküyor. Yabancı birinin evinde, sandalyeye bağlı, telefonum, yüzüklerim ve kimseye ulaşma imkânım olmadan oturuyorum. Ve Hunter'ı son gördüğümde, bir tartışmanın ardından onu terk etmişim. Ona mesaj atmadım. Onu sevdiğimi söylemedim.

Kapının dışındaki sesler fısıltıya dönüştü ve sonra kapı gürültüyle açıldı.

Beau ilk olarak içeri giriyor ve ben nefesimi tutuyorum. Onun benim en büyük hayranım olmadığını biliyordum. Ama benden bu kadar nefret ettiğini fark etmemiştim.

Bana bakmıyor. Odayı geçip deri koltuğa oturuyor, bacaklarını açıyor, kollarını koltuğun arkasına dayıyor, sanki film izlemeye hazırlanıyormuş gibi.

Ardından Reese onun arkasından içeri girer.

Kalbim yerinden çıkacak gibi olur.

Farklı görünüyor. Daha zayıf. Takım elbise yok, yerine kot pantolon ve siyah bir gömlek var. Saçları daha uzun, eski Reese'in asla izin vermeyeceği şekilde dağınık.

Hâlâ bir pislik gibi görünüyor.

Bana baktığını fark ediyor ve gülümsüyor. Bu, hayatımda gördüğüm en korkunç gülümseme. Bana saldırdığı zamankinden bile daha kötü. Bu gerçek Reese. Manyak. Gözleri artık ölü.

"Vay vay." Ellerini ceplerine sokar ve önümde durur. "Lola Sterling. Yoksa Jackson mı? Yüzükleri çıkardığını duydum."

Midem bulanıyor. Beau'ya bakıyorum. Duvara bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok.

"İşlerin nasıl geliştiği komik, değil mi?" Reese devam ediyor, yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar sandalyemin önüne çömeliyor. "Eninde sonunda benimle olacağını söylemiştim. Ve işte buradasın."

"Sen hayal görüyorsun," diye tıslarım.

"Belki." Başını yana eğiyor. "Ama sandalyeye bağlanan ben değilim, tatlım."

Ayağa kalkıp nefes alıyor, ben de muhtemelen onun ne kadar iyi bir insan olduğunu anlatan büyük konuşmasını bekliyorum. Böyle davranmaya zorlandığını ya da başka bir saçmalık.

"Kocanın tüm bunları ortadan kaldırma şansı vardı, biliyorsun. Basit bir anlaşma. Doğru insanlarla çalışmak. Sevkiyatları paylaşmak. Aptalca ölen babasının isteklerine uymak yerine çiftlik için doğru kararı vermek. O lanet anlaşmayı kabul etseydi bunların hiçbiri olmazdı. Biliyor musun, onun doğru şeyi yaptığını sanıyordum. Ta ki bana sırtını dönene kadar. Ve fark ettim ki, tek yaptığı şey beni hukuk diploması olan bir ayakçı gibi muamele etmekti." Durur. Beau'ya, sonra bana bakar. "Ama Hunter Sterling paylaşmaz. Uzlaşmaz. Soyadını taşımayan kimseyi dinlemez."

Bana doğru eğilir. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum. O gece dairede kokladığım koku. "Yani beni mahvetti. Evimi yerle bir etti. Elimi kırdı." Sağ elini kaldırır. Parmak eklemleri deforme olmuş, hâlâ şişmiş, parmaklar tam olarak yerine oturmamış. "Ve

sonra beni kovdu. New York'tan gelen kızıl saçlı bir kadın gözlerini kırptı diye otuz yılını çöpe attı.”

Kendi sesini duymaktan açıkça hoşlanıyor.

“Bana el kaldırdığın için seni attı,” diye tükürdüm. Korkumu onlara göstermeyeceğim. Çünkü bu adamlar zayıf. Ve kocama karşı gelmekle aptallık ediyorlar.

Çenesi gerilir. Bir anlığına maskesinin altından öfkesi sızar. Sonra tekrar gülümser. “Artık önemi yok. Çünkü bir kapı kapanırsa, bir diğeri açılır. Ve benim Hunter Sterling’e ihtiyacım yok.” Beau’ya bir göz atar. “Onun kardeşi bende.”

Beau’ya döndüm. Hâlâ bana bakmıyordu. Neler oluyordu? Bütün bunlar Reese’in işi miydi? Hunter onu dövmeden önce bile mi?

Beau'nun bununla ne ilgisi var?

“İşte olacaklar, Lola.” Reese yemek masasından bir sandalye çekip önüme oturur, sanki iş görüşmesi yapıyormuşuz gibi bacak bacak üstüne atar. “Bana çok faydalı olacaksın. Bak, Hunter, insanlar parasını, toprağını veya özgürlüğünü tehdit ettiğinde pazarlık yapmaz. Yunanlılar denedi, hatta Beau bile denedi. İşe yaramadı. Bu yüzden Beau beni işe aldı. Daha yaratıcı olmamız gerekiyordu.”

Demek Beau. Beau diğerleriyle çalışmak istiyor ve istediğini elde etmek için kendi kardeşini feda etti.

Midem bulanıyor.

Öne doğru eğildi. “Peki ya karısı? Adliye binasında evlendiği ve düğün mağazasında becerdiği kadın?” Gözleri parladı. “Hunter Sterling’in bana ne dersem onu yapmasını sağlayan koz işte bu.”

Kanım dondu. “Peki ya Beau?” diye soruyorum, sesim çatlıyor. “O ne alacak?”

Reese sırtarak, sanki bir ödül sunuyormuş gibi Beau’yu işaret eder. “Beau her zaman hak ettiği şeyi alacak. Çiftliği. Soyadını. Babaları öldüğünde Hunter’ın ondan çaldığı masanın başındaki koltuğu. Ve Reese, Yunanlılarla iki katı para kazanacak.”

Yunanlıların ne istediğini bile anlamıyorum. Mafya işleri olduğunu varsayıyorum.

Reese başını yana eğdi. “Kocanın kötü bir adam olduğunu biliyorsun, değil mi? Kiminle evlendiğini çok iyi biliyordun.”

Tepki vermiyorum. Vermeme gerek yok.

Beau kanepede kıpırdanır. İlk kez gözleri benimkilerle buluşur. Ve gözlerinde gördüğüm şey tüylerimi diken diken eder. Orada suçluluk yok. Kardeşinin hayatını mahvetmeye çalıştığı için pişmanlık yok. Beau, istemediği bir şeye manipüle edilmiş bir adam değil.

Beau bunu planlıyor ve Reese’i küçük bir kukla gibi kullanıyor.

“Yunanistan anlaşması artık Beau üzerinden yürüyor,” diye devam ediyor Reese. “Ve ne yazık ki, onu Red Creek’te tutuklatma planımız işe yarasaydı, bu çoktan yürürlüğe girmiş olurdu. Ama sonra Hunter gidip seninle evlenmek zorunda kaldı ve sana Çiftlik üzerinde hak kazandırdı. Sen de burnunu sokup o muhabiri karakola sokmak zorunda kaldın.”

Beau’ya bakarken gözlerim öfkeyle parlıyor. “Beni bardan kurtarmaya geldiğinde onu tutuklattın mı?” diye tıslıyorum.

Bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. “Evet. Lanet olsun, yaptım. Onu ilk seferinde de tutuklattım. Ve Wyatt’ın annesini öldürmek için Yunanlılarla işbirliği yaptım. Hepsini ben yaptım. Hepsini ben düşündüm.”

Vay canına.

“Görünüşe göre planın sürekli başarısız oluyor?” diye karşılık veriyorum.

Çünkü Hunter iki kez hapisten çıkmış. Kimin yaptığını bulmaya çalışıyor. Planları pek iyi düşünülmüş gibi görünmüyor. Bu benim için iyi. Bir zayıf noktaları olacak ve Hunter’ın bunu çabucak bulması gerekiyor.

Beau öne doğru eğilir. “Bak, ilk planım Hunter’ın hapse girmesi, benim unvanı devralmam ve anlaşmayı yapmamdı. Sonra Hunter’ı hapisten kurtarmaya çalışacaktım.”

"Ne kadar da naziksin," diye homurdanıyorum.

Ayağa kalkarken kıkırdar. "Onun senden neden hoşlandığını anlıyorum, Lola. Ateşli birisin. Ve harika göğüslerin var."

Boğazıma yükselen öfkeyi yutuyorum. “Bırak beni, Beau. Hunter seni öldürmeden önce. Hala durumu düzeltmek için zaman var,” diyorum tatlı bir sesle, farklı bir açıdan yaklaşmaya çalışarak.

O alaycı bir şekilde güldü. “O bana ulaşmadan önce ben seni öldürürüm, Lola. Kapa şu lanet çeneni.” Panikle odanın dönmeye başlamasıyla gözleri öfkeyle parladı.

Beau. Sessiz kardeş. Atları besleyen, kapı aralıklarından izleyen ve bana asla yeterince sıcak olmayan bir selam veren kardeş.

O planladı. Kendi kardeşini suçlamak için yeğeninin annesinin cinayetini ayarladı.

Sanırım kusacağım.

"Bak. Plan, seni kullanarak Hunter'ı şantajla çiftliği devretmeye zorlamak."

Derin bir nefes veriyorum. "İkiniz de çürüyüp gideceksiniz," diyorum.

Reese gülüyor. "Belki. Ama istediğimizi elde etmeden önce değil. Unutma, bu tuzağa kendi isteğinle düştün. Sevgili kocan şu anda senin uçakta olduğunu sanıyor. Yani arama ekibi en azından birkaç saat daha yola çıkmayacak."

Ayağa kalkıp gömleğini düzeltir. Haklı olduğu için midem düğümlenir.

"Rahatına bak, Lola. Bir süre burada kalacaksın."

Odayı terk ederler. Kapı kapanır. Kilidin döndüğünü duyarım. Bileklerim yanana kadar ipleri çekerim, ama hiçbir şey olmaz.

Gözlerimi kapatıp yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, gözyaşlarının yüzümden akmasına izin veriyorum. Nefesimi düzenlemek için elimden geleni yapıyorum.

Burada ölemem.

Ölemem. Ama Beau haklı.

Burada tek başımayım ve bir çıkış yolu bulmam gerekiyor.

YEDMİNCİ BÖLÜM

HUNTER

ACE, ikimize de birer bardak su getirerek içeri girer. "Beau geri döndü, Wyatt ve Jerry ile ahırda," der açıkça.

Homurdanarak başımı sallıyorum. "Selam vermesi ne hoş," diye mırıldanıyorum.

Bugün onun ruh haliyle başa çıkacak halim yok. Bunun yerine saate bakıyorum ve midem düğümleniyor.

Telefonumu tekrar kontrol ederken içimi bir şey kemiriyor. Mesajlarımı okumuş. Bir saniye yazıyordu.

Sonra sessizlik.

Uçağı çoktan inmiş olmalıydı. Yarım saat önce. Mesaj yok. Check-in yok. Lola'nın bana kızgın olduğunu biliyorum, ama o kötü niyetli biri değil. Kasten inciten biri değil.

Bu yüzden, yapmak istemediğim bir şey yapıyorum. Telefon takip uygulamasını açıyorum. Kaşlarımı çatıp, yanıp sönen noktaya yakından bakıyorum. Hâlâ Arizona'daki havaalanında.

Başımı sallayarak arama tuşuna bastım. Sesli mesaj devreye girene kadar çaldı ve tansiyonum yükseldi. Tekrar denedim. Ve tekrar. Hiçbir şey olmadı.

"Ace. İçimde kötü bir his var," diyorum, ona bakarak.

"Neden?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

"Konumu hâlâ buradaki havalimanında görünüyor. Cevap vermiyor. Hiç cevap vermedi. Oraya gidip kontrol etmeliyiz."

Ace kafasını kaşıyor. "Violet'i ara, ondan haber almadığından emin ol. Belki de uçağını bekliyor ve aramalarını görmezden geliyor."

Derin bir nefes alıp aramaya basıyorum.

İkinci çaldığında cevap veriyor ve ona merhaba deme şansı bile vermiyorum. "Lola seninle mi?"

"Ne? Hayır. New York uçağında değil mi? Neler oluyor?" "Seni aradı mı? Mesaj attı mı? Hiçbir şey yok mu?" Panik gizlemeye çalışıyorum.

"Hayır... Hunter, bana havaalanına gittiğini söyledi. Hepsi bu. Neler oluyor?"

"Beau onu bıraktığından beri benimle iletişime geçmedi. Uçağı indi ama cevap vermiyor."

Violet'in sesinde endişenin yayıldığını duyuyorum. "Belki telefonu bitmiştir?"

"Evet. Belki. Bir şey duyarsan haber ver," diyorum ona, endişesini daha da artırmak istemediğimden ve elimdeki takip cihazını açıklamak istemediğimden. Telefonun şarjı bitmiş olsaydı, yeşil ışık yanıp sönmezdi.

Telefonu kapatıp, telefonundaki konum takip cihazını açtım. Nokta havaalanındaydı ve Beau onu üç saat önce bıraktığından beri hareket etmemişti.

Ace'e bakıyorum, yüzünde benim içimde hissettiğim aynı endişeli ifade var.

"Havaalanına gidiyorum," diyorum ve yan dolaptan silahımı alıyorum.

Kamyonetimin anahtarlarını alırken Ace peşimden geliyor. Ama ön kapı açılıp Beau içeri girdiğinde duruyorum.

Anahtarlarını tezgaha bırakıp buzdolabını açarak bir bira alıyor.

"Lola sana hangi uçağa bineceğini söyledi mi?" diye soruyorum.

Buzdolabını yavaşça kapatır, kapağı açar ve tezgaha yaslanarak bana döner. "Hayır. Konuşmadık. Karın beni pek sevmiyor, Hunter."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Hiç mi?"

Omuzlarını silker, birasını yudumlar. "Neden? Neler oluyor?"

"Lola bana mesaj atmadı. Telefonu hâlâ havaalanında görünüyor. Bindiğini sandığım uçuş çoktan indi. Bir şeyler ters gidiyor."

Beau kaşlarını çattı. "Tuhaf. Onu bıraktığımda iyiydi. Kalkış salonuna girerken izledim. Belki o uçuş doluydu ve bir sonrakini bekliyordur?" dedi rahat bir tavırla, şişesini kenara koyarak.

"Havaalanına geri dönmemi ister misin?" diye sorar Beau.

"Hayır. Onu kendim bulmam lazım," diyorum ona. İçgüdülerimi görmezden gelmiyorum.

Ve umarım abartmıyorumdur.

"New Falls'tan ayrılamazsın, Hunter," diyor Beau, sesinde acımasız bir alt tonla.

Bana karşı ne kadar cesur davrandığı konusunda onunla ciddi bir konuşma yapmam gerekiyor. Kimin sözünün geçtiğini ona hatırlatmam lazım.

"Karım..."

"Kayıp değil. Muhtemelen bir kafede uçuşunu beklerken pahalı bir kahve içiyordur." Omuzlarını silker. "Sanırım onu kızdırdın? Yüzüklerinin kaybolduğunu fark ettim."

Çenem kilitlenir.

Ace önümde duruyor. "Beau, sen Jerry'yle birlikte Wyatt'a göz kulak ol. Ben Hunter'la gidip polisleri kollayayım. Eminim her şey yolundadır."

Beau başını salladı. "İyi fikir."

Hoşça kal demekle uğraşmıyorum; bacaklarım beni kapıdan dışarı taşıyor.

Bir dakikadan az bir sürede kamyonete biniyor ve garaj yolundan hızla çıkıyoruz. Tek yapabileceğim, onun gerçekten oturmuş bir dilim kekle kahve içiyor olmasını ummak. Onu görmem, iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

"Lola neden jeti kullanmadı?" Ace, otoyola çıkıp gaza basarken soruyor.

"Çünkü onu o kadar kızdırdım ki, bugün benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

Ace yarı gülüyor. "Kendi bildiğini yapıyor. Bunu seviyorum."

Direksiyonu daha sıkı kavrarım. "Evet. Öyle. Ama cinayetten hapse girebilecekken ve hala hayatımı kim

Hayatımı mahvedenin kim olduğunu hala bilmiyorum. Onu yalnız bırakmamalıydım.”

Ace içini çeker. “Yalnız değildi. Beau onu götürdü. Savaştaız değiliz, Hunter. Lola ne isterse yapabilir.”

Parmaklarımı uyluğuma vuruyorum. Beau onun iyi olduğunu söyledi. Gidiş salonuna gitmiş.

O zaman neden telefonu orada değil? Bir şeyler tutarsız. “Ace. Drago ve Jett’e mesaj at. Onlara hazır olmalarını söyle. Her ihtimale karşı.”

Çünkü hazırlıklı olmalıyız. Babam bana her zaman en kötüsüne hazırlanmamı ama en iyisini ummamı söylerdi.

Ve içeri girdiğimde kızımın orada kahve içiyor olmasını umuyorum.

YEDMİSYEDİ BİNCİ BÖLÜM

LOLA

BEAU bir süredir yok ve Reese bu süre boyunca resmen oturup beni izledi. Tam bir sapık gibi. Nefes aldığım her an beni izliyor. Bakıyor. Üzerime atlamak için bekliyor. Ve midem bulanıyor.

Sonunda ayağa kalktığında kalbim duruyor.

"Benden uzak dur, Reese. Bana dokunursan, Hunter seni öldürür," diye uyarıyorum.

Kıkırdar, kasıklarını düzeltir, bu da onun loaferlarına kusmak istememe neden olur. Önümde durur, başını eğerek.

Çenemi tuttuğunda, bana bakmamı zorluyor. Ben de gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Gözlerini kapatman bunu durdurmayacak, tatlım," diyor yumuşak bir sesle.

Tepki vermiyorum. Ona hiçbir şey vermiyorum.

Reese'in parmakları boynumdan aşağıya doğru kayıyor ve ben kaçmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kapana kısılmış durumdayım.

"Gerçekten çok güzelsin, Lola," diye fısıldıyor. "Siktir git," diye hırlıyorum.

Kıkırdayarak bana doğru eğilir ve dilini boğazımdan aşağı gezdirir. Mide bulantısını yutkunurum ve gözlerimi yakıp duran gözyaşlarını tutarım. Göğsümü yakıp duran panik.

Gözlerimi açtığımda, o tam orada. Yüzümden sadece bir nefes uzaklıkta.

"Böyle bir adam olmak zorunda değilsin, Reese. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini uyluklarım boyunca gezdiriyor. Nefesimi tutuyorum, ona bakmayı reddediyorum.

"Gözlerini bana dik, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Kocan da böyle derdi, değil mi?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, o sol ayak bileğimdeki ipi çözmeye başlarken vücudum titriyor.

"Beau, Hunter'ı uzak tutmak için rol yaparken, ben de seni tamamen kendime saklıyorum. En sonunda, en iyi arkadaşımı kaybetmeme neden olan bu amcığı tadabileceğim."

Uyluklarımı sıkıyorum. Savunmasızım. Ve bu durum içimi yakıyor. Şu anda bu iğrenç herifin üzerimde gücü var.

"Sen hasta bir pisliksin, Reese. Daha önce sana yaptıkları canını yaktıysa, sence bu sefer sana ne yapacak?" Şimdi ona bakıyorum, zorlukla yutkunmasını izliyorum.

"Bana dokunmayacak. Eğer bunu başarırsak, Yunanlılar bizi koruyacak."

Gülüyorum. Gerçekten kahkahalar atıyorum. Bu adamlar hayal dünyasında yaşıyor. "Mafyada bir gün bile dayanamazsın, Reese. Sen bir kadını elinde tutamayan zavallı bir pisliksin."

Elinden gelen her şeyle direnmeme rağmen, benden ilk ipi koparıp bacaklarımı açıyor. "Senden nefret ediyorum," diyorum. "Ne yaparsan yap, senden hep nefret edeceğim. En iyi arkadaşını hep seveceğim. Ne yaparsan yap, senden asla zevk almayacağım. Her saniyesinden nefret edeceğim."

Çenesi seğirdi ve kapı birden açıldı, Wyatt'ın çığlıkları odayı doldurdu.

Reese gözlerini kocaman açarak kendini benden uzaklaştırıp yere atıyor.

Beau, kollarında Wyatt'la içeri girer. Oğlum. Çünkü o benim oğlum, elimi tutup beni yukarıya götürüp ona hikâye okuduğu anda o oldu. Bana beni sevdiğini söylediğinde. Çocuğum, iri, korku dolu gözlerle Beau'nun boynuna sarılıyor.

Ağlamış. Yanakları ıslak. Dudağı titriyor. "Beni eve götür!" diye hıçkırıyor.

Sonra, Beau odayı geçerken, Wyatt'ın gözleri benimkilerle buluşur. "Lola!"

Beau'nun kollarından kurtulup bana doğru koşuyor. Küçük elleri bacaklarıma, dizlerime tutunuyor, kucağıma tırmanmaya çalışıyor. İpleri gördüğünde donup kalıyor.

"Neden bağlandın?" Sesi çok kısık.

"Sorun yok, bebeğim. Bu bir oyun. Ben iyiyim." Yalan boğazımı yakıyor. "Gel, yanıma otur."

Kucağıma tırmanır ve yüzünü göğsüme bastırır. Bütün vücudu titriyor. Onu tutamıyorum; ellerim sandalyenin arkasına bağlı, bu yüzden çenemi başının üstüne bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi ona yetecek kadar güçlü hissetmeye çalışıyorum.

Reese ayağa kalkıyor, yüzü bembeyaz. "Bu da ne lan?" Beau'ya bakıyor. "Çocuk neden burada?"

Beau kapının yanına bir çanta bırakır. "Daha fazla güvenceye ihtiyacımız var. Bu işi batıramam. Hunter onu aramaya koşarken bana mükemmel bir fırsat verdi," der, bana dik dik bakarak.

Kalbim hızla atıyor. Hunter bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Bu bile bana umut veriyor.

"Teminat mı?" Reese'in sesi yükselir. "O Hunter Sterling'in oğlu. Onun çocuğu, Beau. Çocuğunu kaçırdığını öğrendiğinde ne yapacağını biliyor musun?"

Tamam. Demek Reese, Beau'dan daha ahlaklı.

"Hunter bizi bulamayacak," diyor aşırı kendinden emin bir şekilde.

"Bunu bilemezsin!" Reese şimdi odada volta atıyor. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde tedirgin. Bu öfke değil, gerçek panik, ortağının sandığından daha tehlikeli olduğunu yeni fark eden bir adamda görülen türden bir panik. "Plan karışıydı. Baskı. Müzakere. Altı yaşındaki bir çocuğu kaçırmak değil! Yunanlılar, tek çocuğu için öfkeye kapılmış Hunter'dan bizi koruyamazlar!"

"Plan değişti," diyor Beau soğukkanlılıkla.

"Değişti mi?" Reese ona dönüyor. "Az önce ikimize de ölüm cezası verdin. Hunter o çocuğu aramak için bu eyaleti yerle bir edecek

. Müzakere etmeyecek. Anlaşma yapmayacak. Elindeki tüm adamlarla o kapıdan girecek ve ikimizi de öldürecek. Sadece öldürmekle kalmayacak, bizi paramparça edecek.”

“Bizi bulursa tabii. Burası bir paravan şirket adına satın alınmıştı, değil mi?”

Reese alaycı bir şekilde güldü.

“Bizi bulacak!” diye bağırır Reese. “O her zaman insanları bulur! Yaptığı iş bu! Mafya için adamları takip ediyor lan! Bu, bizi onunla masaya oturtmak içindi. Çiftliği devret, biz de Lola’yı geri verelim. Basit. Temiz. Böyle değil! Bu savaş demek. Ve Yunanlılar anlaşmayı yapana kadar bize yardım etmeyecek. Bittik, Beau. Bittik.”

Reese duvara sertçe yumruk atar, tablo yere düşer.

Wyatt göğsüme yaslanarak irkilir. Dudaklarımı onun saçlarına bastırırım. “Şşş, bebeğim. Her şey yolunda. Ben buradayım. Baban bizi kurtaracak, tamam mı?” diye fısıldarım.

Beau bana, sonra da kucağımda kıvrılmış Wyatt’a bakar. Gözlerinde hiçbir şey yok. Vücuduma sarılmış titreyen çocuğun kendi yeğeni olduğunu fark etmiyor.

O, bir adamın açgözlülüğünden doğmuş gerçek bir canavar.

“Bu, çocuktan daha büyük bir mesele,” diyor Beau, Reese’e dönerek. “Hunter, sırf karısı için bile eyaleti paramparça ederdi. Ama karısı ve oğlu? Akli başından gidecek. Hatalar yapacak. Ve o hataları yaptığında, biz hazır olacağız.”

Reese iki elini de saçlarının arasından geçiriyor. Terliyor. Soğukkanlılığı çatlıyor.

Bu ikisi aptalın teki. Ve bu bizi kurtarabilir. Hunter hata yapmaz.

"Ben bunun için gönüllü olmadım," diye mırıldanır Reese.

“Ona elini sürdüğün anda kabul ettin,” der Beau, bana başını sallayarak. “Hangi günahları kabul edeceğini sen seçemezsin, Reese. Hunter sana saldırdı ve sen intikam istedin. Eh, işte lanet olası intikamın bu. Bu işte birlikteyiz. Sonuna kadar.”

Reese ona bakıyor. Ve ben, onda kalan son ahlak kırıntısının gözlerinin arkasında eriyip gitmesini izliyorum. “Konuşmamız lazım,

," diye tıslar Reese. Arkasını döner. Dışarı çıkar ve kapı arkasından güm diye kapanır.

Beau tek kelime etmeden onu takip eder. Kilit tıklar.

Wyatt kucağımda titriyor. Başımı onun başına yaslıyorum. "Wyatt. Beni dinle." Sesim sakın. Nasıl olduğunu bilmiyorum; herhalde içimdeki bir tür anne içgüdüğü olmalı. "Baban geliyor. Bizi almaya geliyor. Ve o gelene kadar sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

Göğsüme yaslanarak başını sallıyor. "Peki ya sen?"

"Ben gayet iyiyim. Tamam mı? Benim için endişelenme." Derin bir nefes alıyorum. "Bana bak, Wyatt."

O geri çekilir ve tıpkı babası gibi mavi gözleriyle bana bakar, kalbimi eritir. "Cesur olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Babam gibi mi?"

Kalbim parçalanıyor. "Aynen babam gibi."

Kollarını bana daha sıkı sarar. Onu tutamam, ama ona başka bir şey verebilirim.

Hunter geliyor. Gelmek zorunda.

Odayı etrafa bakınıp, onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Wyatt bağlı değil. Bir pencere var. Çok küçük bir pencere, ama kendi başına ulaşamayacağı kadar yüksekte. Onu dışarı çıkarmam lazım.

"Wyatt. Düğüm çözmede iyi misin, dostum?" diye fısıldıyorum. "İyiyim,"

"Tamam. Planımız şöyle, bebeğim," diyorum ona sessizce...

YEDİMİSYİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

TELEFONU, kalkış salonunun dışındaki kaldırımda. Ace onu bulur. Ekranı kırılmıştır. Mesajım hâlâ açıktır. Mesaj çubuğunda yarısı yazılmış cevabı, imleç yanıp sönmektedir.

Bana cevap yazmayı hiç bitirmemiş. Ama titrek ellerimle oradaki kelimeleri okudum.

Seni seviyorum.

Havaalanının gürültüsü kafamın içinde çınlayan bir sessizliğe dönüşüyor. İçeriği kontrol ediyoruz. Her kontuarı. Her kapıyı. Her tuvaleti. Rüşvet verip görüntüleyebildiğim her güvenlik kamerası açısını.

Gidiş salonundan hiç geçmemiş. Kapılardan bile geçmemiş.

Ellerim o kadar titriyor ki, Ace direksiyona geçmek zorunda kaldı. Wyatt doğduğundan beri bu kadar titrememiştim.

"Colten'ı ara," diyorum Ace'e. "Romeo'yu hatta bağla. Hemen."

Ace çoktan numarayı çeviriyor. "Colten. Bugün üzerinde çalıştığın her şeyi görmem lazım. Her şeyi. Lola kayıp."

"Ne?"

"Uçağa hiç binmedi. Biri onu havaalanında kaçırdı. Ve Yunanlılarla birlikte bu işin arkasında kim varsa, Lola onun elinde."

Colten bir an sessiz kalır. "Romeo da duyabilsin diye hoparlöre alıyorum."

"Konuş," diye bağıyorum.

"Kayıp görüntülerin kaynağını bulduk. İki şey var. İkisi de hoşuna gitmeyecek. Ama her şeyi üç kez kontrol ettim ve haklıyım." Colten'ın sesi gergin. Bir şey çok kötü olduğunda kullandığı ses.

"Ne var?"

"Şimdi gönderiyorum. Görmek gerek, inanabilmen için." Telefonum titriyor ve Ace izlemek için eğiliyor.

Videoyu açıp oynat düğmesine basıyorum. Görüntü biraz grenli ama yeterince net. Reese. Bir otoparkta duruyor. Yunan ajanları olduğunu tanıdığım iki adamla buluşuyor. Zaman damgası, elini kırdığımdan üç gün sonra.

"O orospu çocuğu," diye mırıldanıyor Ace.

"Reese'i kovduktan sonra Yunanlılara gitti," diyorum. "Anlaşma yaptı. Onlara bilgi sızdırıyor."

Sakallarına dokunuyorum. Ama bu, Yunanlıların Ashley'nin evinde olacağımı bilmelerini açıklamıyor. Reese oraya gideceğimi bile bilmiyordu. Beni takip etmiyorsa tabii, ki buna şüpheliyim.

"Colt. Ashley öldürülmeden önce de onlarla çalışıyor muydu sence?"

"Bilmiyoruz. Telefon kayıtları yok. Görüntü kayıtları yok. Hiçbir şey yok, ta ki o olaydan sonraya kadar..."

"Onu neredeyse öldürdükten sonra," cümlesini tamamlıyorum.

"Hunter." Ace'in sesi değişiyor. "Yakınlaştı. Sağ alt köşe." Ona bakıyorum. Yüzü solgun.

"Ne?"

Telefonu bana doğru çeviriyor. Görüntüye bakıyorum. Otopark. Reese ve Yunanlılar ortada. Ve sağ alt köşede, çöp konteynerinin arkasında park edilmiş, yarı gizlenmiş ama orada, Beau'nun kamyoneti. Çamurluğu ezik lacivert F-150. Her gün evimin önünde park edilmiş olarak gördüğüm kamyonet.

Kardeşimin kamyoneti. Yunanlılarla bir toplantıda. Reese ile birlikte.

"Siktir," diye tısladım. Ve sesim, hissettiğim kadar kalbi kırık çıkmıştı "Onu geberteyim," diye öfkeyle söylüyor Ace.

"Onu öldüreceğim," diye öfkeyle söylüyor Ace.

"Colten," diyorum hoparlöre. Sesim kendime aitmiş gibi gelmiyor. Sanki hiç gitmediğim bir yerden çıkagelmiş gibi geliyor. "İki şey söyledin. İkincisi ne?"

"Romeo, on bir ay önce New Falls'un hemen dış mahallelerinde bir mülk satın alımını takip etti. Bir paravan şirket adına satın alınmış bir ev. Şirket, Scottsdale'deki bir hukuk bürosuna kayıtlı."

"Reese'in firması mı?" diye soruyorum.

"Evet." Bir duraklama. "Hunter, mülkün elektrik hesabı bu sabah aktif hale getirildi. Biri ışıkları açmış."

Bu sabah. Beau'nun karımı havaalanına götürdüğü sabah. Her parça bir anda yerine oturdu. Yavaşça değil. Tek tek değil. Hepsi birden—bir şelale, bir çığ gibi, yalanlardan oluşan tüm yapı tek bir yıkıcı resme dönüştü.

Beau, Lola'yı havaalanına götürmedi. Beau, Lola'yı Reese'e götürdü. Beau, Ashley'i öldürdü. Beau, suçu bana attı. Beau, başından beri Yunanlılar ve Reese ile birlikte çalışıyordu.

Onların teklif ettiği parayı istiyor. Benim ortadan kaybolmamı istiyor. Ve bunu gerçekleştirmek için karımın ve Reese'in bana olan nefretini kullanacak.

Ve şu anda Beau benim çiftliğimde. Oğlumla birlikte. "Adresi gönder," diyorum.

"Hunter..."

"Bana o lanet adresi gönder, Colten! Hemen çiftliğe dön ve kardeşimizi oğlumdan uzaklaştır. Beau da bu işin içinde; kamyoneti o lanet görüntülerde görünüyor. Bir daha bak."

"Ne oluyor lan?" diye tısladı Colten.

Colt konumu gönderirken telefonum titriyor. "Hemen oraya gidiyorum. Romeo'yu da alıp Wyatt'ı güvenli bir yere götüreceğim, sonra da o adreste seninle buluşurum. Her şey yoluna girecek, Hunter."

Ace'e bakıyorum. Kamyonetin vitesini takıp park yerinden hızla çıkıyor. Ben de Jerry'yi arayıp Wyatt'ı alıp Colten geldiğinde ona götürmesini istiyorum. "Jerry. Wyatt nerede?"

"Oh, Beau onu yarım saat önce aldı. Dondurma almak için markete gideceklerini söyledi. Aslında çok tatlıydı, Wyatt çok heyecanlıydı..."

Telefon elimden kayıyor.

Telefon orta konsola çarptı. Jerry'nin sesi tiz ve uzak bir şekilde devam ediyor, benim tüm dünyam parçalanırken o hala dondurmadan bahsediyor.

Ace yüzüme bakıyor. Söylememe gerek yok ama yine de söylüyorum. "Wyatt onda." Sesim insan sesine benzemiyor. "Beau oğlumu aldı."

Kamyonette tam bir sessizlik hakim. Ace, direksiyonu o kadar sıkı kavriyor ki parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Gözlerim bulanık. Hiçbir şey yapamıyorum. Ace'in telefonda Colten'a bağırdığını duyabiliyorum.

Ellerim titremiyor. Titremeyi çoktan geçtiler. Bir adamın, birinin öleceğine karar verdiğinde ellerinin olduğu gibi hareketsizler. "Tanıdığımız herkesi o mülke gönder, Ace."

"Hunter..."

Ace'e bakıyorum. Silahı kucağında. Çenesi sıkı. Gözleri ıslak ve öfkeli.

"Onu bulduğumda," diyorum, "kardeşimizi öldüreceğim."

Ace bir kez başını sallıyor. "O bizim kardeşimiz değil."

Dünyada herkesten daha çok sevdiğim iki kişi o adreste. Öyle olduklarını biliyorum. Beau ve Reese yeterince zeki değil; bu, yüzlerine patlayacak aceleyle getirilmiş bir plan.

Onları kaçıran adamın damarlarında Sterling kanı akıyor.

Hak etmediği kan.

Ve bu iş bittiğinde, onu kanını son damlasına kadar akıtacağım. Kardeş olsun ya da olmasın. O, bizim soyadımızı taşıma hakkını kaybetti.

YEDMİSYEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

BAĞIRIŞLAR GİTTİKÇE YÜKSELİYOR. Reese'in sesi içimi parçalıyor. "Bu delilik! O bir çocuk, Beau! Lanet olası bir çocuk! Hunter..."

"Hunter, karısı ve oğlu bendeyken ona ne yapmasını söylersem onu yapacak." Beau'nun sesinde hiç duygu yok.

Önce bir çarpma sesi duyuluyor, ardından daha fazla cam kırılma sesi geliyor. "Bana dokunma!" diye bağırıyor Reese.

Bir gümbürtü. Kavgaya ediyorlar. Bu iyi. Bana zaman kazandırıyor.

"Wyatt," diye fısıldıyorum. "Orada durumun nasıl?"

"Neredeyse bitti."

Vücudum adrenalinle neredeyse titriyor. İlk bileğim çözülürken aşağıya doğru sarkıyor. Wyatt'ın minik parmakları sağ bileğimi çözerken, ben de onu sallıyorum.

Saniyeler saatler gibi geliyor. Ama başardı. Oğlum bileklerimi kurtardı.

"Aferin, Wyatt," diyorum ona.

Yine başını sallıyor. Dudağı titriyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda.

Mutfaktaki kavgaya giderek şiddetleniyor. Daha çaresiz hale geliyor. Başka bir şey daha kırılıyor. Reese'in ne dediğini anlayamadığım sözler bağırıldığını duyuyorum.

Bu, Wyatt'ı kurtarmak için tek şansım. Şu anda tek umursadığım şey bu.

Bileklerime bakıyorum. Çektiğim yerlerden ellerim kanla kaplanmış.

Hemen bana uzanıyor ve ben onu göğsüme çekiyorum. "Tamam. Sen iyisin." Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Şimdi gideceğiz. Çok sessizce. Fareler gibi. Yapabilir misin?" Onu kollarımın arasına alırken ona söylüyorum.

Boynuma yaslanarak başını sallıyor.

Kanepenin arkasındaki kanatlı pencereye olabildiğince sessizce yaklaşıyorum. Pencere eski ve ahşaptan. Yukarı doğru itiyorum. Sıkışıyor. Daha sert itiyorum ve raylarında gıcırıyor.

Donakaldım.

Mutfaktaki kavga durur. Sessizlik.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış.

Wyatt'ı yakalayıp pencereye kaldırıyorum ve onu dışarı itiyorum. Dışarıdaki yere yumuşak bir sesle düşüyor. Ve sanki nihayet tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. "Koş," diyorum boğuk bir sesle. "Koş ve durma. Bir yol bul. Birini bul. Onlara adının Wyatt Sterling olduğunu ve babanın telefon numarasının..."

Hunter'ın numarasını söyledim. Ezberlediğim numarayı. Beynime kazınmış olan numarayı.

Wyatt, hiçbir çocuğun asla bilmemesi gereken bir dehşetle dolu mavi gözleriyle pencereden bana bakıyor. "Peki ya sen, anne?" diye fısıldıyor.

Ağlamamın patlak vermesini engellemek için ellerimi ağzıma götürdüm. Bana anne demişti. Ve bu, onun ağzından bunu duyduğum ilk ve belki de son kez olabilir.

Arkamdaki kapı kolu sallanıyor.

"Hemen arkadayım oğlum. Şimdi git. Koş. Arkana bakma. Seni seviyorum."

Koşuyor. Küçük bacakları çimlerin üzerinde hızla ilerliyor, evin yanından kaybolup ötesinde ne varsa oraya doğru gidiyor ve ben yıkılıyorum. İçimdeki acı artık fiziksel acılardan daha şiddetli.

Kapı birden açılıyor ve ben onlara dönüp bakıyorum. Beau orada ve Reese onun arkasında, gözü morarmış. İkisi de boş sandalyeleri görüyor. Yerdeki ipleri. Açık pencereyi.

Beau'nun gözleri bana kilitleniyor.

Kaçmıyorum. Çünkü kaçarsam, peşimden gelirler. Ve peşimden gelirlerlerse, Wyatt'ı bulabilirler. Kaçması için ona zaman kazandırmam gerekiyor. Bu yüzden kalıyorum. Bu evin parke zeminine ayaklarımı sağlamca basıyorum, tek ve mutlak bir gerçek dışında hiçbir planım yok...

Wyatt kaçtı.

Ve o kaçtığı sürece, ben burada durup onların onu kovalamamasının sebebi olacağım. Çünkü o küçük çocuk yaşamayı hak ediyor. Ve ben onun için kendi hayatımı feda edeceğim.

Beau bana bakıyor. Yüzünde bir şey parlıyor, belki de şaşkınlık. Hâlâ burada olduğum için. Çocuğun peşinden dışarı çıkmadığım için.

"Bu bir hataydı," diyor Beau öfkeyle, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Umurumda değil." Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum ve o tam önümde duruyor, beni korkutmak için üzerime dikiliyor. Beni korkutmaya çalışan erkeklerden bıktım artık. "Umarım Hunter bunun için seni parçalar," diyorum, sesim zehir dolu.

Bir adım öne atıyor.

Ben geri çekilmiyorum. Geri adım bile atmıyorum.

Çünkü Hunter Sterling kaçmayan bir kadınla evlendi. Ve bu evde bana bir şey olursa, oğlunun yaşayabilmesi için kaldığımı bilecek. Ve bu yeterli olacak. "Reese o lanet işi ilk seferinde bitirmeli ve o fahişe ağzını sonsuza kadar kapatmalıydı." Beynim söylediklerine tepki veremedi, eli yüzüme doğru fırlar. Yüzüme çarptığında başım geriye savrulur, çenemden kafatasımın içine doğru bir acı patlar ve kendimi sehpaye doğru savrulurken bulurum. Kamyonette bana yaptığından daha kötü. Bu lanet olası

"Beau! Aklını mı kaçırdın? O ölürse şantaj işe yaramaz." Reese'in bağırıldığını duyabiliyorum. Ama kulaklarımda çınlayan kan sesi daha yüksek.

Elimi uzatmak için içimdeki tüm gücü kullanıyorum. Reese.

Güç. "Yardım et," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sesim bedenimden daha zayıf.

Gözlerim ağırlaşıyor ve sıcak bir sıvı gözlerimden süzülüyor. Hareket edemiyorum. "Lola! Uyanık kal. Kahretsin. Lola!"

Konuşamıyorum. Uyanık kalamıyorum.

YEDMİSYEDİ BÖLÜM

HUNTER

ŞARKI - BURNING DOWN, *Alex Warren*

Onu gördüğümde, belirtilen adrese daha beş dakika bile uzak değildik.

Yolda bir nokta.

Buralarda otoyol bomboş. Ev yok. Araba yok. Sadece çalılıklar ve çit direkleri var. Lanet olası sıcaklık, asfaltın üzerinde dalgalar halinde parıltıyor. Ve ortasında, orta çizgiden koşan bir çocuk var.

Benim çocuğum. Benim Wyatt'ım. Tek başına.

Kalbim durdu. "Ace. Kamyonu durdur."

"Ne..."

"Lanet olası kamyonu durdur!" diye bağıryorum.

Ace frene basıyor. Kamyonet savruluyor ve yoldaki silüetten elli metre ötede duruyor.

Araç durmadan önce dışarı çıkıyorum. Botlarım yere basıyor ve oğluma doğru tüm gücümle koşuyorum. Sıcaklık bana bir duvar gibi çarpıyor ve yol öğleden sonra güneşinde göz kamaştırıyor, ama onu şimdi görebiliyorum.

En sevdiği dinozorlu spor ayakkabılarıyla koşuyor. Tişörtünün omuzu yırtılmış. Yüzü kızarmış, gözyaşları ve kirle kaplı. Ve çığlık atıyor. "İmdat!"

O kadar telaşlı ki, benim olduğumu bile fark etmiyor. "Wyatt! Benim. Baban!"

Başını birden kaldırıyor. Adımını atarken bacakları bükülüyor ve neredeyse düşüyor ama kendini tutuyor.

Sonra beni görüyor. "BABA!"

Onun içinden fıskıran çığlık, içimde asla tam olarak iyileşmeyeceğini bildiğim bir şeyi parçalıyor. O koşuyor. Ben koşuyorum.

Yolun ortasında çarpışıyoruz ve onu yerden kaldırıp göğsüme o kadar sıkı bastırıyorum ki, kalp atışlarını benimkilerle birlikte hissedebiliyorum. Küçük kolları boynuma dolanıyor. Bacakları belime sarılıyor. Yüzünü boğazıma gömüyor ve o kadar şiddetli ağlıyor ki ikimizi de sarsıyor.

"Baba. Baba. Baba." Bunu defalarca tekrarlıyor.

Asfaltın üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum. Onu kucaklıyorum. Yüzümü saçlarına gömüyorum. "Ben buradayım," diye fısıldıyorum. Sesim boğuk çıkıyor. "Ben buradayım oğlum. Güvendesin. Baban burada."

"Bizi kaçırdılar, baba." Hıçkırıklar arasında nefes nefese kalıyor. "Beau amca, bizi bir eve götürdü ve Lola... Lola'yı bağladılar..."

Her kelime bir kurşun gibi.

"Bana kaçmamı söyledi. Beni pencereden itti ve sana telefon numaranı verdi, sonra da koş ve arkana bakma dedi..."

Geri çekiliyor. "Ama o benimle gelmedi, baba." Alt dudağı o kadar titriyor ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyor. "O kaldı. Beni kovalamamaları için kaldı."

Yol eğimli ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılmak üzereyim. Lola oğlumu pencereden dışarı itti. Ona numaramı verdi. Kaçmasını söyledi. Sonra da geride kaldı.

Onun yerine onu almaya gelsinler diye geride kaldı.

Benim şehir kızım. Benim ateşböceğim. Benim karım. Bu sabah evcilik oynadığını söylediğim kadın.

Kendisi yerine oğlumu seçti.

Gözlerimi kapatıyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Öfkeyi, kederi ve dehşeti bir kutuya tikip kapağını kapatıyorum çünkü dağılmamam lazım. Burada değil. Şimdi değil. Oğlumun beni ayakta görmesi lazım.

Parçalanmak daha sonra da olabilir.

"Çok cesurdun, Wyatt." İki elimle yüzünü kavradım ve başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Sen tanıdığım en cesur çocuksun. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Annemi kurtarmalıyız," diyor. "Baba, lütfen. Onu almalıyız. Hâlâ orada. Lütfen."

Vücudum donakaldı. Wyatt az önce Lola'ya annem dedi. Ona daha sıkı sarıldım, gözyaşlarım onun üzerine damladı.

"Onu alacağız. Sana söz veriyorum."

"Hemen şimdi mi?"

"Hemen şimdi."

Wyatt'ı kucağıma alıp kamyonete taşıyorum. Ace, sürücü kapısının önünde durmuş, elini ağzına götürmüş, gözyaşları yüzündeki tozun üzerinde sessiz izler bırakıyor.

Tek kelime etmiyor. Etmesine de gerek yok.

Wyatt'ı kucağıma alıp yolcu koltuğuna oturuyorum. Benden ayrılmak istemiyor. Yumruklarını gömleğime sıkıca kenetlemiş, yüzünü göğsüme dayamış ve birkaç saniye aralıklarla küçük vücudunu hıçkırıklar sarsıyor.

"Sür," diyorum Ace'e.

O da sürüyor. Tam bir sessizlik içinde. Beş dakika sonra, mülk gözükmeye başlıyor. Düşük bir çitin ve bir sıra kurumuş ağacın arkasında, yolun biraz gerisinde duran bir ev. Dışarıdan tatil evi, içeriden ise hapisane gibi görünen türden bir yer.

Ve yalnız değiliz.

Jett'in kamyoneti çoktan oraya varmış, garaj yolunun sonuna çapraz olarak park etmiş, çıkışları kapatmış. Ekibi arabadan iniyor. Dört adam. Silahlı.

Arkalarında, Colten'in kamyoneti geliyor. Romeo yolcu koltuğunda. Ve Colten'in arkasında, sanki tam da böyle bir an için yapılmış gibi görünen siyah bir Aston Martin'de, Drago sürücü koltuğundan kalkıyor. Siyah giyinmiş ve bu evi yakıp kül etmeye hazır.

Koca bir ordu. Kovboylar ve bir Rus mafya üyesi, ıssız bir yerde, çıkmaz bir evin önünde park etmişler, çünkü biri aileme dokunma hatasını işledi.

Ama o kişinin damarlarında benimle aynı kan akıyor. Ve onu bir Sterling yapan her damla kanını emip bitireceğim.

Wyatt hala bana sarılmış haldeyken kamyonetten iniyorum. Colten üç adımda çakıl taşlarını geçiyor. "Hunter." Gözleri Wyatt'a düşüyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey geçiyor, bir çocuğun varlığıyla yumuşatılmış, ham, saf bir öfke.

"O iyi," diyorum. "Sarsılmış. Ama iyi."

Çömelip Wyatt'ın gömleğime sıkıca tutunmuş ellerini nazıkçe çekerim. Bunun için tüm gücümü kullanmam gerekir. "Wyatt. Beni dinle."

Başını sallıyor. "Hayır. Seninle kalmak istiyorum."

"Biliyorum dostum. Ama babanın şimdi Lola'yı alması gerekiyor. Ve ben bunu yaparken senin güvende olmanı istiyorum."

Beau burada olduğumuzu bilecek. Muhtemelen bu durumdan konuşarak kurtulabileceğini düşünüyor.

Yapamaz.

"Ben de gelmek istiyorum."

"Gidemezsin. Bu sefer olmaz." Alnımı onun alnına dayarım. "Colten seni güvenli bir yere götürecekt. Gizli bir sığınak gibi bir yer. Sen orada bekleyeceksin, ben de Lola'yı eve getireceğim. Tamam mı?"

Çenesi titriyor. Ama başını sallıyor. "Geri döneceğine söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

"Annemle birlikte mi?"

Boğazım düğümleniyor. "Annenle."

Onu Colten'a veriyorum. Wyatt, tutunduğu yerden benim gömleğimden Colten'ın boynuna geçiyor. Colten onu sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi tutuyor.

Bizim için öyle.

"Onu üçüncü güvenli eve götür," diyorum. "Onunla kal. Kapıları kilitle. Ben arayana kadar kimse girip çıkmasın."

Colten başını sallıyor ve Wyatt'ı kamyonetine taşır.

Kapıda, Wyatt Colten'ın omzunun üzerinden bana bakıyor. "Cesur ol, baba."

Oğlumun sözleri. Benim ona yüzlerce kez söylediğim gibi bana söylüyor.

Başımı sallıyorum.

Colten'ın kamyoneti yolun sonunda kaybolur ve ben eve dönerim.

Jett kaputtan iner. "Bölgeyi kontrol ettik. İki araba. Beau ve Reese. İçeride başka kimse olduğunu sanmıyorum. Nasıl halletmek istersin?"

Drago silahını kontrol ediyor. Ace çoktan çitlere doğru ilerlemeye başlamış.

"Ace'le beni önce içeri al. O bizim kardeşimiz. Lola'yı güvenli bir şekilde dışarı çıkarmalıyım. Silah sesi duyarsan içeri gelip bana yardım et."

Omzuna bir şaplak atıyorum, o da başını sallıyor.

"Anlaşıldı patron." Ve yürümeye başlıyorum.

YEDMİSYEDİ BÖLÜM

LOLA

"GELDİLER! Lanet olasılar geldi!" Reese'in sesi sisin içinden duyuluyor.

Yerden kalkmaya çalışıyorum ama kollarım beni taşıyor. Tekrar tahtaların üzerine yığılıyorum. Şakaklarımın altında kan birikiyor. Gözlerim bulanıklaşıyor, oda durmak bilmeyen bir eksen üzerinde sallanıyor.

Savaşmam lazım. Dayanmam lazım.

Beau önümde. Sadece bir silüet. "B planı," diyor.

"Dışarıda dört araç var!" Reese'in sesi titriyor. "Hepsini öldüremeyiz!"

Beau gülüyor. "Hayır. Lideri öldür, bu imparatorluğu yakar." Odayı geçip kanepenin arkasından bir av tüfeği alıyor. "Hâlâ Lola bende, unuttun mu? Burada pazarlık yapan biziz. Sen lanet bir avukatsın, bunu bilmelisin."

Reese'i kenara itip kapıya doğru büyük adımlarla ilerliyor. "Sen burada onunla kal. Ben ailemle ilgileneceğim." Kapının eşiğinde duruyor. Av tüfeği omzuna yaslanmış. "Beni öldürmezler. Onu geri istedikleri sürece olmaz. O silahı kafasına dayalı tut ve kıpırdama bile, Reese."

Kapı arkasından gürültüyle kapandı ve Reese'in tabancasının namlusu şakağıma dayandı. Ama sadece hafifçe. Çünkü

titriyor. Kolu o kadar şiddetli titriyor ki, metal cildime küçük titreşimler halinde çarpıyor.

“Lola.” Sesi üstümden geliyor. “Ben... Lanet olsun. Özür dilerim.”

Yüzümü yerden kaldırıyorum. Her santim, kendimden bir parça daha kaybetmeme mal oluyor.

Reese yanımda diz çökmüş durumda. Parmağı tetiğin üzerinde bile değil.

"Siktir git," diye öksürüyorum.

O irkiliyor. “Bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum,” diye fısıldıyor. “Yemin ederim...”

"Ne bekliyordun?" Konuşacak gücüm yok.

Gözlerini kapatıyor. “Bunun parayla ilgili olması gerekiyordu,” diye mırıldanıyor. “Anlaşma. Hunter’ın bana borcunu almak. Böyle olmaması gerekiyordu.”

"Hunter o kapıdan içeri girdiğinde, söyleyeceğin hiçbir şey seni kurtaramayacak."

Eli düşer. Silah, dizinin yanındaki yere düşer. İki elini yüzüne bastırır ve hıçkırarak ağlar.

Silaha bakıyorum. Elimden üç inç uzakta. Parmaklarım uyuşmuş. Vücudum pes etmem için bana bağılıyor. Ama yapamam.

Son bir şans. Elimi
uzatıyorum.

YEDMİSYEDİ BÖLÜM

HUNTER

BEAU, elinde bir av tüfeği ile ön kapıdan dışarı çıkar. On iki kalibrelik pompalı tüfek, sanki deliymiş gibi omzuna yaslanmıştı.

Arazideki tüm silahlar ona doğru çevrilir, ama kardeşim saldırıya geçmeyecek kadar iyi tanıyorum. Özellikle de Lola'yı göremediğim için.

Beau verandada durur. Önündeki orduda göz gezdirir. Gözleri bana takıldığında gülümser. Ve bu, babam öldüğünden beri ondan gördüğüm ilk gerçek gülümseme gibi gelir.

Av tüfeğini omzundan indirip vücudunun karşısına tutar.

"Ne halt ediyorsun sen, Beau?" diye bağıyorum.

"Dikkatli ol, kardeşim," der. "Reese, karının kafasına silah dayamış durumda. Beni vurursan, o da tetiği çeker. Eve saldırırsan, o da tetiği çeker. Orada durup söyleyeceklerimi dinlemekten başka bir şey yaparsan, senin güzelim ateşböceğin ölür."

Dünya bir noktaya daralır, ama ben sakinliğimi korurum. Beau'nun küçük gösterisi sona ermek üzeredir.

"Oğlumu aldın," diyorum.

Tek istediğim kendi kardeşimin kafasını koparmakken, sesim korkutucu derecede sakindir.

"Dikkatini çekmek için ihtiyacım olanı aldım."

"Karımı aldın, kardeşim. Karımı ve oğlumu.
Delirdin mi?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

Kendi kardeşimin bana bunu yapabileceğine inanamıyorum. Onu çok seviyordum. Sadece onun için doğru olanı yapmaya çalıştım. Ve o bana böyle mi teşekkür ediyor? Beni tamamen mahvetmeye çalışarak mı?

O gülüyor, benim parmağım ise tetikte titriyor. Tek bir kurşun. Bunu bitirebilirim.

Ama Lola'nın hayatı için bu riski göze alamam. "O iyi. Biraz hırpalanmış."

"Sen bir pisliksin, Beau," diyor Ace yanımda.

Omuz silkiyor.

"Neden? Sana ne yaptım da bunu hak ettim? Beni hapse atmaya mı çalışıyorsun? Oğlumu mu alıyorsun?"

Yüzünde bir şey parladı. İlk çatlak. "Yunanlılar sana reddedemeyeceğin bir teklifte bulundular, Hunter. Çiftliğimizin iyiliği için bunu kabul ettim. Babamızın mirası için."

Başımı sallıyorum. "Babamız seni şu anda izlese mezarında ters dönerdi."

Derin bir nefes alır. "Ölü bir adamın görüşleri umurumda değil."

Elini yüzüne götürür ve uzaklara bakar, neredeyse dalmış gibidir.

"Çiftliğimi almak için çocuğumun annesini öldürdün. Her şey bu, değil mi? Açgözlülük."

"Çiftliğimiz!" diye bağırdı. "O *bizim* çiftliğimiz olmalıydı, Hunter! Ama sen onu aldın. Her şeyi aldığın gibi!"

"Babam bana verdi."

"Babam yanılmıştı!" diye bağıırır. Elindeki av tüfeği kayar. "O toprağı senden daha çok işledim! Her sabah! Her mevsim! Peki ne elde ettim? İkinci oldum. Her zaman lanet olası ikinci."

Korkunç bir saniye boyunca onu anlıyorum. O kin. Onun olması gerektiğini düşündüğü şeyi benim miras aldığımı izlemek.

Anlıyorum. Ama bunu asla affetmeyeceğim. "Benimle konuşabilirdin, Beau."

"Dinlemezdin."

"Sen benim kardeşimsin. Dinlerdim..."

Av tüfeğini kaldırıp tam göğsüme doğrulttu ve arkamdaki her tetikteki her parmak gerildi.

"Bana kardeş deme," diye tısladı. "Bir yabancıyla evlenip, hiçbirimize sormadan ona ailemizin mirasından pay verdiğinde, bana öyle deme hakkını kaybettin. Benim asla mirasımı alamayacağımı garantilemek için o sürtükle evlendin. Planlarımı mahvettin. Hapse girseydin, bunların hiçbirisi olmazdı."

Jett yanıma yaklaşır, tüfeği Beau'nun göğsünü takip eder.

"Silahı indir, Beau," derim.

"Hayır."

"İndir onu, o zaman biz..."

"BİZ YOK!" diye bağırır. Bu mesafeden iyi bir nişancı olmasına gerek yok; tetiği çekerse, ben ölürüm. "Babam öldüğünden beri *biz diye bir şey* kalmadı! Sen varsın, Hunter. Her zaman sadece sen vardın. Ve ben artık senin gölgede durmaktan bıktım."

Parmağı tetiğe doğru hareket ediyor. Zaman duruyor.

Her şeyi görebiliyorum. Alnındaki teri. Parmak eklemlerindeki beyazlığı. Namludaki hafif titreme, henüz tam olarak karar vermediğini gösteriyor. Kardeşinin göğsüne av tüfeği doğrultmuş bu adamın içinde, bir yerlerde, benimle birlikte ata binen ve lokantada dondurma yiyen bir çocuk var.

O çocuk kaybediyor.

Ve sonra evin içinden... Bir silah sesi.

Beau'nun başı sesin geldiği yöne doğru dönüyor ve av tüfeği bir santim aşağı iniyor.

Bana bir santim yeter.

İki adımda mesafeyi kapatıyorum, namluyu iki elimle kavıyorum ve yana doğru çekiyorum. Dipçik ön koluma çarpıyor ve bileğimde bir acı patlıyor, ama bırakmıyorum. Büküyorum. O direniyor. Silah ateş alıyor ve patlama, Jett'in kafasından on beş santim uzaklıktaki veranda korkuluğuna isabet ediyor. Tahta parçaları havaya uçuyor.

"Lanet olsun!" Jett yere atlar.

Beau'nun elinden av tüfeğini kapıp arkamda fırlatıyorum. Tüfek çakıl taşlarının üzerinde gürültüyle yuvarlanıyor. Beau geriye sendeliyor, ben de karnına o kadar sert bir yumruk atıyorum ki yere düşüyor ve karnına basıyorum.

Adamlarım çoktan harekete geçiyor, Drago önde.

Beau'ya bakıyorum; lanet olası bir pişmanlığı yok. Kendini savunacak hiçbir şeyi yok.

"Sen benim kardeşim değilsin," diye tıslarım ve cebimden bıçağı çıkararak boğazını keserim. "Damarlarında akan kanı hak etmiyorsun."

Ben karnını bıraktığımda boynuna tırmalıyor ama Ace hemen oraya gelip yerimi alıyor ve kanını akıtmak için vücudunu dilimliyor.

"Siktir git," diyor Ace, Beau'nun yüzüne tükürüyor.

Ace bana bakıyor, gözleri kederle dolu. Kendi kardeşimizi betonun üzerinde kan kaybindan ölmeye terk ediyoruz.

"Hunter, buraya gel!" Jett ön kapıdan sesleniyor. Siktir.

"Onun ölmesini sağlayacağım," diyor Ace soğuk bir sesle. Cevap vermiyorum.

Koşuyorum.

YEDMİSYEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

"SİKTİR GİT KALTAKI!" Reese'in sesi odayı yırtıyor. Sırt üstü yatıyor, elleri karnına sıkıca sarılmış, parmaklarının arasından kan akıyor. "Beni vurdun!"

Yerde kıvranıyor, yüzü acı ve inanamama arasında bir ifadeye bürünmüş. Sanki, altın avcısı fahişe dediği kadının az önce ona kurşun sıktığını hâlâ kavrayamıyormuş gibi.

Silah hâlâ elimde. Parmaklarım onu sıkıca kavramış durumda. Denesem bile bırakabileceğimi sanmıyorum.

Emekliyorum.

Her hareketim vücudumda bir deprem gibi. Kollarım titriyor. Dizlerim parke zemine sürtünüyor. Şakaklarımdaki yara zonkluyor ve sıcak, yüzümden kanın aktığını ve çenemden damladığını hissedebiliyorum.

Kapı. Kapıya ulaşmam lazım. "İmdat!"

diye bağıryorum. Ya da bağırmaya çalışıyorum.

Kapıda silüetler görüyorum galiba. Her şey birbirine karışıyor. Silahı kaldırıyorum. Nişan almaya çalışıyorum. Kolum bin kilo ağırlığında.

Görüşüm kararmaya başlıyor, sanki bir anahtar kapatılmış gibi. Kulaklarım çınlıyor. Kim olduklarını, ne

bağırıyorlarsa. Sanki biri tüm dünyanın sesini kısmış gibi.

Vücudum yere eriyip gidiyor.

Ve bu his... güzel. Huzur gibi. Sanki ılık suya batıyormuşum gibi. Sanki aşağıda biri sana sıcak çikolata hazırlarken küvette uykuya dalmak gibi.

Tek görebildiğim Hunter ve Wyatt.

Güneş ışığında duruyorlar. Verandada. Wyatt el sallıyor.

Hunter şapkasını geriye doğru eğmiş, bana gülümsüyor.

Bana beni sevdiklerini söylüyorlar.

Sanırım ben de gülümsüyorum.

Sanki yüzüyorum.

YEDMİSYEDİ BÖLÜM

HUNTER

KAPIDAN İÇERİ GİRİYORUM ve dünya sona eriyor.

Bir patlamayla değil. Bir sesle değil. Beni tamamen yutan, o kadar mutlak bir sessizlikle. Lola yerde yatıyor.

Yüzüstü. Bir kolu kapıya doğru uzanmış, parmakları hâlâ bir silahı kavriyor. Kızıl saçları ahşap zemine yayılmış, şakak kısmında kanla koyulaşmış. Yara açık ve kan akıyor. Başının altında hâlâ genişleyen bir kan gölü var.

Hareket etmiyor.

Bacaklarım çalışmıyor.

Bir saniye, tek bir yıkıcı saniye boyunca, onun öldüğünü düşünüyorum. Ve o saniyede ben de ölüyorum. Benim insan olan her ne varsa, kas ve kemiklerin ötesinde seven, hisseden ve var olan her ne varsa, o da duruyor. Tam orada, kapının eşiğinde.

Sonra sırtının yükseldiğini görüyorum. En ufak bir nefes. Üç metre öteden görünmeyecek kadar küçük bir kaburga hareketi. Nefes alıyor.

Beynim bacaklarıma komut vermeden önce, yanına yere çöküyorum. Dizlerim ahşaba çarpıyor. Elinden silahı alıyorum ve iki parmağımı boynuna bastırıyorum.

Nabız var. Kızım hâlâ orada, hâlâ mücadele ediyor.

"Lola." İki elimle yüzünü kavrayıp başını çeviriyorum. Her yer kan içinde. Yara derin, ama beni korkutan yara değil. Gözleri. Yarı açık. Odaklanmamış. Yeşil rengi soluk. Sanki o gerçekten orada değilmiş gibi.

Sevdiğim kadın kollarımda can veriyor.

"Lola, bebeğim. Bana bak." Sesim, tıpkı kalbim gibi parçalanıyor.

Bir saniye bile düşünmeden onunla yer değiştirdim.

Göz kapakları titriyor. Dudaklarından bir ses çıkıyor. Bir kelimeye bile benzemiyor, yakından bile değil.

"İşte böyle. Benimle kal. Beni duyuyor musun? Tam burada kal." Onu yerden kaldırıp kollarımın arasına alıyorum. Başı göğsüme yaslanıyor.

"Drago," diye bağıyorum. "AMBULANS! HEMEN!"

Drago kapıda belirir. Lola'ya bir bakış atar ve hemen telefonunu kulağına dayar. Arkasını döner, hızlıca konuşur, koordinatları verir ve benim anlayamadığım tıbbi terimler kullanır.

Arkasındaki Jett, Reese'i yakasından sürükleyerek dışarı çıkarıyor ve o pislik çığlık atıyor. "Bekle! Bekle... bana ihtiyacın var!" Bir eliyle karnını tutarken, diğer eliyle kapı çerçevesine tutunuyor. "Hunter... lütfen... bende bilgi var... adını temize çıkarabilirim..."

Lola'yı daha sıkı tutuyorum. "Bunu sen yaptın," diyorum öfkeyle.

"Her şeyi kaydettim!" diye bağıyor Reese. Sesi histerik bir tona bürünüyor. "Beau bana geldi! Planla bana geldi! Her konuşmayı, her itirafı kaydettim, hepsi telefonumda! Hepsi telefonumda!"

Titrek bir eliyle cebine uzanır ve bir telefon çıkarır. "Her kelime, Hunter! Yunanlılar! Ashley! Tuzak! Bana ihanet edeceğini bildiğim için kaydettim! Al şunu... lütfen, beni burada ölmeye bırakma!"

Ona bakamıyorum. Onu düşünemiyorum. Kollarımdaki kadından başka hiçbir şeyi algılayamıyorum, her gözlerini kapattığında nefes almayı unuttuğum için başparmağımla nabzını kontrol etmeye devam ediyorum.

Drago odayı geçip Reese'in elinden telefonu alır. Bana bakar. "Eğer söyledikleri doğruysa, bu her şeyi açıklıyor." Telefonu cebine koyar. "Cinayet suçlaması. Kefalet ihlali. Her şeyi."

Başımı sallıyorum. Sanırım sallıyorum. Yüzüm bana aitmiş gibi gelmiyor.

"O kanıtlar seni kurtarmaz, Reese. Bu konuda değil," diyorum ona ve en iyi arkadaşına dönüp gözlerinin içine bakarak ona ölüm cezasını veriyorum.

Başını sallarken gözyaşları yüzünden süzölür. "Hunter, lütfen. Beni tanırırsın. Öyle demek istemedim..."

"Kapa çeneni." Dişlerimi gıcırdatarak Jett'e bakıyorum, "Onu gözümün önünden al."

"Polislerle ben ilgilenirim," diyor Drago, sesi alçalıyor. "Temizlik işini hallederim, ortadan kaldırırm. Sen ona odaklan. Beau'yu arkaya taşıyoruz, böylece sağlık görevlileri onu görmez."

Umurumda değil; kardeşim öldü. Bu binada umursadığım tek kişi, kollarımda bilincini kaybedip geri kazanıyor.

Başı göğsüme yaslanmış. Nefesi zayıf. Birkaç saniyede bir gözleri açılıyor ve sanki kalbim boğazıma gelmiş gibi hissediyorum.

"Lola. Bebeğim. Benim için uyanık kalman gerekiyor." Dudakları hareket ediyor. "...Wyatt?"

"O güvende. Colten'la birlikte. O güvende, bebeğim."

Eli gömleğimi sıkıyor. Tutunmaya çalışıyor ama gücü yok.

"Seni seviyorum, Lola. Beni duyuyor musun? Seni o kadar çok seviyorum ki, şu anda beni ayakta tutan tek şey bu." Sesim kırılıyor. Kırılmasına izin veriyorum. "Beni terk edemezsin. Bir anlaşmamız vardı. Ya birlikte gideriz ya da ölölüz. Ve sen benim yanımda ölmeyeceksin. Lütfen, ateşböceği. Beni terk etme."

Gözleri açılıyor ve benimkilerle buluşuyor. Yüzümden gözyaşları akarken bile. Bir an için sis dağılıyor ve o orada, gerçekten orada.

"...seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Yarı gülüş, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkar. Hayatımda çıkardığım en kırık ses. "Ben yanımdayım, şehirli kız. Ben yanımdayım."

Ağzının köşesi seğiriyor. Neredeyse bir gülümseme. Sonra gözleri geriye yuvarlanıyor ve vücudu gevşiyor.

"Lola!"

Parmaklarımı boynuna bastırıyorum. Nabızı iyi. Ama bu, içimde yükselen paniği durdurmuyor. Hayatımın aşkının beni terk edebileceği korkusu.

"O lanet ambulans nerede?" diye bağıyorum.

"İki dakika," diye sesleniyor Drago arkamdan bir yerden. İki dakika. Yüz yirmi saniye.

Yüzümü saçlarına gömdüm. Kokunu içime çektim.

"Oğlumu kurtardın," diye şakağına fısıldıyorum. "Yanında kaldın, Lola. Kendini değil, onu seçtin."

Gözyaşlarım onun saçlarına damlıyor. Silmiyorum. "Bu sabah sana evcilik oynadığını söylemiştim. Ve sen bütün gün boyunca, bana asla ödeyemeyeceğim şekilde yanıldığımı kanıtladın."

Onu nazikçe sallıyorum. Göğsümde kalp atışlarını hissediyorum.

"Bana geri dön, ateşböceği. Bana geri dön, ve ben hayatım boyunca bir daha asla aptalca bir şey söylemeyeceğim. Öldüğüm güne kadar sana tapacağım. Her gece seni göle götürüp ateşböceklerini izleteceğim. Sana kahvaltı pişireceğim, merdivenlerden yukarı taşıyacağım ve her sabah şapkamı başına takacağım."

Sesim zar zor çıkıyor. "Sadece geri dön."

Uzakta sirenler çalmaya başlıyor ve ambulans toprak yolu aşarak evin önüne kayarak duruyor. İki sağlık görevlisi dışarı atlıyor. Hızlı hareket ediyorlar.

Onu bırakmak istemiyorum. Fiziksel olarak onu kollarımdan bırakmak istemiyorum.

"Beyefendi. Beyefendi, onu hemen götürmemiz gerekiyor."

Ace yanımda. Eli omzumda. "Hunter. Bırak da işlerini yapsınlar."

Onu sedyeye yatırıyorum. Kızıl saçları sedyenin kenarlarından taşıyor. Yüzü kanın altında solgun. Sağlık görevlisi el feneriyle göz bebeklerini kontrol ediyor ve ben gözlerinin tepki vermesini izliyorum.

"Kafa travması. Muhtemel beyin sarsıntısı. Sağ şakakta ciddi bir yırtık var. Nabız 98 ve zayıf. Harekete geçmeliyiz."

Sedyeyi kaldırıyorlar.

"Ben de onunla geliyorum," diyorum. Bu bir soru değil.
Sağlık görevlisi yüzüme bakıyor. Ellerimdeki kana. Gözlerimde gördüğü her neyse ona.

"Bin."

Ambulansa biniyorum ve elini tutup göğsüme bastırıyorum. Yüzüklerinin yerinde olmamasından nefret ediyorum.

Ace açık kapının önünde duruyor.

"Bunu ben hallederim kardeşim,"
diyor. "Teşekkürler."

Kapılar kapanıyor ve küçük arka camdan evin uzakta küçülmesini izliyorum. Ve o arazinin bir yerinde, eskiden kardeşim olan adamın cesedi yatıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu ona o yaptı. Hayatımda bana böyle bir acı vereceğini hiç düşünmediğim insanlardan biri.

Lola'nın eli elimde soğuk. Onu dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Benimle kal, ateşböceği," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Eve gidiyoruz. Ve istediğin o büyük düğünü yapacağız. Ve bir sürü çocuk."

Ona dünyaları vaat ettim. Ama bunun yerine, benimle birlikte olmak onu hayat mücadelesi vermeye zorladı.

Yanımdaki monitör bip sesi çıkarıyor ve bu bana bir tür rahatlık veriyor. O hala burada. Ve o gözlerini açıp bana iyi olduğunu söyleyene kadar elini bırakmayacağım.

Saatler sürse de, günler sürse de, hayatımın geri kalanı sürse de umurumda değil. Elini bırakmayacağım.

Koridorun ortasında durmuş, iki hemşirenin Lola'yı tekerlekli sandalyeyle, arkasında tabut kapağı gibi bir ses çıkararak kapanan çift kapıdan geçirmelerini izliyorum.

Ve sonra o gitti.

Tarama yapmaları gerekiyor. Kafa travmasını değerlendirmeleri gerekiyor. Kırık olup olmadığını kontrol etmeleri gerekiyor. Kanama. Şişlik. Karımın kanı gömleğime kururken, doktor bana sakın bir ses tonuyla bu sözleri söyledi.

Konuşamıyordum. Olayı kavrayamıyordum. Onlar onu benden alırken, ben orada lanet bir heykel gibi duruyordum.

Sırtımı koridorun duvarına dayadım ve yere oturana kadar kayarak indim. Bacaklarım beni taşıyamaz hale gelmişti. Son altı saat boyunca beni ayakta tutan adrenalin sonunda tükendi ve geriye, başını ellerinin arasına almış, dağılmamak için elinden geleni yapan, linolyum üzerinde oturan bir adam kaldı.

Kendi kardeşimi öldürdüm. Karımı ve oğlumu neredeyse kaybediyordum. Başarısız oluyorum.

Ellerim titriyor. Göğsüm o kadar sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerimi her kapattığımda, Lola'nın orada yatışını, yüzünden kanın akışını görüyorum. Şakakındaki yarayı. Gözlerinin donuk ve odaklanmamış halini.

Avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırıp nefes almaya çalışıyorum. Göğsüm, ciğerlerimi sıkıştıran bir mengene gibi olsa da.

Bir hemşire yanımdan geçiyor ama onu zar zor fark ediyorum. "Beyefendi, hemen şurada bir bekleme odası var..."

"Burada iyiyim," diye homurdanıyorum.

Tereddüt ediyor. Ona bakmıyorum bile. Bunun yerine telefonumu çıkarıp Colten'ı arıyorum.

"O nasıl?" diye hemen cevap verdi.

"Tarama yapıyorlar. Henüz bilmiyorum." Sesim garip çıkıyor. "Wyatt nasıl?"

"Uyuyor. Sonunda. Biraz zaman aldı ama uykuya daldı. O güvende, Hunter.

Jerry de burada."

"Tamam. İyi." "Sen nasılsın?"

Cevap vermiyorum. Çünkü dürüst cevap, benden geriye kalan her şeyi paramparça ederdi. "Daha fazla bilgi edindiğimde ararım," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Kırk beş dakika boyunca o yerde oturuyorum.

Kırk beş dakika boyunca duvara bakıp, inandığımdan bile emin olmadığım bir Tanrı ile anlaşmalar yapıyorum. Söz vermeye hakkım olmayan şeyler vaat ediyorum.

Onun iyi olmasına izin ver. Ne istersen al. Çiftliği al. Parayı al. Kalan her yılını al. Sadece ona bir şey olmasın.

Bir doktor köşeyi dönüyor. O bana on adım yaklaşımadan ayağa kalkıyorum. "Bay Sterling?"

"O nasıl?"

Klipped'a bir göz attı. Sonra bana. Bir an için nefes alamadım.

"Eşinizin sağ şakak bölgesinde ciddi bir darbe var. CT taraması yaptık. En çok endişelendiğimiz kırık ve kafa içi kanama yok."

Vücudumdaki tüm havayı boşaltırcasına nefes veriyorum.

"Ancak beyin sarsıntısı geçirmiş. Ciddi bir beyin sarsıntısı. Şakakındaki yırtık on bir dikiş atılmasını gerektirdi. Bileklerinde ikinci derece ip yanıkları var, bunları temizleyip sargıladık. Ayrıca kaburgalarında ve sol kalçasında ciddi morluklar var."

On bir dikiş. Halat yanıkları. Çürük kaburgalar.

Bunları yapan kardeşimdi.

"Onu bir gece boyunca gözlem altında tutmamız gerekiyor. Önümüzdeki on iki ila yirmi dört saat içinde beyin sarsıntısının nasıl seyredeceğine bağlı olarak, bu süre daha da uzayabilir. Kafa travmaları öngörülemez olabilir. Onu düzenli olarak kontrol edeceğiz; göz bebeği tepkisi, bilişsel işlevler, denge."

"Ama iyileşecek, değil mi?"

Adam başını salladı. "Çok ağır bir darbe aldı. Ama iyileşecek."

Dizlerim neredeyse çöküyor. Elimi duvara dayıyorum. "Onun için özel bir odaya ihtiyacım var," diyorum. "Elinizdeki en iyisi. Ortak koğuş olmasın. Rahatsız edilmesin. Kapıda güvenlik olsun. Fiyatınızı söyleyin."

Doktor gözlerini kırıştırır. "Dördüncü katta özel bir süitimiz var, ama genellikle..."

"Fiyatını söyle."

Beni bir an inceler. "Bunu sonra halledebiliriz. Ben ayarlamaları yaparım," der sessizce.

"Teşekkür ederim." Cebime uzanıp bir deste nakit çıkardım. Elini sıkıca tuttum. "Bu, zamanınız ve gizliliğiniz için."

Karımın yatışıyla ilgili hiçbir bilgi, kilitli olmayan hiçbir sisteme girmeyecek. Benim iznim olmadan ziyaretçi kabul edilmeyecek. Hiçbir şey.”

Parayı cebine koyup başını salladı. “Onu yaklaşık yirmi dakika sonra görebilirsiniz. Birini gönderip sizi bulmasını sağlayacağım.”

Uzaklaşır. Alnımı duvara dayayıp gözlerimi kapatırım.

O iyi olacak.

Bunu kafamın içinde üç kez tekrarlarım. Sözlerin yerleşmesine izin veririm. Gerçek olmalarına izin veririm.

Arka cebimdeki telefonum titriyor. Benim telefonum değil. Onunki. Ace’in havaalanında bulunduğu telefon. Onu çıkarıyorum. Ekranı çatlak ama çalışıyor. Babası arıyor.

Ekrana bakıyorum. Çalışmasını izliyorum. Ve tereddüt ediyorum. Çünkü ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bu adamla hiç tanışmadım. Onunla hiç konuşmadım. Richard Jackson hakkında bildiğim her şey Lola’dan geliyor. Moda imparatorluğu var, ona baskı uyguluyor ve yükümlülükler ve etkinlikler şeklinde şartlı sevgi gösteriyor.

Arıyor çünkü kızının doğum günü partisine gelmesi gerekiyordu. Ama gelmedi.

Siktir et. Cevap veriyorum.

"Lola? Neredesin tatlım? Araba iki saattir havaalanında bekliyor ve..."

"Bay Jackson. Ben Lola değilim." Sessizlik.

"Kimsiniz?" Sesi aniden değişiyor. "Neden kızımın telefonu sizde?"

"Adım Hunter Sterling. Lola bir kaza geçirdi. Arizona'da hastanede yatıyor."

Ardından gelen sessizlik, hayatımda duyduğum en gürültülü şeydi.

"Ne tür bir kaza?" Sesi alçalır. Otoritesi sarsılır.

İşte baba. Endişeli olan. "O... o iyi mi?"

"İyi. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve dikiş atılması gerekmiş, ama tarama sonuçları temiz. Onu gözlem altında tutmak için bir gece hastanede tutacaklar. Eminim ki emin ellerde."

Nefesini verdiğini duyuyorum. "Ne oldu?"

"Bunu yüz yüze konuşmayı tercih ederim, Bay Jackson. Ama kızınızın güvende olduğunu bilmenizi isterim. Ona iyi bakılıyor. Özel bir odası var ve eyaletin en iyi doktorları onunla ilgileniyor."

Bir duraklama. Düşündüğünü duyabiliyorum. "Adınızın Hunter Sterling olduğunu söylediniz. Kızımı nereden tanıyorsunuz?"

Elimi yüzüme sürüyorum. "Kızınızın evlendiği adamım, efendim."

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, aramanın kesilmediğinden emin olmak için ekrana baktım.

"Evlendi," diye
tekrarladı. "Evet,
efendim."

"Ne zaman?"

"Kısa bir süre önce."

Nefes alışını duyabiliyorum. Kızının hayatı hakkında bildiğini sandığı her şeyi yeniden değerlendirirken beyninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. "Ve şu anda ona bakan kişi siz misiniz? Hastanede mi?"

"Olaydan beri yanından ayrılmadım. Ayrılmayacağım da."

Boğazını temizliyor. Tekrar konuştuğunda, sesindeki keskinlik gitmiş. Geriye, çocuğu için endişelenen bir adamın sesi kalmış. "Gerçekten iyi mi, Hunter?" Adımı kullanıyor.

"Bana gerçeği söyle."

"O, tanıdığım en güçlü insan, Bay Jackson. Bugün deli gibi mücadele etti. Ve iyi olacak."

Boğazında bir şeyin takıldığını duyuyorum.

"Bunu bizim hakkımızda bu şekilde öğrenmeyi beklemediğinizi biliyorum," diyorum. "Ve daha tanışmadan beni nefret etmek için yüzlerce nedeniniz olduğunu da biliyorum. Onun için hayal ettiğiniz kişi değilim. Bunu biliyorum."

"Sen benim neyi..."

Onu kesiyorum. Telefonda konuştuğumuzda ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

Ben şehirli bir çocuk değilim. Ama zenginin.

"Ama kızını seviyorum. O da beni seviyor. Ve kararını vermeden önce bana bir şans vermeni istiyorum." Bir an duruyorum. "Çiftliğime gel. Kızının nasıl yaşadığını gör. Torununu tanıyın."

"Torunum mu?" Sesi tizleşti.

Kıkırdıyorum.

“Oğlum. Wyatt. Altı yaşında. Ve güneşin Lola ile doğup battığını düşünüyor.”

Telefonun diğer ucundan, kahkaha da olabilir, hıçkırık da olabilir bir ses duyuyorum. “O çocuklarla her zaman iyi geçinirdi,” diyor sessizce. “Bizim onunla geçindiğimizden çok daha iyi.”

Bu sözler beni durdurur. Çünkü bu, tanıyalı doksan saniye olan bir adamdan duyduğum en dürüst sözlerdir. “Bay Jackson. Kızınız sizden kaçmadı. Bir şeye doğru koştu. Ve size bunun ne olduğunu göstermek isterim. Onu ne kadar sevdiğimizi göstermek isterim.”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik olur. Arka plandaki gürültüyü duyabileceğim kadar uzun bir sessizlik. Altmışınca yaş günü. Ve kutlama yapmak yerine, koridorda durmuş, kızının evlendiğini ve hastanede olduğunu öğreniyor.

“Arizona’ya geliyorum,” diyor. “Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz.”

“Yarın sabah ilk iş.”

Beni göremese de başımı sallıyorum. “Adresi gönderirim.

"Jetimi kullanmak ister misin?" diye soruyorum.

"Ben kendiminkini kullanırım. Ama teklifin için teşekkür ederim," diyor.

"Uyandığında ona söyle..." Durur ve boğazını temizler. "Ona onunla gurur duyduğumu söyle. Her ne kadar bunu söylediğimde bana asla inanmasa da."

Gözlerim yanıyor. Her şeyin yoluna gireceğine dair içimde bir his var. "Ona söyleyeceğim."

“Peki Hunter?”

“Evet, efendim?”

"Yanında olduğun için teşekkür ederim. Kızıma göz kulak olduğun için."

Yutkunuyorum. “Bu bir iş değil, Bay Jackson. Bu bir ayrıcalık.”

Telefonu kapatıyor.

Hastane koridorunda durmuş, karımın kırık telefonunu elimde tutuyorum ve göğsümde büyüyen bu duyguyla ne yapacağımı bilmiyorum.

Belki Richard Jackson da benim beklediğim gibi biri değildir.

Koridorun sonunda bir hemşire belirir. “Bay Sterling? Karınız sizi soruyor.”

Cümlesini bitirmeden harekete geçiyorum.

YEDMİSYEDİNCİ BÖLÜM

LOLA

HER ŞEY ANIDEN OLUYOR, sanki biri vücudumdaki her sinirin sesini açmış gibi. Şakaklarım, kalp atışlarımla senkronize olan derin, mide bulandırıcı bir ritimle zonkluyor. Nefes aldığımda kaburgalarım ağrıyor. Bileklerim yanıyor.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama ışık o kadar parlak ki sanki bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tekrar deniyorum. Bu sefer daha yavaş. Oda parçalar halinde görünüyor.

Hastane.

Hastanedeyim.

Anılar, midemi bulandıran bir hızla geri geliyor. Beau. Ev. İp. Pencerede Wyatt'ın yüzü. Yerdeki silah. Parke zemine yayılan Reese'in kanı.

Hunter.

Hunter nerede?

Oturmaya çalışıyorum ama vücudum acı içinde inliyor. Öyle şiddetli bir baş dönmesi dalgası geliyor ki oda yana doğru eğiliyor ve yerden kaymamak için boş elimle yatak korkuluğuna tutunuyorum.

Yanımda bir hemşire beliriyor ve elini nazikçe omzuma koyuyor. "Sakin olun. Hızlı hareket etmeye çalışmayın."

"Kocam," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Sesim sanki çakıl taşları üzerinde sürüklenmiş gibi çıkıyor. "Kocam burada mı?"

Gülümsüyor. "Binadan ayrılmadı. Bütün bu süre boyunca koridorda bekledi."

Göğsümdeki bir şey açılıyor. Şu anda ona her şeyden çok ihtiyacım var. "Onu... onu çağırabilir misiniz? Lütfen."

"Elbette." Elimi sıkıyor. "Gidip onu bulayım."

O ortadan kaybolur, ben ise orada uzanırım. Tavana bakarım. Metronom gibi kalp atışlarımı sayan monitörün bip sesini dinlerim, neredeyse kaybettiğim bir hayatın ritmini tutar.

Parmaklarım sol elimdeki yüzüksüz parmağıma dokunur ve kalbim sızlar. Gözyaşlarının yanaklarımdan akmasına izin veririm. Yüzükler çiftlikteki komodinin üzerindedir. Bu sabah öfkeyle bıraktığım yerde. Kırgınlıkla. Çünkü Hunter aptalca bir şey söyledi ve ben daha kötüsünü söyledim, ikimiz de gururumuzun ikimizin de sahip olduğu tek iyi şeyi mahvetmesine izin verdik.

O kavga sanki başka bir hayatta olmuş gibi geliyor.

Yüzüklerimi geri istiyorum.

Kocamı istiyorum.

Eve gitmek

istiyorum.

Kapı açılıyor. Ve o orada.

Hunter kapının eşliğini dolduruyor. Gömleği kanla lekelenmiş. Benim kanımla. Saçları, ellerini içinden geçirmesinden dolayı dağınık. Gözleri, onda daha önce hiç görmediğim bir şekilde kızarmış ve acı çekiyor.

Ağlamış. Hunter Sterling ağlamış. Kapının hemen içinde durur ve bana bakar. Ve ben yüzünün tamamen dağıldığını izlerim.

"Selam kovboy," diye fısıldıyorum.

İşte bu yeterli oluyor. Üç adımda odayı geçiyor ve ben serumun, monitörün, ağrının ya da bana kıpırdamamamı söyleyen hemşirenin umurumda bile değil. Ona uzanıyorum.

Yatağın kenarına oturur ve beni kollarının arasına o kadar nazikçe alır ki, bu beni ağlatır; acıdan değil, beni ne kadar nazikçe tuttuğundan dolayı.

Yüzümü boynuna gömdüm ve kendimi kaybettim. Hıçkırıklar, varlığından bile haberdar olmadığım kadar derin bir yerden geliyordu. O güzel türden

. Çirkin, nefes nefese, tüm vücudumu sarsan, dalgalar halinde gelen, yakasını ıslatan ve ciğerlerimdeki havayı çalan türden. O evde içimde tuttuğum her şey, Hunter'ın göğsüne dökülüyor.

O da beni kucaklıyor. Beni susturmuyor. Sakinleşmemi söylemiyor. Sadece bana sarılıyor ve parçalanmama izin veriyor çünkü buna ihtiyacım olduğunu biliyor.

Eli enseme okşuyor. Dudakları saçlarıma bastırıyor. "Buradayım, ateşböceği," diye fısıldıyor. "Hemen buradayım."

"Çok korktum," diye hıçkırıklar arasında boğuk bir sesle söylüyorum. "Çok korktum, Hunter."

"Biliyorum, bebeğim.

Biliyorum." "Beau... o..."

"Henüz bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin. Şu anda değil." Bana bakmak için biraz geri çekiliyor. Elleri yüzümü çevreliyor, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor, avuç içleri yanaklarımı ısıtıyor, bugün o ellerin yaptıklarından sonra dokunuşu inanılmaz derecede nazik.

"Şu anda bilmen gereken tek şey, güvende olduğun. Wyatt güvende. Ve seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım."

Hıçkırıklarla karışık bir kahkaha atıyorum. "Bu, duş almayı biraz garip hale getirecek."

O, gülmekle ağlamak arasında bir şeyden boğuluyor. "Bu riski alırım."

Alnını alnıma dayadı. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Bileklerim çeneme değdiğinde nabzının hızlandığını hissettim. "Çok üzgünüm, Lola," dedi. "Bu sabah olanlar için. Söylediklerim için. O evden çıkmama izin verdiğim için, düşünerek..."

"Dur." Parmağımı dudaklarına bastırıyorum.

"Sakin." "Benim..."

"Gerek yok." Gözlerine bakıyorum. "Benim için geldin. Wyatt'ı buldun. Geldin ve beni oradan çıkardın." Sesim yine titriyor ama devam ediyorum. "Önemli olan tek şey bu. Gerisi... Hiçbir şey. Toz gibi. Zaten affedildi."

Gözlerini kapattı. Bir damla gözyaşı yanağından süzülüp sakalına karıştı.

"Seni neredeyse kaybediyordum," diye boğuk bir sesle söyledi.

Elimi uzatıp başparmağımla gözyaşını siliyorum. "Ağlama kovboy. Sert adam imajını mahvedersin."

Gülüyor, ben de gülümsüyorum. Gerçekten gülümsüyorum.

"O şöhret, seninle tanıştığım gün pencereden dışarı uçtu, şehir kız."

Beni öper. Dudakları benimkilere zar zor değiyor çünkü Bana cam gibi davranıyor ve ona kırılgan olmadığımı söyleyecek gücüm yok. Artık yok.

Çünkü şu anda, bana göz kulak olmasına ihtiyacım var.

Geri çekildiğinde, eli benim elime kayıyor. Başparmağı çıplak yüzük parmağımla buluyor ve boşluğu izliyor. "Eve varır varmaz ilk iş," diye mırıldanıyor.

"İlk iş," diye onaylıyorum.

Yatağımın yanındaki sandalyeye yerleşiyor ve kol dayama yeri yatağa değecek kadar yaklaştırıyor. Eli elimden ayrılmıyor.

"Wyatt iyi mi?" diye soruyorum.

"Colten'la birlikte. Güvende, sana söz veriyorum."

Başımı sallıyorum. Rahatlamamanın beni sarmasına izin veriyorum. Oğluma hiçbir zarar gelmediğini bilmek, tüm bu acıya değiyor. "Benim iyi olduğumu biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor. Şu anda uyuyor. Sabah Colten'ı arayıp onu seni görmeye getireceğim."

"Ona sözümü tuttuğumu söyle. Geri döndüm."

Hunter elimi daha sıkı tutar. "Evet, tuttun, ateşböceği. Geri döndün."

"Bana anne dedi. Bu... sorun olur mu?"

Elimi dudaklarına götürüp oraya yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bu, benimle evleneceğini söylemen dışında, hayatımda duyduğum en güzel şey."

Gözlerimden akan yaşları ve küçük hıçkırıkları durduramıyorum. Ama artık bedenimle daha fazla mücadele edemiyorum. Yorgunluk beni dibe çekiyor. Bedenim dinlenmem için bana bağılıyor. "Hunter?"

"Evet, bebeğim?"

"Uyandığımda burada olacak mısın?"

Elimi dudaklarına götürür ve parmak eklemlerimi öper. "Hiçbir yere gitmiyorum, Lola. Ne bu gece, ne yarın, ne de hiçbir zaman."

Elime bir öpücük daha konduruyor. “Şimdi uyu. Gözlerini açtığında tam burada, elini tutuyor olacağım.”

"Söz mü?"

"Söz
veriyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Yorgunluğun beni almasına izin veriyorum. Bip sesleri, uğultu ve onun sıcaklığının birbirine karışıp bana güven hissi veren bir şeye dönüşmesine izin veriyorum.

Uyku beni kucaklamadan önce fark ettiğim son şey, Hunter'ın başparmağının elimin üstünde yavaşça daireler çizmesi. Ve nefesinden biraz daha yüksek sesle, duyamayacağımı sandığı bir şey söyleyen sesi. "Seni seviyorum, ateşböceği."

Duyuyorum.

Ve gülümseyerek uykuya daldım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

WYATT, Lola'nın yanından ayrılmayı kesinlikle reddediyor. Ve ben onunla tartışmayacağım. Bu zamanı birlikte geçirmeyi hak ediyorlar. Bunu engellemeyeceğim. Her Lola'dan annesi olarak bahsettiğinde, parçalanmış kalbimin bir parçası yerine oturuyor.

Ace gelip ona kocaman bir buket çiçek getirdi.

Colten bile ona çikolata getirdi.

Violet olanları duyunca neredeyse o anda bayılacaktı. Lola'ya duyduğu sevgi her halinden belli oluyor. Kızımın ona sahip olduğu için mutluyum.

Umarım yakında Violet'e kalp krizi geçirtmeyi bırakırız. O kız da hayatında biraz mutluluğu hak ediyor. Ve Jett'in ona daha önce bakışından anladığım kadarıyla, o da ailenin bir parçası olabilir.

Ama nihayet oda yeniden bizim oldu. Benim küçük ailem. Wyatt, Lola'nın denemesi için farklı çikolata çeşitleri seçiyor.

"Hey baba, bu portakallı olanı ister misin?"

Sakalımı kaşıyorum, Lola'ya bakıyorum. "Eğer varsa, kirazlıyı tercih ederim oğlum."

Kaşlarını çatıp kutuya tekrar bakıyor. "Hayır. Sanmıyorum. Sadece çilekli ya da portakallı var."

Gülüyorum. "Sen ye onları, Wyatt. Ben sadece kirazlı olanı istiyorum."

Yatağının yanına yaklaşırken Lola gülümsüyor.
izleme devam iyi iyi umuyoruz
umuyoruz o yarın yarın taburcu edilebilir ve ona evde
bakabilirim.

“Lola... Sana söyleyecek bir şeyim var,” diyorum, saatime bakarak.
Ailesi her an gelebilir. Ona söyleyecek çok şeyim var. Mesela artık New
Falls'tan ayrılacak özgür bir adam olduğum gerçeği gibi. Drago, Red
Creek'teki baş dedektife kanıtları verdi
ve bizim tarafımızdan yapılan küçük bir şantajla her şey halledildi. Bak, o
dedektif, gece geç saatlerde diğer memurlarla pis şeyler yapan yaramaz bir
adam. Romeo'nun görüntüleri bulduğu gibi.

Yani, Beau ve Reese teknik olarak kimsenin aramadığı kayıp kişiler.
Kimse onların kaybolduğunu umursamıyor.

Ace, Reese'i parçaladı ve ona karşı duyduğu tüm öfkeyi ondan çıkardı.
Ve şimdi, mezar taşları bile olmayan lanet mezarlığımızdalar. Olmaları
gereken yerde çürüyorlar.

Ama Lola tüm bunları daha sonra öğrenebilir. Bu savaş kazanıldı diye,
bittiği anlamına gelmez. Yunanlılar durmayacak. Ama şimdilik nefes alabiliriz.

Kardeşlerim ve ben, Enzo ile birlikte bu işi çözebiliriz.
Şu anda Lola daha önemli. Her zaman öyle olacak.

"Ne, kovboy?" diye soruyor, kendini daha dik bir pozisyona
getirerek. İrkildiğinden gözümden kaçmıyor. Ve bundan
nefret ediyorum. "Ailen buraya geliyor."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Onlarla
konuştun mu?" Başımı sallarım.

"Ne dedin?"

"Gerçeği. Evlendiğimizi. Senin hastanede olduğunu. Tabii, kardeşimin
seni öldürmeye çalıştığı gerçeğini hariç. Bir kaza olduğunu söyledim."

Bana gözlerini kırıştırır, sonra Wyatt'a bakar. Sonra tekrar bana.
"Buraya mı? Buraya mı geliyorlar?"

"Evet, bebeğim. Her an gelebilirler."

Kaşlarını çattı. "Ama partisi dün gece değil miydi?"

Elini nazıkçe tuttum. "Baban, gösterdiğinden çok daha fazla
önemsiyor, ateşböceği. Sesinden anladım. Belki onlara kendilerini

kendilerini tekrar kanıtlamaları için bir şans ver.”

Kapı çalınır çalınmaz titrek bir nefes alır. “Tam bir enkaz gibiyim!”

Yeterince iyi olmadığına dair açık bir panik var. Onu bu halde kabul etmeyecekler.

“Lola, hastane yatağında bile muhteşemsin.” Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Şimdi, kayınvalidem ve kayınpederimle tanışma ve onların bana aşık olmasını sağlama zamanı geldi," derim, dudaklarım onun tenine değecek şekilde.

Kıkırdıyor. “İyi şanslar.”

Geri çekilip göz kırpiyorum. “Güven bana. Her şey yoluna girecek.”

Kapıyı açıyorum ve Lola'nın annesi gözyaşlarına boğuluyor. Richard tek kelime etmiyor. Lola onlara garip bir şekilde el sallıyor ve Wyatt'ı kollarına daha sıkı sarıyor.

“Üzgünüm, Lola. Üzgünüm,” diye hıçkırıyor annesi.

Lola bununla nasıl başa çıkacağını hiç bilmiyor gibi görünüyor.

“Karım biraz... dramatiktir,” diyor Richard bana.

Sonra bana dönüp elini uzatır. Elini sıkıca sıkarım. “Tanıştığımıza memnun oldum, Hunter,” der.

"Ben de, Richard."

Lola'nın gözleri babasınıninkilerle buluşur ve babasının nefesi kesilir. Elimi omzuna koyarım. "Bana söylediklerini ona da söylesene," derim sessizce.

O da başını sallar ve yanlarına gider. Ben kenarda dururum, bu anı ona bırakırım; o da onlara evlendiğini söyler ve Wyatt'ı tanıştırır.

Keçi Gary ve atı Penny hakkında anlattıkça, onu çok sevmiş görünüyorlar.

Ben sadece arkamda oturup gülümsüyorum. Lola'nın bakışları benimkilerle buluştuğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Teşekkür ederim," diye dudaklarını oynatıyor.

Ona bir öpücük gönderiyorum. Çünkü bu sadece başlangıç. Ona kalbinin arzuladığı her şeyi vereceğim.

Tüm arkadaşlarımız ve ailemizin katılacağı büyük bir düğün. Bebekler.

At gezintileri.

Gölde ateşböceklerini izleyerek geçireceğimiz
geceler. New York'ta alışveriş çılgınlığı.

Her şey. Her ne olursa. Mümkün kıldığım her şey.

Hayatımın geri kalanını, beni evcilleştiren ve kalbimi açmam için bir
neden veren bu kadını sevgiyle geçireceğim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LOLA

ŞARKI - BEAUTIFUL THINGS, *Benson Boone*

Ev.

Kalbimin beni yönlendirdiği yer. New York'tan yüzlerce mil uzakta. Bir çiftliğin ortasında. Beni seven insanlarla çevrili.

İnternette paylaştıklarım için değil. Ya da mayoyla nasıl görüldüğüm için değil.

Bütün bunların ötesinde, beni olduğum gibi seven insanlar. Kanlı bedenimi yerden kaldırıp uyanmam için yalvaran bir adam. Asla yanımdan ayrılmayan bir en iyi arkadaş. Benim acımı benim kadar hisseden biri. Ve bana gülümsediği anda kalbimi çalan küçük bir çocuk. Ruhuma girmeyi başaran biri. Kan bağıyla benim oğlum olmayabilir, ama önemli olan yerlerde o benim oğlum.

Hatta hiç sahip olacağımı düşünmediğim kardeşlerim bile var. Kardeşlerim. Ace ve Colten, Hunter'la birlikte beni kabul ettiklerini kanıtladılar. Benim de onlardan biri olduğumu.

Ruhum hiç bu kadar huzurlu olmamıştı.

Ve şimdi evimizin verandasında duruyorum, ahşapta kiraz kırmızısı bir "hoş geldin" pankartı asılı. Bir elim Hunter'ın, diğer elim Wyatt'ın elinde.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Hunter.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum, duygularımla mücadele ediyorum ama başaramıyorum.

Kapı açılır ve Violet bana doğru koşar, kollarını dikkatlice bana dolayarak sarılır. "Seni New Falls'a getirdiğim için özür dileyecektim, Lola. Gerçekten pişman olmaya başlamıştım. Olan biten her şeyden sonra. Ama aslında, bence tam da ait olduğun yerdesin."

Hıçkırıklar boğazımı tıkar.

"Asla özür dileme. Beni buraya getirmek, yapabileceğin en iyi şeydi."

Beyin sarsıntısına ve öleceğimi düşünmeme rağmen. O zaman bile, burada geçirdiğim zamanları hiçbir şeye değişmezdim. Bu çiftlikte bulduğum sevgiyi.

Violet çığlık atıp geri çekilir ve Gary onun bacağına kafa atınca kahkahaya boğulurum. "Ne oluyor be!"

Wyatt keçisini uzaklaştırır ve Hunter onu izler.

"Bu sefer keçi sadece bana değil, başkasına da saldırdığına sevindim," diye mırıldanır Hunter.

Onun yanına hafifçe dokunuyorum. "O seni gerçekten seviyor." O alaycı bir şekilde gülüyor. "Hayır. Gerçekten sevmiyor, Lola."

Wyatt'ın en sevdiği keçinin peşinden koştuğunu dinleyerek gülüyorum. Kalabalığın geri kalanı kapıdan içeri akıyor. Ace ve Colten, ardından da annemle babam.

Suçlu bir adamın yüzüne sahip olan Hunter'a bakarım. "Onlara çiftlikte kalabileceklerini söyledim," der, eğilip kolunu belime dolayarak.

"Bizim evimizde değil, değil mi? Başka bir yerde mi?"

Kıkırdıyor. "Evet. Arazideki misafir evlerinden birinde." Uff.

Köprüler kuruyor olabiliriz, ama bu biraz fazla.

Hunter'a dönüp ellerimi göğsünde gezdiriyorum. "Ne kadar kalacaklar?"

Dudaklarını ısıırıyor. "Sadece birkaç gün. Sonra düğünümüz için geri dönecekler."

Hunter tek dizinin üzerine çöküp, içinde annesinin nişan yüzüğü ve yepyeni bir elmas alyansın bulunduğu siyah kutuyu açtığında nefesim kesilir.

“Lola. Benim ateşböceğim. İlk seferinde, diz çöküp sana evlenme teklif edecek bir adam olmadığımı söylediğimi biliyorum. O sözümü geri alıyorum. Çünkü tam da burada olmak istiyorum. Burada, toprakta, hayatımızın geri kalanında beni kocan olarak kabul edip etmeyeceğini soruyorum. Çünkü seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, yanında olmadığın bir gelecek düşünemiyorum bile. Bunu doğru düzgün yapmak ve sana hak ettiğin her şeyi, hatta daha fazlasını vermek istiyorum. O yüzden Lola... benimle tekrar evlenerek bana bu şerefi bahşeder misin?”

Sözler ağzımdan çıkmadan başımı sallıyorum. Yan tarafa bakınca, Wyatt'ın Hunter'ın arkasında, Gary'nin yanında durduğunu görüyorum. Bana en şımarık gülümsemesini atıyor ve başını sallıyor.

“Evet. Evet. Kovboy. İstedığın kadar seninle evlenirim.”

Ayağa kalkıp beni kollarının arasına alıyor ve dudakları benimkilere değiyor. “Sonsuza kadar, ateşböceği. Aldığım her nefesle seni sevmek istiyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum, kocacığım,” diye fısıldıyorum.

Hayatımın geri kalanını burada geçirmek istiyorum.

Ya hep ya hiç.

“Şimdi seni oraya götüreyim de hemşiren olabileyim,” diye fısıldadı Hunter dudaklarıma.

“Hemşirem mi, hmm? Yaramaz bir hemşire misin, Bay Sterling?”

Başını eğip, gülümsemesini zorla bastırıyor. “Son derece. Sen sadece uslu bir kız olup beni dinle, o zaman tüm ödülleri alacaksın,” diye fısıldıyor ağzıma.

Bütün vücudum alev alıyor. “Görünüşe göre beni yatağıma götürsen iyi olacak,” diyorum ona.

Başını sallıyor. “Önce aile yemeği. Bütün sabahı bunu senin için hazırlamakla geçirdiler.”

O geri çekilip iki yüzüğü de ait oldukları yere, parmağıma takarken gülümsüyorum. “Onları hiç çıkarmamalıydım,” diye fısıldıyorum, yere bakarken, suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor.

Kollarını bana doluyor, beni yanına çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. “Bunun olduğunu unutmuştum, ateşböceği. Artık olması gereken yerlerindeler, önemli olan tek şey bu.”

Hunter'ın eline bakıyorum ve yüzüğü orada; hiç çıkarmamış.

"Söz veriyorum, artık sonsuza kadar orada kalacaklar." Gülümsüyor. "Ben de sana söz veriyorum."

Wyatt bize doğru atılır, Hunter onu kucağına alır ve üçümüz birbirimize sarılırız.

"Yani Lola sonsuza kadar kalacak, değil mi?" diye sordu Wyatt.

Gözlerimden bir kez daha yaşlar akıyor. "Seni asla terk etmeyeceğime söz vermiştim, Wyatt. Ciddiydim. Ben her zaman seninleyim." diyorum ona. Başını yanağıma yaslıyor. "Sana anne diyebilir miyim?"

Lütfen. Her zaman?"

Başının üzerinden Hunter'a bakıyorum. Sınırı aşmak istemiyorum ama bu doğru geliyor. Sanki ona karşı o kişi olmak benim kaderimmiş gibi geliyor. Ama bunun sadece başımıza gelenlerin yarattığı stres mi, yoksa ona karşı annelik figürü olmam mıdan kaynaklandığından emin değilim. Wyatt'ın bunu kendi zamanında çözmesini istiyorum. Bana ne derse desin.

"Bana ne dersen de, Wyatt. Ama bunu çok isterim,"

diyo

rum "Her zaman beni seven bir anne ve babam olsun istemişimdir."

Hunter gözlerini kapatır. Acısını hissedebiliyorum. Ama biliyorum ki yıllar boyunca bu çocuğa iki kat sevgi vermek için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum.

Wyatt'ın mutlu olması için her şeyi feda etti. Ama bunu tek başına yapmak zorunda değil. Ben onun yanında olduğum için. Ve bu küçük çocuğa hak ettiği hayatı verebileceğiz.

Kahkaha ve yaramazlıklarla dolu bir hayat. Ve bolca sevgiyle.

Benim kaçırdığım bir çocukluğu, bu küçük çocuğa sunabileceğim.

"Seni çok, çok seviyoruz Wyatt, bana ne dersen de," diyorum ona.

Hunter şakaklarıma öpücük konduruyor, sonra da oğullarına. "Siz ikiniz benim her şeyimsiniz."

Ne olursa olsun, Hunter Sterling ve bu küçük çocuğa bağlıyım. Onun kaderimin bir parçası olduğuna inanıyorum. New York'ta hiç huzur bulamadım çünkü benim olmam gereken yer orası değildi.

Sterling Çiftliği, kendimi bulduğum yer. Aşk bulduğum yer. Bir aile bulduğum yer.

Ve her ne olursa olsun, benim için dünyayı yakıp yıkacak bir erkeğim olduğunu biliyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HUNTER

BİR AY SONRA.

Şarkı - Loving Life Again, Ella Langley

Çoğu insanın aylık maaşından daha pahalı bir takım elbise içinde terliyorum ve umurumda bile değil. Şehirli kızım takım elbiseli bir kovboydan hoşlanıyor ve ben de ona bunu vereceğim.

Ace ve Colten için ne yazık ki, onlara da aynı acıyı çektirdim.

Arizona takım elbiseler için yaratılmadı. Ne kadar nefes alabilir olsalar da

.

Yeminlerimizi etmek için nadiren gölge bulunan bir yer seçmiş olsak bile. Cehennem gibi sıcak.

Derin bir nefes alıyorum, iki kardeşim de yanımda duruyor, koridorun her iki yanındaki sandalyeler sevdiğimiz insanlarla dolu.

Her yer çiçeklerle dolu.

Lola ve Violet üç gün boyunca bunlarla uğraştılar. Beyaz güller, kır çiçekleri ve yeşillikler her yüzeye dokunmuş. Koridor boyunca. Kemerin etrafında. Yukarıdaki dallardan sarkıyor. Sanki bir tablodan çıkmış gibi. Lola'nın

bana tarif ettiği türden bir düğün, ben de her kelimesini ezberlemiştim.

Direklere süs ışıkları asılmış. Çimlerin üzerine bir dans pisti döşenmiş.

Lola'nın annesi teyzesinin yanında ön sırada oturuyor. Annesi daha hiçbir şey olmamışken şimdiden ağlıyor.

"Senin için endişeleniyorum," diyor Ace arkamdan fısıldayarak. Gülümsüyorum ve ona dönüyorum.

Onu hiç böyle düzgün görmemiştim. Takımı üzerine oturmuş, saçları düzgün, dövmeleeri hâlâ tam olarak görünür durumda çünkü bazı şeyleri saklamazsın. Kol düğmeleriyle oynayıp duruyor.

Colten'in bile yüzünde nadir görülen bir gülümseme var.

Herkes burada. Pennsylvania'dan gelen Quinn kardeşler bile.

Romeo onların yanında, telefonu hâlâ elinde çünkü o adam hiç on iki dakikadan fazla bir süre boyunca iletişimden kopmamış.

Ve Drago. Devasa Rus, karısı Lily ve kucağındaki bebeğıyle en arka sırada oturuyor. Violet koridorun sonunda. Baş nedime. Yabani çiçeklerle uyumlu adaçayı yeşili bir elbise giymiş ve önceden düşünerek buketine sıkıştırdığı mendille şimdiden gözlerini siliyor.

Ve bir de Gary var.

Papyon takmış.

Wyatt'ın kendi seçtiğı yakaya tutturulmuş siyah saten bir papyon. Keçi, yolunu kaybetmiş ve bu rolü üstlenmiş bir sağdıç gibi ön sıranın sonunda duruyor. Bir çiçek aranjmanını çiğniyor ve kimse onu durdurumuyor.

En azından bana saldırmaya çalışmıyor.

Müzik başlıyor. Arkada tek başına gitar çalan, çiftliğimizin işçilerinden biri olan James. Kalabalık dönüyor.

Ve işte o, koridorun sonunda. İlk görüşte nefesimi kesiyor. Kiraz kırmızısı saçları güneşte parıldıyor.

Vücudunu tam da olması gerektiğı gibi saran beyaz gelinlik. İlk gelinliğinden farklı, ama yine de çok güzel. Eteğın altından kırmızı kovboy çizmeleri bile görünüyor.

Kiraz kolye, boğazının çukurunda duruyor.

Ve her iki yanında, her biri bir elini tutan, onu koridorda yürüyen iki adam var. Solunda Richard, sağında Wyatt.

Oğlum, Gary'ninkiyle aynı küçük papyonlu küçük bir takım elbise giymiş. Koyu renk saçları muhtemelen hayatında ilk kez taranmış ve yüzünü kaplayacak kadar geniş bir gülümsemeyle sırtıyor.

Oğlum. Karımı bana doğru götürüyor.

Yumruğumu ağzıma bastırıyorum.

Ağlamayaca

ğım.

Ağlamayaca

ğım...

Bana gülümsüyor. Ve ben bittim.

Gözyaşlarım akıyor. Onlara karşı koymuyorum. Bugün değil. Bugün, ailemin arazisindeki koridorun sonunda duruyorum ve sevdiğim kadının bana ne hissettirdiğini tam olarak görmesine izin veriyorum.

Ace elini omzuma koyuyor ama tek kelime etmiyor.

Kemerli geçide ulaşıyorlar. Richard, Lola'nın yanağına öpücük konduruyor, elimi sıkıyor ve yerine oturuyor. Ağlıyor. O da umursamıyor gibi görünüyor.

Wyatt bana bakıyor. "Annemi sana getirdim, baba," diyor.

Tüm topluluk kahkahalara boğulur.

Çömeliyorum. Onu kendime doğru çekip kucaklıyorum. "Evet, başardın dostum.

iş çıkardın."

O sırtarak koşar ve dedesinin yanına oturur. Richard, sanki bu sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi kolunu omzuna atar.

Ayağa kalkıp Lola'nın ellerini tutuyorum.

"Selam, ateşböceği." "Selam, kovboy."

Yeminlerimizi ederiz ve törenimizi yöneten Jerry, her bir hukuki ayrıntıyı uzatır. Törenin ortasında, Gary o kadar yüksek sesle bağırır ki yankılanır ve tüm düğün kahkahalara boğulur.

Jerry, "Gelinle öpüşebilirsiniz," dediğinde,

.

Karımı belinden tutar ve onu geriye doğru eğirim. O nefesini tutar, sonra gülüyor, sonra tüm gücüyle bana karşılık veriyor; yüzlerce kişi tezahürat ediyor ve dağlar buna şahit oluyor.

Ve biliyorum ki bu anda annemle babam beni izliyor. Ve biliyorum ki, beni evcilleştirecek bir kadın bulduğum için gurur duyuyor. Bana sevmeyi öğretecek. Bu çiftlikte, tıpkı bizim için hayal ettiği gibi bir aile kuracak.

Ve Sterling Çiftliği'ni koruduğumu. Ace'i, Colten'ı ve oğlumu güvende tuttuğumu.

Beau'yu kaybetmiş olsak da, bu bize karşı gelmesinin bedeliydi. Ve babamın da aynı şeyi yapacağını biliyorum.

"Seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldıyorum.

O dudaklarıma gülümsüyor ve ben bizi izleyen insanları unutuyorum. Tek gördüğüm karım.

Dünyamın dönmesini sağlayan kişi. Ve artık özgür bir adamım. Arkamı kollamadan ona tüm dünyayı verebilecek kadar özgür.

Bununla başlayarak.

Hastane yatağında hayalini kurduğu düğün. New York'tan ayrıldığında koşarak gittiği hayat.

Seçtiği aile. Benim ailem.

SEKİZMİ YÜZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOLA

"Senin adına çok mutluyum, Lola," diyor Violet, bana bir kadeh şampanya daha uzatırken.

"Teşekkürler. Hey, Jett ile işler yolunda gidiyor gibi görünüyor," diyorum, başımı onun yönüne doğru sallayarak.

"Bence eğlenceli biri. Ama belki de ciddi bir ilişki için fazla eğlenceli?"

Elimi omzuna koyuyorum. "Herkes doğru kişiyi bulana kadar eğlenir. Senden hoşlanıyor, bunu gözlerinden okuyabiliyorum."

Gülümsüyor ve ardından şampanya kadehini bir dikişte içiyor.

"Cesaret için mi?" diye takılıyorum.

"Bir şey için. O yakışıklı kovboyun bana gerçek eğlenceyi gösterip gösteremeyeceğini göreceğim."

Dudaklarımı ısııyorum, Jett'e doğru büyük adımlarla ilerlemesini izliyorum. Görüyorum, Jett'in tavrındaki değişikliği, tüm dikkatinin ona odaklandığını. Hunter arkamdan kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma dayıyor.

"Bu, umduğun ve hayal ettiğin her şey miydi?" diye soruyor.

"Evet, efendim."

Boynumu ısıyor. "Dikkatli ol."

Göğsüne yaslanıyorum, etrafımızda devam eden partiyi hayranlıkla izliyorum

.

Dans pistinin üzerindeki ışıklar parıldıyor, her şeyi sıcak bir kehribar rengine büründürüyor. Yıldızlar gökyüzünde parıldıyor. Her masada mumlar titriyor. Kır çiçekleri gece için kapanmaya başlıyor.

Ve sevdiğim herkes burada.

Annem babamla dans ediyor, bu yıllardır görmediğim bir manzara. Annem gülümsüyor. Babam gülümsüyor. Aramızda ne tür engeller varsa yavaş yavaş inceliyor ve bu gece ışığın geçmesine izin verecek kadar inceldi.

Violet, Jett ile barda. Jett'in söylediği bir şeye gülüyor ve Jett, sanki partide tek kişi oymuş gibi ona bakıyor. Ben demiştim. Kesinlikle demiştim.

Violet'in istediği o kıvılcım, bence tam yanında.

Ace on içki içmiş ve Quinn kardeşlerden birine —sanırım o canavar gibi adamın adı Conan— line dance yapmayı öğretiyor. İşler kötü gidiyor ama ikisi de bundan çok hoşlanıyor.

Colten, Romeo ile bir köşede, çünkü düğünde bile bu ikisi çalışmayı bırakamıyor. Ama Colten'in kravatı gevşek, kolları sıvalı ve onu hiç bu kadar rahat görmemiştim.

Başımı Hunter'ın koluna yaslayıp içimden bir nefes veriyorum. Bu mutluluk.

Wyatt harika bir gün geçirdi; her saniye yüzünde bir gülümseme vardı. Onu yatağına yatırıp iyi geceler öpücüğü verdik, Jerry de bizim için ona göz kulak oldu.

Ve yalan söyleyemem. Bu, bu çiftliği çocuklarla doldurmak istememe neden oluyor.

Etrafta koşup oynayabileceği kardeşler.

Şimdi partiye geri döndük. Hunter ceketini çıkarmış. Kollarını dirseklerine kadar sıvamış. Kravatı yok. Bu sıcakta o takım elbiseyle dayanma sınırına gelmiş.

Çok yakışıklı.

Elimi onun eline kaydırıyorum.

Bana bakıyor. Yüzük ışığı yansıtıyor, annesinin elması, ait olduğu yere, parmağıma geri dönmüş.

"Benimle dans eder misin?"

diye soruyor. "Her zaman."

Beni dans pistine götürüyor. Beni kendine çekiyor. Bir eli belimde, diğeri ise benim elimi göğsüne bastırıyor. Sallanıyoruz.

grup çalıyor bir Şey ben tanımadığımtanımadığım ama
o önemli önemli değil çünkü duyabildiğim tek Şarkı
avucumun altındaki kalp atışları.

"Ne hakkında durmadan dűnyorum biliyor musun?" diye omzuna
fısıldıyorum.

"Ne?"

"Beni ilk kez yakaladığın anı. Wyatt'ın partisinde. Bir tařa takılıp dűtm
ve sen sanki hiçbir Şey olmamış gibi belimden tuttun."

Kıkırdıyor. "Hatırlıyorum."

"Gerçi benim aklımda kalan an, seninle ilk tanıştığım an."

Sadece dűşnmek bile yüzümü kızartıyor.

"Kamyonet değil. Gerçi o da çok seksi bir andı. Hayır, o bara girdiğin
an. Nefesimi kesti. Kendimi oraya doğru yürümekten alıkoyamadım. O
andan itibaren, işin bittiğini anladım."

Kollarını bana daha sıkı sarar.

"Ben de seni gördüğüm anda istedim," diye fısıldıyorum.

"Ve bak, bir Şehir kızını kovboy kızına çevirdim." Gelinlik altındaki
kovboy izmelerime bakıyor.

Yüzümü göğsüne dayayıp kokusunu içime çekiyorum. Sedir, viski ve
altında sadece ona ait olan sıcak bir koku.

Orkestra daha yavaş bir parçaya geçiyor. İnsanlar masalara, geçici bara,
mum ışığının karanlığa karıştığı dans pistinin kenarına doğru dağılınca
kalabalık azalıyor.

Kocama bakıyorum. "Hunter?" "Evet,
bebeğim?"

"Gizlice kaçabilir miyiz?"

Gözleri kararır. O değişimi çok iyi tanıyorum; beyefendi kaybolur,
diğer Hunter yzeyeye çıkar.

"Aklında ne var, Bayan Sterling?"

Elini tutup onu dans pistinden uzaklaştırıyorum. Masaların yanından
geçiyoruz. Çiçeklerin yanından geçiyoruz. ışıkların ötesindeki karanlığa,
Çiftliğin açıldığı ve gökyüzünün sonsuza uzandığı yere.

Partiye bir bakış atıyorum, sonra yanımdaki adama bakıyorum.
Kovboyuma. Kocama.

"Bana bir Şey vermeni istiyorum," diye fısıldarım.

O bir adım öne çıktı, ben ona bakarken elini boğazıma doladı.

"Ne istediğini söyle, ateşböceği?"

"Bu gelinlik içindeyken bana bir bebek yapmanı istiyorum, Hunter."

Derin bir nefes alır, parmakları boynumda sıkışır. "Karım ne isterse, karım onu alır. Ama ben bunu bunca zamandır yapmaya çalışıyorum, bebeğim."

Gülümser, eğilir ve dudaklarını çeneme değdirir. "Peki, artık ciddi ciddi denemeye başlayabilir miyiz? Hapımı almayı bırakacağım."

"Yani, günde birkaç kez, her seferinde boşaldığından emin olarak mı?"

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

Boynumu öpüyor, ben de ona daha rahat ulaşması için başımı geriye eğiyorum.

"Sessiz olabilir misin, ateşböceği?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

AVCI

ELİNİ TUTUYORUM ve koşuyoruz.

Tarlayı geçip, çitlerin ötesine, karanlığın içinden, arkamızda müzik sesleri azalırken ve başımızın üstünde yıldızlar parıldarken. Gelinlik eteği arkasında dalgalanıyor. Kovboy çizmeleri tozları havaya savuruyor. Gülüyor ve bu ses, benim için tek ihtiyaç duyduğum müzik.

Ahır, doğu otlığının kenarında duruyor. Çiftlik işçilerim bir haftadır üzerinde çalışıyor. Dün bütün günümü burada tek başıma geçirdim, her ayrıntıyı doğru yapmaya çalıştım.

Ahşap kapıyı açıp ışığı yakıyorum. Sonra geri çekilip onun içeri girmesini izliyorum.

"Hunter," diye fısıldıyor, elleri ağzını kapatıyor. Burası artık sadece bir ahır değil. Burası bizim kaçış yerimiz.

Her ahşap direğin etrafına sarılmış ışık zincirleri, mekanı sıcak bir kehribar rengiyle kaplıyor. Bir oturma alanı var. Derin bir deri kanepesi, bir televizyon, kalın bir halı. Arkasında, çatının tavan penceresinin hemen altında, bulabildiğim en büyük yatak duruyor. Dört direkli. Beyaz çarşaf. Her santimetrekaresine serpiştirilmiş gül yaprakları.

Komodinin üzerinde, Lola için şampanya, benim için viski, iki bardak. Ve uzak köşede bir dolap. İçinde, onun keşfetmek isteyeceğini düşündüğüm şeyler.

Yavaşça bir tur dönüyor. Işıklar gözlerinde dans ediyor. “Bunu sen mi yaptın?”

"Bizim için."

Onu omzuma kaldırıyorum, o da çığlık atıyor, yumruklarıyla sırtıma vuruyor. Onu yatağa taşıyorum ve yaprakların ortasına bırakıyorum, yapraklar konfeti gibi etrafına saçılıyor.

Bacaklarının arasına yerleşiyorum. Ona bakıyorum. Beyaz çarşafların üzerinde kızıl saçlar. Boynunda kiraz kolye. Parmağında benim yüzüğüm. Üstümüzde yıldızlar.

Ve her şey yerine oturuyor. Hayatım boyunca aradığım şey buydu. İşte bu kadın.

"Burası bizim için yaptım," diyorum

ona. "Bir seks odası mı?"

Kıkırdıyorum ve botlarını çıkarıyorum. "Bebek yapma odası diyelim."

"Burada bana ne yapacaksınız, efendim?"

Gömleğimin düğmelerini açıyorum. Beni izlemesini izliyorum. Sonra gömleği yırtıp atıyorum.

Ona şampanya dolduruyorum, sonra dik oturmasına yardım edip şampanyayı

.

"Bundan biraz içebilir miyim?" Viskime doğru başını sallıyor.

Bir yudum alıyorum ama ağzımda tutuyorum ve çenesini tutup başını geriye doğru eğiyorum.

Dudaklarını aralıyor ve viskiyi ağzımdan onun ağzına akıtıyorum. Sonra onu sertçe öpüyorum. Dilimizde karışan yanma hissi ve tatlılık.

"Beğendin mi?"

"Emin değilim. Bir daha dene."

Kıkırdıyorum ve şişeyi ona uzatıyorum.

İlk başta kaşlarını çatıyor, sonra mükemmel dudaklarında yaramaz bir gülümseme yayılıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp başımı geriye eğiyorum. “Önce ağzında bir tur çevir. Sonra benim ağzıma tükür.” diyorum ona.

Siktir, boxerımın içine boşalmak üzereyim.

Ayağa kalkıyor ve bir elini omzuma koyuyor. Camın sesini, çalkantıyı, nefes alıp vermeyi duyuyorum. Oh, hazırım.

Gözlerimi kapatıp ağzımı açıyorum.

Viski dudaklarından benimkine akıyor. Sıcak ve dumanlı, tıpkı onun gibi tadı var.

Boğazını tutup onu aşağı çekiyorum, yutuyorum ve onu öpüyorum. "Böyle tadı daha mı güzel, hayatım?"

Başını sallıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Sanırım öyle."

Parmakları kemerimi bulur ve o kadar kendinden emin bir şekilde kemerimi çözer ki, kanım o kadar hızlı aşağıya akıyor ki gözlerim kararır. "Başka neyin tadını sevdiğimi biliyorum," der ve pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağıya indirir.

Eli sikimi kavrar. Siktir, o sıkı tutuş, yavaş vuruşlar, başparmağı ucun üzerinde kayıyor ve orada bulduğu ıslaklığı yayıyor.

"Şimdi sizi tatmak istiyorum, efendim," diye fısıldıyor.

Tereddüt etmiyorum, ayağa kalkıyorum. "Sırf düğün gecemiz diye kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?" diyorum sertçe, benim için diz çökmüş muhteşem karıma bakarken yanağını okşuyorum.

O başını sallar, sonra beni ağzına alır.

Boğazının derinliklerine ulaştığımda gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sıcaklık, baskı, yanaklarını içe çekip emişi, ayak parmaklarımdan yere kıvrılana kadar.

"Siktir, bebeğim," diye tıslıyorum.

O yukarı aşağı sallanıyor. İlk başta yavaşça, ritmini bulmaya çalışarak, sonra daha derine. Daha ıslak. Sesini duyabiliyorum ve aşağı baktığımda, kirpiklerinin arasından yeşil gözleri bana ateşli bir şekilde bakıyor. Benim çözülüşümü izliyor. Karım için ne kadar deli olduğumu görüyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Ucu geri çekiyor. Dilini daireler çizerek sallıyor, bu da uyluklarımı titretiriyor. Sonra uzun, düz bir hareketle dilini şaftım boyunca aşağı doğru sürüklüyor, bu da beni saçlarını kavramaya ve nefes almaya çalışmaya zorluyor.

Beni tekrar derinlere alıyor. Boğazının etrafımda sıkıştığını hissediyorum ve o kadar yüksek bir inilti çıkıyor ki, yanındaki padoktaki atlar bile duymuş olmalı.

Ona ihtiyacım var. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki, gözlerim bulanıyor.

Onu saçlarından çekip uzaklaştırıyorum. Dudaklarını yalıyor, kendinden çok etkilenmiş gibi görünüyor. "Kalk," emrediyorum.

O da öyle yapıyor, ben kalçasını çekip onu kendime doğru çekip yüzündeki saçlarını geriye ittiğimde dudağını ısıyor. "Yüzümün üstüne bineceksin, bebeğim. Dilimin üstünde boşal." Gözlerini sabit tutuyorum. "Sonra da o bakire kışını almamı ister misin?"

Derin bir nefes alıyor.

Hazır. Son zamanlarda bunun üzerinde çalıştık. Parmaklarım. Dilim. Yavaş yavaş daha fazlası. Ona rahatlamayı öğrettim. Bana zaten duyduğu güveni daha da artırmasını. Sınırlarını belirlemeyi.

"Yavaş yapacağım," diye fısıldıyorum.

"İstiyorum. Gerçekten istiyorum." Bir an durur. "Ama bu şekilde beni hamile bırakamazsın."

Göğsüm sıkışırken gülümsememe engel oluyorum. Lola'nın benim çocuğuma hamile olduğunu hayal ediyorum. Wyatt'a bir kardeş vermek. Bu, hak ettiğime hiç inanmadığım her şey.

"O sonra olabilir. Bu sefer prezervatif kullan.

Tamam mı?" Gözleri parlıyor. "Tamam."

"Tamam mı?" Tekrar

soruyorum. "Evet,

efendim."

Hırıldayarak onu yatağa itiyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LOLA

Beni sanki çok değerli bir şeyden yapılmışım gibi yatırıyor. Sonra da sanki öyle değilmişim gibi beni yalayıp yutuyor.

Elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor, gelinlikimi belime kadar itiyor. Parmakları, bu gece için özel olarak seçtiğim, üzerine kiraz işlenmiş beyaz dantel külotuma takılıyor. Dişleriyle onu bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Dişleriyle. Bu adamın yaptığı her şey deli gibi seksi.

Dantel ayak bileğime takılıyor. Onu çekip kurtarıyor ve bacaklarımı iyice açıyor. "Tapınılmaya hazır mısınız, Bayan Sterling?"

Nefesimi tutuyorum. "Evet."

Yatağın kenarına diz çöküyor. Bacaklarımı omuzlarına atıyor, ağzını uyluklarımdan iç kısmına bastırıyor ve ısırıyor. Sert değil. Sadece iz bırakacak kadar. Bir damga. Ben onum.

Sonra daha yukarı çıkıyor.

Dilinin ilk dokunuşu yavaş. Aşağıdan yukarıya doğru uzun, düz bir hareket, omurgamın yataktan kalkmasına ve ellerimin çarşafı sıkıca kavramasına neden oluyor.

"Hunter," diye nefes nefese söylüyorum.

Bana karşı mırıldanıyor. Sadece titreşim bile beni neredeyse doruğa ulaştırıyor.

Tadını ezberliyormuş gibi beni yalıyor. Klitorisimin etrafında yavaş, kapsamlı daireler çiziyor, sonra daha aşağıya iniyor, dili içime giriyor

. Kalçalarım ağzına doğru yuvarlanıyor ve o da onları kavıyor, sabitliyor, beni tam olarak istediği yerde tutuyor.

"Kıpırdama," diye fısıldıyor tenime. "Bırak da yiyeyim."

İki parmağı dilinin yanında içime kayıyor. Parmaklarını kıvırıyor, göz kapaklarımın arkasında beyaz kıvılcımların patlamasına neden olan noktaya dokunuyor ve ben o kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki ses ahırdaki her yüzeyden yankılanıyor.

Beni acımasızca tahrik ediyor. Dili klitorisimde, parmakları ise kalp atışlarımla aynı ritimde içimde çalışıyor. Uyluklarım titremeye başlıyor. Ellerim çarşıftan ayrılıp saçlarını kavıyor, onu kendime çekiyor, yüzüne sürtünüyorum çünkü sahip olduğum tüm utanç duygusunu yitirmişim.

"Hunter... Ben..."

"Ver bana."

Dağılırım. Orgazm beni o kadar sert sarar ki, gözlerim kararır. Sırtım yataktan kalkar, uyluklarım onun başını sıkıca kavrar ve adını haykırırım.

O durmuyor. Kalçalarımı aşağı bastırıyor ve titremeye başlayana, aşırı duyarlı hale gelene ve kafasını itmeye çalışana kadar her bir artçı sarsıntıda beni yalıyor.

"Bir tane daha," diyor.

"Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin. Bana bir tane daha ver, ateşböceği." Başparmağı, klitorisimdeki dilinin yerini alır. Parmakları daha derine, daha hızlı girer ve üçüncü parmağı beni öyle bir şekilde gerer ki, ağzım sessiz bir çığlık atarak açılır.

İkinci orgazm, ben hazır olmadan geliyor. İlkinden daha şiddetli. Daha derin. Vücudumda, azalmak yerine güçlenen dalgalar halinde yayılıyor ve elini o kadar ıslatıyorum ki sesini duyabiliyorum. Ve o kadar ateşli ki, yeniden alev alev yanıyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor, geri çekilip bana bakıyor. Yüzü parılıyor. Gözleri siyah. "Boşaldığında çok güzelsin."

Gücüm kalmamıştır. Titriyorum. Her kasım bitkin düşmüştür. Ve o daha bitmeye yakın bile değildir.

Beni nazikçe karnımın üstüne çeviriyor. Gelinlik fermuarını o kadar yavaş açıyor ki, bu neredeyse bir işkence.

, omurgamı, omuz bıçaklarımı, belimdeki çukurları öpüyor.

Elbise kayıp gidiyor ve ben, sadece kiraz kolye ve onun yüzüğüyle, yüzüstü gül yapraklarının üzerinde yatıyorum.

Prezervatif ambalajının yırtılma sesini duyuyorum. Bir şişe kapağının tıkırtılarını.

Onun eli vücudumda aşağı sırtımdan sırtımdan

Üzerinden kışkımdan kışkımdan. Yanaklarımın

Yanaklarımın. Başparmağı hafifçe bastırıyor ve ben geriliyorum.

"Benim için rahatla, ateşböceği." Dudakları omurgamın tabanına bastırıyor. "Güvenlik kelimesi?"

"Kirazlar," diye fısıldıyorum.

"Aferin kızım. Bana güveniyor musun?" "Her şeyimle."

Önce soğuk parmağını içeri kaydırıyor. Nefesim kesiliyor ve o duruyor. "İyi misin?"

"Evet. Devam et."

Parmağı daha da içeri giriyor. Gözlerimi sıkıca kapatırken vücudum başta direniyor, ama bu hisse alıştığımda daha fazlasını istiyorum. "İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Aynen böyle. Çok iyi gidiyorsun."

Bana nazikçe dokunuyor. Daha fazla kayganlaştırıcı sürüyor. Acele etmiyor. Diğer eli altıma kayıyor ve klitorisimi buluyor, yavaş daireler çizerek ovuyor; bu hareketler rahatsızlığı, zevke yakın bir şeye dönüştürüyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Onun içimdeyken ne kadar dolu hissedeceğimi bilmek istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Parmağını kendi penisıyla değiştiriyor. Ucu bana baskı yapıyor ve ben yüzümü yastığa gömüyorum.

İçime giriyor. O kadar yavaş ki, her milimetreyi hissedebiliyorum. Ellerim çarşafları sıkıyor ve içimden inilti ile hıçkırık arasında bir ses çıkıyor.

"Nefes al, bebeğim. Yavaş nefes al."

Nefes alıyorum. Ve o yanma hissi değişiyor. Sinir uçlarının olduğunu bilmediğim yerlerde nabız gibi atan, karanlık, derin ve ezici bir şeye dönüşüyor.

"Aman Tanrım," diye iniliyorum. "Hunter. Aman Tanrım."

"Biliyorum." Sesi boğuk. "Lanet olsun, Lola. O kadar darsın ki zar zor..." Hareketsiz kalıyor ve burnundan nefes alıyor. "Harikasın"

inanılmaz."

Hareket ediyor. İtmiyor, sadece kalçalarını yavaş, kontrollü bir ritimle hafifçe sallıyor, böylece vücudunun hızını belirlemesine izin veriyor. Parmakları klitorisimi sıkı daireler çizerek okşamaya devam ediyor ve bu ikili his, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Her vuruş, omurgamın dibinde yoğunlaşan bir basınç dalgası yaratıyor. Bu, sıradan bir orgazmın oluşumuna benzemiyor. Daha derin.

"Daha hızlı," diye fısıldıyorum.

Hızını artırıyor. Çok az. Elini destek almak için kalçama koyuyor ve nefes alışını arkamda düzensizleştiriyor. "Böyle mi boşalmak istiyorsun, ateşböceği?"

"Evet. Tanrım, evet."

Klitorisime daha sert bastırıyor. Kalçalarını daha derine itiyor. Ve onun kendi kontrolüyle mücadele ettiğini hissedebiliyorum. Ellerinde titreyen kısıtlama, boğazında yükselen hırıltı.

Orgazm oluşmuyor. Her yerde patlıyor. Omurgamın tabanından başlıyor ve dışa doğru patlıyor, her siniri, her kası, her hücreyi parçalıyor. Yastığa doğru çılgın atıyorum. Bütün vücudum onun etrafında kasılıyor ve kalçamı kavrayan eli morartacak kadar sıkılaşıyor.

"Siktir, Lola," diye kükredi.

İçimde nabzının attığını hissediyorum, alını sırtıma düşüyor, vücudu bu gücün etkisiyle titriyor.

Orada kalıyoruz. Sadece nefes alıyoruz. Terden ıslanmış tenime yapışan gül yaprakları. Üzerimde onun ağırlığı.

Dikkatlice içimden çıkıyor, korunmayı atıyor ve belimin alt kısmını öpüyor. Sonra beni ters çeviriyor. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve saçlarımı yüzümden çekiyor. "Nasıl oldu?" diye soruyor sessizce.

Ona bakıyorum. Kelimeler bulmaya çalışıyorum. Böyle kelimeler var mı, emin değilim. "Sanırım beni mahvettin."

Gülümsüyor. "İyi anlamda mı?" "En iyi anlamda."

Eğilip beni öpüyor. Yavaşça, şefkatle ve hâlâ viski tadıyla. "Şimdi." Koyu renkli gözleri benimkilere yakıyor. "Bebek yapma kısmı."

Kollarımı boynuna doluyorum. “Bir dakika beklemen gerekmez mi?” diye alay ediyorum.

Gülümsüyor. “Tek yapmam gereken sana bakmak, o zaman sertleşiyorum. Benim için endişelenme, bebeğim.”

İçime giriyor ve ikimiz de nefes veriyoruz. Her şeyden sonra, bu eve dönmek gibi geliyor. Beni tamamen dolduruyor ve çıkardığım ses, iç çekme ile dua arasında bir şey.

Aceleye gerek yok. Yavaşça hareket ediyor. Alnı alnıma bastırıyor, burunlarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz karışıyor.

Elini yüzüme koyar, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşar. “Bana bak,” diye fısıldar.

Bakıyorum.

Gözleri ardına kadar açık. Tüm duvarlar yıkılmış. Tüm maskeler düşmüş. Tüm bunların altında yatan adamı görüyorum. Kovboy, suçlu, baba, koca ve orada olan tek şey aşk.

Beni hayatından daha çok seven, tam da olduğum gibi seven adam. "Seni seviyorum, Lola Sterling."

"Seni seviyorum, Hunter Sterling."

Kalçalarını sallıyor, ben de bacaklarımı ona doluyorum, onu kendime çekiyorum, her santimini istiyorum, aramızda hiç boşluk kalmasını istemiyorum.

Evrenin koreografisini yapmış gibi birlikte hareket ediyoruz. Eli, birleştiğimiz yere kayıyor, başparmağı yine klitorisime dokunuyor, bu sefer nazikçe, ve yükselen orgazm diğerlerine hiç benzemiyor.

“Benimle gel,” diye fısıldıyor. Ve ben de geliyorum.

Birlikte düşüyoruz. Ağzı ağzımın üzerinde, seslerimi yutuyor ve bana kendi sesini veriyor. Göğsümde titreşen bir iniltiyle beni dolduruyor ve ben onu içimde tutuyorum, vücudum onun etrafında nabız gibi atıyor, onu orada tutuyor.

Bana doğru yığılır, ben de kendimi ona sarar ve sıkıca tutunurum. Onu hissedebiliyorum. Hâlâ içimde. Yanına yuvarlanır ve beni de beraberinde sürükler, çarşafı üzerimize sarar. Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni göğsüne doğru çeker.

Tavan penceresinden yıldızlar inanılmaz derecede parlak. Sonsuz gökyüzüne dağılmış milyonlarca ışık.

"Hunter?"

"Evet, ateşböceği?"

"O gün beni yakaladığın için teşekkür ederim."

Dudaklarını enseme bastırıyor. "Seni her zaman, her yaşamda yakalayacağım, şehirli kız."

Kocama dönüp gülümsüyorum.

Belki dünya ona her zaman tehlikeli diyecek. Ama

Hunter Sterling'in evcilleştirilmesi asla mümkün değildi.

Ve onu sevmek bana da çok güzel bir şey öğretti. Ben de öyleydim.

Son.

EPILOG

HUNTER

Altı hafta sonra.

Üç gündür kusuyor.

Lola bunun Ace'in Salı günü yaptığı ençhilada artıkları yüzünden olduğunu düşünüyor. Ben Ace'in ençhiladalarının her halükarda halk sağlığına tehdit oluşturduğunu düşündüğüm için itiraz etmedim. Ama güneş doğmadan önce tuvalet lavabosunda kusma seslerini duyduğum üçüncü sabah, kafamın arkasında bir şey tıklandı.

Daha önce de duyduğum bir tıkırtı.

Hiçbir şey söylemedim. Henüz değil. O kanepede uyurken, Wyatt da yanında çizgi film izlerken, ben de şehre gittim ve eczaneden bir hamilelik testi aldım.

Aslında iki tane. Çünkü Lola iki kez yapmak isteyecektir. Ben de birden fazla kez görmek istiyorum.

Eve döndüğümde uyanmıştı. Yüzündeki ifadeyi tam olarak çözemiyordum. "Nereye gittin?" diye sordu.

Çantayı mutfak tezgahına koyuyorum.

Çantaya bakar, sonra bana bakar, sonra tekrar çantaya bakar. "Hunter."

"Sadece bir önsezi," diyorum sakın bir sesle.

Aslında çok gergin olduğumu saklıyorum.

Testleri çantadan çıkarır ve sanki ona bir çift el bombası vermişim gibi elinde tutarak onlara bakar. "Ace'in enchiladas'ı," der.

"Belki."

"Kesinlikle enchiladas."

"O zaman çubuğun üzerine işeyip yanıldığımı kanıtla."

Bana gözlerini kısarak bakıyor. Gülümsayarak ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ben burada olacağım."

Banyoya girip kayboldu. Kapı tıkırdayarak kapandı. Mutfak tezgahına yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve tavana bakakaldım.

Kalbim deli gibi çarpıyor. Oysa ben kalbim çarpan bir adam değilim.

Kalbi düzenli atan insanları öldürdüm. Kendi kardeşimin elindeki av tüfeğinin namlusuna gözümü kırpmadan baktım. Altı saat boyunca nezarethanede oturdum ve ter bile dökmedim.

Ama yan odada karımın hamilelik testine işediği sesi, tezgaha o kadar sıkı tutunmama neden oluyor ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Üç dakika. Kutunun üzerinde öyle yazıyor. Üç dakika lanet olası bir sonsuzluk gibi geliyor.

Banyo kapısı açılıyor.

Lola elinde iki çubukla çıkar. Yüzünden hiçbir şey okunmaz. Nasıl hissedeceğine karar verene kadar tepki vermemeye çalıştığı zaman yaptığı şeyi yapıyor.

Çubukları aramızdaki tezgahın üzerine yüzleri aşağı bakacak şekilde koyuyor ve biz de tam üç lanet dakika boyunca onlara bakıyoruz.

"Birlikte mi?" diyor.

"Birlikte."

İlkini çevirir. İki çizgi.

İkincisini çevirir. İki çizgi.

Testlere bakıyorum. Karıma bakıyorum. O da bana bakıyor. İkimiz de tek kelime bile edemiyoruz.

Sonra soğukkanlılığı bir anda yok oluyor ve bir insanın yüzünde gördüğüm en güzel, en dağınık gülümsemeyle patlıyor. "Aman Tanrım," diyor nefes nefese.

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyorum ve sesim sanki biri göğsümün üzerinde duruyormuş gibi çıkıyor.

"Hunter. Ben..."

"Hamileyim," diye sözünü tamamlıyorum.

"Hamileyim," diye tekrarlıyorum.

İki adımda tezgahın etrafından dolaşıyorum, iki elimle yüzünü tutuyorum ve onu öpüyorum. Onu o kadar sert öpüyorum ki, dengede kalmak için bileklerimi tutmak zorunda kalıyor. İkimiz de nefes nefese kalana ve birbirimizin ağzına gülene kadar onu öpüyorum.

"Bebek yapma odası işe yaradı," diye şaka yapıyor.

Gülerek alnımı alnına dayadım. "Evet, işe yaradı."

Elimi tutar ve karnına bastırır.

Henüz hissedilecek bir şey yok. Ama avucum, çocuğumun büyüdüğü yeri kaplıyor ve göğsümün içinde bir şeyler değişiyor.

Bunu daha önce de yaşamıştım. Altı yıl önce. Ve Wyatt benim en büyük nimetimdi. Ama bu seferki farklı. Bu sefer, bana bakan kadın, uğruna ateşe atlayabileceğim kadın. Benim için ateşe atlayan kadın. Oğlumu pencereden itip geride kalan kadın. Oğlumu kendi çocuğu gibi gerçekten seven kadın.

Ona hak ettiği anne sevgisini verdi. Bu sefer her şey yolunda.

"Bir bebeğimiz olacak," diyorum ve son kelimede sesim titriyor. Düzeltmeye çalışmıyorum.

O başını sallar, gözyaşları güzel yüzünden süzülür.

"Wyatt'a söylemeliyiz," der.

"Hemen mi?"

"Hemen şimdi. Bunu içimde tutamıyorum. Patlayacağım. Büyük ağabey olmayı ne kadar çok istediğini biliyorsun."

Elini tutuyorum ve oturma odasına giriyoruz.

Wyatt yerde, karnının üstüne yatmış, çenesini yumruklarına dayamış, suçları çözen bir köpekle ilgili bir çizgi film izliyor. Gary onun yanında. Televizyonu izlemiyor, hayır, o küçük velet halının köşesini çiğniyor.

"Wyatt," diyor Lola ve sesindeki titreme onu anında başını kaldırmaya zorluyor.

Lola'nın yüzünü okur. Kendi ifadesi bir saniyeden az bir sürede endişeye dönüşür. "İyi misin anne?"

Lola, onun yanına yere çöker. Ben de kanepeye otururum, dirseklerimi dizlerimin üzerine dayayarak öne doğru eğilirim.

"İyiym, canım. Bunlar mutluluk gözyaşları." Yanaklarını siler. "Babanla sana söyleyecek bir şeyimiz var."

O, bacak bacak üstüne atarak oturur. Gary omzuna kafa atar ve o, bakmadan dalgın bir şekilde keçinin yüzünü iter. "Ne oldu?"

Lola bana bakar. Ben başımı sallarım. Bunu ona onun söylemesi gerekiyor.

Wyatt'ın ellerini kendi ellerine alır. "Bir gün bir erkek ya da kız kardeşim olsun demiştin, hatırlıyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açılır ve yüzünde şimdiden bir gülümseme belirir.

Ve bu beni tamamlıyor. Hayatımda olan onca şeyden sonra. Tüm kötü ve çirkin şeyler, hepsi yok oluyor. Çünkü bu an, her şey demek.

"Şey..." Lola, Wyatt'ın küçük elini karnına koyar. "Tam burada bir bebek büyüyor. Sen artık ağabey olacaksın, Wyatt."

Karnına bakıyor. "Gerçekten mi? Orada mı?"

"Gerçekten, oğlum," diyorum, elimi omzuna koyarak.

Ağzı açık kalır. Gözleri, biri fark etse inkar edeceği gözyaşlarıyla dolar. Sonra Lola'ya o kadar sıkı sarılır ki, Lola neredeyse geriye devrilir.

"Evet!" diye bağırır, omzuna yaslanarak.

Lola gözyaşları arasında gülüyor ve onu sıkıca sarıyor. Gary, kargaşayı hissedip dışlanmak istemediği için kafasını aralarına sokuyor ve Wyatt'ın kulağına doğru meliyor.

"Gary, çekil!" Wyatt gülerek onu itiyor. Sonra Lola'dan uzaklaşıyor, yüzü son derece ciddi. "Adını Gary koyabilir miyiz?"

"Kesinlikle olmaz,"

derim. "Gary Junior?"

"Hayır."

"Peki ya Tornado?"

"Wyatt, bebeğe hayvanların adını vermeyeceğiz." Kollarını kavuşturur ve suratını asar. "Ya kız olursa?" diye sorar.

Lola onun saçlarını okşar. "Kıza ne isim koyardın?"

Dudaklarını ısırıyor, bu ciddiyetle bana tıpatıp benziyor. "Penny," diyor. "Çünkü Penny en iyi at ve asla ısırmaz."

Lola elini ağzına götürür. Gözleri Wyatt'ın başının üzerinden benimkilerle buluşur.

Penny.

Onu ilk kez ata bindirdiğim at. Aşık olduğu at. Onu göle taşıyan at, orada ona neden ona ateşböceği dediğimi anlattığım at.

"Bence Penny çok güzel, ama yine de o bir at," diye fısıldıyor Lola.

Gülmeme engel oluyorum.

Wyatt sırtıyor. "Eğer erkek olursa, ona Gary adını vereceğiz. Son karar."

Başımı sallıyorum, ama gülüyorum. Gary, benim sadece coşkulu bir destek olarak yorumlayabileceğim bir ses çıkarıyor.

Lola yerden kayarak bacaklarıma yaslanıyor. Wyatt onun kucağına emekliyor. Gary ikisinin arasına sıkışıyor. Arizona'da bir Salı öğleden sonra, oturma odasının zemininde bir insan yığını, bir keçi ve sevgi var.

Onlara bakıyorum. Karım. Oğlum. Henüz doğmamış çocuğum. Ve yaklaşık üç bin dolarlık mobilyayı kemirmiş, muhtemelen üç bin dolarlık daha kemirecek bir keçi.

Bu benim ailem.

Enkazdan inşa edilmiş, inatçılık ve beni korkutacak kadar şiddetli bir sevgiyle bir arada tutulan bir aile.

Tek bir şeyi bile değiştirmezdim.

Parmaklarımı Lola'nın kızıl saçlarında gezdiriyorum. Başını geriye eğip bana bakıyor. "Korkuyor musun?" diye soruyor.

"Dehşete

kapıldım."

"Ben de."

"Güzel." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Bu, önemli olduğu anlamına gelir, babam bana hep böyle derdi."

Gülümsüyor. Her şeyi başlatan o gülümseme. Ve hala beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Her seferinde ve ölene kadar da öyle olacak.

HAYATINDA BİRAZ DAHA HUNTER İSTİYOR MUSUN?

Haber bültenime kaydolun ve penis dövmesi içeren bonus sahneyi alın, ayrıca Sterling Ailesi'nin yeni üyesiyle tanışın.

BURADAN OKUYUN: <https://dl.bookfunnel.com/ttzmlf88w4>

INDIE BOOKSTORE'A ÖZEL BASILI KİTAPLAR!

Eğer eğer arıyorsanız arıyorsanız aradığınız yapı karakter kapak kapak kapaklı kitaplar, yalnızca bağımsız kitapçılarda satılmaktadır.

ABD, İngiltere, Kanada ve Avustralya'da mevcuttur.

Stok durumunu öğrenmek için lütfen yerel mağazalarınızı ziyaret edin!

ACE YAKINDA SERBEST KALACAK!

Çılgın boğa binicimiz Ace sıradaki karakter!

Şimdi ön sipariş verebilirsiniz!

<https://mybook.to/ktnfY8A> Unleashed, Ace ve Harper'ın hikayesidir.

Kalbini kıran kadın hayatına yeniden girerse ne olur?

Aslında, tam olarak geri dönmek değil, kadın Ace'in ailesi hakkında bir hikaye yazıyor ve Ace, hikayenin asla yayınlanmamasını sağlamak için onu kaçırıyor.

Ama... her şey görüldüğü gibi değil.

Harper zaten başka birine söz vermiştir.

İşler karmaşıklaşmak ve İNANILMAZ DERECEDE BAHARATLI hale gelmek üzere. Ağustos 2026'da yayınlanacak.

ENZO GELİYOR!

"Bir kral, kraliçesini aramaktan asla vazgeçmez."

2026'da Enzo, DUET'ini alacak. Onun gerçekte kim olduğunu ve bu kadar çaresizce aradığı kadının kim olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.

On üç kitap boyunca onu izlediniz ve sonunda sıra ona geldi.

HER İKİ KİTAP DA ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİLEBİLİR!

Beneath The Empire Serisi, The Endgame Duet.

SURRENDER (Birinci Kitap): <https://mybook.to/VKFYOA9> SALVATION

(İkinci Kitap): <https://mybook.to/arfw2kO>

FORMULA 1'İN MAFYA DÜNYASINA GİRMESİNE HAZIR MISINIZ?

Luna Mason'ın kaleme aldığı Redline, John Wick ile Drive To Survive'in bir araya geldiği, düşmanlıktan aşka uzanan destansı bir romantizm hikayesi.

Bu F1. Bu, kardeşimin en iyi arkadaşı.

2027'de yayınlanacak.

Hemen ön sipariş verin! <https://mybook.to/JxqB>

LUNA MASON'DAN DİĞER ESERLER

Beneath Universe'den Luna Mason'ın diğler eserleri:

INFERNO ile Beneath The Blaze serisine başlayın: Mafya patronuna aşık olan ve bir çikolata fabrikasında hayatta kalma mücadelesine giren kara kedi suikastçı FMC.

<https://books2read.com/u/4DBg9Q>

IGNITE: Kafes dövüşçüsü iyi çocuk ve onun için baş belası olan hemşire. İlkel bir hayatta kalma oyunu içeren karanlık bir İrlanda Mafyası romantik komedisi.

<https://mybook.to/cEm7>

INTENSE: Vegas'ta kazara evlenen iki rakip seri katil cerrah:

<https://mybook.to/FYhv1u>

INDULGE: İrlandalı ikizler ve bir mafya prensesinin yer aldığı bir MFM

romantizm hikayesi: <https://mybook.to/uBPqv>

INSTINCT: Bir babanın en iyi arkadaşı ile koruması arasındaki romantizm. Drago ve Lily bu finalde mutlu sona ulaşıyor.

<https://mybook.to/8uupyZ>

LUNA MASON'DAN DİĞER ESERLER

Her şeyin başladığı yere, Kensington tarafından seçilen ve GELENEKSEL YOLLA YAYIMLANAN
SERİ BİR, Beneath The Mask'a geri dönün!!!

Dört kitabı da çevrimiçi olarak (KU dahil tüm platformlarda) ve tüm büyük
perakendecilerde okuyabilirsiniz. Distance, Detonate, Devoted ve Detained ile ilgili tüm
detayları burada bulabilirsiniz!_

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/beneaththemask/>

Beneath The Secrets serisinden bazı karakterler bu seride de yer aldı. Hikayelerini Beneath The
Secrets serisinde okuyabilirsiniz: Vegas'ta geçen karanlık ve ateşli bir Rus mafya
romantizm.

HEPSİ AMAZON ve KU'DA YAYINDA!

Kitap 1: Chaos (Jax 'Kaos Kralı' Carter ve Sofia)

Eski kocanın kardeşiyle yaşanan bir aşk hikayesi; erkek başkahraman bir boksör, motosikletçi
ve titreyen dil piercingi var.

<https://mybook.to/QaGijx>

Kitap 2: Caged (Nikolai ve Mila)

Seksi bir bekar baba ve suikastçi bir FMC'nin yer aldığı, patlayıcı bir
düşmanlardan aşıklara dönüşme hikayesi. <https://mybook.to/Fc18uiK>

Kitap 3: Crave (Alexei ve Lara)

Çocukluktan beri en iyi arkadaş olan ikilinin aşka dönüşmesi ve aynı zamanda bir kardeşin en
iyi arkadaşıyla yaşadığı romantizm. (Bu kitapta, erkek karakter kadının kıcına lolipop sokuyor
ve evcil bir flamingosu var)

<https://mybook.to/rTb4>

4. Kitap: Claim (Mikhail ve Ana)

Maskeli bir mafya patronu ve üvey kız kardeşi. Kaçırılma olayları, küstah bir mafya prensesi ve
tüm dikkatleri üzerine çeken bir Cane Corso ile dolu.

<https://mybook.to/6Nyh>
